

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

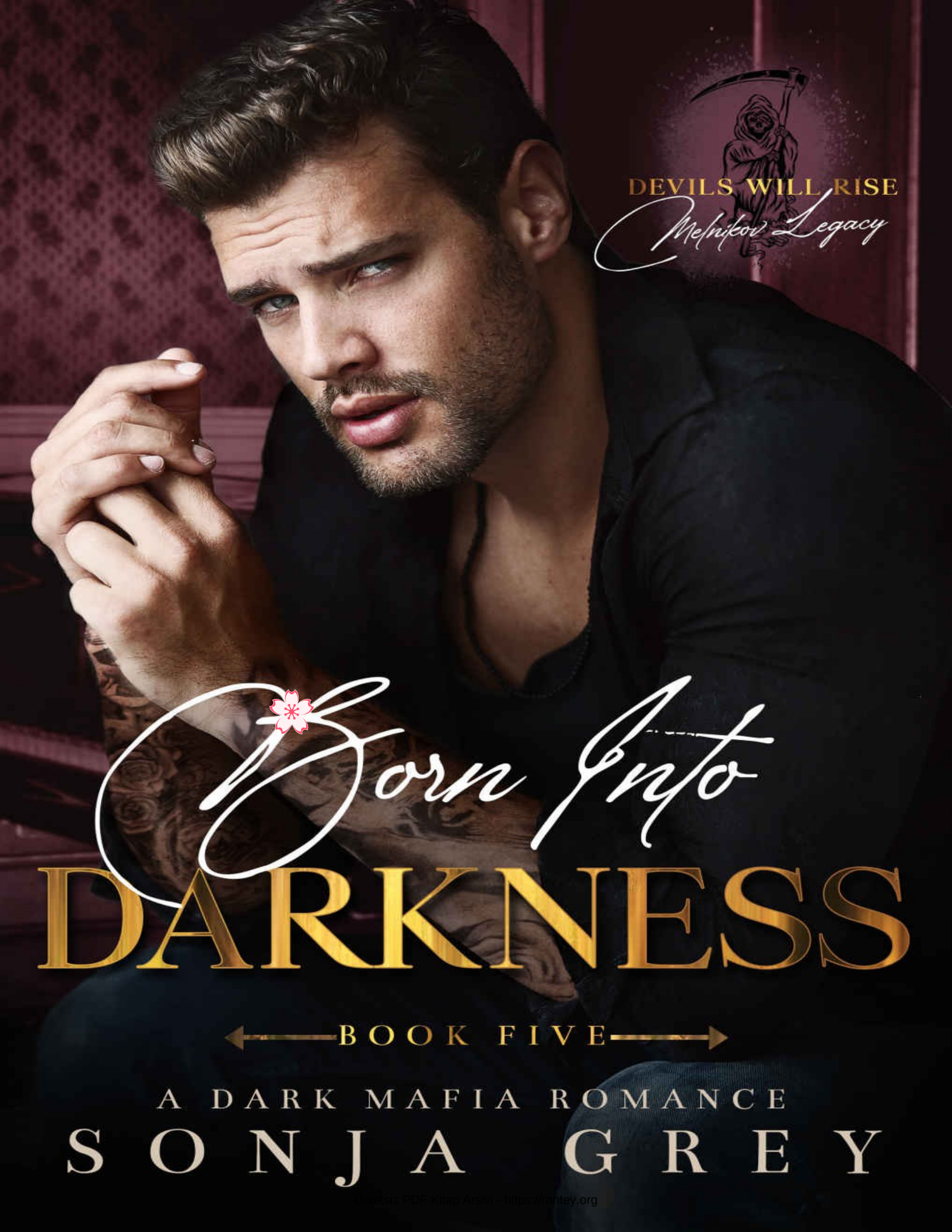
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DEVILS WILL RISE

Melnikov's Legacy

Born Into
DARKNESS

← BOOK FIVE →

A DARK MAFIA ROMANCE

SONJA GREY

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Karanlıkta Doğmak
Karanlık Bir Mafya Romantizmi

Şeytanlar Yüksелеcek: Melnikov Mirası
Kitap 5

Sonja Grey

Telif hakkı © 2025 Sonja Grey Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Cormar Covers

Kapak Fotoğrafı: © Wander Aguiar

Photography Kapak Modeli: Lucas Loyola

[Vellum ile oluşturulmuştur](#)

İçindekiler

[Haber Bülteni Kaydı](#)

[Sonja Grey'in Diğer](#)

[Kitapları Yazarın](#)

[Notu Uyarı Uyarı](#)

[Tanıtım](#)

[Önsöz](#) —

1. [Maxim](#)

2. [Talía](#)

3. [Maxim](#)

4. [Talía](#)

5. [Danil](#)

6. [Vasily](#)

7. [Simona](#)

8. [Talía](#)

9. [Danil](#)

10. [Maxim](#)

11. [Talía](#)

12. [Maxim](#)

13. [Talía](#)

14. [Maxim](#)

15. [Talía](#)

16. [Maxim](#)

17. [Talía](#)

18. [Maxim](#)

19. [Talía](#)

20. [Maxim](#)

[Epilog](#) —

[Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

Haber Bülteni Kaydı

adresinden, posta listeme katılmak ve her kitap için ücretsiz bir novella ve bonus epiloglar almak istiyorsanız, lütfen [buradan](#) kaydolun! veya şu adrese gidin: subscribepage.io/lKtqfy

Bu hikayeyi ÜCRETSİZ almak için kaydolun!

Sonja Grey'in diğler eserleri

Tüm seriler birbiriyle bağlantılıdır ve aksi belirtilmedikçe tek başına okunabilir, ancak sırayla okursanız daha keyifli olur.

Hepsi KU'da!

[Rus Boks Kulübü Rus](#)

[Takıntım Rus Cazibem](#)

[Rus Kurtuluşum](#)

[Tek Başına](#)

[Okunabilenler Huysuz](#)

[Bratva Tetikçisi](#)

[Lezzetli Av](#)

[Fedorov Bratva Bratva](#)

[Patronu Tarafından](#)

[Yakalanan](#)

[Vahşi Kurtarıcı Kibirli](#)

[Bratva Piçi](#)

Medvedev Bratva

Moskova'dan Gelen

Şeytan Bratva Şeytanı

Pis Şeytan

Melnikov Bratva (Sırayla

okunmalıdır) Kanla Kaplı

Zehirle Kaplı

Öfkeyle Kaplı

Nefretle Kaplı

Ateşle Kaplı

Şeytanlar Yüksелеcek: Melnikov Mirası

Günah İçinde Doğmak

Kana Doğmak

Kaosla Doğmak

Günaha Doğmak

Karanlığa Doğmak

Yazarın Notu

'ın değerli okuyucuları,

Bu kitap, Melnikov Bratva'nın ikinci nesil serisinin beşinci kitabıdır. İlk seriden farklı olarak, bu kitaplar herhangi bir sırayla okunabilir, ancak birinci kitaptan başlayıp sırayla okursanız çok daha keyifli olacaktır.

Bu kitap, Medvedev Bratva ile ortak bir romandır!

Orijinal Melnikov serisini okumadıysanız, kitapları Amazon'da [burada](#) bulabilirsiniz. Orijinal Medvedev serisini ise [burada](#) bulabilirsiniz! Kitaplar sırayla okunmalıdır ve hepsi Kindle Unlimited ve Audible'da mevcuttur.

Max ve Talia'nın hikayesini beğeneceğinizi

umuyorum! Sevgilerimle,
Sonja

Tetikleyici Uyarı

Bu kitap, karanlık bir mafya romantizminden bekleyebileceğiniz tüm unsurları içeriyor.

Bu kitap, karanlık bir sonla biten bir kitap değildir... Hiç de bile. Karanlık, sayfalarca süren içerik bekleyin.
Bu kitap hassas okuyucular için tavsiye edilmez.

Bu hikaye, açık şiddet, cinsel saldırı girişimi (MMC ve FMC arasında DEĞİL), müstehcen seks sahneleri ve yetişkinlere yönelik dil içerir.

Yazdığım erkekler son derece sadık ve koruyucudur. Sevdikleri kadınlara zarar vermeyi göze alan herkesi (gerçekten, herkesi!) öldürürler, ancak kadınlarına karşı çok yumuşak kalplidirler. Hızlı ve şiddetli bir şekilde aşık olurlar ve kitaplarımda asla aldatma olmaz!

Tanıtım

O benim karanlıkta ışığım.

Maxim:

Kaçırıldı, işkence gördü ve duvara zincirlendi...

Hayatımın aşkıyla tanışmayı hiç böyle hayal etmemiştim.

Müzik her zaman tutkum olmuştur,

ama Talia Medvedev'i gördüğüm anda her şeyin değiştiğini anladım.

Takıntılı hale geldim ve tanıdık siyah-beyaz tuşlar yerine, onun vücudunu çalmak istedim — inlemelerini, duymak istediğim güzel müziği. Kısa sürede nefes almamın sebebi oldu ve onu korumak için her şeyi yaparım, bunun için hayatımın en büyük fedakarlığını yapmam gerekse bile.

Talia:

Korkmuş, kirli ve duvara zincirlenmiş...

bu, kendim için hayal ettiğim tatlı bir tanışma değil,

ama gri gözlü mahkum arkadaşım hakkında hissettiklerimi inkar edemem.

Muhteşem elleri olan adam — piyano çalmak için yaratılmış uzun parmakları, bedenimi de aynı güzellikle çalıştırabileceğini biliyorum.

O tehlikeli bir Bratva patronu olabilir,

ama bana güven veriyor, bana yiyecek ve su veriyor,

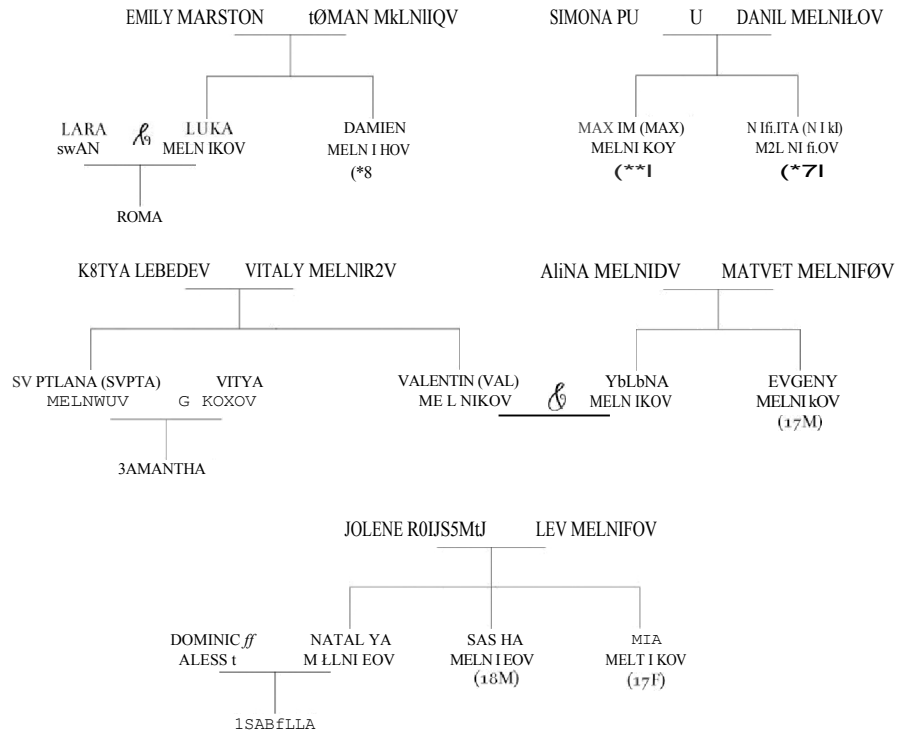
uyuyabilmem için elimi tutuyor.

O benim koruyucum oluyor

ve bizi esir alanlar imkansız bir seçim yapmamızı istediğinde — benim masumiyetim ya da onun elleri — o beni seçiyor.

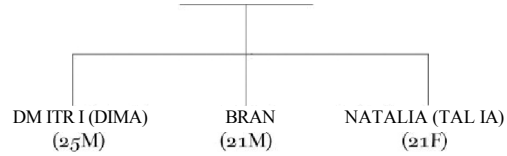
Bu, ödeyebileceğimden emin olmadığım bir fedakarlık... umarım ikimiz de hayatta kalabiliriz.

Melnikov Family

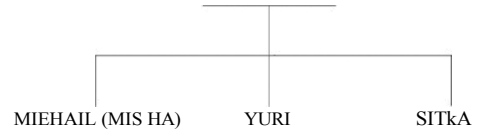

Medvedev Family

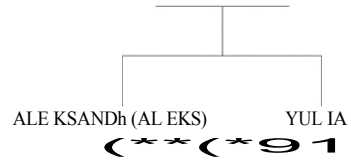
VASRYTASYÆMEDVÆDEV NINAC8RR!NGTON

IMIR (V010_DYA1 MEDVEDEV MADISON (MADDID MONTGOMERY

VALES MEDVEDEV EVE FINCH

Önsöz

Talia

“ Sonunda hazır mısın?”

En iyi arkadaşşıma dönmeden önce saçımı bir kez daha taradım. Alina, ya da hepimizin ona dediğı gibi Allie, hazırlığı çok uzun sürdüğü için yatakta dramatik bir şekilde uzanmış yatıyordu. O, sarı saçlarını at kuyruğı yapıp, kapıdan çıkmadan önce yere atılan ilk giysiyi giyerek tamamen mutlu olan türden bir insan. Ayrıca bunu yapabilecek kadar da güzel.

Onu birkaç saniye daha bekleterek, son bir kat maskara daha sürüyorum ve sonunda ona dönüp bakıyorum. "Hazırım."

"Sonunda," diye inleyerek rahat yatağımdan kalkıyor. "Sadece ailelerimizle birlikte plaja kamp ateşı yakmaya gittiğimizi biliyorsun, değil mi? Sanki önemli bir randevuya gidiyormuşuz gibi davranma."

Yine dramatik bir şekilde iç çekip, "Asla ateşli bir randevum olmayacak, değil mi?" diyor.

Gülerek kolumu omuzlarına doladım. "Evet, çıkacaksın. Erkekler seni her gördüklerinde ağzının suyu akıyor zaten."

O, yıllarca birikmiş hayal kırıklığını o küçük sesle dışa vurarak nefesini dışarı verir. "Evet, uzaktan ve etrafımızı sarmaya zorlandığımız korumaların arasından demek istiyorsun, değil mi?"

"Bu bizim kendi güvenliğimiz için," diyorum ona, ikimizin de doğduğumuzdan beri duyduğumuz cümleyi tekrar ederek. Babam ve iki amcam Medvedev Bratva'yı yönetiyor, ama Allie'nin babası ikimiz de doğmadan çok önce onlarla çalışmaya başlamıştı. Kardeşlerim ve kuzenlerim de onlara katıldı ve bu onlar için daha fazla özgürlük anlamına gelse de, Allie ve ben hala her zaman korunuyoruz. Garip bir yetiştirilme tarzı, ama aileme güveniyorum. Önemli olduğunu söylüyorlarsa, onlara inanıyorum.

"Yirmi üç yaşındayım," diye mırıldanıyor, ben onu odamdan çıkarırken. "Bakire olarak öleceğim. Muhtemelen mezar taşıma da öyle yazacaklar. *Burada Andrei ve Svetlana'nın kızı Alina Petrov yatıyor. Çok isteksizce bakire olarak mezara girdi.*"

Onun dramatik tavırlarına gülerek başımı sallıyorum. "Benim de seninle aynı durumda olduğumu unutma."

"Sen sadece yirmi bir yaşındasın. Ben senden iki yıl daha bekâрім. Cinsel tatminsizliğin beni her dakika yaşlandırdığını hissedebiliyorum."

Gülsem de ona destek olmak için yanından sarılırım. Onun acısını anlıyorum. Etrafımız dövmele kaslarla çevrili, ama bunlar senin akrabaların ya da baban yaşında erkekler olduğunda hiçbir önemi yok. Yaş farkı umurumda değil, ama şahsen ben bundan hoşlanmıyorum.

Oturma odasına varır varmaz, border collie cinsi köpeğim Wallace, en büyük ağabeyimin yanında uzandığı yerden atlayarak bana doğru koşar, kuyruğunu sallayarak ve heyecanla parlayan gözlerle. Hemen çömelip onu kucaklarım. Yüzümü yalar, o kadar mutludur ki yerinde duramaz. On altı yaşına girdiğimde babam bana ne istediğimi sordu ve çoğu on altı yaşındaki çocuk gibi araba istemek yerine bir köpek istedim. Zaten tek başıma hiçbir yere gidemiyorsam araba almanın ne anlamı var? Üstelik Wallace bir arabadan bin kat daha iyidir.

"Ne bariz bir kayırmacılık," diyor Dmitri kanepeden, Wallace'ın oturup sanki benim onun tüm evreniymişim gibi bana bakışını izlerken. "Hislerim incindi, Wallace."

Adımı duyunca, iki koyu renkli kulağı dikilir ve kardeşimize hızlıca bir bakış atar, sonra tüm dikkatini tekrar bana verir. Gülerek Dmitri'ye gülümserim. "Kıskanma, Dima."

Allie gülerek burnunu çeker ve yanındaki kanepeye oturur. "Sanki sana hayran olan yeterince insan yokmuş gibi."

Dima dirseğiyle ona hafifçe vurur. "Şimdi kim kıskanıyor, Allie kedi?"

"Hey," der, çocukken ona taktığı lakaba gülerek. "Bu kaleden çıkmama izin verilseydi benim de hayranlarım olabilirdi."

"Ne kalesi?"

Hepimiz babamın sesine dönüp bakarız. Annemle birlikte mutfağa girerler, ikisi de kesinlikle bilmek istemediğim bir şey yapıyormuş gibi gülümserler. Kendine bir içki almadan önce buzdolabından anneme bir içki alır. Annemin başına bir öpücük kondurur ve "Ne hakkında konuştuklarını biliyor musun, *zolotse*?" diye sorar.

Annem ona gülümser ve omuz silker. "Hiçbir fikrim yok, ama bu muhteşem ev ve kırk dönümlük sahil şeridi hakkında konuşuyor olamazlar,

herkesin evim diyebileceği bu muhteşem ev ve kırk dönümlük sahil arazisinden bahsediyor olamaz

Allie onlara gülümser. "Burayı sevdiğimi biliyorsun, Vasya Amca. Sadece ara sıra bu mülkten dışarı çıkmak güzel olurdu." Hemen ekler, "Lütfen babama bunu söylediğimi söyleme."

Babam güler. Allie'nin anne babası evlendikten sonra, diğer iki sağ kolu Ilya ve Nikolai ile birlikte bu arazide onlara bir ev inşa etmişti, bu yüzden hep birbirimizin hemen yanında oturduk. Çocukken bunu çok severdik. O hep buraya gelip oynardı. Valeri amcamın kızı Yulia ve Volodya amcamın kızı Sitka ile birlikte, biz buradaki tek kızlarız. Her zaman kardeşler kadar yakındık ve burada sadece mutlu anılarımız var, ama artık büyüdüğümüz için biraz sabırsızlanıyoruz. Aslında çoğumuz büyüdü. Sitka, Volodya amcam ve Maddie teyzem için geç yaşta gelen bir sürprizdi ve hala sadece on altı yaşında.

"Sanki tutsakmışsınız gibi konuşuyorsunuz," diyor babam, annemi koluna takarak oturma odasına girerken. Oturup annemi kucığına çektiğinde hiç şaşırmıyorum. Her zaman sevgi doluydular, amcalarım da öyle, ama her zaman böyle olmadıklarını biliyorum. Korunaklı bir hayat yaşıyor olabilirim, ama aptal değilim. Ailemin ne iş yaptığını biliyorum ve bu konuma gelmelerinin iyi davranarak olmadıklarını da biliyorum. Yine de babamı ve amcalarımı şiddet uygulayan kişiler olarak hayal etmek zor. Bunun doğru olduğunu bilmem, kolayca hayal edebileceğim bir şey olduğu anlamına gelmez. Tüm dövmeleeri ve kasları olmasına rağmen, onlara baktığımda sadece ailemi görüyorum — her zaman bana bakan ve hayatımı koşulsuz sevgiyle dolduran adamları.

"Bizim tutsak olmadığımızı biliyoruz," diyorum Wallace'ın kulaklarının arkasını iyice kaşıyarak. "Sadece diğerlerinin sahip olduğu özgürlüğün bir kısmına sahip olmak güzel olurdu."

Dima gülerek Wallace'ı işaret ediyor. "O zaman benim gibi köpek yerine motosiklet istemen gerekirdi."

Wallace'ı kollarımın arasına alıp tüylü kafasını öpüyorum. "Onu dinleme, evlat. Benim senin en sevdiğin olduğum için kıskanıyor."

Kardeşim omuz silkiyor. "Biraz kıskanıyorum. Belki ben de bir tane almalıyım. Wallace'ın bir arkadaşı olur ve ben de birinin favorisi olabilirim."

Wallace, adı geçince kuyruğunu salladı ve gözlerini benimkilere dikti. Border collie'lerin yoğun bakışlarının farkına, onu alıp ilk elden deneyimleyene kadar varmamıştım. Heterochromia'sı bu durumu daha da dramatik hale getiriyor: bir gözü canlı mavi,

diğeri daha çok altın kahverengi. Şu anda her ikisi de hayvanlarda pek görülmeyen aşırı odaklanmış bir yoğunlukla bana bakıyor. Onun bir dahi olduğunu düşünüyorum ve ona topu atmamı isteyip istemediğini sorduğumda, hemen koşarak topu bulmaya gidiyor.

Dima telefonuna bakar ve "Herkes burada" der.

Annem ayağa kalkar ve evimizin arkasındaki, göz alabildiğince uzanan plajı net bir şekilde gören pencereden dışarı bakar. Bize dönerek yüzünde kocaman bir gülümsemeyle "Volodya ve Valeri tekneleriyle yanaşıyorlar" der. Allie'ye bakarak "Ailene mesaj at ve buraya gelmelerini söyle" der.

Allie telefonunu alır ve mesajı gönderir, sonra Dima'ya bakar. "Hadi. O kaslarını kullan ve yiyecekleri taşımama yardım et."

Babam, kardeşimin Allie'ye attığı bakışa gülüyor ve sonra ayağa kalkıp onlara yardım etmek için kalkıyor. Motosikletin eşsiz sesini duyduğumda, Wallace'ın ağzından topu alıp "Bran'ı ben getiririm" diyorum.

Wallace hemen arkamdan koşarak kapıya doğru koşuyorum ve kapıyı açar açmaz, o da dışarı fırlayarak garaj yolunda koşmaya başlıyor. Bran'ın siyah motosikleti köşeyi döndüğünde, Wallace'ın onu garaja doğru sürmeye çalıştığına yemin edebilirim. Kardeşimin koyu renkli kaskı yüzünü gizliyor, ama gülümsediğini biliyorum.

Bana baktığında, elimi kaldırıp "*Çılgın köpek*" işareti yapıyorum ve onun da onaylayarak başını salladığını görünce gülüyorum. Bran ve ben aynı yaştayız. Annem ve babam onu evlat edindiğinde ikimiz de üç yaşındaydık. Annemin işlettiği kadın sığınma evine bırakılmıştı ve annem onu görür görmez, sadece ölümüne korkmuş ve yalnız değil, aynı zamanda sağır olduğunu da fark edince, kararını verdi. O günden beri ailemizin bir üyesi. Onun biyolojik anne babasının kim olduğunu hiç öğrenemedik ve bildiği tek işaret dili, adını heceleme için kullanılan dört harfti. Ama bunların hiçbirisi bizim için önemli değildi ve evraklar tamamlanır tamamlanmaz, o bir Medvedev oldu. O benim kardeşim, tıpkı Dima gibi, ve Bran ile benim aramda her zaman özel bir bağ olmuştur.

Kaskını çıkarır ve açık kahverengi saçlarını eliyle tarar, sonra ela gözlerini bana çevirir ve "*Herkes burada mı?*" diye işaret eder.

Plajda, ben de işaret diliyle cevap veriyorum ve o bisikletten indiğinde gülüyorum, Wallace heyecandan inliyor, Bran çömelip onu okşayana kadar.

Onlara katılarak kardeşimin gözlerine bakıp "*Yolculuk nasıldı?*" diye soruyorum.

Geniş omuzlarını silkiyor ve işaret diliyle "*Huzurlu*" diyor.

Bran motosikletini her zaman sevmiştir. Sessizliğe alışkındır ve bu yüzden her zaman biraz yalnız birisi olarak görülmüştür, ama ailemiz ona on sekiz yaşında bir motosiklet aldığında, ona hız, tehlike ve heyecan dolu yeni bir dünya açılmıştır. Annem ilk birkaç seferinde çok korkmuştu, ama kardeşlerim ve kuzenlerimin hepsinin motosikleti var ve çılgın olsalar da aptal değiller. Motosikleti kullanmayı biliyorlar ve özellikle Bran için bunun onun derinlerdeki bir kısmını sakinleştirmeye yardımcı olduğunu biliyorum. Bu zevk elinden alınırsa yıkılırdı.

"Torunum aşağıda mı?"

Katya'nın sesini duyunca başımı kaldırıp Bran'a onun adını parmak alfabesiyle yazıyorum. Bran başını çevirip ona el sallıyor, Katya da hemen karşılık veriyor.

"Evet, Dima ile birlikte yemek getiriyor," diye ona bağıyorum.

Kısa süre sonra büyükannemiz, *babushka* Tatiana da dışarı çıkar ve bize kocaman bir gülümseme atar. İkisi de dört arabalık garajın üzerindeki büyük daireyi paylaşıyorlar, çünkü daire çok büyük ve ikisine rahatça yetiyor. Ayrıca, bence ikisi de oda arkadaşı olmanın getirdiği arkadaşlığı seviyorlar. Katya, babam ve amcalarım gençken onlara yemek pişirirdi, sonra kızı Allie'nin annesiyle birlikte onları Amerika'ya takip etti. Ancak şimdi seksenli yaşlarında olduğu için onu emekli olmaya ikna ettiler.

Büyükannemiz biz doğduktan sonra buraya taşındı. Babam, onu buraya gelmeye ikna etmelerinin yıllar sürdüğünü söyledi, ama buraya geldikten sonra buraya ve tüm torunlarına aşık oldu. Onu her zaman sevgi dolu, mutlu bir kadın olarak tanıdım, ama duyduğuma göre her zaman böyle olmamış. Büyükbabam öldükten sonra depresyona girmiş ve bu durumdan kurtulması onlarca yıl sürmüş, ama kurtulduğuna çok seviniyorum, çünkü onsuz hayatımızı hayal edemiyorum.

Bize nasıl olduğumuzu sorarken işaret diliyle konuşuyor ve elleri biraz artritli ve yavaş olsa da Bran'a işaret diliyle konuşmayı çok seviyor.

Biz iyiyiz, büyükanne, Bran işaret diliyle söyler. Plaja gidiyoruz. Bizimle gelmek ister misin?

"Hemen geliyorum," der ona. "Katya ve ben sonra yemek için tatlı yaptık."

Sabırsızlanıyorum, Bran işaret diliyle söyler ve büyükannenin gülümsemesi daha da genişler.

İkisine de bu kadar çok yemek pişirmelerine gerek olmadığını söylüyoruz, ama ikisi de bunu gerçekten seviyor ve Rus köklerimizi hatırlamamız gerektiğini

Rus köklerimizi hatırlamamız gerektiğini ve bunun en iyi yolunun da güzel bir kase borsch olduğunu söylüyorlar. Yemekler çok lezzetli olduğu için tartışmaya gerek yok.

Katya yakında aşağı ineceğini bağıyor ve onlar içeri girdikten sonra, Bran'ın koluna girip onu evin yan tarafına çekiyorum, böylece sahile giden yolu kullanabiliriz. Yeterli alan olunca tenis topunu fırlatıyorum ve Wallace hızlı bir sprintle koşmaya başlayınca gülüyorum. Topu çabucak geri getiriyor ve bu sefer Bran topu fırlatıyor, benim yapabildiğimden çok daha uzağa, sahilin ilerisine.

Kolunu sıkıyorum. Bana baktığında, "*Gösterişçi*" işareti yapıyorum. İki elini kullanarak gülümsüyor ve "*Kız gibi atıyorsun*" işareti yapıyor.

Kızgın görünmeye çalışıyorum ama o buna inanmıyor. Gülümsüyor ve çenemin altını okşuyor, çocukluğumuzdan beri yaptığı şakacı bir hareket. Ağzımın gülümsemeyeyle açıldığını görünce kazandığını anlıyor. Kolumu tutup beni sahile doğru götürüyor, Wallace topu geri getirdiğinde her seferinde durup topu ona atıyor.

"İşte buradasınız," diyor annem, sözlerini işaret diliyle ifade ederken Bran'ı kucaklamak için kendine çekiyor. Bran annemin sırtını okşuyor ve diğer eliyle ailemizin geri kalanına el sallıyor.

Volodya amcam bana bakıp, "*Yolculuk nasıldı?*" diye işaret ediyor.

Bran ona cevap verirken, ben kuzenlerimin kurduğu büyük şenlik ateşine doğru yürüyorum. Allie uzaktan izliyor ve onlar odunları istifleyip ateşi büyütmeye devam ettikçe gülerken, "Vay canına, bir şeyi telafi etmeye mi çalışıyorsunuz?" diyor.

Misha ona koyu renkli kaşlarını kaldırırken, kardeşi Yuri gülüyor ve Aleks alaycı bir şekilde nefesini veriyor.

Aleks'in küçük kız kardeşi Yulia hemen, "Hiçbiriniz cevap vermeyin, çünkü bilmek istemiyorum," der. Güldüğünde, yanağında kardeşi ve babasınıninkine tıpatıp benzeyen gamze belirir.

"Ben de istemiyorum," diyor Sitka, elinde bir kitapla yanlarına geliyor. Oturup bir odun parçasına yaslanıyor ve kucağındaki kitabı açıyor. On altı yaşında, ailenin en küçüğü ve Allie, Yulia ve ben onun gelmesine çok sevinmiştik. Hâlâ sayıca azız, ama en azından o biraz dengeyi sağlıyor.

Dima Allie'ye bakar ve "Ben de herkesi yarın gece seni Inferno'ya götürmemizin sorun olmayacağına ikna etmeye çalışıyordum" der. Allie bir şey söylemeden, ateşe bir odun daha atar ve Allie'ye küçük bir penis şakası yapması için meydan okur.

Allie ona tatlı bir gülümseme atar. "Demek istediğim, bunun açıkça bir kopyası olduğu ve herhangi bir tür tazminat amaçlı olmadığı."

"Beni kusmak üzereyim," der Sitka, kitabından başını kaldırmaya tenezzül etmeden. Erkekler gülerken, Dima kardeşimizi arar. Onu gördüğünde, "*Buraya gel*" işareti yapar.

Bran kenarda kalmayı sever, ama biz ona asla izin vermeyiz. Ailemizin tüm üyeleri yıllar içinde işaret dilini öğrendi, bu yüzden iletişim kurmak hiç sorun olmadı. Babalarımız Rusça konuşur, biz de Rusça konuşuruz. Sık sık üç dil arasında geçiş yaparız ve dışarıdan bakan birinin bunu kafa karıştırıcı bulacağını tahmin ediyorum, ama bizim için bu çok normal. Ebeveynlerimiz işaret dilini yetişkin olarak öğrendiler, bu daha zor olmalıydı, ama biz çocukken öğrendik, bu yüzden bizim için çok daha kolay oldu.

Inferno'ya gitmek için çok küçüksünüz, Bran ağabeyimize işaret diliyle söylüyor. Allie parmakları hızlı çalışarak hemen cevap veriyor, *Hayır, değiliz. Şey,*

Yulia ve Sitka öyle, ama Talia ve ben içki içecek yaştayız.

Bran bana bakar ve yüzünde endişe dolu bir ifade görürüm. *Güvenli değil*, diye tekrar işaret eder.

Misha gülüyor ve babalarımızı işaret ediyor, sonra "Zaten asla kabul etmezler" diyor. Bran etrafta olduğunda hepimizin yaptığı gibi, konuşurken işaret diliyle konuşuyor.

Volodya amcam, oğlunun kendisinden bahsedildiğini hissederek ona bakar. Annem teyzelerime yemek konusunda yardım ederken, o babam ve Valeri amcamla birlikte yanımıza gelir.

"Ne halt ediyorsunuz siz?" Amcam Volodya, kimseyi şaşırtmadan, doğrudan konuya girer. Amcam Valeri'nin güler yüzlü ve neşeli birisi olmasına karşın, amcam Volodya'yı anlamak çok daha zordur. Onu bu kadar iyi tanımıyor olsaydım, onun korkutucu biri olduğunu ve yardım isteyeceğim biri olmadığını düşünürdüm. Onun ne kadar tatlı biri olduğunu bildiğim için yanına gidip ona sıkıca sarılırim.

"Merhaba Talia," der ve başımın üstüne bir öpücük kondurur. "Oğullarım ne planlıyor?"

"Beni ve Allie'yi hapisten kaçırıp Inferno'ya götürmeye çalışıyorlar," diyorum, Allie'nin, ikimizin de asla gerçekleşmeyeceğini bildiğimiz planı ifşa ettiğim için bana attığı acı dolu iniltiyi görmezden gelerek.

Babam gülerek benim haklı olduğumu kanıtlar ve "Yani siz kızlar onların motosikletlerine atlayıp, şehrin en kalabalık gece kulübünde içki içip dans ederek bir gece geçirecektiniz, öyle mi?" der.

"Kulüp bizim, baba," diyor Dima, bize yardım etmeye çalışarak.

"Öyle," diye onaylar babam, "bu da güvenlik açısından ne kadar kabus gibi bir durum olacağını çok iyi bildiğim anlamına geliyor."

"Üzgünüm, evlat," der Volodya amcam. "Sizi çok seviyoruz, kendinizi tehlikeye atmanıza izin veremeyiz."

"İkinizin kulübe girmek için yaşınızın yetmediğini söylemeye gerek bile yok," der Valeri amcam, kızına ve yeğenine gülümseyerek, sonra bana kocaman bir merhaba kucaklaması verir.

Sitka gri gözlerini ona doğru kaldırır. "Beni daha iyi tanıdığını biliyorum, Valeri amca."

Ona gülümser. "Evet," der ve sonra bakışlarını kızına çevirir.

Yulia gülerek elini kaldırır. "Yemin ederim gitmeyecektim baba."

"Tabii ki gitmeyecektin, tatlım. Sen de benim gibi kurallara uyan birisin," der Valeri amcam, Volodya amcam içkisini boğazına kaçırırken babam gülerek en küçük kardeşine aklını kaçırmış gibi bakar.

Annem ve teyzelerim yanlarına gelir ve eşleri yeterince yaklaşır yaklaşmaz, üçü de onları kendilerine doğru çeker. Özgürlüğümüzün kısıtlı olmasına her zaman anlayışla yaklaşmışlardır, bu yüzden annemin "Yarın sizi öğle yemeğine götürelim mi? En sevdiğiniz restorana gidip bol bol margarita içeriz. Yulia ve Sitka için alkolsüz olanlardan tabii" der, babaları bir şey söylemeden önce.

Allie, "Üçümüz de içsek iyi olur," diye mırıldanınca Yuri hafifçe güldü. Ailelerimiz görmeden işaret diliyle konuşabilmek için vücudunu eğdi ve ben de baktığımda Bran gülümsemeye çalışıyordu.

"Kızım sorun mu çıkarıyor?"

Andrei ve Svetlana bize katılmak için yanımıza geldiğinde hepimiz onlara bakarız. Onları, Ilya, Nikolai ve eşleri gibi, daha çok ikinci teyzem ve amcam olarak görüyorum. Ailelerimiz her zaman yakın olmuştur ve onlar ateşe yaklaşır yaklaşmaz, her birine sarılırım.

Andrei başımın üstüne öpücük kondurur. "Nasılsın tatlım? Aşağı inerken Wallace'ı gördük. Yemin ederim, o köpek her gördüğümde daha da hızlanıyor."

Gülümserim ve sahile doğru bakarım. Ilya ve eşi bize doğru geliyorlar. Lily eskiden bizim evimizde yaşayan özel öğretmenimizdi. Dima, Bran ve bana işaret dilini öğretti ve hepimiz onu çok seviyoruz. O, tanıdığım en tatlı insanlardan biri

ve Ilya ona sırlıslıkla aşık olmuştu. Onu çıkmaya ikna etmesi çok uzun sürdü, sonra da babamı ikna etmesi daha da uzun sürdü. Ama ikisinin birbirine aşık olduğu belliydi ve babam sonunda kabul ettiğinde, Ilya hiç vakit kaybetmedi. O günden beri evliler. Oğulları Tyoma koşarak Wallace'a topu atarken, ben gülümsüyor ve onlara el sallıyorum. O sadece on yedi yaşında ve en gençleri, ama Nikolai'nin oğlu Kostya on sekiz yaşında ve hemen arkasında.

Kostya uzanıp Tyoma'dan topu kapıp çok hevesli Wallace'a attığında gülüyorum. Nikolai yetenekli bir dövme sanatçısı ve hepimiz onun sanat eserleriyle kaplıyız, bazılarımız diğerlerinden daha fazla, sanırım, Kostya gömleğini çıkarıp serin suya girdiğinde. Güneş batmaya başlıyor, ama onun renkli, işaretli vücudunu görmek için hala yeterince ışık var. Göğsünde benim ailemdeki tüm erkeklerin sahip olduğu dev ayı yüzü yok, ama Bratva'nın bir üyesi olarak, ön kolunda Medvedev isminin altında Kiril alfabesiyle yazılmış bir ayı var. Ailemizle bağlantısı olan herkes ayı dövmesi yaptırır. Bu, korunduğumuz anlamına gelir. Medvedev işaretini taşıyan birine zarar vermek, kendi ölüm fermanını imzalamak gibidir. Bu yüzden on sekiz yaşına bastığım gün sol kolumun iç kısmına bu işaret yapıldı. Erkeklerinininkinden daha küçük, altında Medvedev ismi yazılı küçük bir ayı, ama gösterişli olmasına gerek yoktu. Büyük ya da küçük, aynı uyarıyı taşıyor.

Kostya'nın ailesi geldiğinde, tabakları hazırlamaya başlarız ve ateşin etrafında otururuz. Annesi bana yaklaştığında gülümserim ve onun kucaklamasına karşılık veririm. Nikolai, ben küçükken Sabrina ile evlendi ve yıllar boyunca yavaş yavaş onun vücudunu süslemeye başladı. Onun tasarladığı desenleri çok seviyorum ve Sabrina geri çekildiğinde, koluna yeni eklenen deseni hayranlıkla inceledim. Birkaç yusufçukla birlikte narin çiçeklerden oluşan bir iz ve Nikolai, sanki uçuşlarının ortasında yakalamış gibi kanatları neredeyse parıltıyı başarmış.

"Nasıl yapıyor bilmiyorum," diyorum ve bana baktığında ekliyorum, "Bu harika, Nikolai."

Bana gülümser ve karısını kollarının arasına alır, sonra da başının üstüne öper. "Bu kadar güzel bir tuval varken nasıl harika olmasın ki?"

Sabrina ona gülümserken, Valeri amcam gülerek "Diğerlerini kötü göstermeye çalışmayı bırak" diyor.

"Sen asla kötü görünemezsin," diyor teyzem Evie, onu gülümsetip onu kucağına alıyor.

"Teşekkürler, *lapochka*," der ona ve sonra Nikolai'ye kendini beğenmiş bir gülümser.

Babam ve amcam küçük kardeşlerine gülüyorlar ve yemek hazırlamak için yemeğe yardım etmeye giderken, Tyoma ve Kostya bize katılmak için yanımıza gelirler. Wallace ıslak, kirli ve gülünç derecede mutludur. Allie ve Yulia'nın yanındaki bir kütüğün üzerine otururum ve biz gülerek erkeklerin yapabildikleri en büyük şenlik ateşini yakmaya çalışmalarını izleriz.

Sonraki birkaç saati çok fazla yemek yiyerek ve nefes alamayana kadar gülerek geçiriyoruz. Allie, daha fazla özgürlük istediğimiz konusunda haklı, ama bu, ailemle vakit geçirmeyi sevmediğim anlamına gelmiyor. Bu anları hiçbir şeye değişmem ve herkes toparlanıp teknelere binip evlerine dönmek için yola çıktığında, ayağa kalkıp herkese sarılmaya başlıyorum.

"Yulia ve ben yarın gelirken Maddie teyzen ve Sitka'yı da alacağız," diyor Evie teyzem. "Belki umduğun heyecan verici bir gece kulübü gecesi olmayacak, ama eğleneceğimize söz veriyorum."

Onu sıkıca sarılır ve gülümserim. "Eğleneceğimizi biliyorum. Kötü bir akşamdan kalma olmayacağını da söyleyecektim, ama emin değilim. Sen, annem ve Maddie teyzem içki içmeyi iyi bilirsiniz."

Gülerek alnımı öper. "Elbette içebiliriz." Bunu duyan Maddie teyzem, "Erkekler bize karşı hiçbir şey yapamazlar ."

Volodya amcam onu kucağına alıp öptüğünde çığlık attı. kışına. Amcam Volodya kardeşlerinden daha soğuktur, ama ailesini ne kadar sevdiğini inkar etmek mümkün değildir ve karısına attığı gülümseme gerçek sevginin ifadesidir. O kadar yoğun ki, kendimi davetsiz misafir gibi hissediyorum ve başka yere bakıyorum. O kadının kulağına bir şeyler fısıldarken, ben Yulia ve Sitka'ya sarılayarak yarın görüşeceğimizi söylüyorum. Çocuklar bana el sallayarak veda ediyor ve Misha, Yuri'den önce ailesinin teknesine ulaşmak için koşmaya başlamadan önce, saçımı karıştırmak için bir an duruyor.

Nikolai ve Ilya da aileleriyle birlikte ayrılırlar. Her ikisinin de arazide birer evi vardır, bu yüzden teknelere binmek yerine ormanın kenarındaki patikaya doğru yönelirler. Dört tekerlekli araçlarını ağaç sınırına yakın bir yere park etmişlerdir ve Kostya ile Tyoma araçlara biner binmez,

toprak yoldan hızla uzaklaşırlar, ebeveynleri kalan iki dört tekerlekli araca binene kadar motorlarının sesi çoktan uzaklaşmıştır.

Son bir kez el sallayarak veda ettikten sonra, ailemi takip ederek eve geri dönerim ve Wallace'ın üzerindeki kumu temizlemek için dururum. Bran ve ben onu temizlerken, Dima onu mutlu etmek için kulaklarının arkasını kaşır. Wallace benim doğum günü hediyem olabilir, ama o tam bir aile köpeği ve herkesin ilgisini çok seviyor. O olabildiğince temizlendiğinde, babam ona sütlü bir kemik atarken, ben de kendi ayaklarımı fırçalıyorum. Plajı seviyorum, ama kirli hissetmekten nefret ediyorum ve yatmadan önce duş almam gerektiğini biliyorum, yoksa asla uyuyamayacağım.

Dima, temizlenmeye çalışmamı gülerек izliyor ve kendi ayaklarını hızlıca yere vuruyor, muhtemelen hala kirli olduklarını hiç umursamadan. İki ağabeyim de hala bekar ve evimizde bolca yer olduğu için hala burada yaşıyorlar, ama istedikleri zaman gelip gidiyorlar. Genellikle kuzenlerimizle dışarı çıkarlar, ama sanırım bu gece evde kalacaklar çünkü Dima bir soda ve bir tabak yemek artıkları alıp koridordan odasına gidiyor.

Sana sonra mesaj atarım, Bran'a işaret ediyorum, o da bana başını sallayıp başparmağını kaldırıyor. Annemle babama sıkıca sarılıyorum ve sonra Wallace'ın peşinden odama gidiyorum.

Wallace peşimden geliyor. Duş alıp yatağa girdikten sonra telefonumu alıyorum ve kardeşimin bana mesaj attığını görünce hiç şaşırmıyorum. Küçükken yatmadan önce birbirimize mesaj atmaya başlamıştık ve bu alışkanlığımızı yıllar boyunca sürdürdük. Her gece yapmıyoruz ama çoğu gece uykuya dalmadan önce kısa bir sohbet ediyoruz.

BRAN:

Yarın kulübe gitmeyeceğine sevindim.

BEN:

Allie ve ben, bu planın pek şanslı olmadığımızı biliyorduk. Endişelenmeyi bırak
endişelenmeyi bırak.

BRAN:

Sen benim küçük kız kardeşimsin. Endişelenmek benim görevim.

BEN:

Benden sadece bir ay büyüksün.

BRAN:

Yine de
geçerli.

BEN:

Peki planların ne? Yarın arkadaşlarınla

?

BRAN:

Sanmıyorum. O tür yerlere gitmekten nefret ettiğimi biliyorsun.

BEN:

Belki biriyle tanışırsın.

BRAN:

Evet, çünkü kızlar sağır biriyle çıkmak için sıraya giriyorlar.

BEN:

Senin ne kadar harika olduğunu göremiyorlarsa siktir et onları. Biri sana bir şey mi söyledi? Gidip birinin kıcını tekmelemem mi gerekiyor?

Bana gülen emoji gönderdi, ama ben ciddiym. Kardeşime hakaret eden herkese cehennemi yaşatırım.

BRAN:

Hayır, kimse bir şey demedi. Sadece dışarı çıkmak istemiyorum.

BEN:

Ben sihrimi kullanıp Dima'yı da evde kalmaya ikna etsem ? Tekneyle gezintiye çıkabiliriz.

BRAN:

Geçen gün yeni bir balık tutma yeri bulduğunu söylemişti.

BEN:

Mükemmel. Öğle yemeğinde içkiyi fazla kaçırmayacağım, siz balık tutarken ben de rahat bir şezlongda sizi destekleyeceğim.

BRAN:

Sen de bir olta alıp bize katılabilirsin.

BEN:

İğrenç ve hayır.

Bana iyi geceler demeden önce gülen emoji gönderiyor. Telefonumu bir kenara koyduktan sonra, uykuya dalmam çok uzun sürmüyor. Her zaman kolay uykuya dalmışımdır ve bu iyi bir şey, çünkü Wallace

her zaman güneşle birlikte uyanır ve enerji dolu, harekete geçmeye can atan biridir.

Ben o kadar neşeli uyanmıyorum, ama onu dışarı çıkarmadan ve kahvemi almadan önce kocaman bir gülümseme ve uzun bir karın kaşıma yapıyorum. Kupamı doldururken annem kahvaltıyı hazırlıyor ve beni görünce kocaman bir gülümsemeyle karşılıyor.

"Günaydın tatlım."

"Günaydın," diyorum ona, hazırladığı omletin kokusunu alınca midem guruluyor. Bana göz kırptıyor ve benim için bir tabağa koyuyor, sonra kendisi için yeni bir tane yapmaya başlıyor. Tartışmaya girmiyorum. Hayat tecrübem bana bunun anlamsız olduğunu öğretti, bunun yerine ona yanından sarılıp teşekkür ediyorum.

"Bugünün senin ve Allie'nin düşündüğü gibi geçmeyeceğini biliyorum, ama yine de eğlenmenizi umuyorum," diyor kahvaltısını bitirip yanımdaki bar taburesine oturduğunda.

"Çok eğlenceli olacak anne."

Bir saniye sessiz kalır, birkaç lokma sessizce yer ve sonra şöyle der: "Dışarıda çok tehlikeli adamlar var ve baban ve amcaların sadece seni onlardan korumak istiyorlar."

"Biliyorum anne. Neden bu kadar koruyucu olduklarını anlıyorum." Yüzüne bakıyorum, ne kadar üzülüğünü görüyorum, bu yüzden elimi uzatıp kolunu sıkıyorum. "Bunun için nedenleri olduğunu biliyorum."

Annem elimi okşadı. "Öyle." Tabağındaki omleti oynadıktan sonra bana baktı. "Babanla evlenmeden önceki hayatımı düşünmekten hoşlanmadığımı biliyorsun, ama o benimle evlenerek beni kurtardı."

Hiçbir şey söylemiyorum, bir şey söylemekten ve onun tekrar sessiz kalmasından korkuyorum. Annem geçmişinden asla bahsetmez. Sanki hayatı bizim ailemizle başlamış gibi ve geriye bakmayı reddediyor. Kardeşlerim ve ben her zaman trajik bir şeylerin olduğunu şüpheleniyorduk, ama bu konuda hiçbir zaman gerçek bir cevap alamadık.

Elimi sıkarak, sanki kafasını boşaltmak istercesine hafifçe başını sallar ve "O sadece senin böyle bir şey yaşamamanı istiyor" der.

Daha fazla bir şey söylemeyeceği belli olunca, tereddütle "Ne gibi, anne?" diye soruyorum.

"Endişelenmene gerek yok," der ve hemen konuyu değiştirir.

"

bu sabah?"

"Hayır, henüz görmedim. Hala uyuyorlar sanırım."

"Bran'ın bisikletini çıkardığını duydum, ama Dima hala uyuyor olabilir. Baban sahilde koşuya çıktı, yakında döner."

Daha fazla cevap almaya çalışmayı düşünüyorum, ama onun bu konu hakkında konuşmak istemediği çok açık, bu yüzden konuyu değiştirmesine karşı çıkmıyorum. Hazır olduğunda bana daha fazlasını anlatacağını biliyorum. Bir lokma daha almadan önce, "Bran ve ben Dima'yı daha sonra bizi tekneyle gezdirmeye ikna edeceğiz" diyorum.

Yumuşak bir kahkaha atarken yüzündeki hüznün kaybolur. "Bu eğlenceli olacak. Öğle yemeğinde Maddie teyzenin seni çok sarhoş etmesine izin vermeyeceğim."

Ona gülümsedikten sonra bir lokma daha alıyorum ve tabağım bittiğinde bulaşık makinesini doldururken, o da babam için başka bir omlet yapmaya başlıyor. Duş almak için odama dönerken, pencereden onu görüyorum. Koşudan dönüyor ve Wallace da bir ara ona katılmış olmalı çünkü babamın yanında aynı hızda koşuyor, dili dışarıda ve siyah-beyaz tüyleri rüzgarda dalgalanıyor.

Köpeğimin emin ellerde olduğunu bilerek hazırlanmaya başlıyorum. Acele etmeden Wallace'a topu atıyorum ve herkesin gelmesini bekliyorum. Birkaç dakika kala, babama veda etmek için içeri giriyorum. Ofisine giden koridorun ortasında, öfkeli ses tonuyla konuşmasını duyuyorum.

"O lanet olası herifi bir daha görürsen, öldür onu," diye babam Rusça homurdanır. "Toplantı istedi, biz de ona verdik, ama o anlaşma bir hakaretti ve onu o anda vurmadığımız için şanslı."

Cevap duymadığımdan, telefonda olduğunu anlıyorum. Konuşmanın bittiğinden emin olmak için birkaç dakika bekledikten sonra, mesafeyi kapatıp kapısını hafifçe çalıyorum.

"Baba?"

Sesimi duyar duymaz, "Tatlım, gir" diyor ve ses tonu tamamen değişiyor. Sertlik yerini, sadece ailesine karşı kullandığı yumuşaklığa bırakıyor. Annemle tanışana kadar sahip olmadığı bir yumuşaklık.

"Gitmeden önce veda etmek istedim." Her zaman ofis olarak kullandığı odaya giriyorum. Güneş ışığıyla dolu oda, güneş odasına en yakın odadır; bizim doğmadan önce annem için kütüphaneye dönüştürdüğü oda. Birbirlerine yakın olmayı severler ve büyük evin diğer tarafında bir ofis olması asla mümkün olamazdı.

Hızla masasının etrafından dolaşıp bana sarılır ve başımın üstüne öpücük kondurur. "Sen ve Allie'nin istediği çılgın bir gece kulübü gecesi olmadığı için üzgünüm, ama bu seçenek endişeden kalp krizi geçirmeme en az neden olacak seçenek."

Gülümserim ve geri çekilmeden önce ona sarılırım. "Merak etme baba. Allie ve ben planın zor olduğunu biliyorduk."

Babam, bu sabah tıraş olmaya zahmet etmediği sakallarını eliyle okşadı.

Bugün hava serin olmasına rağmen tişört giymişti ve küçükken beni çok meraklandırıan dövmeleri açıkça görünüyordu. Omuzlarını hafifçe silkti ve şöyle dedi: "Senin için endişeleniyorum. Ben senin babanım ve seni korumak benim görevim. Ayrıca, Inferno'da ne tür erkeklerin takıldığını biliyorum. Hiçbiri sana layık değil."

Gülüyorum. "Koca bulmayı planlamıyordum."

Babam abartılı bir rahatlama iç çekişi çıkarır. "Tanrıya şükür, tatlım, çünkü senin evlenmene hiç hazır değilim."

Normal bir insan gibi dışarı çıkıp randevulara gitmeme izin verilmediğinden, bunun muhtemelen asla olmayacağını söylemeye gerek görmüyorum. Bunun yerine, anneme veda edebilmesi için onunla mutfağa yürüyorum. Onu kapının yanında ayakkabılarını giyerken buluyoruz ve o anneme doğru yürürken, ben öğle yemeği için dolabı karıştıran kardeşlerime bakıyorum.

Bran bana sırtını dönmüş, ben de yanına gidip tezgaha hafifçe vuruyorum. Titreşimi hissedip bana dönüyor, ağzında zaten bir gülümseme belirliyor.

Gidiyor musun? diye işaret ediyor.

Evet, Wallace'a benim için bakar mısın?

Hemen "*tabii ki*" işareti yapar ve ben ona yandan sarılırken saçlarımı okşar. Wallace çoktan ayaklarının dibine oturmuştur, ben de onun tüylü kafasına bir öpücük kondururum ve Dima'ya dönerim. Bran sandviçini hazırlamaya devam ediyor, ben de işaret dilini kullanmaya gerek görmeyip "Bran'ı ve beni daha sonra tekneye çıkaracaksın, tamam mı?" derim.

Bana koyu renkli kaşlarını kaldırarak bakıyor. "Öyleyim."

Gülümserim ve Bran'a yaptığım gibi ona da aynı şekilde sarılırım. "Öylesin."

Gülüyor ve cipslerinden birini alıyor. "Sanırım bu gece kardeşlerimle takılmaya ikna edilebilirim."

"Kulüplere gitmekten daha eğlenceli olduğumuzu biliyorsun." Gülümser. "Sana katılırsam ne kadar üzücü olurdu?"

Ciddi bir ifadeyle "İnanılmaz derecede üzücü" diyorum. Bran arkasını dönüyor, ben de işaret diliyle "Dima bizi dışarı çıkaracak çünkü bizim barlardaki kızlardan çok daha eğlenceli olduğumuzu söyledi" diyorum.

Bran gülümser ve başparmağını kaldırır, Dima ise gülerek başını sallar. Kardeşlerime el sallayarak veda ederim ve kapıda annemle buluşurum. Babam annemden uzaklaşmaktadır, bu da benim kardeşlerimle konuşurken onların salonda ne yaptıklarını açıkça ortaya koymaktadır.

"Bütün bu zaman boyunca öğle yemeği planlarımızı tartışıyormuşsunuz gibi davranacağım," diyorum onlara.

Babam gülerken annem kızarır. "Tabii ki öyle," der babam. "Senin ne kadar eğleneceğini konuşuyorduk."

Burada oturup koridorda nasıl öpüştüklerini konuşmak istemediğim için onlara ayak uyduruyorum. "Harika vakit geçireceğiz," diyorum ve kendi spor ayakkabılarımı giyiyorum. Sanki işaret almış gibi, ön kapıda bir aracın durduğunu duyuyoruz. Kapıyı açtığımda, şoför koltuğunda bir korumamızın, yolcu koltuğunda da bir diğerinin oturduğu siyah bir SUV görüyorum. Her dışarı çıkışımızda birkaç silahlı adam eşlik ediyor ve babam dışarı çıktığında, şoför pencereyi indirip onunla konuşurken, Allie annesinin hemen arkasında koşarak bize katılıyor. Nikolai ve Ilya'nın eşleri bugün gelemediler, ama eminim bir dahaki sefere katılacaklardır. Allie'nin yüzünde heyecanlı bir gülümseme var ve Yulia bize kapıyı açıp Sitka yer açmak için kenara kayarken, babama el sallayıp arkaya atlıyor.

"Hoşça kal baba," diye bağıryorum ve onu takip ederek arka koltuğa geçiyorum.

Babam, sürücü penceresinden beni görebilmek için eğildi. "Hoşça kal tatlım." Sesini alçaltarak sürücüye başka bir şey söyledi. Adam başını salladı ve "Evet efendim" dedi, sonra babam arabayı dolaşıp anneme bir kez daha sarıldı.

"Seni seviyorum, *zlotse*," der ve annem arabaya binmeden önce ona bir öpücük daha verir. Bize gülümser ve el sallar. "Kızlar, eğlenin ve kendinize dikkat edin."

Ona söz veriyoruz ve o da anneme göz kırparak arabayı geri çekip kapıyı kapatıyor. Teyzelerime gülümsüyorum ve Allie ile Sitka'nın arasındaki koltuğa yerleşiyorum. Şoför araba yolundan ayrılırken, başka bir siyah SUV bizi takip ediyor. Babam ve amcalarım bizimle ilgili hiçbir riski göze almadıkları için bütün gün bizi takip edecekler. Artık buna o kadar alıştım ki, hiç umursamıyorum.

Küçükken, sürekli etrafımızda dolaşan bu adamlarla arkadaş olmaya çalıştık, ama bu girişimimiz kısa sürede engellendi. Babam bana onları bekçi köpekleri gibi düşünmem gerektiğini söyledi; son derece sadık, gerektiğinde saldırgan ve her zaman tetikte. Bunu hakaret olarak söylememişti. Sadece benim genç zihnimin anlayabileceği bir şekilde açıklamaya çalışıyordu. Onun tam olarak söylediği sözleri hala hatırlıyorum: *Talia, bu adamlar aile için önemlidir ve büyük saygı görürler, ama tıpkı bir bekçi köpeği gibi, tatlım, asla koşup onlara sarılmak istemezsin. Bu adamların yapacakları bir iş var ve sen onların bu işi yapmalarına izin vermelisin.*

Bu çok mantıklıydı ve hepimiz korumalara hak ettikleri saygıyı gösteriyor ve onlara minnettar olsak da, işlerini yapmalarına izin veriyor ve onları rahatsız etmiyoruz.

Yolculuk sırasında annelerimiz sohbet ederken, Allie Sitka, Yulia ve bana dün gece Kostya ve Tyoma'yı dört tekerlekli motosikletle gezmeye nasıl ikna ettiğini anlatıyor.

"Babanız kalp krizi geçirecekti," diyor Svetlana gülerek sohbetimize karışıyor. Bize bakarak ekliyor: "Yatmak üzereydik, birdenbire motor sesleri duyuldu ve bizim yaramaz kızımız ölümleri bile uyandıracak kadar yüksek sesle bağırmaya başladı."

Yulia, Sitka ve ben bu görüntüye gülüyoruz, Allie ise sadece gülerek "O kadar da yüksek değildi" diyor.

"Dışarı çıktığını bilmiyordu ve bu konularda senin için endişelendiğini biliyorsun." Svetlana, inatçı kızını ikna etmeye çalışırken hızlı Rusça konuşması araç içinde yankılanıyor. Allie, ebeveynlerinin aşırı koruyucu olduğunu düşünüyor, ebeveynleri ise onun asla endişelenmeyecek kadar büyüymeyeceğini düşünüyor. Bu, tam bir çıkmaz durum. Yulia, Sitka ve ben, babalarımızın aşırı koruyucu olduğunu uzun zaman önce kabul ettik, ama Allie henüz bunu anlamış ve kabul etmiş değil.

Restorana vardığımızda, Allie küçük bir hendeği atlayıp Kostya ve Tyoma'yı korkuttuğu anı taklit ederek hepimizi güldürüyor.

Yolcu koltuğundaki adam arkasını dönerek gülüşmelerimizi kesip, "Burada bekleyin bayanlar. Güvenli olduğundan emin olunca sizi alacağım" dedi.

Restoran su kenarında, teknecilerin yemek yemeye geldiklerinde sipariş verebilecekleri veya tekneleriyle yanaşabilecekleri, rıhtım kenarında hizmet veren popüler bir mekandır. Akşamları her zaman canlı müzik vardır ve öğle vakti olmasına rağmen mekan şimdiden doludur.

Birkaç dakika sonra, SUV'mizin arka kapısı açılır ve adam bize dışarı çıkmamızı işaret eder. Kulaklık takmıştır ve takım elbisesinin altında ağır silahlı olduğunu biliyorum, ama rahat görünmek için eğitilmiştir ve dikkatli bakmayan bir yabancı için, onun sadece karısını ve ailesini arabadan indirmeye yardım eden bir koca olduğunu düşünmek kolaydır. Ben arabadan inerken dengemi sağlamak için elimi tuttuğunda gözlerimiz kısa bir süre buluştu, ama o bir saniye sonra başka yere baktı. Kaba değildi, ama karanlık gözlerinde hiç sıcaklık yoktu. Evet, tamamen koruma köpeği modundaydı.

Diğer korumalar dağıldıktan sonra o arkamızda kalıyor ve biz içeri giriyoruz. Hostes, büyük grubumuza bir bakış attıktan sonra bir yığın menü alıp bizi rıhtıma bakan pencerelerin yanındaki büyük masalardan birine götürüyor. Bu restoranın en sevdiğim yerlerden biri olmasının nedenlerinden biri, rahat atmosferi. Çevremizdeki çoğu insan kot pantolon ve sweatshirt giymiş ve yerde zaten bir kat fıstık kabuğu var. Limanda sıralanan tekneler, bir çift jet ski'den en sondaki birkaç büyük yata kadar her şeyden oluşuyor.

Garson bize menüleri verdi ve gülümseyerek, garsonun yakında geleceğini söyleyerek ayrıldı. Çevremizdeki masalardan gelen lezzetli kokular ağzımı sulandırıyor. Her birimiz bir sandalyeye oturuyoruz, korumamız ise herkesin görebileceği şekilde en sondaki sandalyeye oturuyor. Diğer adamlar restoran içinde stratejik olarak yerleştirilmiş durumda. Görev başındayken yemek yemiyor, ama tüm yemek boyunca masanın başında durması çok fazla dikkat çekecektir.

Çok genç olan Yulia ve Sitka dışında, hepimiz birer Dirty Shirley sipariş ettik ve ardından birkaç meze sipariş ettik. Buraya eğlenmeye gelmedik. Bugün kalori saymakla ilgilenmiyoruz. Mümkün olduğunca çok yemek ve sonra tok karınlarımızla arabaya doğru sallanarak yürümekle ilgileniyoruz.

Garson içeceklerimizi getirirken hepimiz hala menüleri inceliyoruz. Kahverengi saçları sevimli bir bob kesiminde ve burnunda küçük bir elmas küpe olan garson benim yaşlarımda görünüyor. Bana kocaman bir gülümsemeyle bakarak tepsisini boşaltmaya başlıyor. Tepsiyi önüme koyduğunda sağlıklı içeceğimi alıyorum ve o gittikten sonra kalkmaya başlıyorum.

"Eğer geri gelirse, bana balık ve patates kızartması alır mısın?" diye anneme soruyorum. "Tuvalete gidiyorum."

"Ben de seninle gelebilirim," diyor Yulia hemen, ama ben başımı sallıyorum, onun kalkmasını istemiyorum.

"Hayır, abuk dönerim." Korumamıza başımı sallayarak, "Burayı zaten kontrol ettiler. Tuvalete giderken kaırılacağımı hiç sanmıyorum." Ona gülümserim, hızlıca bir yudum daha alırım ve masamızdaki korumamız bana bakınca tuvaleti işaret ederim. Dudakları hareket etmeden önce başını sallar ve gizli mikrofonuyla diğerlerine seslendiğini anlarım.

Arkamı dönüp masaların arasından geçiyorum, bir rulo ekmeği yumruklayan ve bana kocaman glmseleyen küçük bir çocuğa gülümsüyorum, sonra deniz temalı dekorasyonlu koridora giriyorum. Ben içeri girdiğimde başka bir kadın tuvaletten çıkıyor ve işimi bitirip ellerimi yıkadıktan sonra başım dönmeye başlıyor. Ellerimi lavaboya dayayıp gözlerimi kapatıyorum, nefes alıp vererek bu hissi atlatmaya çalışıyorum ama durum daha da kötüleşiyor. Anneme mesaj atmak üzereyken kapı açılıyor. İçeri giren kızın garsonumuz olduğunu fark ediyorum ve beni lavabonun üzerinde eğilmiş halde görünce yanıma gelip kolunu omzuma atarak kalkmama yardım ediyor.

"İyi misin?"

Kafamı sallıyorum, ama bu hareket midemde bir dalga halinde mide bulantısı yaratınca hemen fikrimi değiştiriyorum. "Hayır," diye fısıldıyorum. "Masama dönmeme yardım eder misin? Bir sorun var. Kendimi iyi hissetmiyorum."

"Tabii ki, bana yaslan. Sana yardım ederim."

Ona güvenmemek aklıma bile gelmez. Onun yardımına minnettar olmakla meşgulüm, ama tuvaletten çıktığımızda bizi bekleyen bir adam gördüğümde, az önce hissettiğim mide bulantısı yerini dehşet ve korkuya bırakır. Bacaklarımın gszleşmeye başlamasından önce, sert, koyu kahverengi bir çift göz benimkilerle karşılaşır.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, kendi sesimi zar zor tanıyarak. Sanki iki yudum içki imişim gibi, sarhoşmuşum gibi sesim çıkıyor.

Adam beni görmezden gelir ve bunun yerine kafama sarı bir peruk geçirir, hala dışarı çıkan gevşek koyu renkli saçları sertçe içeri sokar, sonra kolumu yakalar ve koyu renkli bir ceketin koluna sokar, garson da diğer koluma yardım eder. Bacaklarım ağırlaşır, ama yere yığılmadan önce, adam uzanıp belime kolunu dolayarak beni kendine sıkıca tutarken, garsona büyük bir deste para verir. Garson parayı alır, arkasına bakmadan uzaklaşır ve benim tek yapabildiğim, görüşüm bulanıklaşırken hafif bir iniltiyle itiraz etmek olur.

O hiç vakit kaybetmez. İnemelerimi umursamadan, bizi arka çıkışa doğru çevirir ve kapıyı açar. Parlak güneşe gözlerimi kısarak, kafam karışık ve zar zor bilinçli bir halde bakarım ve beni ayakta tutan tek şey, belime sıkıca sarılmasıdır. Başım göğsüne yaslanır ve rıhtımın ortasına geldiğimizde durur ve beni tahta korkuluğa doğru iter. Başımın arkasını avuçlayarak, yakına eğilir ve ağzını kulağıma yaklaştırır. Bizi izleyen herkes bunun sevgililerin kucaklaşması olduğunu düşünür, rıhtımda yürüyüşe çıkan ve hızlı bir öpücük için durmak zorunda kalan bir çift.

"Bana karşı gelirsen seni öldürürüm, sonra içeri girip bütün aileni vururum. Anneni, teyzelerini, kuzenlerini... hepsini." Sözleri sert, aksanı tanıdık değil ve ses tonu bunun boş bir tehdit olmadığını açıkça gösteriyor.

Yaklaşan ayak sesleri duyuyorum ve çığlık atmaya çalıştığımda sadece inilti çıkınca, adam kaygısızca gülüyor ve boynumdan öperek derin bir inilti çıkarıyor. Onu kendimden uzaklaştırmak, yardım istemek için çığlık atmak ve onu suya itmek istiyorum, ama bana verdikleri ilaç vücudumda tam olarak etkisini göstermiş ve ben tamamen onun merhametine kalmış durumdayım. Bu korkunç bir düşünce, ama ayak sesleri uzaklaşınca adam hemen durur. Etrafın güvenli olduğundan emin olmak için başını çevirir, beni yakalar, ama bu sefer beni yürümemi sağlamaya çalışmaz, sadece beni kaldırır ve izleyenlere kaygısız bir kahkaha atar ve beni büyük bir teknenin beklediği iskelenin sonuna taşır.

Tekneye çıkar çıkmaz beni aşağıya taşıyor ve daha önce hiç yaşamadığım bir korku beni sarıyor. Tekne hareket etmeden hemen önce motorun çalıştığını duyduğumdan, burada bizimle birlikte başka biri daha olmalı. Tekrar çığlık atmaya çalışıyorum, ama o sadece gülüyor ve beni bir yatağa atıyor. Beni soyacağından korkuyorum ama öyle yapmıyor. Arka cebime uzanıp telefonumu alıyor ve sonra hızla vücudumun geri kalanını yoklayarak üzerimde başka bir şey olmadığından emin oluyor. Bir kez daha protesto etmek için inliyorum ama beni görmezden geliyor. Başka bir dilde bağırarak, beni taşıdığı merdivenlere doğru yürüyor ve telefonumu birine atıyor. O telefon, ailemle olan tek bağlantımdı ve onun kayboluşunu izlemek korkunç bir şey. Gerçekten ve tamamen yalnızım, kim olduğunu bilmediğim adamlarla bir teknede mahsur kaldım, beni kim bilir nereye götürecekler ve henüz kimse kaçırıldığımı bile bilmiyor.

Adam bana geri döndüğünde, gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. İlaçlar beni uyutuyor ve son gördüğüm şey, her şey kararmadan önce bana attığı acımasız sırtış.

son gülümsemesi.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyorum, ama uyandığımda ilk fark ettiğim şey keskin, zonklayan bir baş ağrısı ve çok güçlü bir kusma ihtiyacı. Mide bulantısı beni sertçe vuruyor ve kusmam ihtimaline karşı hızla yuvarlanıyorum. Karanlıkta kalmış durumdayım ve öksürdüğümde ve kusmaya çalıştığımda beton zemin dizlerime ve ellerime batıyor, ama hiçbir şey çıkmıyor. Boğazım ağrıyor ve ağzım o kadar kurumuş ki zar zor yutkunabiliyorum. Zihnimin her köşesi korkuyla doluyor ve hızla vücudumu elliyorum, kot pantolonumun fermuarının hala kapalı olduğunu ve sweatshirt'ümü hala giydiğimi hissedince rahat bir nefes alıyorum. Başımın zonklaması dışında, vücudum iznim olmadan kullanılmış gibi hissettirmiyor.

Bir kapının açıldığını duyduğumda, ilk içgüdüm sesin geldiği yerden uzaklaşmak. Nereye gittiğimi veya beni neyin beklediğini bilmiyorum, ama hareketsiz kalmak da bir seçenek değil. Işık yandığında, yüzümü buruşturup gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi gözlerimi korumak için kaldırıyorum, ama iş işten geçmiş. O birkaç saniye, baş ağrımı korkunç bir migrene dönüştürdü.

"Uyandığını gördüğüme sevindim, Talia."

Adamın aksanı beni kaçırın adamın aksanıyla aynı ve sesinde tanıdık gelen hiçbir şey yok. Ama beni tanıdığı belli, ya da en azından ailemin kullandığı takma adı kullanacak kadar araştırma yapmış. Diğer herkes bana Natalia diyor.

"Ne istiyorsun?" Kuru, boğuk boğazımdan bu sözleri fısıldıyorum, su içmek için can atıyorum. Sanki ihtiyacımı hissetmiş gibi, ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum ve sonra bir şişe su elime hafifçe dokunuyor. Hâlâ gözlerim kapalı, başımı ellerimle tutuyorum, ama beni esir alan kişinin kim olduğunu görmek için gözlerimi kısarak ona bakmaya cesaret ediyorum. Uzun boylu, siyah saçlı, siyah gözlü ve kahverengi tenli. Giydiği takım elbise kusursuz ve yüzündeki hafif sakal, keskin çenesini daha da belirginleştiriyor. Başka bir durumda, onun çekici olduğunu söyleyebilirdim, ama şu anda bana sert bir bakış atıyor ve beni çok korkutuyor, bu yüzden tek gördüğüm bir canavar. Yine de sunduğu suyu alıyorum, çünkü aptal değilim. Ailem beni bulana kadar hayatta kalmam gerekiyor. Şimdiye kadar çok endişelenmiş olmalılar.

Kapağı açıp büyük bir yudum alıyorum ve tekrar soruyorum, "Ne istiyorsun ve kimsin sen?"

"Adım Mateo Amaya ve ailem bir kartel işletiyor. Ailenize bir anlaşma teklif edildi." Koyu renkli kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Kabul etmeleri gereken bir anlaşma."

Zaman kazanmak için bir yudum daha alıyorum. Oturduğum zindan gibi odaya bakıyorum ve buradan kaçmaya çalışmanın bir seçenek olmadığını hemen anlıyorum. O benden çok daha iri, şüphesiz silahlı ve dövüşte yetenekli, ben ise hala o kadar zayıfım ki, zar zor oturabiliyorum. Boşuna kaçma girişimiyle enerjimi harcamak yerine, "Ve bunun babamı daha uysal hale getireceğini mi düşündün?" diye soruyorum. Sert bir kahkaha atmaktan kendimi alamıyorum. "Ailemi hiç tanı mıyorsun belli ki." Ona bakarak, bu durumdan kurtulmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. "Bunun için seni öldüreceğini bilmelisin."

Mateo, yorumumdan etkilenmemiş görünüyor. Geniş omuzlarını silkiyor ve "Baban seni seviyor ve seni korumak için her şeyi yapar. Anlaşmamızı kabul edecek çünkü kabul etmezse sana ne olacağını biliyor." diyor.

"Bana ne olacak?" diye sormadan edemiyorum.

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra, "Senin iyiliğin için öyle bir şeyin olmaması için dua edelim," dedi.

Onun benim soruma aslında cevap vermediğini fark ettim ve bunu çok kötü bir işaret olarak algıladım. Ölümle tehdit etmek kolaydır ve bana tek kelimelik bir cevap verebilirdi, ama bunu yapmamış olması, beni bekleyen şeyin çok daha kötü olacağı anlamına geliyor. Şişenin geri kalanını bitirip ona tekrar bakmadan önce, saf korku ile titriyorum. "Şimdi ne olacak? Onlarla konuşabilir miyim? Belki onları istediğinizi yapmaya ikna edebilirim istediğinizi yapmaya ikna edebilirim?"

Dolgun dudakları hafif bir sırıtişla yukarı kalkar. "Müzakere için yardımına ihtiyacımız yok. Sen baygınken çektiğimiz fotoğraflar yeterli bir teşvik olacak."

Ailemin o fotoğrafları göreceği düşüncesi kalbimi parçaladı. Babam ve kardeşlerim öfkelenecek, annem ise yıkılacaktı. Mateo'nun bana gerçeği söyleyeceğine dair hiçbir umudum olmasa da, sormadan edemedim: "Bana ne yapacaksın?"

Artık üzerimde dikilmeyecek şekilde çömelir. Koyu renkli gözleri benimkilerle buluşur ve ben acıma beklemediğim için, görmediğimde hayal kırıklığına uğramam. En azından gözlerinde öfke ya da ahlaksızlık görmediğim için minnettarım. Bu noktada, alabileceğim her türlü iyiliği kabul ederim. O bir kaçırma karteli üyesi olabilir, ama tecavüzcü olduğunu sanmıyorum.

"Sana hiçbir şey yapmayacağım, Talia. Savunmasız kadınlara zarar vermem. Ne yazık ki senin için, adamlarımın böyle bir vicdan azabı yok. Baban şartlarımızı kabul edene kadar seni tutacağız. Kabul etmezse, onu zorlamaktan başka seçeneğimiz kalmaz."

Mateo'nun önünde ağlamayı reddediyorum, bu yüzden ağzımı sıkıca kapatıp gözyaşlarımın akmasını engelliyorum. İçimdeki mücadeleyi görüyor, cesur görünmek için çabalarken yüzümü ona doğru kaldırmamı fark ediyor. İkimiz de kimseyi kandıramayacağımızı biliyoruz, en azından kendimi, ama yemin ederim ki, çabam karşısında karanlık gözlerinde bir saygı parıltısı görüyorum.

"O ateşi sakın kaybetme, Talia. Bu durumu atlatmana yardımcı olacak."

Cevabımı beklemeden ayağa kalkar ve odadan çıkar, beni yalnız bırakır, ama bu sefer ışığı açık bırakır. Beton duvara yaslanırım ve sonunda gözyaşlarına teslim olurum.

Ağlamam bittikten sonra, derin ve titrek bir nefes alıp kendimi toparlamaya zorluyorum. Bağlı değilim ve beni yalnız bıraktılar. Ne kadar zamanım var bilmiyorum, ama bir şeyler yapmam gerektiğini biliyorum. Öylece oturup kendime acımamalıyım. Kalkıp, elimle duvara tutunarak bir başka mide bulantısı dalgasının geçmesini bekliyorum. Bacaklarım hala titriyor ve güçsüz, ama onları hareket etmeye zorluyorum. Bulunduğum oda, bitmemiş bir beton bodrum ya da mahzen gibi, hiç adım atmak istemeyeceğim türden bir yer, çünkü ürkütücü ve yıllar boyunca izlediğim tüm korku filmlerini anında aklıma getiriyor.

Elimi duvara dayayarak, yavaşça odanın içinde dolaşıyorum. Her üç metrede bir, ellerim betona gömülü metal bir kancaya dokunuyor ve Mateo'nun kullandığı kapıdan başka tek kapıya geldiğimde, içeriye bakıyorum ve kirli bir tuvalet ve lavabo görüyorum. Şimdilik bunu görmezden geliyorum, çünkü onu kullanmak için mesanemin neredeyse patlamak üzere olması gerektiğini biliyorum.

Ana kapı elbette kilitli ve odanın diğer tarafına geçtiğimde, bu zindandan çıkmanın imkânsız olduğu açıkça belli oluyor. Pencere yok, açabileceğim kapı yok ve kimsenin benim burada olduğumu bilmesinin imkânı yok. Nerede olduğumu bile bilmiyorum. Beni sahil şeridinden mi götürdüler, yoksa başka bir yere mi? Amerika'da mıyım bile? Hiçbir fikrim yok ve her geçen saniye, bulunma umudumu kaybetmeye başlıyorum. Ailem iyi insanlardır, ama beni bulmaları imkansız ve kartel burayı sıkı bir şekilde koruyor olmalı.

Tekrar oturup başımı duvara yasladım, düşüncelerim hemen aileme gitti. Kardeşlerimi özlüyorum. Her zaman yanımdaydılar, her zaman konuşacak kimsem vardı, Wallace'ı ve kucağıma uzanıp, sarılmaya ihtiyacım olduğunda onu sevmeme izin vermesini özlüyorum. Hiç yalnız kalmadım ve Allie ile her zaman özgürlüğü hayal etsek de, korunup şımartılmayı tercih ettiğime karar verdim, çünkü siktir et bunu. Siktir et ürkütücü kartel adamlarını ve korkutucu, küf dolu işkence odalarını. Aşırı koruyucu Bratva ailemi ve güvenliğini sağlamak için görevde olan tonlarca korumayla çevrili bir ev istiyorum.

Saatlerce yalnız kaldım, sonunda kapı açıldı ve daha önce hiç görmediğim bir adam bir tabak yemekle içeri girdi. Bana attığı sırtış, hala ağrıyan kafamda her türlü uyarı sinyallerini çaldırdı ve ben kollarımı bacaklarımın etrafına dolayarak olabildiğince küçük kalmaya çalışırken, o sadece yumuşak bir kahkaha attı ve yaklaştı. Yanımda durup, şimdi İspanyolca olduğunu bildiğim bir dilde bir şeyler söyledi ve plastik tabağı ayaklarımın yanına, bir şişe suyla birlikte koydu.

"Ye," dedi ve kirli botuyla tabağı hafifçe itti.

Hareket etmediğimde, emri tekrar homurdanarak tekrarlar ve sonra çömelir, böylece saçımı sertçe kavrayıp başımı geriye doğru eğebilir.

"Yemeğini ye," diye tıslar, her kelimesi keskin ve sert, saçımı daha sıkı tutarak benden acı dolu bir inilti koparır. Bu sese gülümser ve beni bırakmadan önce saçımı daha da sertçe çeker. Tabağa uzanmamı bekler. Bana attığı sert bakış, onun dediklerini yapmazsam başımın ağrısından çok daha fazlasını yaşayacağımı açıkça belli eder. Plastik çatalı alıp yemeği karıştırmaya başlıyorum. Kıyma, pirinç ve fasulye gibi görünüyor, yakından kokladığımda adam gülüyor. Kokusu bozuk değil ve beni uyuşturmak isteselerdi bunu yaparlardı. Bu adamların yemeğe ilaç katmalarına gerek yok. Bana iğne yapar ya da zorla yedirirlerdi.

"Ye," diyor yine ve bu sefer çatalımı doldurup bir lokma alıyorum, tadı güzel olduğu için şaşıyorum. Çürümüş, bayat bir yemek bekliyordum ve bir lokma daha aldığımda, adam sırtarak ayağa kalkıp bir adım geri çekildi. Her şeyi bitirmemi bekleyerek izledi ve bitirir bitirmez tabağı ve çatalı aldı, bana karşı kullanılabilecek herhangi bir şey bırakmak istemiyordu, o silah plastik olsa ve az önce yediğim fasulyeleri zar zor delebilse bile.

Su şişesini alıp uzun bir yudum alıyorum ve bir süre daha su bulamayabilirim diye geri kalanını saklamaya karar veriyorum. Adam tek kelime etmeden ayrılır ve az önce paylaştığımız yemek hızla rutinimiz haline gelir. Günler geçiyor olmalı, ama zaman kavramım yok. Bana günde üç öğün yemek getiriyor, ben o izlerken yiyorum, bana bakışlarını görmezden geliyorum ve her ayrıldığında rahat bir nefes alıyorum. Buraya geldiğim ilk gün saçımı çekmesi dışında bana hiç dokunmuyor ve şansımın bu nedenle değişeceği korkusuyla yaşıyorum.

Sanırım altıncı günümde, kapının açıldığını duyuyorum ve hemen donup kalıyorum. Bir terslik var. Akşam yemeğimi çoktan getirmiş, bu yüzden yarın sabaha kadar onu görmemem gerekir. Yaklaşırken yüzündeki sırıtış beni kendime çeker. Bileklerimi yakalayıp metal kelepçelerle bağlar, zincirle bağlamadan önce beni acıttırarak kadar sıkı sıkı.

Bana İspanyolca bir şeyler homurdanıyor ve sonra zinciri sertçe çekerek beni ayağa kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, bağlanmış bileklerimi bir kez daha sertçe çekince ayakta durmaya ve dengemi korumaya çalışıyorum.

"Kapa çeneni," diye tıslayarak beni kapıya doğru sürükler. Onu takip ederek dışarı çıkarım, göğsümde parıldamaya başlayan küçük umut ışığını tutunmaya izin vermeyi reddederek. Yine de babamın onlarla iletişime geçip geçmediğini ve belki de serbest bırakılmak üzere olup olmadığını merak etmeden duramıyorum.

Beni odadan sürükleyerek çıkarırken etrafa bakınıyorum, ama karanlık bir koridor ve sağda bir merdiven dışında görecekle bir şey yok. Burası da beni tuttukları oda kadar karanlık ve nemli, adam beni peşinden sürüklediğinde çok uzağa gitmiyoruz, sadece solumuzdaki kapalı kapıya. Kapıyı açıp beni içeri sürüklediğinde, gözlerimi kaldırıp duvara zincirlenmiş iki iri adam gördüğümde paniğe kapıldım. Yüzleri kanlı ve dövülmüştü ve göğsümde filizlenen umut, yerini dehşete bırakarak hızla söndü. Sıradaki benim, biliyorum. Bu ikisine yaptıkları her neyse, bana da aynısını yapacaklar.

Beni daha da yaklaştırmak, adamlardan birinin yanına yere çöküyorum, zincirim ise başımın üstündeki duvara gömülü kancaya bağlanıyor. Gitmek yerine, önümde çömelir ve çenemi tutar, parmaklarını acı verecek kadar sertçe batırarak yüzümü kendininkine yaklaştırmak. Bana İspanyolca bir şeyler homurdanır ve ben tek kelime bile anlamasam da, sesindeki şiddetli düşmanlık ve

bana attığı iğrenç, sinsi bakış, onun önünde korkarak sinmeme yetiyor.

Yanımda zincirlenmiş adam "Ondan ellerini çek" diye bağırdığında şaşkına dönerim.

Önümdeki adam hafifçe güldü ve az önce bağırان adama baktı, parmağını yanağımdan aşağı doğru kaydırđı, dokunuşu tüylerimi diken diken etti. Gözyaşlarım akıyordu ama yüzümü başka yöne çevirmeye çalışarak olabildiğince sessiz kaldım.

Yüzümü tekrar okşadı ve "Onunla ne istersem yaparım" dedi. Yine sertçe güldü ve saçlarımı kenara çekerek artık arkasına saklanmamı engelledi. "Öyle değil mi, *puta*? Ve eğer babacık yakında işbirliği yapmazsa, seni bana verecekler ve ben de bütün gece seninle oynayacağım."

Sözleri boğazımdan bir hıçkırık koparır, ben bir top gibi kıvrılmaya çalışırken yanımdaki dövölmüş adam ona beni rahat bırakması için bağırır. Kaçıran adam güler ve ayağı kalkar. Gitmeden önce ayaklarımın yanına yere tükürür ve İspanyolca başka bir tehdit mırıldanır. Hiç bu kadar korkmamıştım, dehşete kapılmıştım ve içgüdüsel olarak bana yardım etmeye çalışan adama baktım. Işıklar sönüp tekrar karanlığa gömölmeden önce, aldığı dayakla bile gizlenemeyen yakışıklı yüzünü ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel gri gözleri görmeye yetecek kadar zamanım vardı.

Korku içinde bir kez daha inlerim ve ışıklar söndüğünde, yumuşak hıçkırıklarım odada yankılanır. Kendimi kontrol etmeye çalışırım ama başaramam. Bir kez daha boğuk bir hıçkırık çıkarınca, yanımda bir hareket duyarım. Odanın zifiri karanlığı hiçbir şeyi görmeyi imkansız kılar. Daha önce hiç bu kadar karanlık bir yerde bulunmamıştım. Bir odada ışıklar söndüğünde bile, genellikle bir tür aydınlatma olur — panjurların arkasından giren ay ışığı, kapının altından sızan ışık, herhangi bir şey, ama bu karanlık o kadar yoğundu ki hiçbir şey onu delip geçemiyordu.

Yumuşak bir kazıma sesiyle nefesim kesildiğinde, fısıldayan bir ses, "Sorun yok. Seni korkutmaya çalışmıyorum. Sadece yalnız olduğunu hissetmeni istemedim" dedi.

"Burada ölmek istemiyorum," diye fısıldayarak, beni rahat bırakmayan korkumu dile getiririm.

Onun daha da yaklaştığını duyuyorum, sonra yumuşak, acı dolu bir iç çekiş geliyor. Sesi hemen yanımda, "Burada ölmeyeceksin" diyor.

"Bunu nasıl bilebilirsin?" Bana vermeye çalıştığı umuda tutunmak istesem de, durumumuzun ne kadar tehlikeli olduğunu çok iyi farkındayım.

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra şöyle dedi: "Çünkü eğer istedikleri bu olsaydı, sen çoktan ölmüş olurdun. Bizi bir nedenden dolayı hayatta tutuyorlar. Sana zarar verdiler mi?"

"Hayır." Bir saniye bekledikten sonra eklerim, "Sana zarar verdikleri için üzgünüm."

Yumuşak bir kahkaha anlamına gelen bir nefes sesi duyarım. "Kuzenim ve ben iyiyiz. Bizim için endişelenme. Sana dokunmamış olmaları iyi bir şey. Bu, senden korktukları anlamına geliyor."

"Adın ne?" "Max."

Seninki ne?"

Onunla yeni tanışmış olmama rağmen, varlığı beni şaşırtacak şekilde rahatlatıcı. Onu, birlikte geçirdiğimiz birkaç dakikadan çok daha uzun süredir tanıyormuşum gibi hissediyorum. Belki de biriyle bağ kurmaya olan çaresiz ihtiyacımdan, ya da belki de vücudumu yavaşça kemiren korkudan dolayıdır. Her neyse, bu beni ona yakınlaştırıyor ve karanlık odada "Talía" diye fısıldarken başımı onun geniş omzuna yaslıyorum.

Uzun parmakları, körü körüne elimi ararken koluma dokunuyor. Elimi bulduğunda, hafifçe sıkıyor ve dokunuşunun sıcaklığı, kaçırıldığımdan beri ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissettiriyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Talía."

Elini sıkarak, kapı tekrar açılmadan ve başka bir adam beni almaya gelmeden önce bana verilen birkaç saniyelik huzuru tadını çıkarıyorum. Max'in gözlerine bir kez daha bakıyorum, sonra sürüklenerek kendi odama geri götürülüyorum. Sessizlik şimdi daha da ağırlaşıyor ve Max ile geçirdiğim birkaç değerli anın ardından kendimi daha da yalnız hissediyorum. Max, yeni tanıştığım bir adamdı, ama benim için ayağa kalkıp elinden gelen her türlü rahatlığı sunacak kadar nazikti.

Küçük odamda volta atarak, delirmemeye çalışıyorum. Kapının açılmasını, beni diğer odaya geri götürmelerini bekliyorum ama kimse gelmiyor. Düzenli yemeklerim dışında, günlerce yalnız bırakılıyorum ve yan odada neler olduğunu merak ediyorum, nazik, gri gözlü adamın hala hayatta olup olmadığını merak ediyorum.

Sonunda beni kaçırın kişi gelip ellerimi tekrar bağlayarak odadan çıkarır. Heyecanımı belli etmemek için gözlerimi yere dikerim. Bu mutluluk değil, Max'i tekrar görmek için duyduğum güçlü bir arzudur. Onun iyi olduğundan ve kuzeniyle birlikte hayatta olduklarından emin olmak istiyorum

hayatta olduklarından emin olmak istiyorum. Ayrıca bencilce onu tekrar görmek istiyorum çünkü o bana güven veriyor. O da benim gibi bir tutsak olmasına rağmen, varlığı beni sakinleştiriyor ve ayrıldığımızdan beri bunu özölüyorum.

Odamızın kapısı açılır açılmaz, gözlerim hemen etrafa bakınıyor ve onun gri gözleri benimkilerle buluşana kadar nefesimi tutuyorum. Yüzünde rahatlama görüyorum ve benim yüzümde de aynı şeyin olduğunu biliyorum. İkimiz de hala hayattayız, ama onun ve kuzeninin düzenli olarak dayak yedikleri açık. İkisinin de yüzleri kanlı, morarmış ve şişmiş, ve Max'in bunu atlatamayacağı düşüncesi kalbimi hızla çarptırıyor. Bana zarar vermemelerinin iyi bir işaret olduğunu söylemişti, peki onun aynı muameleyi görmemesi gerçekten kötü bir işaret mi?

Beni kaçıran adam beni yere itti ve ben engelleyemeden bir çığlık attım. Odada başka adamlar da vardı ve kızgın yüzleri beni duvara yapıştırıp kendimi olabildiğince küçük göstermeye çalışmaya itti. Adamlardan biri yaklaşıp Max ve kuzeninin arasına işaret ederken onu izliyorum. Kuzeni hemen ona pislik der ve Max'in yüzündeki ifadeden bunun hoşuna gitmediğini anlayabiliyorum. Neler olduğunu bilmiyorum ama kuzeni Rusça o adamla dalga geçmeye başlayınca Max de ona katılır ve ben de hafifçe gülmekten kendimi alamam.

Max hızla bana bakar. "Rusça biliyor musun?" Ben başımı sallarken, o fısıldayarak sorar: "Buraya nasıl geldin?"

Cevap veremeden, kuzenini yukarı çekip ellerini tavandan sarkan bir kancaya bağlarlar. Yumrukla yağmaya başlayınca, bu acımasız şiddeti izlemeye dayanamayarak hızla başka yere bakarım. Max sessizce yaklaşır ve görüş alanımı kapatır, böylece tek görebildiğim o olur.

"Buraya nasıl geldin?" diye tekrar sorar, gardiyanların Rusça bilmediğinden emin olduğum için Rusça konuşmaya devam eder.

"Ailemle bir restorandaydım. Garson içkime ilaç kattı ve tuvalete gittiğimde bir adam beni yakaladı. Beni bir tekneye bindirdiler ve uyandığımda buradaydım. Benden ne istediklerini bilmiyorum."

Bir saniye sessiz kalıyor ve daha fazla soru sormak istediğini biliyorum, ama sanırım beni üzmemekten korkuyor, bu yüzden yerine "Talía, Natalia'nın kısaltması mı?" diye soruyor.

"Evet."

"Natalya adında bir kuzenim var. Babam Rus, ama annem Amerikalı."

Kuzeninin hemen yanımızda dövüldüğünü duyduğum için tam bir gülümseme yapamıyorum, ama elimden geldiğince büyük bir gülümsemeyle ona "Benim de" diyorum.

"Ailemiz bizi almaya geldiğinde, seni de kurtaracağımıza söz veriyorum. Tamam mı? Babam ve kardeşim bizi arıyor ve burayı bulabilecek olanlar varsa, onlar da onlardır. Val ve ben haftalardır buradayız. Bizi bulmaları çok uzun sürmez."

Başımı sallıyorum ve onu kurtaracak olanın benim ailem olacağını söylemek üzereyim, ama onu ve kuzenini bizimle birlikte götüreceğime söz veremedim, Val sürüklenerek Max'in yanına atılıyor ve tüm dikkati yaralı kuzenine yöneliyor. Ne kadar yakın olduklarını, birbirlerinin incinmesini izlemenin ikisini de ne kadar üzdüğünü görebiliyorum, ama içlerinde bir güç var, hayatta kalmak ve burayı aşmak için şiddetli bir kararlılık. Bana ailemi hatırlatıyorlar ve bu düşünce, onları ne kadar özlediğimden dolayı göğsümü acıtıyor. Aklım kardeşlerime gidiyor, gece geç saatlerdeki sohbetlerimizi ve her zaman şakalaşmamızı özlüyorum. Anılara o kadar dalmışım ki, Max'in sırası geldiğini fark etmem bir saniye sürüyor.

Kuzeninin az önce asılı olduğu aynı kancaya onun bağlı bileklerinin bağlandığını izlerken mide bulantısı beni tüm gücüyle vurur. Gözlerimi başka yere çevirmek istiyorum ama yapamıyorum ve yumruklar yağmaya başladığında boğazımın arkasında safra tadı hissediyorum. Ağlamamaya çalışıyorum ama gözyaşlarım akıyor ve Val beni duyunca bana bakıp fısıldıyor: "Bakma. O senin bunu görmeni istemezdi."

Kollarımı bacaklarımın etrafına doluyorum, dizlerimi yastık olarak kullanırken dikkatimi Val'e veriyorum. Benimle konuşuyor ve ben Max'e bakmamak için elimden geleni yapıyorum, ama her yumruk, her iğrenç etin ete çarpma sesi beni irkiltiyor. Kuzeninin çok acı çektiğini anlayabiliyorum, ama bana konuşmaya devam ediyor, adımı soruyor ve hamile karısından bahsediyor. Ondaki bahsederken gözlerindeki acı, benim gözlerimin tekrar dolmasına yetiyor. Onu sevdiği, onun yaşamak için tek nedeni ve şu anda ayakta kalmasını sağlayan tek şey olduğu çok açık, ama ben ona sadece karısına geri döneceğini söyleyip, ailemin beni almaya geldiklerinde ikisini de kurtaracağına söz verebiliyorum. Fazla bir şey olmadığını biliyorum, ama ona verebileceğim tek şey bu.

Yüzü kanla kaplı, bir gözü şişmiş ve kapalı, ve beni endişelendiren donuk, ateşli bir bakışı var. İyi görünmüyor ve

az önce söylediğim şeyin yalan çıkmamasını umuyorum. Ailemin beni almaya geleceğini biliyorum, ama Val'in bunu görece kadar yaşayacağından emin değilim.

Bana buraya nasıl geldiğimi sormaya başlıyor, ama Mateo içeri girince sözümüz kesiliyor. Max'i görünce, tek kelimelik bir emir veriyor ve dayak hemen duruyor. Max yere indiriliyor ve bize doğru sertçe sürükleniyor, sonra tekrar duvara bağlanıyor. Val ile benim aramda yere yığıldı ve dayaktan kurtulduğu için o kadar rahatladım ki, tek yapabildiğim ona bakmak ve yaralarının ne kadar kötü olduğunu anlamaya çalışmak oldu. Artık Jose olduğunu bildiğim adama baktım ve az önce yaptıkları için o piçi öldürmek istedim, ama o sadece Mateo Max ve Val ile konuşurken bana hızlıca göz kırptı.

Dinliyorum, dinlememek imkansız, ve onların ailesinin de benimki gibi bir Bratva işlettiğini öğreniyorum. Max ve kuzeni konuşmayı reddediyorlar ve ben de onlara hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Kimse bana ailemin işleri hakkında soru sormadı, bunun nedeni kadın olduğum ve bu konuda hiçbir şey bilmediğim için mi, yoksa benim hakkımda yaptıkları araştırma o kadar kapsamlı mıydı, emin değilim. İlk düşünce kırıcı, ikincisi ise rahatsız edici. Her halükarda işkenceye maruz kalmıyorum ve bundan kurtulduğum için inanılmaz derecede minnettarım. Yanımdaki iki adam kadar iyi başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

Bu sefer Mateo ve adamları giderken beni yanlarında götürmüyorlar. Duvara zincirlenmiş halde bırakıldım ve tekrar karanlığa gömüldüğümüzde, Max'in yakınlarda olduğunu bildiğim için o kadar da korkutucu gelmedi. Zor nefes alıp vermelerini, kırık kaburgaları işaret eden hafif hırıltıları duyuyorum ve suçluluk duygusu beni sarıyor. Yaralanmak istemiyorum, ama onlar her gün işkence görürken benim her şeyden kurtulmuş olmamdan dolayı suçluluk duymadan edemiyorum.

"İyi misin?" diye karanlığa fısıldıyorum.

"Ben iyiyim, Talia," diye fısıldayarak cevap verir. "Benim için endişelenme."

Bunu yapmanın imkansız olduğunu, sürekli onu düşündüğümü ve onun varlığının beni ayakta tutan tek şey olduğunu söylemiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Bunun yerine, elimi uzatıp karanlıkta onun elini buluyorum ve o uzun parmaklarını hemen benimkine doladığında gülümsüyorum.

Sonraki birkaç gün içinde bir rutine gireriz ve Max, bunu katlanılabilir kılan tek şeydir. Her dövüldüğünde ağlarım ve geçen her gün onun için daha fazla endişelenirim, daha ne kadar dayanabileceğini merak ederim. Wallace hakkında hikayeler anlatarak dikkatini dağıtmaya çalışırım, ama kuzeni için ne kadar endişelendiğini görebiliyorum. Val hala ateşli görünüyor ve o kadar

zayıf ki, gardiyanların açıkça zevk aldıkları dayaklara nasıl dayanabildiğini sık sık merak ediyorum. Onu ayakta tutan tek şeyin, karısını tekrar görme arzusu olduğuna yemin edebilirim.

Val'i ölüme biraz daha yaklaştıran bir dayak daha aldıktan sonra, Miguel'in pahasına birkaç şaka yapıyoruz. Üçümüzün de yavaş yavaş öldüğümüz, bazılarımızın diğerlerinden daha hızlı öldüğü gerçeğini aklımızdan uzak tutmak için her şeyi yapıyoruz. Kapı açıldığında, üçümüz de içeri giren yaşlı bir adamı görmek için başımızı çeviriyoruz. Onu daha önce hiç görmedim, ama kim olduğunu tahmin etmek zor değil. Mateo'nun yaşlı hali gibi görünüyor ve ondan yayılan güç hissedilir derecede. Gardiyanlar göz teması kurmaktan kaçınıyor ve saygıyla bir adım geri çekiliyorlar. Bu ziyaretin farklı bir yanı var ve ne olduğunu bilememek beni tedirgin ediyor. Konuşulan İspanyolca'yı anlamıyorum ve Max ile Val birbirlerine çok alçak sesle konuşuyorlar, ne dediklerini duyamıyorum.

Mateo ve babası İngilizceye geçip, ikisinden birini serbest bırakmayı düşündüklerini söylediklerinde hızlıca nefes alıyorum. Max hemen Val'in gitmesi gerektiğini söylüyor, ama sonra Val bana bakıp benim gitmemi öneriyor. Val'in yerini asla alamayacağımı ve sonrasında kendimle yaşayamayacağımı bildiğim için buna karşı çıkmak üzereyim. Onu çok iyi tanımıyor olabilirim, ama burada daha fazla hayatta kalamayacağını biliyorum. Karısına dönmesini istiyorum.

Ancak hiçbir şey söylememe gerek kalmaz, çünkü patron hemen "Onun için seninle ilgisi olmayan planlarım var" der.

Mateo babasını Val'i bırakmaya ikna ederken, bu planların ne olduğunu merak ediyorum. Mateo'yu hala çözemedim. Buraya geldiğim ilk günden beri benimle konuşmadı ve bana neredeyse hiç bakmıyor. Onu asla iyi bir adam olarak nitelendiremem, ama gardiyanlar gibi sadist gibi görünmüyor. Kötü olabileceğinden şüphem yok, ama henüz o yönünü görmedim ve umarım hiç görmem.

Val'i kuzeninden ayırmaya çalıştıklarında Val'in yürek parçalayan çığlığını duyduğumda kalbim parçalanıyor. Onlara Max'i serbest bırakmaları için yalvarıyor ve kırık bedenini kuzenine doğru atıyor, kuzeni de hemen ona sarılmak için kollarını ona doluyor. Onların acısını izlemek beni hıçkırıklara boğuyor, ama üzüntü ve kederimi bastırıp, onun yakında serbest bırakılacağı gerçeğine odaklanıyorum. Dışarıda olacak, bu da ailemle iletişime geçebileceği anlamına geliyor.

Yüzümden gözyaşları akarken, Val'in dikkatini çekmek için ona yaklaşıp elini sıkıca tutuyorum. Sağlam gözünü açtığında, hızla Rusça fısıldayarak babamla iletişime geçmesini rica ediyorum. "Vasily

Medvedev'i bul ve ona olan biten her şeyi anlat." Bunu yapacağından emin olmak için, bana söz vermesini istiyorum, ama cevap veremedi, bizden uzaklaştırılıyor.

"Sorun yok, Val. Ben iyiyim," diyor Max, kuzenini rahatlatmaya çalışıyor ve o anda yanımdaki adama aşık olduğumu düşünüyorum. Tek endişesi kuzenini rahatlatmak, onun suçluluk duygusuyla boğuşmasını ve kontrolü dışında olan bir kararın peşini bırakmamasını istemiyor.

İkimiz de Val'in odadan zorla çıkarılmasını izliyoruz. Val gözden kayboluyor ve Max'in titrek nefesini duyuyorum. Miguel hafifçe gülüyor, geçerken Max'in ayağına tekme atıyor, sonra ışığı kapatıp bizi karanlıkta bırakıyor.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, artık yalnız kaldığımız için ona daha yakın oturuyorum.

"Özgür olduğu için mutluyum," diyor Max. Sözleri duygu dolu, ama içlerinde gerçeği duyabiliyorum. "Yel'in ona ihtiyacı var ve daha fazla dayanamazdı."

Vücudunun ağırlığını yanıma bastırdığını hissedene kadar ona yaklaşmaya devam ediyorum. Elini tutup başımı omzuna yasladığımda, parmaklarını benimkilerle iç içe geçirip fısıldıyor, "Ayrıca, seni burada yalnız bırakamazdım."

"Gitme şansın varsa, onu değerlendirmelisin," diyorum ona.

"Birlikte gideceğiz, Talia. Seni burada yalnız bırakmayacağım."

Ses tonundan tartışmanın faydasız olduğunu anlıyorum, bu yüzden gücümü boşa harcamıyorum. Bunun yerine, kendimi onun vücudunun sıcaklığına bastırıyorum, ikimiz de elimizden geldiğince birbirimizden teselli alıyoruz. Kapılar tekrar açıldığında, kimse bizim ne kadar yakınlaştığımızı görmesin ve bunu bize karşı kullanmasın diye hemen uzaklaşacağım, ama şimdilik, onun elini tutmaya devam ediyorum ve ne kadar kötü yaralandığını düşünmemeye çalışıyorum. Bu yerde yalnız kalmayı düşünmeye cesaret edemiyorum. O, beklemediğim bir teselli kaynağı ve şimdi onsuz bu cehennemden kurtulabileceğimi hayal edemiyorum.

Bu yerden ya birlikte çıkarız ya da hiç çıkmayız. Başka bir sonucu kabul etmeyi reddediyorum.

Bölüm 1

Maxim

Kendime geldiğimde, ilk gördüğüm şey beni izleyen bir çift karanlık, korkmuş göz. Talia'nın yüzü benimkinin üzerinde ve gözlerindeki endişe beni hemen onu teselli etmeye itiyor.

"Ben iyiyim," diye fısıldadım. Sesim kısık, boğazım o kadar kurumuş ki acıyor ve vücudumun her yeri bana bağıyor. Hayatımda hiç bu kadar acı çekmemiştim ve daha kaç dayak daha dayanabileceğimi bilmiyorum. Son dayak beni bayılttı ve Miguel ilk kez bu kadar ileri gitti. Val'in artık burada olmamasına kızgın ve Mateo'nun dayak sırasında onu durdurmaya zorladığı tüm zamanlara öfkeli. Adam kan peşinde ve bunu elde etmeye kararlı. Cesedim ayaklarının dibinde yatana kadar mutlu olmayacağını düşünüyorum.

"Al, bunu iç," diyor Talia, başımın arkasını kavrayarak beni kaldırırken, su şişesini dudaklarıma götürüyor.

"Hayır," diyorum, bir yudum bile olsa suyunu içmeyi reddediyorum. Bize yeterince su verilmiyor ve ikimiz de susuz kalmış durumdayız.

"Evet," diye ısrar ediyor ve şişeyi eğerek içmekten başka seçeneğim kalmıyor, yoksa su boşa gidecek. İçmek beni yeterince suçlu hissettiriyor, ama onun fedakarlığını yere damlatmak, kendimi yapamayacağım bir israf olur. Ağzımı açıp onun teklifini kabul ettiğimde, gözlerinde rahatlama görüyorum. İki yudum aldıktan sonra, bir damla daha içmeyi reddederek kalkmaya başlıyorum. O da şişeyi geri çekip elini göğsüme koyuyor.

"Henüz kalkma. Dinlenmen lazım. Kırık bir yerin var mı?"

Bu kadar acı çekmiyor olsaydım gülerdim. "Her şey," diyorum, ona küçük bir gülümseme atacak kadar güç toplayarak. Birkaç kaburgamın kırık olduğundan oldukça eminim, ama bunun dışında kırık bir yerim olduğunu sanmıyorum. Parmaklarımı hareket ettirerek, onların hala zarar görmediğini kendime hatırlatıyorum. Ellerim iyi olduğu sürece diğer her şeye tahammül edebilirim. Yavaş çalışan beynimin ışığın hala açık olduğunu fark etmesi birkaç dakika sürüyor. Gittiklerinde her zaman ışığı kapatırlar, ama ışık açıksa, bu yalnız olmadığımız anlamına gelir.

"Siktir," diye fısıldıyorum ve başımı çevirip odaya bakıyorum. Miguel kapıdan bana sırtıyor. Kapıya yaslanmış, elinde silahı ve koyu renk gözlerinde eğlenceli bir ifadeyle duruyor. Talia'yı izliyor, bana bakmaya çalıştığını fark ediyor ve bunu bana karşı kullanmanın yollarını düşünmeye başladığını biliyorum.

"Senin bana yardım ettiğini görmemeli," diye Rusça söylüyorum, ama çok geç. O uzaklaşmadan Miguel hafifçe gülüyor ve ışıkları kapatıp kapıyı arkasında çarpıyor. Bana ulaşmak için ona zarar vereceği düşüncesi beni rahatsız ediyor, bu düşünce midemi bulandırıyor. Hayatımda hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve bu yavaş yavaş aklımı kaçırmışım gibi hissettiriyor. Beni ağırlaştıran kalın bir battaniye gibi karanlık, yanımdaki kadına bir şey olacağı korkusu... Hepsi bir araya gelip beni deliye çeviriyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, onu buradan çıkarabilmeyi dileyerek ve bunu yapamadığım için kendimden nefret ederek.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sen bayıldığında adını bağırdım ve o seni sürüklediğinde, yardım etmek için sürünerek yanına gittim. Düşünemedim. Çok korkmuştum ve senin için endişeleniyordum. Lütfen kızma."

Sesindeki acıyı duymak, az önce yediğim dayaktan daha çok acıtıyor. Işıklar sönmeden önce yüzünün olduğu yere uzanıyorum ve hala üzerimde durduğunu görünce hiç şaşırmıyorum. Şimdiye kadar sadece el ele tutuştuk, ama bu sefer yüzünü avuçlarım, başparmağımı yanağında gezdiriyorum ve gözyaşlarının cildime değdiğini hissediyorum.

"Sana kızgın değilim, Talia. Sadece onun sana zarar vermesini istemiyorum."

Elini bileğime doladığında parmaklarım daha da ıslandı. Yumuşak nefesinin sıcaklığı tenime değmeden önce avucuma yaslandığını hissettim.

"Lütfen ağlama," diyorum ona.

Yumuşak bir şekilde başını salladığını hissediyorum, ama gözyaşları durmuyor ve onun acısı kalbimi parçalıyor. Kendi acımı hissettiğimden daha güçlü hissediyorum. Hayatım boyunca, müziğim gibi hissettiren biriyle tanışmak için bekledim ve kaçırıldıktan sonra onu bulmak, hiç beklemediğim bir şeydi. Ancak bunun gerçekleştiğini inkar edemem. O bana hayat veriyor, müzik dışında daha önce hiç yaşamadığım derin bir mutluluk hissi. Bu güçlü, inkar edilemez *bir doğruluk* hissi ve onu bulduğum için artık ondan uzaklaşmamın imkanı yok.

Korkarak otururken, sırtımı duvara dayayıp onu kendime yaklaştırıyorum, böylece başı omzuma yaslanıyor ve ben de onun başını ellerimle tutuyorum

Zincirler canımı sıkıyor ama onları aşp onu yakınımnda tutuyorum. "Bunu atlatacağız," diye söz veriyorum ona. "Babam ve kardeşim Kimseyi bulamazlarsa, onlar bizi bulacaklar. Val onlara bildiği her şeyi anlatacak ve sonra bizim peşimize düşecekler.

"Ailem de öyle," diye fısıldadı. Hıçkırık sesini duydum ve ağlamayı kestiğini düşündüm, ama emin olmak için başparmağımla yanağını okşadım. Yeni gözyaşları hissetmediğim için rahatladım, saçlarını okşadım ve onu bana yakın tuttum. Birkaç saniye sonra, "Yemin ederim, normalde bundan daha temizimdir," diye ekledi.

Gülümsemiğimi göremiyor, ama ben "Yemin ederim, normalde bundan çok daha iyi kokarım" demeden önce yumuşak kahkahasını duyuyor.

Gülüşü, gülümsememi daha da büyütüyor ve "Bunu söylemek istemem ama, belki de benim kokumu alıyorsundur" diyor.

"Hayır, kesinlikle benim. Val buradayken onu suçladım, ama şimdi o gittiğine göre, benim olduğum acı bir şekilde ortada."

"En azından ikimiz de kokuyoruz. Tek kokan ben olsaydım çok utanç verici olurdu."

Haklı. Kesinlikle utanç verici olurdu, ama durumumuz önceliklerimizi yeniden düşünmemizi sağladı. Duş almayı çok özlüyorum ve duş almak için gardiyanlardan birini seve seve öldürürdüm, ama hayatta kalmak öncelikli. Bu pisliği sonra temizleyebiliriz. En önemli şey hayatta kalmak.

"Peki, burada oturup birlikte güzel kokarken, bana kendinden biraz daha bahsedebilirsin," diyorum.

"Ne bilmek istersin?"

Ona, aşık olduğum kadın hakkında her şeyi, her ayrıntıyı bilmek istediğimi söylemeyi düşünüyorum, ama bunun yerine şöyle diyorum: "İki ağabeyin olduğunu söylemiştin. Onlarla yakın mısın?"

"Çok yakın ve onları deli gibi özlüyorum."

Sesindeki hüznü beni hemen "İstemiyorsan onlar hakkında konuşmamıza gerek yok" demeye itiyor.

"Hayır, sorun değil. Sanırım seni severlerdi. Dima en büyüğüdür. Yirmi beş yaşında ve ben üç yaşındayken annemle babam Bran'ı evlat edindiler. O benden bir ay büyük. Onları çok özlüyorum. Hepimiz birbirimize çok yakındık, özellikle Bran ve ben. O sağır, bu yüzden bütün ailem işaret dilini öğrendi." Bir saniye sessiz kaldıktan sonra ekledi: "İşaret diline o kadar alıştım ki, ellerim işe yaramaz ve boş hissediyor, anlamlı geliyorsa."

Saçlarını okşamaya devam ediyorum, vücudumun her hücresine yayılan acıyı ve şimdi pıhtılaşmaya başlayan kesikleri unutuyorum

ve "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Çocukluğumdan beri piyano çalıyorum ve çalamamak ellerimde fiziksel bir acı gibi."

Elini uzatıp benim elimi kavradı. "Çok güzel ellerin var. Müzisyen olmana hiç şaşırmadım."

Şu anda yaşadığımız cehenneme rağmen, benden içten bir gülümseme koparmayı başarıyor ve beni, onu dışında her şeyi unutmamı sağlıyor.

"Güzel, değil mi?" Alay etmeden duramıyorum.

O yumuşak bir kahkaha atıyor. "Onları fark etmeden edemedim." "Val'in elleri neye benziyor?"

Omzunun bana karşı hafifçe silktiğini hissediyorum. "Fark etmedim."

Karanlığa ilk kez minnettar oldum. Karanlık, onun yüzümdeki kocaman gülümsemeyi görmesini engelliyor. Kadınlar ve flört konusunda hiç tecrübem yok. Hatta, o benim elini tuttuğum ilk kız. Kuzenlerim ve ben her zaman Bratva'yı ön planda tuttuk. On sekiz yaşına girer girmez resmi olarak katıldım ve buraya başka birini sokmak kolay değil. Lise yıllarında, sınıfımızdaki kızlarla çıkmak için birçok fırsatım oldu, ama hiçbirini istemedim. Bana hiçbir şey hissettirmediler. Müzik her zaman ilk aşkım olmuştur. Annemin çaldığını dinlediğimi hatırlıyorum, sanki her nota içimi aydınlatıyordu. Yirmi bir yıldır başka birinin bana bu hissi yaşatmasını bekliyordum, ama Talia'nın gözlerine baktığım anda, en tatlı müziğin yankısını duyabiliyormuşum gibi hissettim — yaratılmayı ve hayata geçirilmeyi bekleyen bir şarkı.

Saçlarını ve yanağını okşarken soruyorum, "Bran Bratva'da mı?

Bunu nasıl başarıyor? Duyamadan yapmak zor olmalı." "Aileme zarar vermeyi veya kontrolü ele geçirmeyi planlıyor musun?"

Yumuşak bir kahkaha attım. "Hayır. Pasifik Kuzeybatısında olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Ailem Doğu Kıyısı'nda yaşıyor ve bunu değiştirmeyi düşünmüyoruz. Bulduğumuz yeri seviyoruz. Genişlemek bizi ayırır ve bu, babamın ve amcalarımın asla isteyeceği bir şey değil."

Cevabımdan memnun kalan kadın şöyle diyor: "Eminim bu senin için sürpriz değildir, ama ailem beni mümkün olduğunca bilgilendirmekten kaçınıyor. Ne yaptıkları hakkında ayrıntılı bilgiye sahip değilim, ama Bran'ın silah kullanmadaki yeteneğini biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Ona *Tikhiy D'yavol* diyorlar."

"Sessiz Şeytan mı?" diye soruyorum.

"Evet, gecenin gölgesi gibi, sessiz ve ölümcül. O bir keskin nişancı. Her yerden her şeyi vurabilir. Savaşın ortasında olması çok tehlikeli çünkü arkasında neler olduğunu duyamıyor, ama uzaktan durdurulamaz."

Sesindeki gururu duyuyorum ve ailesine yakın olmasını seviyorum. Bu, onları daha da merak etmeme neden oluyor ve sağır bir keskin nişancı beni çok meraklandırıyor. "Onunla tanışmak isterim," diyorum ona. "Hepsini tanımak isterim." Gülümsüyorum ve ekliyorum, "Özellikle Wallace. Tanıdığım bazı insanlardan daha akıllı gibi görünüyor."

Gülüyor ve onaylayarak başını salladığını hissediyorum. "O bir dahi. Ona birkaç işaret dili bile öğrettim." "Ciddi misin?"

"Evet, otur, uzan ve yuvarlan biliyor, ama ona daha fazlasını öğretmek istiyorum. Border collie'ler yeni şeyler öğrenmeyi severler ve bir işleri olmasını çok severler. Sadece uzanıp yatmaktan mutlu olan köpekler değiller. Peki ya sen? Bir erkek kardeşinden bahsetmiştin. Başka kardeşin veya evcil hayvanın var mı?"

"Hayır, evcil hayvanım yok ve sadece bir erkek kardeşim var, Nikita, ama hepimiz ona Niki diyoruz. Babama çekmiş ve küçüklüğünden beri bilgisayarlara takıntılı. Ben anneme çekmişim ve piyanoya takıntılıyım."

"Annen de müzisyen mi?"

"Evet, piyano çalmayı çok seviyor ama bu konuda utangaç. Başka kardeşim yok ama kuzenlerimle o kadar yakınız ki, onlar da benim kardeşim gibi."

"Ailem böyle," diyor. "Hepimiz çok yakınız ve babamın en güvendiği adamları bizim mülkümüzde yaşıyor, bu yüzden ben de onların çocuklarıyla birlikte büyüdüm. Onlar benim için aile gibidir."

Karanlıkta oturup, kaçınılmaz olarak kapının tekrar açılmasını beklerken, kafamda onun hayatını canlandırmaya çalışarak ona sorular sormaya devam ediyorum. Zaman kavramını tamamen yitirdim ve son yemeğimizi getirdiklerinden bu yana saatler geçmiş gibi geliyor. Bir yemek daha almamız gerekiyor, ama Miguel bunun gerçekleşmemesini sağlayacaktır herhalde. O lanet bir sadist ve onu kadar nefret ettiğim başka kimse yok.

Talia'nın sesi yumuşuyor, sözleri giderek aralıklı hale geliyor, nefes alışığı düzelince tamamen kesiliyor. Boynunun

incinmesini istemediğim için, başını kucağıma alacak şekilde dikkatlice hareket ettiriyorum. Yumuşak bir ses çıkarıyor, hareket onu uykusundan uyandırıyor, ben de saçlarını okşayıp her şeyin yolunda olduğunu fısıldıyorum. Sesimi tanıyan bir parçası olmalı ki, anında sakinleşiyor ve derin bir nefes alıyor. Saçlarını okşamaya devam ediyorum, ona dokunmayı bırakmak istemiyorum. Onun sesi odayı doldurmadığında, karanlık daha da baskıcı hale geliyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Bundan nefret ediyorum ve sonunda buradan çıktığımızda, bir daha asla tamamen karanlık bir odada kalmayacağım. Açık bir pencereden giren ay ışığı olsa bile, her zaman bir şekilde ışık girecektir. Kucağımdaki Talia'nın başının ağırlığı ve yumuşak nefes alıp verme sesi, kendimi odaklanmaya zorladığım şeyler. Kafamda, onun için bestelediğim bir melodi çalıyor ve o uyurken parmaklarım nazikçe hareket ederek sadece benim duyabildiğim melodiye çalıyor. Adını *Svetik Moy*, Işığım koydum, çünkü o benim için öyle. O bu karanlıkta bir ışık, buradaki tek iyi şey.

Sonunda uykuya dalıyorum, başımı sert duvara yaslayıp parmaklarımı hala onun saçlarına dolayarak. Uyuyakaldığımı hissettiğim anda, ağır kapının betona sürtünerek açıldığını duyuyorum. Kafam uykudan ağırlaşmış olsa da, Talia'yı nazikçe üzerimden itecek kadar kendimdeyim. Ne olduğunu anlayınca tüm vücudu kaskatı kesilmeden önce, protesto etmek için yumuşak bir inilti çıkarır. Başka bir ses çıkarmadan, ışıklar açılmadan ve Miguel içeri girmeden hemen önce kaçır, onu Juan ve Jose takip eder. Miguel'in yüzündeki acımasız sırırtış, bugünün iyi bir gün olmayacağını açıkça gösterir.

Juan yaklaşır ve Talia'yı zincirinden kurtarır, onu tuvalete götürmek için. Gözlerimle onu takip ederim, ta ki gözden kaybolana kadar.

"Güzel kız," diyor Miguel, yaklaşarak yüzümdeki tepkiyi izliyor. Ona tepki göstermiyorum. Kendimi rahatlamaya zorluyorum, gözlerime sıkılmış bir ifade takınıyorum.

İstediklerini alamayınca yumuşak bir kahkaha atar ve Talia geri getirildiğinde, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir inilti çıkarır. Juan onu tekrar zincire bağlamadan önce, Miguel ona İspanyolca bir şey söyler ve Juan kenara çekilir, böylece Miguel onun yerini alabilir. Talia başını eğik tutar, onun bakışlarından kaçınır, o da parmağını Talia'nın çenesinin altına takar ve yüzünü sertçe kendine doğru çevirir. Gözlerini ondan ayırmadan, "Onu tuvalete götürün," der.

Aksanı çok kalın ama son zamanlarda daha çok İngilizce konuşuyor. Beni kızdırmak için mi öğreniyor yoksa her zaman bildiğinden daha fazlasını mı biliyor, emin değilim. Sırf benimle dalga geçmek için öğrendiğini düşünmek hiç de imkansız değil. Juan zincirime uzanıyor ama ben gözlerimi Talia'dan ayırmıyorum. Onu yalnız bırakmak istemiyorum ve Miguel de tam olarak bunu test ediyor. Tüm irademi kullanarak umursamıyormuş gibi davranıyorum. Miguel'in gülümsemesine karşılık vererek Rusça "Sana dokunursa bağır" diyorum.

İngilizce öğreniyor olabilir, ama Rusça öğrenmiş olması imkansız. Adamın bu kadar boş zamanı olamaz. Somurtkan yüzü haklı olduğumu gösteriyor. Ona kendini beğenmiş bir gülümseme atmamak için direniyorum, çünkü bunun bedelini Talia'nın ödeyeceğini biliyorum. Juan'ın beni tuvalete götürmesine izin veriyorum, içeri girip iğrenç tuvaleti hızlıca kullanıyorum, sonra sadece buz gibi su akan paslı musluğu açıyorum. Ağzımı suyla doldurup, yüzümü ovarken elimden geldiğince çalkalıyorum. Bez veya sabun olmadan yapılabilecek çok az şey var, ama en azından iğrenç hissettiğimden kurtulmaya kararlı olarak gömleğimi kaldırıp göğsümü ve koltuk altlarımı ovuyorum. Suyu tükürdükten sonra gömleğimi geri indiriyorum, vücudumun büyük bir kısmını süsleyen siyah-mavi morlukları görmezden gelerek, soğuk suyun açık giderden akmasını izliyorum. Val ve ben en başından beri bu suyu içmemeye karar verdik. Çok temiz görünmüyor ve bizi esir alanlar günlük su ihtiyacımızı karşılamak için bile bu suyu kullanmıyorlarsa, ben de asla isteyerek içmem. Boş mideyi ve hiç geçmeyecek gibi görünen susuzluğu görmezden gelerek musluğu kapatıp dışarı çıkıyorum.

Sadece birkaç dakika uzaklaştım ve Talia hiç ses çıkarmadı, ama onu görene ve iyi olduğunu kendim görene kadar rahat nefes alamıyorum. Gözleri korkuyla dolu ve vücudunun hafifçe titrediğini görebiliyorum, ama hala giyinik ve yaralandığına dair herhangi bir işaret görmüyorum. Miguel'in vücudu ona çok yakın ve ben her zamanki yerime zincirlenirken, o eğilip kıcını tutuyor ve Talia'nın korku dolu bir çığlık atmasına neden oluyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum, yüzümü sıkılmış ve yorgun bir ifadeye büründürüyorum. Yorgunluğu taklit etmek zorunda değilim, ama sıkılmışlığı mükemmelleştirmek için tüm irademi kullanıyorum. İsteddiği tepkiyi alamayınca, kıcına sertçe vuruyor ve sonra onu yere itiyor, dizleri sert zemine çarptığında çıkardığı hıçkırığı görmezden geliyor. Yanağımın içini kan tadı alana kadar ısıyorum, ama bunun beni ne kadar öldürdüğünü göstermeyi reddediyorum.

Onun Talia'yı bana karşı kullanmasına izin vermeyeceğim. Talia'nın merkezinde olduğu bu oyun çok tehlikeli.

"Dün akşam yemeğimizi unuttun, Miguel," diyorum ona, sırtımı sert duvara dayayarak otururken. "Ve görünüşe göre kahvaltı da getirmedi. Açlıktan ölüp seninle vakit geçirme zevkinden mahrum kalırsak çok yazık olur."

Umduğum gibi, Talia'yı unuttur ve bana doğru yürür, Jose ve Juan'a emir yağdırır. İki adam beni kaldırdığında, yaklaşan dayaktan ne kadar korktuğumu belli etmemeye çalışırım.

"Özür dilerim," diyor Talia hızla Rusça ve sesindeki çaresizlik Miguel'in bakışlarını ona çevirmesine neden oluyor.

"Ona değer verdiğini belli etme," diye uyarıyorum onu. Sesim düz ve duygusuz, gerçekte hissettiğim şeyin tam tersi. "Bana ne yaparsa yapsın, değer verdiğini belli etme. Bu sadece işleri daha da kötüleştirir."

O başını sallar ve bunun onun için kolay olmayacağını biliyorum, ama başka seçeneğimiz yok. En önemli şey, bu adamları ondan uzak tutmak. Eğer bana zarar vermeye odaklanırlarsa, belki onu rahatsız etmezler, bu yüzden Miguel'e bakıp gülümserim. "Hazır mısın, pislik?"

Talia'ya sırtını dönerek, İspanyolca başka bir emir daha verir ve bu da bana onun bir tür terfi aldığını düşündürür. Üçü eşit konumda gibi görünüyordu, ama şimdi Miguel sorumlu gibi. Mateo'yu özleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama kapıya hızlıca bir bakış atmadan edemiyorum, Armani takım elbiseli kışının içeri girip buna bir son vermesini diliyorum.

Ama o gelmiyor ve kısa süre sonra tekrar bağlanıp, bir önceki dayaktan hala çok acı çekerken, yeni dayakımı bekliyorum. Miguel beni bekletmiyor. Asla bekletmez. Sanırım ön sevişmeyi pek sevmiyor. Onunla her zaman doğrudan konuya girer, beni hazırlamaya zahmet etmez. Böbreğime vurduğunda acı içinde inlerim, bu da onu hafifçe güldürür.

"Tanrım, sen tam bir pislisin," diyorum ona, ama o sadece sırtıp yumruk atmaya devam ediyor.

Yüzüme vurduğunda, görüşüm kararır ve kısa sürede ağzım kanla dolar. Öksürük başladığında ise durduramam. Her nefes aldığım da ciğerlerim bıçaklanıyormuş gibi hissederim. Kan tükürürken, öksürüğümü kontrol altına almaya çalışarak kendimi yavaş ve sığ nefesler almaya zorlarım, ama o piç kurusu bana vurmaya devam eder ve bana bir saniye bile

Yeterince kez yaptık ki, onu dayanma gücümle alt etmem gerektiğini biliyorum. Miguel ön sevişmeyi sevmemesinin yanı sıra, dayanma gücü de çok zayıf. Yemin ederim, bu yüzden bu kadar öfkeli. Berbat bir sevgili ve ardında bıraktığı her tatminsiz kadın onu daha da öfkeliyor ve o öfkesini benden çıkarıyor. Bu bir kısır döngü, ama onu aydınlatıp sorunlarını çözmesine yardım edecek kişi ben olmayacağım. Bunun yerine, ilk fırsatta onu öldüreceğim.

Oda dönmeye başlıyor ve bayılmak üzere olduğumu biliyorum. Miguel bunu hissetmiş olmalı ki, kaburgalarımın bir kez daha sert bir yumruk atıyor ve acı dolu inlemem odayı doldururken gözlerimin önü kararıyor. Gülümsüyor, işkencemin her saniyesinden açıkça zevk alıyor. Nefes nefese, kollarım başımın üzerinde asılı, bacaklarımda ayakta durmaya yetecek kadar güç kalmış halde onun önünde duruyorum. Ben ayaklarımda üzerinde sallanırken o bana öfkeyle bakıyor. Genelde bu noktada bana İspanyolca bir şeyler homurdanır ve beni bırakır, yere yığılınca gülerdi, ama bugün sadece sırtıyor ve yumruklarını tekrar kaldırıyor.

Yüzündeki hasta, sapkın ifade ve Jose ile Juan'ın ne olup bittiğini anlamamış gibi ona yan gözle bakışları, kafamda her türlü alarm zillerini çaldırıyor. Gözlerimi Miguel'den ayırmadan Rusça olarak, "Bakma. Gözlerini ve kulaklarını kapat ve ailenle Wallace'ı düşün. Beni öldürmeyecek, ama bunu görmeni istemiyorum," diyorum.

Miguel ne dediğimi anlamıyor, ama bütün bu süre boyunca gözlerimi ondan ayırmadığım için saçma sapan konuştuğumu düşünüyor. Hayali hakarete sinirlenen Miguel yumruk atmaya başlıyor ve bu sefer durmuyor. Sessiz kalmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Kanlı dudaklarımdan inlemeler ve homurtular dökülüyor ve o kırık kaburgalarımın odaklandığında, bastıramadan boğuk bir çığlık atıyorum. Acı gözlerimi kör ediyor ve her şeyi tüketiyor, tek istediğim bayılmak. Görüşüm tekrar kararmaya başladığında, bunu sevinçle karşılıyorum.

Böbreklerime bir yumruk daha vurması, bedenimin bilincini kaybetmesi için yeterlidir. Karanlığa gönüllü olarak dalmadan önce duyduğum son şey, Miguel'in acımasız kahkahasıdır.

Bölüm 2

Talia

Kollarımı bacaklarımın etrafına doladım ve gözlerimi sıkıca kapattım. Her acı dolu inilti midemi bulandırıyor, ama bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini belli edersem Max için daha kötü olacağını biliyorum. Miguel hasta, sapık bir adam ve bunun bana dayanılmaz bir acı verdiğini düşünürse asla durmayacaktır. Yanağımı dizime dayayıp yüzümü onlardan uzaklaştırıyorum ve Max'i rahat bırakması için çığlık atıp yalvarmam gerektiğini söyleyen içgüdülerimi görmezden geliyorum.

Miguel mide bulandırıcı bir kahkaha atmadan hemen önce odayı dolduran boğuk bir çığlık duyduğumda vücudum irkildi. Max'in vücudunu indirdiklerini ve sonra onu bana doğru sürüklediklerini duydum. Yürüyerek gelmemesi iyiye işaret değil, ama başımı kaldırıp bakmayı reddediyorum. Onlar gider gitmez mesafeyi kapatacağım.

Biri ayağıma tekme attığında, sonunda başımı kaldırıp Juan'ın bana baktığını görüyorum. Elinde iki tabak yemek ve birkaç şişe su var. Max'in tüm bu dayaklardan kurtulmak için gücüne ihtiyacı olacağını bilerek, uzanıp ona uzattıklarını alıyorum. Tabaklardaki yemekler yeterli değil, ama hiç yoktan iyidir.

Max'i kontrol etme isteğimi görmezden gelerek, yemeğimizi yere koyup, üç adamın yavaşça kapıya doğru ilerlemesini izlerken tembelce su içiyorum. Miguel sırtarak bana göz kırpıyor ve çıkıyor. Juan en son çıkan kişi ve ışığı açık bırakarak yemek yememi sağladığı için şaşıyorum. Genelde bu kadar düşünceli değildir, ama bunu sorgulamak yerine, bundan yararlanarak hızla Max'in yanına sürünüyorum. Güzel yüzü kanlı ve şişmiş, her yeri morarmış ve acıyor. Yüzünü avuçlarımla tuttuğumda kıpırdamıyor bile, panik başlıyor.

"Max, uyan." Kapıda dinliyorlarsa diye sesimi alçaltıyorum. Parmaklarım keskin çene hattını okşadıktan sonra kaşını izliyor. Miguel, nihayet iyileşmeye başlayan derin yarayı açmış. Kan yüzünden damlayarak beton zeminde küçük birikintiler oluşturuyor. Koyu renkli saçlarını kenara çekip ona daha da yaklaşıyorum.

"Lütfen uyan," diye yalvarırım. Yüzümü nazikçe göğsüne yaslayarak, kalp atışlarının düzenli ritmini dinlerim ve bunun beni onun iyi olduğuna ikna etmesine izin veririm. Gözyaşlarımla mücadele ederken gözlerimi kapatırım ve onun hafif bir inilti çıkardığını hissettiğimde, hızla başımı kaldırıp ona bakarım.

"İyi misin?" diye soruyorum, onun yüzünü buruşturup yavaşça gözlerini açmasını izlerken.

Beni gördüğünde yaptığı ilk şey, elini uzatıp yüzümün yanına dokunmak ve ağzının köşesini hafifçe kaldırarak gülümsemek. "*Svetik moy*," diye fısıldar ve beni ışığı olarak adlandırdığını duyunca kalbim bir sıçrama yapar. Az önce dövülmüştür ve açıkça dayanılmaz bir acı çekmektedir, ama yaralı dudaklarından çıkan ilk sözler o kadar tatlıdır ki, bir an için içinde bulunduğumuz cehennemi unutmamı sağlar. Sadece birkaç değerli saniye boyunca, onun dokunuşuna yaslanarak, teninin benim tenime değdiği hissini tadını çıkarırım.

"Biraz su içip bir şeyler yemelisin," diyorum sonunda, ışığın açık olduğu sürenin sınırlı olduğunu ve bundan yararlanmamız gerektiğini bilerek. Ama bu, onun avucunu bir saniye daha yanağıma tutmamı engellemiyor. Elini öpüyorum, bu uzun parmakların ne tür bir müzik yapabileceğini merak ederek, sonra kendimi zorlayarak onu bırakıyorum.

"Oturmak ister misin?" diye soruyorum. "Kırık bir yerin var mı sence?"

Yine yüzünü buruşturur ama oturmayı başarır ve duvara yaslandığında nefesleri hızlı ve sığdır, onun için oldukça endişeleniyorum.

"Ben iyiyim," diyor, yüzümdeki endişeyi okuyarak.

"Bayıldın," diye hatırlatıyorum ona, "ve derin nefes bile alamıyorsun."

"Ama hala nefes alıyorum ve bu da bir şey sayılır."

Olumlu tarafa bakmaya çalıştığını biliyorum ve haklı, ikimiz de hala hayattayız ve bu en önemli şey, ama bu onun ciddi iç yaralanmaları olmadığı anlamına gelmez. Enfeksiyon kapmasından çok korkuyorum ve ona yaklaşıp elimi alnına koyarak ateşi olup olmadığını kontrol etmeye çalıştığım da, gri gözleri benimkileri incelerken gülümsüyor.

"Birisi dayak yedikten sonra nasıl bu kadar iyi görünebilir, bilmiyorum," diyorum ve o da hafifçe gülüyor.

"Belki de buna çok alışık olduğum içindir. Miguel buraya geldiğimden beri günde en az bir kez beni dövüyor. Artık bu konuda profesyonel oldum."

Dokunduğumda ateşi olmadığını görünce rahatladım, elimi indirdim ve ona bir şişe su aldım. Şişeyi açıp eline verdim ve "Bir şey bana, ellerin kelepçeli olmasaydı onu kolayca dövebileceğini söylüyor," dedim.

Bununla övünmek yerine, omuz silkiyor ve uzun bir yudum alıyor. O meşgulken, dönüp yiyecekleri alıyorum. Dönmeden önce, tabağımdan hızlıca biraz et alıp onun tabağına koyuyorum. Proteine benden daha çok ihtiyacı var. Ona dönüp baktığımda beni izliyor ve tabağı kucığına koyduğumda, kesik ve kanayan kaşını kaldırıyor.

"Işıkları kapatmadan önce çabuk ye," diyorum, bana attığı meraklı bakışı görmezden gelerek. Kendi tabağını alıp yanına oturuyorum. Bugün çatal yok, sadece tavuk ve pilavla doldurulmuş tortilla var. Yemeklerin bozulmamış olmasına ve bize yemek veriliyor olmasına minnettarım, ama bu asla yeterli olmuyor ve ben sürekli açım. Pantolonum belimden bol geliyor ve sweatshirt'üm buraya ilk geldiğimden beri daha bollaşmış. Max buraya gelmeden önce nasıl görüldüğünü bilmiyorum, ama sanırım o da çok kilo vermiş. Omuzları hala geniş, vücudu açıkça fit ve kaslı, ama içimden bir ses, kartel onu ele geçirmeden önce daha da muhteşem olduğunu söylüyor.

Onun yanında otururken tortillamdan bir ısırık alıyorum ve o da aynısını yapınca rahatlıyorum. Sessizce yiyoruz, ikimiz de kendimizi yavaş yemeye zorluyoruz. Yemeği saklıyordum, ama bir gün Miguel beni yakaladı ve yemeği benden aldı. O az miktardaki değerli kalorileri kaybettiğimde hissettiğim yıkım, bir daha asla bunu denemeyeceğime yetecek kadar büyüktü. Şimdi, tabağımla temizliyorum, getirdikleri her şeyi yiyorum, bunun son yemeğim olmayacağına körü körüne güvenmek zorunda kalıyorum.

Max yavaşça çiğniyor. Yaralı dudağı her ısırıkta ona acı veriyor olmalı. Ama hiç şikayet etmiyor. Yanımdaki adam hakkında çok şey bilmiyor olabilirim, ama onun dürüst ve onurlu olduğunu biliyorum ve yanında kendimi güvende hissediyorum. Tabağıma bir parça tavuk koyduğunda başımı kaldırıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum, geri vermek için.

Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Bana yemeğinden verdiğini biliyorum. Minnettarım, ama bunu senden almayacağım Talia. Senin de gücüne ihtiyacın var ve çok hızlı kilo kaybediyorsun."

Yine geri vermeye çalışıyorum. "Ama ben dayak yemiyorum. Sana bundan daha çok ihtiyacın var."

Parmakları yanağımı okşadıktan sonra dudaklarıma hafifçe dokundu.
"Lütfen ye

."

Tartışmak istiyorum, ama bunun bir faydası olmayacağını biliyorum.
Açtığında

Ağızıma verdiği lokmayı yiyince, rahatlamış görünüyor.

"Keşke sana daha iyi bakabilsem," diye itiraf ediyor. "Tüm içgüdülerim seni güvende tutmamı istiyor ve bu konuda hiçbir şey yapamamak beni öldürüyor."

"Sen beni güvende hissettiriyorsun," diye itiraf ediyorum. Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Kulağa berbat geldiğini biliyorum, ama burada benimle olduğun için gerçekten mutluyum."

Yumuşak bir kahkaha atıyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Ben de. Ama keşke bir kafede ya da aynı derecede sıkıcı ve güvenli bir yerde tanışmış olsaydık."

"Bunun için Oregon'a gelmen gerekirdi," diye hatırlatırım

O, zindanımızı işaret eder. "Sanırım Hotel Shithole kaderimizde bizim tatlı karşılaşmamız olacaktı."

"Sevimli bir buluşma nedir, nereden biliyorsun?" diye gülerek soruyorum.

"Kadın kuzenlerim var. Kitapları hakkında konuştuklarını duyuyorum ve dikkatle dinliyorum."

"Etkilendim."

Su şişesini alıp, içmeden önce bana sırtıyor.

İçtiğinde, şişeyi bana uzattı.

"Bunu paylaşabiliriz, diğerini saklayabiliriz." Gri gözlerinde eğlenceyi görüyorum, sonra ekliyor: "Tabii benim mikroplu olduğumu düşünmüyorsan."

Şişeyi alıp bir yudum alıyorum. "Eminim ki senin ağzın bu odadaki en temiz şeylerden biridir."

Suyu birbirimize uzatarak, ikimiz de önümüzdeki birkaç saati geçirebilecek kadar susuzluğumuzu gideriyoruz.

"Buradan çıktığımızda bir galon su içeceğim," diyorum ve ekliyorum, "Ve kocaman bir pizza yiyeceğim. Ya sen?"

Başını duvara yaslayıp gözlerini kapatır. "Bir galon su içtikten sonra vanilyalı milkshake, yağlı çizburger ve patates kızartması istiyorum, ama pizza da iyi olur."

Onun yanına yaslanıp omzuna hafifçe dokunuyorum. "Belki benimkini seninle paylaşırım."

Gözlerini kırıştırarak başını kaldırmadan bana bakar. "Belki patates kızartmamı seninle paylaşırım."

"Ama cheeseburgerini paylaşmayacaksın, ha?" Sırıtarak, "Yarısını seninle paylaşırım," diyor.

Rahat bir sessizlik içinde oturduk, vücudumun bir tarafı ona yaslanmış, ve bekledik. Bütün gün ışıkları açık bırakmalarına izin vermeleri imkansızdı. Bizi işkence etmekten çok fazla zevk alıyorlar.

Max, tam da benim düşündüğüm şeyi dile getirir: "Gözlerimi kapatıp uyumak istiyorum, ama ışığı boşa harcamak istemiyorum. O pislikler ışığı asla açık bırakmazlar."

Başımı omzuna yaslayıp, elimi eline aldığında gülümsüyorum. Başparmağıyla elimin arkasını okşarken, "Bana işaret dilini öğret. Kardeşinle konuşabilmek istiyorum" diyor.

Öğrenmek isteyecek kadar beni önemseydiği için duygulanıyorum, ama ona yavaşça alfabenin parmak harflerini öğretirken bunu fazla abartmamaya çalışıyorum. Aramızda bir bağ oluştu, bu kaçınılmazdı, ama şu anda bana karşı bir şeyler hissediyor olması, buradan çıkıp normal hayatlarımıza döndüğümüzde de aynı şeyi hissedeceği anlamına gelmez.

Alfabeyi çabucak öğrenip kelimeleri hecelemeye başladığında ona "Çok hızlı öğreniyorsun" diyorum. Henüz hızını geliştirmemiş olsa da, yine de etkileyici.

"Hafızam oldukça iyidir," diyor. "Çocukken ezberlediğim tüm müzikler sayesinde olmalı."

"İçimden bir ses, senin her zaman zeki olduğunu söylüyor."

"Akıllı olan kardeşimdir," diyor, sesinde kıskançlık yok, sadece gurur ve bariz bir sevgi var. "Onu seveceksin."

"Ailenle tanışmamı ister misin?"

Parmaklarıyla "evet" yazıyor ve ben aptal gibi sırtıyorum, sonra ona evet ve hayır işaretlerini gösteriyorum. İşareti tekrarlayarak, kapıyı çalıyor gibi yumruğunu yukarı aşağı hareket ettiriyor ve "Evet, ailemle tanışmanı istiyorum" diyor.

"Çok isterim," diye fısıldıyorum ve başımı omzuna yaslıyorum.

Elini tekrar benimkinin üzerine koyarak, "Koşulların berbat olduğunu ve beni en kirli ve en zayıf halimle gördüğünü biliyorum, ama seninle tanıştığıma memnunum Talia ve seni daha iyi tanımak istiyorum," dedi.

Elini sıkıyorum. "Ben de seninle tanıştığıma memnunum ve en kötü halinle bile oldukça iyi görünüyorsun. En iyi halinin nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Kahkahası öksürüğe dönüşür ve yüzünü buruşturup göğsünü tutar. Kendini kontrol etmeye çalışırken onu izlerken içimi korku kaplar. Elini sıkıp nefesinin normale dönmesini beklerim ve nefes alış normalde döner dönmez, yanağını avuçlayıp bana dönmesini sağlayarak onu şaşırtırım.

"Ölmeyeceksin ve beni burada yalnız bırakmayacaksın," diyorum ona.

"Bana söz ver."

bana."

"Ölmeyeceğime ve seni burada yalnız bırakmayacağıma söz veriyorum."

İkimiz de bunun onun verebileceği bir söz olmadığını biliyoruz, ama bunu duymaya ihtiyacım var ve

onun da tutunacak bir şeye ihtiyacı var. Ne iş yaptığı umurumda değil. Ailemi tanıyorum ve yaptıkları işe rağmen, onların nasıl insanlar olduklarını biliyorum ve Max de aynı şekilde. Bana bu sözü verdiğini bilmek, Miguel'in dayaklarına dayanma gücü verecektir. İçinde her şey pes etmek için çılgılık atarken, nefes almaya devam etme gücü verecektir.

Onu bırakmadan önce, buraya geldiğinden beri uzattığı sakalını başparmağımla okşuyorum. "Genelde sakalın olur mu?"

Bana yarım bir gülümseme atıyor. "Hayır, genelde her gün tıraş olurum ve özgür olduğumuzda ilk yapacağım şeylerden biri bu olacak. Beni delirtiyor. Önce, saçma sapan uzun ve sıcak bir duş, sonra tıraş, sonra da hareket edemeyecek hale gelene kadar yemek.

"Randevu gibi geliyor," diyorum ve gülümsemesi daha da genişliyor. "Sadece bilgin olsun, bacaklarımı ve koltuk altlarımı tıraş etmekten çok mutlu olacağım. Her gün makyaj yapmak zorunda olan türden bir kız değilim, ama duş almam gerekiyor ve pürüzsüz olmayı seviyorum." Gülüyorum ve ekliyorum, "En azından sweatshirt ve kot pantolon giyiyorum. Eğer beni şort ve tişörtle yakalasalardı, ne kadar kıllı olduğumu saklayamayacağım için çok utanırdım."

Onun derin kahkahası yüzüme bir gülümseme getiriyor. Ondaki ilk kez gerçek bir kahkaha duyuyorum ve bunun yeni en sevdiğim şeylerden biri olduğuna karar veriyorum. Gözlerine bir kez daha bakarak, elimi indirip başımı tekrar omzuna yaslıyorum. Kapı açılana kadar oturup birbirimizden rahatlık alıyoruz, sonra hızla yana kayarak aramızda birkaç adım mesafe bırakıyorum.

Üç işkencecimizi bekliyorum, ama Mateo ve babasının da onlarla birlikte olduğunu görünce şaşıyorum. Artık birbirimize dokunmuyor olsak da, Max'in tüm vücudunun gerildiğini hissediyorum. Miguel'in bana attığı alaycı bakışı görmezden gelip, karteldeki mantıklı kişi gibi görünen Mateo'ya odaklanıyorum.

Lorenzo bana doğru işaret eder ve Miguel ile Juan hızla bana doğru yürürler. Kollarımı tutup beni kaldırırlar, Lorenzo ise yanıma gelip önümde durur. Koyu renkli gözleri benimkileri inceler ve ben başımı eğip itaatkar bir tavır takınmalı mıyım, yoksa göz teması kurup ona cesur olduğumu mu göstermeliyim, bilemiyorum. Hangisinin benim için daha iyi olacağını bilmiyorum, ama gözlerindeki sert parıltıyı ve benim inatçılığım karşısında gözlerini kışmasını görünce, hızla başımı eğiyorum ve Lorenzo'nun kadınlarının kendisine tamamen itaatkar olmasını sevdiğine karar veriyorum. Hiç şaşırmadım. Ona gerçekten meydan okuyan bir kadınla ne yapacağını bilemezdi. Bir kadında kendine eşit birini bulamayacağını düşünen bir erkek, gerçekten de çok küçük bir erkektir.

Gözlerim yere dikiliyken, o onaylayan bir homurtu çıkarır ve “Babanıza bir video göndermeliyiz” der. Elini uzatıp çenemi tutar ve yüzümü kendininkine doğru çevirir. Gözlerimi yere dikili tutarım ve bu da bana bir başka onaylayan homurtu kazandırır. Çaresizce gözlerine bakıp ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum, ama aptal değilim. Hayatlarımızın onun elinde olduğunu biliyorum ve ne kadar cazip olursa olsun, çok geçici bir tatmin için bizi tehlikeye atmayacağım.

"Yeterince korkmuş görünmüyorsun," diye devam eder ve sözleri kalbimin hızla atmasına neden olur. "Sana çok mu iyi davranıyoruz?"

Miguel'e bakar ve İspanyolca bir şey söyler, ikisi de güler. Mateo'ya hızlıca bir bakış atarım, ama adamın yüzünden bir şey anlaşılmaz. En azından diğerleriyle birlikte gülmüyor, bu da onun aralarında en mantıklı olanı olduğu yönündeki ilk düşüncemi doğruluyor. Onun beni umursadığını düşünecek kadar aptal değilim, ama o, mahvolmuş bir mahkumun işe yaramaz olduğunu bilecek kadar akıllı. Beni öldürürlerse ya da şu ana kadar yaptıklarından daha fazla zarar verirlerse, ailem onları avlayacak ve hepsi ölene kadar rahat etmeyecek. Bu karteli yok edecekler ve geriye Amaya ailesinin bir zamanlar kim olduğu anısı dışında hiçbir şey kalmayacak.

Max'in yukarı çekilme sesi beni şaşkınlıkla başımı çevirmeye zorluyor. Onun için ne kadar endişelendiğimi belli etmemeye çalışıyorum, ama Lorenzo gözlerimde bir şey görmüş olmalı ki, hafifçe gülüyor ve çenemi daha sıkı tutuyor. Yaklaşarak fısıldıyor, "Ona bağlanmamalısın tatlım, çünkü bizimle kaldığı süre boyunca hayatta kalacağını sanmıyorum."

Benden cevap beklemeden, İspanyolca bir emir verir ve Miguel bıçağını çıkarırken, Juan ve Jose Max'i aralarında sıkıştırıp hareket edememesini sağlar.

Lorenzo, dikkatimi tekrar kendisine çekmek için parmaklarıyla çenemi sertçe sıkıştırır. Gözleri soğuk, boş ve çok acımasızdır. "Babacık için güzel bir gösteri yapacaksın, değil mi tatlım? Eğer yaparsan, o zaman senin değerli Max'in bugün gözünü kaybetmeyecek. Ama yapmazsan, o zaman sana biraz motivasyon sağlamamız gerekecek." Çenemi bırakıp yanağıma acı verecek kadar sert bir tokat attı. "Her şey sana bağlı."

Miguel onu boynundan yakalayıp keskin bıçağının ucunu Max'in sol gözünün hemen altına dayadığında, Max acı içinde inler. Mücadele etmenin bıçağın narin cildine batmasına neden olacağını bildiği için vücudu donar.

"Ben yaparım," diyorum hızlıca Lorenzo'ya bakarak. "Ne isterseniz onu söylerim."

"Elbette söyleyeceksin tatlım," diyor bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. Sonucun böyle olacağını başından beri biliyordu. Lorenzo gibi bir adam her zaman istediğini elde etmeye alışkındır, çünkü her zaman istediğini elde etmek için her şeyi yapabilecek türden bir adamdır. Aile üyelerini kaç kez erkeklerin kirli işlerini yaptırmak için kullandığını merak ediyorum. Bir erkeğin çocuğunu veya karısını tehdit edersen, o adam her şeyi yapar. Bu onu daha da nefret etmeme neden oluyor ve onun ne kadar zayıf bir adam olduğunu kanıtlıyor.

Telefonunu alır ve geri çekilir, böylece kamera lensini bana doğru çevirdiğinde çekimde yalnız kalırım.

"Kayda başladığımda, kameraya bakıp babandan istediğimi vermesi için yalvaracaksın. Ona bir hafta içinde isteğimi yerine getirmesi gerektiğini, yoksa bir sonraki videoda tüm adamlarımın seni tek tek siktiğini göreceğini söyleyeceksin, tatlım."

Onun sözleri üzerine yüzümden kanın çekildiğini hissederken, Max tıslayarak nefes verir. Ona baktığımda, yanağında oluşan ve damlamaya başlayan kan izini görürüm. Öfkesiyle, kollarını tutan ellere karşı direnmiş ve Miguel bıçağı batırmasına izin vermiştir. Derin bir yara değildir, en azından şimdilik, ve hala benimkilerle buluşan iki güzel gri göz vardır. Bunun böyle kalması için elimden gelen her şeyi yapacağım.

"Ben iyiyim," diyorum ona Rusça. "Lütfen onlarla kavga etme." Lorenzo'ya dönüp, "Hazırım. Ona zarar vermenize gerek yok. Her şeyi anlatacağım," diyorum.

Bana parmağını doğrulttu. "Sadece İngilizce konuşacaksın. Rusça konuşmaya başlarsan, Miguel kesmeye başlar."

"Rusça konuşmayacağım," diye söz veriyorum.

O başını sallayıp kayıt düğmesine bastığında, gözyaşlarımı tutmak zor olmadı. Babamın ve kardeşlerimin bunu göreceğini bilerek kameraya bakıyorum ve onları düşününce hemen hıçkırarak ağlamaya başlıyorum. Lorenzo beni acele ettirmiyor. Bu durumu çok fazla zevk aldığı için kısa kesmek istemiyor. Max'i ve şu anda maruz kaldığı tehdidi düşünüyorum ve kafamda bir sürü adam tarafından tecavüze uğradığım korkunç görüntüler canlanıyor. Kendimi kaybetmem zor olmuyor. Zor olan, kendimi kontrol altına alıp konuşabilmek. Bunun babama mesaj göndermek için tek şansım olduğunu bilerek, nasıl yapacağımı düşünmek için deli gibi uğraşıyorum. Canlı yayın değil. Rusça bir şeyler bağırmaı başarsam bile, babam bunu siler ve Max bir gözünü kaybettikten sonra yeniden başlarız. Onun zarar görmesini göze alamam. Tek seçeneğim işaret dili kullanmak.

Ellerim titriyor, birinin ne yaptığımı fark etmesinden korkuyorum, ama ellerimi kaldırıp yalvarır gibi birleştirip konuşmaya başladığımda, sağ elimi A harfine hareket ettirdiğimde kimse fark etmiyor gibi görünüyor.

"Baba," titrek bir sesle söylüyorum, "lütfen sana söylediklerini yap." Elim M harfi şeklinde hareket ettirip, sonra sanki sadece gergin ve kıpır kıpırmışım gibi ellerimi hızla birleştiriyorum. Hızlıca bir A harfi daha yapıyorum. "Gerçekten çok korkuyorum ve eve dönmek istiyorum." Sinirlerim bozulmaya başlıyor ve gözlerimi Max'e çeviriyorum. Gri gözleri benimkilerle buluşuyor, bıçakla kesilme tehlikesi altında olmasına rağmen gözlerinde büyük bir güç ve cesaret var.

Gözlerimi tekrar kameraya çevirip hızlıca Y harfi yapıyorum ve yüzümü kaşıyarak, gözyaşlarım daha da şiddetli akarken başımı sallıyorum. Deli gibi davranmak zor değil, çünkü kendimi öyle hissediyorum. Son A harfini yapıyorum ve Amaya'yı heceledikten sonra daha da şiddetli bir şekilde ağlıyorum. Her şeyi riske atarak, "Onlara istediklerini vermelisin baba" diye bağırıyorum, bodrum işaretini yaparken göğsüme vuruyorum. "Eğer onların şartlarını kabul etmezsen bana çok kötü zarar verecekler. Bir haftan var."

Tecavüzden bahsetmedim, ama ne demek istediğimi anlayacaktır. Bunu söylemek zorunda kalmanın dehşetini ona yaşatmak istemiyorum. Sadece birkaç saniyem kaldığını biliyorum, bu yüzden Lorenzo kaydı bitirmeden önce hızlıca "Seni çok seviyorum" diyorum. Ellerim titriyor ve sanki onları sabit tutamıyormuşum gibi kıpır kıpır yapıyorum. Yaptığım şeyi anlarlarsa, Max ve ben bittik demektir. Korku midemi bulandırıyor ve oda dönmeye başlıyor.

"Çok iyi, tatlım," diyor Lorenzo ve ben tuttuğum nefesimi yavaşça bırakıyorum. "Bakalım bu, babana doğru seçimi yaptırır mı?"

Gitmeden önce, yüzümü tekrar avuçlar ve acımasızca güler. "Eğer yapmazsa, ilk sırada ben olacağım."

Mateo ve diğerlerini geride bırakarak uzaklaşır. İğrençlik ve korkudan ayakta duramayıp yere düşerim. Miguel tepkime güler ve Jose ile Juan'ı güldüren bir şey İspanyolca söyler. Mateo sessiz kalır, yüzünde her zamanki okunaksız maske vardır.

Miguel, Max'e yaklaşır bıçağının ucunu tekrar derisine batırınca, Mateo bir emir verir ve Miguel kolunu indirir. Bunu yapmak istemediği bellidir, ama ne kadar aptal olduğunu düşünsem de, patronun oğluna karşı gelmeyecek kadar akıllıdır.

Max'i serbest bırakıp Mateo'nun ardından odadan çıkarlar. Miguel ışığı kapatır ve kapıyı kapatır, bizi yine karanlıkta bırakır.

"Max," diye fısıldarım, sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kolları beni sarar ve bana sarılır.

"Bu olmayacak," diyor, başımın arkasını avuçlayıp beni kendine yakın tutuyor. "Buna izin vermeyeceğim."

Onları nasıl durduracağını sormuyorum. İçten içe, bunu yapamayacağını biliyorum, ama bu sözler yine de beni rahatlatıyor ve kollarındaki güç bana güven veriyor. Ona sarılırım, bırakmak istemem ve o bizi duvara doğru ittiğinde, zincirimi çözebilmek için sadece bir anlığına bırakırım, sonra tekrar ona sarılırım.

"Canını acıtıyor muyum?" Nazik olmaya çalışıyorum, ama vücudunun her santimetresinin acıdığını biliyorum. Ondan uzaklaşmaya başladığımda, kollarını sıkılaştırarak beni yerinde tutuyor.

"Lütfen kıpırdama," diye fısıldıyor. "Bana acı vermiyorsun, verseydin bile yine de kıpırdamamanı isterdim."

Gülümserim ve tekrar ona yaslanırım. Parmaklarını sırtım ve kolum boyunca gezdirir, ben ona daha da rahatlarırken beni sakinleştirir.

"Videoda ne yazdın? Onların adını mı heceliyordun?" "Sence fark ettiler mi?"

Sesimdeki korkuyu duyuyor ve başımın arkasını avuçlayıp alnımı nazikçe öpüyor. Dudaklarının tenimde hissettiğim duyguya gözlerimi kapatıyorum. Dudaklarımdan öpülmemiş olsa da, bu yine de ailem dışında aldığım ilk öpücük. Daha büyük şeyler söz konusu olmasaydı, ne kadar kirli olduğumdan utanç duyardım, ama kaçırıldığımdan beri önceliklerim değişti. Öpücük tatlıydı ve kirli saçlarım ve cildim hakkında endişelenmek yerine, bu dokunuşun tadını çıkararak ona daha sıkı sarıldım.

"Sanırım fark etmediler," diye fısıldadı. "Ama bana öğrettiğin harflerin bazılarını tanıdım ve anladım. Sonunda ne yazdın?"

"Bodrum," diye fısıldıyorum.

"Akıllı kız," diye fısıldayarak cevap verir ve ben onun övgüsüne gülümserim.

"Val muhtemelen onlara her şeyi anlatmıştır, ama belki babamın adını unutmuştur ya da ona söylediğimi hatırlamıyordur. Onu sürükleyip götürdüklerinde neredeyse bilinci kapalıydı ve seni terk ettiği için çok üzgündü."

Bir saniye sessiz kalır ve sonra, "Umarım kurtulmuştur, ama kurtulamadıysa, en azından aileniz bizi kimin kaçırdığını ve buraya geldiklerinde bizi nerede arayacaklarını bilir" der.

Sesindeki acıyı duyuyorum, bu yüzden hemen "Kurtuldu, Max. Kurtulduğunu biliyorum" diyorum.

"Kurtulmadıysa, ailemin, özellikle de Yelena'nın yüzüne bir daha bakamayacağım. Bu onu mahveder."

"Kurtuldu," diyorum tekrar, "ve onlar anne baba olacaklar, sen de en sevdikleri amcaları olacaksın."

Sesinden, "Bu konuşmayı duydun mu?" derken gülümsediğini anlayabiliyorum.

"Duydum. Harika bir amca olacaksın, Max. Teyze olmayı sabırsızlıkla bekliyorum, ama sanırım bunun için biraz zaman geçmesi gerekecek. Dima yerleşip bir kız seçmek istemiyor ve Bran henüz kimseyle tanışmadı. Utangaç değil, ama çok az kişinin kendisine yaklaşmasına izin veriyor. Okulda sağır olduğu için alay edildi. Yani, okulda *kısa bir süre* alay edildi."

"Orada bir hikaye var gibi görünüyor. Ne oldu?"

"Onu yapan çocuğa yumruk attım ve neredeyse okuldan atılacaktım. Bran'a okulda yardım eden tercüman Michelle, onları görmezden gelmemi söyledi ama ben yapamadım. O çocuk pisliğin tekiydi ve bunu hak etmişti."

Max gülüyor ve parmağını çenem boyunca gezdiriyor.

O hafifçe tenimi okşarken ben hikayeme devam ediyorum. "Dima bizden birkaç sınıf üstteydi, bu yüzden olaya karışması zordu, ama önemli değildi çünkü kimsenin kardeşimle dalga geçemeyeceğini çok net bir şekilde belirttim. Biz her zaman birbirimizi koruduk." Bu anıyı hatırlayarak gülümserim ve "O oyun parkı olayından sonra Bran bana isim işaretimi verdi" derim.

"İsim işareti nedir?" diye sordu.

"Bu, işitme engelli topluluğundan birinin size verdiği özel bir işarettir. İşitme engelli olmayan bir kişinin kendisine verdiği bir şey değildir."

sadece birinin adını parmaklarla yazmaktan öte bir anlamı olan bir işarettir." "Hiç bilmiyordum. Seninki ne?"

Gülümserim ve ellerini bulana kadar uzanır, ellerini benim ellerimin üzerine koyarım, böylece ne yaptığımı hissedebilir. Elimle T harfini yapar, sonra göğsüme getirir, dışarı doğru ve hafifçe yukarı doğru iterim. Max ellerini benim ellerimin üzerinde tutar, hareketimi takip ederken ben de "Bu, cesur anlamına gelen işaretle karışık T harfi. Bran, benim oyun parkındaki en cesur çocuk olduğumu söylemişti." derim.

Max yumuşak bir şekilde güler ve ellerini ellerimin üzerinde tutar, ben "Kardeşlerimi korumak için her şeyi yapardım" derken hafifçe cildimi okşar.

"Benim ailem gibi. Küçük kardeşim sürekli başka şeylerle meşgul ve bu yüzden onu kolay bir hedef olarak gören birkaç öğrenci vardı. Çok geçmeden ne kadar yanıldıklarını anladılar. Kuzenlerim ve ben her zaman birbirimizin arkasını kolladık. Herkesin kuzenim Sasha'dan korkması da bu konuda yardımcı oldu."

"Neden?"

Yine hafifçe güler ve "Çünkü o adam delinin teki" der.

Aşırıya kaçtığını düşünerek gülümserim ve "Yani kardeşin gibi bilgisayarlara hiç ilgi duymadın mı?" derim.

"Tanrım, hayır. Bilgisayarlardan hiç anlamam. Babam ve Niki bunu çok kolaymış gibi gösteriyorlar, ama benim için anlamsız bir şey. Google'da bir şey aramak gerekirse, ben varım, ama para çalmak ya da bir şirketin sistemine girmek istersen, ben işe yaramam."

"Ya da güzel bir şarkı dinlemek istersem, o zaman aradığın adam benim." Bunu söylerken sesimdeki gülümsemeyi duyduğuna eminim, çünkü yumuşak bir iç çekişle alnımı tekrar öper ve dudaklarını cildimde gezdirir.

"Evet, kesinlikle senin adamınım."

Bu anı başka hiçbir şeyin bozmasına izin vermeyerek, daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Yarının garantisi yok. Hatta, on beş dakika sonra ne olacağı bile belli değil, bu yüzden onunla geçirdiğim zamanın bir saniyesini bile boşa harcamayacağım. Lorenzo bir haftamız olduğunu söyledi ve ben bunun yeterli bir süre olduğunu ummak zorundayım. Babamın beni burada bırakmayacağını biliyorum. Beni kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum ve beni değerli bir şey gibi kucaklayan bu adamın beni korumak için elinden gelen her şeyi yapacağını biliyorum.

"Biraz uyumaya çalış," diye fısıldadı. "Bir sonraki yemeğimizi yine atarlarsa, su şişesini paylaşabiliriz."

"Pizzadan çok daha iyi." Midem alaycı sözlerimi duymazdan geliyor ve yüksek sesle guruluyor.

"Bizi aç bırakamazlar. En az bir hafta daha hayatta kalmamız gerekiyor." Gözlerim kapanırken saçlarımı okşuyor. "Çok rahatlatıcı olmadığını biliyorum, ama sana yemin ederim ki sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Bunu durdurmanın bir yolunu bulacağım, Talia. Söz veriyorum."

"Biliyorum," diyorum ona, başımı onun uyluğuna yaslayarak daha da aşağıya çöküyorum. Saçımı okşamaya devam ediyor, yumuşak, rahatlatıcı dokunuşuyla beni uykuya daldırıyor.

"Biraz uyu, *svetik moy*," diye fısıldıyor, ben uykuya dalmadan hemen önce.

Bölüm 3

Maxim

Sonraki beş gün neredeyse hiç bir olay olmadan geçer ve bu beni gergin ve oldukça endişeli hale getirir. Her üç öğün yemeğin bir günün daha geçtiği, Lorenzo'nun Talia'ya karşı tehdidini yerine getirmeden önce verdiği sürenin bir gün daha yaklaştığı anlamına geldiğinin acı farkındayım.

Onların ona kötü davrandığını her düşündüğümde, midem bulanıyor. Hayatımın aşkıyla tanışmayı böyle hayal etmemiştim, ama onu bulduğumu inkar edemem. Babamın, annemi görür görmez onun doğru kişi olduğunu anladığını söylediğini hatırlıyorum. Alina teyzemi kaçıran Bratva'yı bulmaya çalışıyordu ve bu onu ve amcalarımı bir müzayedeye götürmüştü. Babam bir davetiye almıştı ve annem de satılan kadınlardan biriydi. Ailesi öldükten sonra Romanya'ya yaptığı bir seyahatte kaçırılmıştı ve babam onu kurtarması gerektiğini hemen anlamıştı. Onu satın aldı, amcalarımla paylaştığı çatı katına getirdi ve çok kısa sürede onu bırakamayacağına karar verdi.

Talia'yı ilk gördüğümde ben de aynı şeyi hissettim. En güzel gece müziğini dinlemek gibiydi. Beton bodrumdan çekilip tamamen başka bir yere taşınmışım ve birkaç değerli dakika boyunca çektiğim acıyı ve Val'in zarar görmesinden duyduğum korkuyu unutmuştum. Piyano çaldığımda da aynı hissi yaşıyorum, sanki bedenimden çıkmışım gibi. Bana böyle hissettiren tek kişi o ve ona hiçbir şey olmasına izin veremem.

"Bugün çok sessizsin."

Gülümserim ve sesini duyunca başımı çeviririm. Öğle yemeğimizi bitiriyoruz ve ışık hala açık, bana onun tahmin edemeyeceği kadar rahatlık veren yüzünü görebiliyorum. Kirli olduğunu düşündüğü için endişelendiğini biliyorum, ama ona baktığımda, bir aydan fazla süredir düzgün bir duş almamış bir kız görmüyorum. Onun tatlı gülümsemesini, sevimli düğme burnunu, yanaklarında hafifçe dağılmış çillerini ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel koyu renkli gözlerini g ö r ü yorum. Badem şeklindeki gözleri uzun, koyu renk kirpiklerle çevrili ve o gözlerle bir şekilde çok fazla duygu ifade etmeyi başarıyor.

genç yaşıta maskenin arkasına saklanmayı öğrendim. On sekiz yaşında ailemizin Bratva'sına katılmak bana birçok şey öğretti, bunlardan biri de yüzünde gösterdiği her şeyin aleyhine kullanılabileceğiydi. Düşmanına hiçbir şey verme, o zaman sana karşı kullanacak hiçbir şeyi olmaz.

Talia ile tanıştığımdan beri bunu yapmak benim için çok daha zor hale geldi. Ona zarar verirlerse ne yapacağımı bilmiyorum. Bunun olmasını görmek beni öldürür ve bunu engelleyemediğim için kendimi asla affetmem.

"Üzgünüm," diyorum sonunda ve tabağını hafifçe iterek, yemeye devam etmesini hatırlatıyorum. Her tabak getirdiğinde, tabakları ben alıyorum, böylece ona vermeden önce tabağına birkaç parça daha ekleyebiliyorum.

"Endişelenmemeye çalış," diyor bana, sonra benim yarı yürekli gülüşüme kaşlarını kaldırıyor. "Ciddiyim. Ne olursa olsun, bunu atlatmanın bir yolunu bulacağız."

"Hiçbir şey olmayacak," diyorum, inancımın bunun gerçekleşmesine yardımcı olacağını umarak. "O zamana kadar ailelerimizden biri bizi kurtarmaya gelmiş olacaktır." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Bu konuda oldukça yavaş davranıyorlar, kapıyı kırar kırmaz onlara bunu söyleyeceğim."

"Öyle," diye kabul eder, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "Yani, Kolombiya'nın en ücra köşesinde saklanmıyoruz ki."

"Muhtemelen Google Haritalar'da bulabilirsin. Kardeşime neden oraya bakmayı hiç düşünmediğini soracağım."

Bir lokma daha almadan önce gülümsemesi genişledi. Onun burada benimle olmadığını hayal edemiyorum, ama onu sihirli bir şekilde uzaklara gönderebilsem her şeyi verirdim. Öğle yemeğimin son lokmasını yerken, onun yemeğini bitirmesini izledim, her şeyi yediğinden ve su şişesinin yarısını içtiğinden emin oldum. Ona daha fazla içmesini söyledim, ama benim payımı kesmeyi reddetti.

İkimiz de yemeğimizi bitirdiğimizde, başını omzuma yaslayıp bana en yeni işaretleri öğretmeye başlıyor. ASL beni çok ilgilendiriyor ve hareketleri ne kadar zarif yaptığını hayranlıkla izliyorum. Parmaklarımın beceriksiz hissetmesine alışkın değilim, ama Talia'nın akıcı hareketleri ile benim beceriksiz acemi parmaklarım arasında bariz bir fark var.

"Çok güzel yapıyorsun," diyorum ona, parmaklarıyla yazdığı cümleyi okumaya çalışarak.

"Neredeyse tüm hayatım boyunca yaptım. Ailem bize öğretmesi için bir özel öğretmen tuttu ve ailenin geri kalanı da derslere gelirdi. Yetişkinlerin öğrenmesi çok daha uzun sürdü," diyor gülümseyerek. "Bran ve ben kendi işaretlerimizi uydururduk ve bu herkesi çıldırtırdı." Bu anıyı hatırlayarak gülüyor ve ben de aklıma gelen görüntüye gülümsüyorum.

"Özel öğretmeniniz ne kadar süre sizinle kaldı?"

"Babamın en güvendiği adamlarından biri ona aşık olana kadar. Ondan sonra bize ders vermeye devam etti, ama artık bizim evde kalmıyordu. İlyä mülkümüzün yakınında yaşıyor, bu yüzden her şey yolunda gitti. Evlendiklerine sevindim, çünkü şimdi onu hala sık sık görebiliyoruz. O çok tatlı biridir ve bize karşı her zaman çok sabırlıydı. Bran hiç iletişim kuramadığında, onun korkmamasını sağlayan Lily'di. Ona, isminin İrlandaca'da "Kuzgun" anlamına geldiğini söyledi ve bize Kelt mitolojisini tanıttı. Yatmadan önce bize Bran mac Feabhail ve Öteki Dünya'ya yaptığı yolculukla ilgili hikayeler anlatmasını çok severdik."

Bu anıyı hatırlayarak yumuşak bir kahkaha attı. "O zamandan beri kuzgunları çok seviyor, vücuduna birkaç tane dövme yaptırdı ve isminin işaretinde de var."

B harfini işaret dilinde ifade ederken, parmağını ağzına yaklaştırıp başparmağıyla işaret parmağını birkaç kez hızlıca birbirine vurarak, sanki bir kuş gagası açılıp kapanıyormuş gibi yapmasını izliyorum. Ben de aynısını yapıyorum ve o gülümsüyor.

Bir piyanist olarak, sesin olmadığı bir hayatı hayal edemiyorum, ama Talia'nın bana anlattıklarından Bran her şeyi çok iyi idare etmiş gibi görünüyor.

"Biyolojik anne babasının kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, kim olduklarını hiç öğrenemedik. Annem şehirde bir kadın sığınma evi işletiyor ve bir gün biri Bran'ı evin önüne bırakmış. Annem onu pencereden içeriye bakarken görmüş ve onu ve annesini içeri davet etmek için dışarı çıktığında, sadece o varmış — üç yaşında, çok zayıf, kirli giysiler içinde ve her şeyden ve herkesten ölümüne korkmuş."

"Kim böyle bir şey yapar ki?" diye soruyorum, oğlumu bırakabileceğim bir senaryo hayal bile edemiyorum.

"Bilmiyorum. Daha sonra ailemin bu konuyu konuştuğunu duydum. Güvenlik kamerası görüntülerinde beyaz bir sedan arabanın kaldırıma yanaştığı görülüyor. Bran arabadan iniyor ve onlar hızla uzaklaşıyorlar. Plakalar çalınmış ve sürücünün yüzü kayak maskesi ile gizlenmiş. Büyüdüğümde, onun adına uzun süre öfkelenirdim, ama sonra belki de sürücü onun annesiydi

annesi olduğunu ve bunun tek seçeneği olduğunu düşündüğünü düşünmeye başladım. Bilmiyorum. Ona şüpheye yer bırakmamaya çalışıyorum."

"Çok tatlısın," diyorum ona ve o hafifçe içini çekiyor.

"Hayır, değilim. Sadece kardeşimi çok seviyorum ve onsuz bir hayat düşünemiyorum. Onu bırakmasaydı, o benim ailemin bir parçası olmazdı, yani aslında ben sadece bencilim."

Elini tutup sıkıyorum. "Sen bencil değilsin. Sen gerçekten harika bir ablasın."

"Bran bununla barıştı. Yani, elinden geldiğince, ama hala biyolojik anne babasının kim olduğunu merak ettiğini biliyorum. Polis soruşturma yaptı, ama bizim Bratva bir şey bulamadıysa, onların da bulması imkansızdı."

"Ailenin evlat edinme iznini almak zor oldu mu?" "Hayır. Kimse itiraz etmedi ve sistem zaten

evlere ihtiyaç duyan çocuklarla dolup taşıyor. Babam gerektiğinde düzgün görünebilir," diyor gülerek. "Harika bir avukat tuttular ve babamın giydiği takım elbise dövmelelerinin çoğunu örtüyordu. Sanırım rüşvet verilmiş olabilir. Ailem Bran'ı evlat edinip onu ailemize katmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı."

Bran'ın beni sevecek mi diye merak etmeden duramıyorum. O ve Talia açıkça çok yakındırlar ve Bran onay vermezse, Talia'nın benim hakkımda iki kez düşüneceğini tahmin ediyorum.

Birkaç dakika daha sessiz kaldığımda, Talia, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bran'ın beni sevecek mi diye merak ediyorum."

Bana gülümseyebilmek için başını eğiyor. "Tabii ki sevecek."

"Ama kız kardeşiyle çıkmamı onaylayacak mı?"

Yanakları pembe bir kızarıklıkla kaplandı. "Çıkıyor muyuz, Max?"

Gülerek, bulunduğumuz odayı işaret ettim. "Zaten birlikte yaşıyoruz, Talia."

Gülümser ve başını omzuma yaslar, böylece itirafını yaparken onu göremem. "Hiç kimseyle çıkmadım."

"Ben de."

Bu seferki gülüşü daha çok inanamama hissinden kaynaklanan bir homurtu gibiydi. "Sanırım ikimiz farklı şeyler düşünüyoruz."

Kafam karışmış bir şekilde soruyorum, "Ne demek istiyorsun?"

"Hiç kimseyle çıkmadım derken, sadece biriyle yatmayı da dahil ediyorum" dediğinde yanaklarının daha da koyu bir pembeye döndüğüne yemin edebilirim.

Gülümsememi saklayamadan, "Ben de" diyorum.

Kafasını kaldırdı, şaşkınlıktan hareketsiz kalamıyordu. Koyu renkli gözleri yüzümü inceledi ve onun yüzündeki şoktan dolayı benim yüzümün de biraz kızardığına yemin edebilirim. "Ciddi misin?"

"Evet, sana yalan söylemem," diyorum

ona. "Kaç yaşındasın?"

"Yirmi birim," diyorum ona. "Sen?"

"Aynı." Yüzümü tekrar inceler, onu kandırdığımı gösteren herhangi bir işaret arar, ama bulamayınca şöyle der: "Sen de ben de Bratva'da eşlerin ve kızların ne kadar korunduğunu biliyoruz, bu yüzden benim deneyimsizliğim o kadar da şaşırtıcı değil, ama seninki hiç mantıklı değil."

"Nasıl yani?" diye soruyorum.

"Hadi ama Max." Başını sallar ve sonra tekrar omzuma yaslar. "Aptal numarası yaparak beni aşağılamayın."

"Hey, bana bak." Kafasını kaldırmasını beklerim ve kaldırdığında yüzünü avuçlarım ve gözlerime bakmasını sağlarım. "Gerçek şu ki, senin gibi hissettiren biriyle hiç tanışmadığım için kimseyle bir şey yapmadım. Daha azıyla yetinmek istemedim."

"Ne kadar az?" diye sorduğunda sesi fısıltı kadar yumuşaktı.

Başparmağımla yanağını okşarken gülümserim. "Dünyada çok sayıda çekici insan olduğunu kabul eder misin? Yani, güzel bir yüz bulmak o kadar da zor değil. Medya ve herkesin ünlü insanlara olan takıntısı sayesinde etrafımız onlarla çevrili, ama dışarıda da çekici birini bulmak zor değil."

"Doğru," diyor ve tereddütlü sesi, benim ne demek istediğimi anlamadığını açıkça gösteriyor.

"Demek istediğim, güzel bir yüz gerçekten o kadar da nadir değil. Nadir olan, birini gördüğünde tüm vücudunun ışıldamasıdır."

Yüzünü tekrar okşarken bakışları yumuşar ve eklerim, "Sana baktığımda, yazıp çalmak için sabırsızlandığım o kadar çok farklı nota, o kadar çok müzik perdesi duyuyorum ki. Bu nadir bir şey, *svetik moy*. Buna yakın bir şeyi daha önce hiç yaşamadım." Hafifçe omuz silkiyorum. "Birinin

beni yere serdin." Eğilip alnına öpücük konduruyorum. "Beni yere serdin, Talia."

"Belki de sadece Stockholm Sendromu yaşıyorsun," diyor ve beni güldürüyor.

"O zaman tüm bunları Miguel'e anlatıyor olurdum, ama bu olmayacak. O lanet olası piçe tatlı sözler fısıldamayı reddediyorum."

Gülümser ve başını hafifçe sallar. "O bunları hak etmiyor."

"Hak etmiyor," diye onaylıyorum, "ve ona baktığımda müzik duymamı sağlamıyor. Hepsi sensin."

"Bana baktığında müzik mi duyuyorsun?"

Söylediklerime şaşırmış görünüyor ve bana attığı tatlı gülümseme, yavaş yavaş bestelediğim şarkıya yepyeni bir akor ekliyor.

"Evet. Daha önce hiç ilham perim olmamıştı, ama sen bana harika bir şarkı için ilham veriyorsun."

O daha da geniş bir gülümsemeye karşılık verir. "Öyle miyim?"

"Öylesin. Daha önce yarattığım hiçbir şeye benzemiyor." "Nasıl bir şey?"

Onun hevesli merakına hafifçe gülümserim ve başparmağımla çenesinin çizgisini izlerim. "Henüz hazır değil. Bitirdiğinde dinleyebilirsin."

"Bana çalar mısın?"

"Dinlemek istersen, evet," diyorum ona.

"Tabii ki dinlemek istiyorum," der hemen. "Bana çalacağına söz veriyor musun?"

Gülümsedim ve başparmağımla alt dudağının altını okşadım. "Sana çalacağıma söz veriyorum. Senin için her zaman şarkılar besteleyeceğim Talia ve istediğin zaman sana çalacağım."

Koyu renkli gözleri parıltıyor ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek üzereyim ki kapı açılıyor ve bizi ayırıyor, böylece benden uzaklaşabiliyor. Miguel'in acımasız kahkahasını tanıyorum ve bu sesle kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Üç gündür beni dövmek için buraya gelmemişti, ama yüzümü ona çevirip baktığımda, gözlerindeki çılgın bakıştan, kaybettiği zamanı telafi etmek üzere olduğunu anlayabiliyorum. Gözleri Talia'ya dönüyor. Pantolonunun önünü elleriyle kaparken ona göz kırpmıyor.

Onun keskin bir nefes aldığını duyarım ve ona Rusça olarak, "Sadece beş gün oldu. Seni korkutmaya çalışıyor," derim.

"İşe yarıyor," diye fısıldadı.

Mateo'nun içeri girdiğini görünce rahat bir nefes almak istiyorum. Miguel'in sıkı bir denetime ihtiyacı var ve onu kontrol altında tutabilecek tek kişi Mateo gibi görünüyor. Juan ve Jose Miguel'in yanına yaklaşıyor ve Lorenzo, aniden daralan bodrumumuza son giren kişi oluyor.

"Babanızdan henüz haber almadım," diyor Lorenzo, hemen konuya girerek. Kızgın ve ondan yayılan öfke, kafamda alarm zillerinin çalmasına neden oluyor.

"Henüz bir hafta dolmadı," diyor Talia, ama o çoktan başını sallamış. "Eminim süre dolmadan seninle iletişime geçecektir. Senin bana zarar vermeni göze almaz."

Sesindeki korku beni derinden etkiliyor. Gözlerim odanın içinde dolaşıyor. Juan, Miguel ve Jose solumda, silahlı ve tetikte, Mateo Talia'nın sağında, babasını izlerken yüzünde hiçbir ifade yok ve Lorenzo sevdiğim kadına, beni asla düzeltilemeyecek bir şekilde parçalayacak bir şey yapmak üzereymiş gibi bakıyor.

"Bekle," diyorum, onu ikna etmeye çalışarak. "Bunu yaparsan, bir savaş başlar. Babası bunu asla unutmaz. Hayatının geri kalanında sırtında bir hedef olacak."

"Bratva benim için bir tehdit değil. Bratvalarını yok edeceğim. Kolay yoldan halletmeye çalıştım, ama ikisi de uzlaşmaya yanaşmıyor, o yüzden şimdi zor yoldan halledeceğiz."

"Ne şekilde?" diye fısıldadı Talia ve Lorenzo ona soğuk bir gülümsemeyle "Bütün dünyanın görmesi için benim sikimin üzerinde kanlar içinde kalacağın şekilde, tatlım" dediğinde, ona bu soruyu geri alması için yalvarmak istedim.

Miguel telefonunu çıkararak olacakları çekmeye hazırlanırken, Talia "Hayır" diye fısıldadı.

"Sonra da kartelim ava çıkacak," diyor Lorenzo.

Juan gelip çeneme yumruk attığında zincirime karşı direniyorum. Yumruk o kadar sert ki, Miguel Talia'nın zincirlerini çözüp onu odanın ortasına sürükleyecek kadar uzun süre beni sersemletiyor. Talia ona karşı direniyor ama nafile. Bu durumdan kurtulmasının imkânı yok. Bu canavarların etrafını sardığı küçük, savunmasız bedenini görünce öfke tüm vücudumu kaplıyor. Kelepçelerin metali bileklerime batmasına aldırmadan, bağlı olduğum zinciri çekiyorum.

"Ona zarar verme," diye bağıriyorum. "Ona dokunma lan!"

Lorenzo gülüyor ve saçlarını yumrukluyor, bana bakarken kafasını sertçe geriye çekiyor. "Öyle mi? Ne yapacaksın peki?"

Kelepçeleri çekerek ellerimi kurtarmaya çalışıyorum ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Sıkı kelepçelerden kurtulmanın imkansız olduğunu bilmek için yeterince adam işkence ettim. Filmlerde erkekler başparmaklarını kırıp ellerini kurtarırlar. Bu tamamen saçmalık. Vücut öyle çalışmaz. Başparmağımı kırıp ellerimi kurtarabileceğim bir senaryo yok. Kolumu bu kelepçelerden kurtarmanın tek yolu, ellerimi kesmek. Bunu yapabilecek kadar keskin bir bıçağım olsaydı, Lorenzo'nun kafasına fırlatır ve tüm bunlara son verirdim.

"Ne istersen yaparım," diyorum, her kelimesinde ciddiym. Sadakatim aileme karşıdır ve onları asla ihanet etmem, ama onun Talia'yı bu şekilde kullanmasına izin veremem. "Ailemi seninle çalışmaya ikna edebilirim. Onun ailesini de seninle çalışmaya ikna edebileceğime bahse girerim. Senin ne kadar ciddi olduğunu açıklayabilirim." Onu kandırmak için elimden geleni yapıyorum, ama onun gibi bir adam bunları daha önce de duymuştur. Yine de denemeye devam ediyorum, çünkü bunun devam etmesine izin vermek bir seçenek değil.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, onu kurtarmak için gururumu bir kenara bırakmaya hazırım. "Her şeyi yaparım."

"Erkeklerden hoşlanmıyorum," diyor, "ama böylesine mükemmel bir çekim fırsatını kaçırmak yazık olur."

Talia hıçkırarak ağlarken gözlerini benden ayırmıyor. Lorenzo Miguel'e İspanyolca bir şeyler söylüyor. Miguel telefonunda aradığı şeyi buluyor. Ekran dokunuyor ve beton odada yankılanan şarkı yüzüme bir tokat gibi çarpıyor. Şarkıyı hemen tanırım. Lisedeki müzik dersimin son ödeviydi. Bir şarkı bestelemiş ve öğretmenime çalmıştım. Kimsenin kaydettiğini bilmiyordum, ama biri kaydetmiş olmalı çünkü benim çaldığım o eşsiz ses hala odaya yayılıyor.

"Güzel," diyor Lorenzo, ağzının köşesini gülümsemeyeyle kaldırarak. Eğilip elini Talia'nın boynuna doluyor ve onu sertçe ayağa kaldırıyor. Sırtını vücuduna dayayarak onu kendine yapıştırıyor ve eli karnından aşağı kayarak bacaklarının arasına giriyor. Talia daha da yüksek sesle ağlayarak, gözyaşları yüzünden akarken onun elinden kurtulmaya çalışıyor.

"Onu kurtarmak için ne kadar istekli olduğunu" sorar Lorenzo, onu daha da sıkı sıkı.

"Her şeyi yaparım dedim," diyorum ona.

"Eller bir piyanist için çok önemlidir, değil mi?" Gözlerimin dehşetle büyüdüğünü görünce güldü. "Hâlâ kahraman olmak istiyor musun?"

Kahraman olmak benim için en son şey, ama onu korumak benim için önemli. Onu güvende tutma ihtiyacı o kadar güçlü ki, gözlerimi Lorenzo'ya kaldırıp "Evet" diyorum.

Talia benim adımla ağlayarak söylerken, odadaki adamlar hafifçe gülerler. Mateo hariç herkes. O, babasını taş gibi bir ifadeyle ve çenesini sıkarak izliyor. Bu, bana olacıklardan anında korku verir. Her ne olursa olsun, Mateo bunu onaylamıyor.

"Onun bekaretini korumak için elini ver," diyor Lorenzo ve ayaklarımın altındaki dünya kayıyor, neredeyse kırımın üstüne düşüyordum. Bu teklif karşısında o kadar şaşkın ve dehşete kapıldım ki, sesimi bulmam bir saniye sürdü.

"Ne?" Miguel'in, yüzümde hala açıkça görünen dehşete karşı acımasızca güldüğünü görmezden gelerek, odaya fısıldayarak soruyorum.

Lorenzo, Talia'nın bacaklarının arasında elini tutmaya devam ediyor, onun ağladığını ve titrediğini, onu ayakta tutan tek şeyin Lorenzo'nun sıkı tutuşu olduğunu tamamen görmezden geliyor ve "Miguel bir elindeki tüm parmakları yerinden çıkaracak, ya da ben ve adamlarım kızını yürüyemeyecek hale gelene kadar sikeceğiz" diyor. Gülümser ve ekler: "Senin için kolaylaştıracağım ve bunu yapmak için onu odadan çıkaracağız. İzlemek zorunda bile kalmayacaksın."

O kadar pislik bir herif ki, bunun kararımı etkileyeceğini, benim o kadar korkak olduğumu ve onu kurtların önüne atacağımı, ve tacizi görmek zorunda kalmadığım sürece görmezden gelebileceğimi düşünüyor. Siktir et onu ve tüm kartelini. Bu asla olmayacak. Elim iyileşecek, umarım tekrar oynayabileceğim kadar, ama Talia bundan asla kurtulamayacak ve onun bunu çekmesine izin verdiğim için kendimi asla affetmeyeceğim.

"Tamam," diyorum ona, Talia ise ağlayarak başını sallıyor.

Rusça olarak, "Yapma, Max. Ben bunu atlatabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Senin müziğini senden alan kişi olmak istemiyorum," diyor.

Onun karanlık gözlerine bakarak, olacıklardan ne kadar korktuğumu ona belli etmemeye çalışıyorum. "Sana zarar vermelerine izin veremem. Elim iyileşecek."

"Lütfen bunu yapma," diye yalvarır.

Lorenzo'ya karşı çırpınışını izliyorum, ikimizin de içten içe hayatta kalamayacağını bildiğimiz bir dehşete maruz kalmasına izin vermem için bana yalvarıyor. Zihinsel olarak bunu aşabilse bile, bu kadar çok adam tarafından acımasızca tecavüze uğramasının fiziksel hasarı onun sonu olur. Tıbbi bakım ve ihtiyaç duyduğu besinleri

ihtiyacı olan her şeyi karşılamaktan uzak bir diyetle, zayıf bir durumda ve zaten ciddi bir dezavantajla bu duruma girecektir. Erkeklerin yapabileceği zulmü biliyorum ve ailesinin onu elinden geldiğince koruduğunu tahmin ediyorum. Kafasında hayal ettiği şey, Lorenzo'nun ona yapmakla tehdit ettiği şeyin yanına bile yaklaşmıyor.

Benden izin vermem için yalvardığı şeyi anlamıyor, bu yüzden onun yerine ben karar veriyorum ve tekrar söylüyorum, "Anlaşmayı kabul ediyorum. Onu rahat bırak, karşılığında benim elim olacak."

Lorenzo gülüyor ve onu Mateo'ya doğru itiyor, Mateo da kız düşmeden onu hızla yakalıyor. Kız bana ulaşmak için onunla mücadele ediyor, ama Mateo onu bırakmayarak tutuşunu sıkılaştırıyor.

"Cesur adam," diye alay eder Lorenzo. "Bakalım seçiminden pişman olacak mısın?"

Seçimimden asla pişman olmayacağım, ama bunu ona söylemeye gerek görmüyorum. Onun gibi erkekler benim yaptığım fedakarlığı asla anlayamayacaklar. Gerçek şu ki, onlar işlerini bitirdikten sonra elimi bir daha kullanabileceğimden emin değilim. Müziksiz, kafamda sürekli çalan notaları çalamadan bir hayat düşünemiyorum. Bunu düşünmek bile nefes alamıyormuşum gibi hissettiriyor, sanki kendimin ayrılmaz bir parçası benden alınacakmış gibi.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, Miguel bana doğru yürüdüğünde vücudum titremeye başladı. Juan ve Jose beni zapt etmek için gelirken, Lorenzo her şeyi izliyor, dudaklarında acımasız bir gülümsemeyle telefonunu bana doğrultup olacakları kaydetmeye başlıyor. Mateo ona İspanyolca bir şey söylüyor, ama o oğluna neredeyse bakmıyor bile, onun sözlerini anlamadığım keskin bir cevapla eliyle reddediyor. Eğer benim adıma merhamet dileniyorsa, bu açıkça reddedilmiş.

İki adam kollarımı tuttuğunda bileklerim hala kelepçeli. Beni dizlerimin üzerine çöktürüp aralarına sıkıştırıyorlar. Miguel bana gülümsüyor ve önce sol elimi, sonra sağ elimi işaret ediyor, sanki hangisini mahvedeceğini tartışıyormuş gibi. Ben sağ elini kullanan biriyim, bu yüzden seçim şansım olsaydı sol elimi kaybetmeyi tercih ederdim. Sağ elimi tuttuğunda hiç şaşırmadım. Sadece zarar vermekle yetinmiyor, beni parçalamak, geriye hiçbir şey kalmayana kadar beni yok etmek istiyor. Yapmak üzere olduğu şey, bana verdiği tüm dayaklardan çok daha kötü olacak. O da biliyor, ben de biliyorum. İşaret parmağımı tuttuğunda gözlerindeki hasta, heyecanlı parıltı bunu doğruluyor.

Bekleyiş yüzünden alnımda ter damlaları oluşuyor. Olacaklara kendimi hazırlamaya çalışıyorum, ama parmağımı hızla büküp yerinden çıkardığında, ciğerlerimden kontrol edemediğim bir çığlık kopuyor.

kontrol edemiyorum. Acıyı bildiğimi sanıyordum, ama yanılmışım. Bu, şimdiye kadar bildiğim hiçbir şeye benzemiyor, mümkün olduğunu düşündüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Nefes almaya çalışırken Talia'nın çığlıklarını zar zor duyuyorum. Zihnim, dört parmağımın daha kaldığı gerçeğini kabul etmiyor. Bunu nasıl atlatacağım bilmiyorum.

Orta parmağımı çıkardığında, boğazımın arkasında kusmuk tadı hissediyorum ve neredeyse bayılıyorum. Gözyaşları yüzümden akıyor. Ağlamamak imkansız. Acı çok şiddetli. Parmaklarımdan koluma yayılıyor — acımasız, dayanılmaz bir his, mahvolmuş parmaklarımdan başka hiçbir şeye odaklanmamı imkansız kılıyor. Dünyam tek bir şeye, tek bir şeye indirgeniyor: tam ve mutlak ıstırap.

Beni dizlerimin üzerine çöktürmeselerdi, çoktan yere düşmüş olurdum. Şu anda bile beni ayakta tutan sadece Juan ve Jose. Tüm vücudum, elimi korumak için çökmeye çalışıyor, ama iki adam bana hiç rahat vermiyor.

Miguel, yüzük parmağımı çıkarmak için ön kolumu tutuyor ve parmağımı, yerinden çıkacak kadar sertçe çekiyor. Ben boğazımı yoran ve nefesimi kesen bir çığlık daha atarken, o gülüyor. Elimin şiştiğini hissediyorum, kelepçelerin metali derime daha da sertçe batıyor. Küçük parmağımı tuttuğunu hissettiğimde dudaklarımdan çıkan hıçkırık, mutlak çaresizlikten doğan, ilkel bir tepki, zihnim artık kelimeler oluşturamadığında merhamet için yalvaran bir ses. Dil şu anda benim anlayabileceğim bir şey değil. Sadece hisler var. Miguel, küçük parmağımı geri çekmeden önce bir kez daha gülerken, acımasız, amansız bir ıstırap duyuyorum. Çıkığın duyulabilir sesi, hayatım boyunca asla unutamayacağım mide bulandırıcı bir ses. Ölene kadar beni takip edecek.

Mide bulantısı beni sertçe vurunca kusmak üzereyim ve o başparmağıma uzandığında, bayılmama saniyeler kaldığını biliyorum. Başım geriye düşüyor ve Mateo'nun sesi sanki uzaktan bağıırıyormuş gibi geliyor. Tek istediğim bayılmak, ama vücudum direniyor, karanlığın beni ele geçirmesine izin vermesi için yaptığım çaresiz yalvarışlarımı görmezden geliyor.

Kollarımdaki eller gevşiyor ve ben yere yığılırken beni bırakıyorlar. Kolumu göğsüme bastırıyorum ve elime daha iyi baktığımda inliyorum. O, elimi mahvetmiş, tamamen ve tamamen yok etmiş. Parmaklarım bükülmüş ve yanlış açılarda eğrilmiş, o kadar şişmiş ki neredeyse tanıyamıyorum.

Birkaç saniye içinde Talia yanıma gelir, yüzü yüzüme yaklaşır ve gözyaşları yanaklarıma düşer, benim gözyaşlarımla karışır ve beton zemine düşer.

"Kelepçeler," diye bağıyor. "Bileği şişiyor. Lütfen, onu çıkarın."

Ben bilinç kaybına girip çıkarken, o benim adıma yalvarıyor. Mateo çömelip sağ bileğimdeki kelepçeyi açarken kolumda bir baskı hissediyorum. Kelepçeyi çıkarırken canımın yandığından eminim, ama o kadar çok acı çekiyorum ki, acının nereden geldiğini ayırt edemiyorum. Gözlerim geriye doğru kaymaya başlar, ama kendimi uyanık kalmaya zorlarım. Bilincimi kaybetmek ne kadar istesem de, Talia'yı bu adamlarla yalnız bırakmak istemiyorum.

Mateo'nun koyu renkli gözleri benimkilerle buluşuyor ve ayağa kalkmadan önce, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Bunun olmasını istemedim," diyor.

Cevap vermek istesem bile, bunu yapamıyorum. Ağrı, mümkün olmadığını düşündüğüm bir şekilde şiddetleniyor ve şişlik de giderek kötüleşiyor. Eklemlerimin etrafındaki deri parlak kırmızı renkte ve elim bir daha düzgün çalışmayacakmış gibi geliyor. Müziksiz bir hayat düşününce içimden bir inilti kaçıyor.

"Çok üzgünüm," diyor Talia, eğilip alnını alnıma dayayarak. "Çok üzgünüm, Max."

Bir saniye sonra ışıklar söndü ve kapının kapandığını duydum.

Karanlık, acı ve Talia'nın tatlı sesinin bana af dilediği sesi dışında hiçbir şey yoktu.

Bölüm 4

Talia

"Çok üzgünüm." Max'in tenine fısıldayarak, ateşin yükselmeye başladığını hissediyorum. "Lütfen beni affet."

"Affedecek bir şey yok, *svetik moy*," diye fısıldadı. "Bu senin hatan değil."

Onun sözleri üzerine daha da ağlıyorum. Şu anda çektiği acıyı hayal bile edemiyorum, ama bana kızmak yerine beni teselli etmeye çalışıyor. Onu sevdiğimi zaten bilmesem, bu an bunu bana çok net bir şekilde gösterirdi. Beni kurtardı. Beni tecavüzün dehşetinden kurtarmak için güzel elini yok etmelerine gönüllü olarak izin verdi. Böyle bir fedakarlık için ona nasıl teşekkür edeceğimi bile bilmiyorum, ama bu beni denemekten alıkoymayacak.

Yüzünü avuçlarımla kavrayarak, alnını tekrar öpüyorum ve "Beni kurtardığın için teşekkür ederim. Bunun bedeli bu olduğu için çok üzgünüm" diyorum.

Vücudu titriyor ve şoka gireceğinden endişeleniyorum. Onu göremiyorum. Bu zifiri karanlıkta hiçbir şey göremiyorum ve kendimi ne kadar çaresiz hissettiğimi haykırmak istiyorum. Onu nasıl iyileştireceğimi bilmiyorum. Acısını hafifletmek için ne yapabileceğimi bilmiyorum ve eli bu haldeyken ne kadar süre hayatta kalabileceğini bilmiyorum.

"En azından başparmağımı almadılar," diyor ve ben titrek bir nefes alıp, o göremese de başımı sallıyorum.

"Mateo onları durdurdu," diyorum. "Babasına ne dediğini bilmiyorum, ama onu durdurmaya ikna etti."

Başını nazikçe kucağıma yatırıp, parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve sırtımı sert duvara yaslıyorum. Ondaki yayılan ısıya rağmen, vücudu hala titriyor.

"Dayanman lazım, Max. Acı çektiğini biliyorum, ama bununla mücadele edip benimle kalman lazım." Bir başka hıçkırık daha kaçarken sesim titriyor. "Lütfen ölme."

"Ölmek için uğraşıyorum," diyor ve sesindeki acı o kadar belirgin ki, etrafımızı saran varlığını hissedebiliyorum. Fiziksel olarak formda bir insan, dört parmağı çıkmış olsa yere yığılırdı, ama o bu duruma

Bu duruma en iyi kondisyonunda girmedi. Neredeyse yedi haftalık esaret ve istismarın ardından bu duruma girdi. Şansı pek yok. Çok fazla şey ters gidebilir ve tıbbi yardım olmadan ne kadar dayanabileceğini bilmiyorum.

Vücudu gevşiyor, başı hafifçe yana eğiliyor ve bayıldığını anlıyorum. Düzenli nefes alıp verme sesi, çığlık atmamı engelleyen tek şey. Elimi başının üstüne koyuyorum, böylece ona dokunmaya devam edebilirim ve onun yaşayacağı birkaç değerli rahatlama anını bozmam. Gözlerimi kapatıyorum ve dinleyen varsa, lütfen Max'in hayatını bağışlasın ve buradan çıkmamıza yardım etsin diye yalvarıyorum.

Max'in içimi parçalayan inlemesi ile gözlerim birden açılır. Kendini kıvrılmış halde yatıyor, ama ışık hala kapalı ve onu ya da elinin ne kadar kötü olduğunu göremiyorum. Dima'nın lisede futbol oynarken parmağını çıkardığını ve bunun onun için ne kadar inanılmaz derecede acı verici olduğunu hatırlıyorum. Max'in kemikleri kırılmamış olabilir, ama yerlerinden çıkmışlardı. Bağlar büyük olasılıkla yırtılmıştı ve şimdi kemikleri sinir uçlarına baskı yapıyordu, bu da hiç dinmeyen, dayanılmaz bir acı veriyordu. Bu acının insanı yavaş yavaş deliye çevirecek türden bir acı olduğunu tahmin ediyorum.

"Buradayım," diyorum, yanına uzanıp vücudumu onun vücuduna sararak sırtını göğsüme yaslıyorum.

"Acı," diye inliyor, onun acı çekmesini duyunca yanaklarımdan yeni gözyaşları akıyor.

"Çok üzgünüm, Max. Ama ben buradayım ve hiçbir yere gitmiyorum. Ailelerimiz bizi almaya geliyorlar ve seni elini tedavi edebilecek bir doktora götürecekler, ben de elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim. Sonra, iyileştiğinde, bana söz verdiğin o şarkıyı çalacaksın, tamam mı?"

Sözlerime inleyerek yanıt veriyor, bunun acısından mı yoksa sözünü hatırlamanın ona çok fazla acı verdiği için mi olduğunu bilmiyorum, ama onun bir şeye tutunmasına ihtiyacım var ve aklıma ilk gelen şey benim şarkım olduğu için onu kullanıyorum.

"Bana söz verdin," diyorum, yüzümü onun yüzüne yaklaştırıp yanaklarımızı birbirine değdiriyorum ve arkadan onun çok daha büyük vücuduna sarılıyorum.

"Yapabilir miyim bilmiyorum." Sözleri titrek bir fısıltıdan ibaret, ama her kelimesini duyuyorum ve bu beni ona daha da sıkı sarılmaya itiyor.

"Yapacaksın," diyorum, bu sözlerle tüm kararlılığımı koyarak, bana inanmasını istiyorum. "Buradan çıkacağız, Max. Ben sadece

seni benden koparmak için seninle buluşmak. Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Seni bırakmayacağım ve şarkımı duymak istiyorum. Daha önce kimse bana şarkı yazmamıştı. Bana umut verdin, bu yüzden sözünden dönmene izin vermeyeceğim."

Kolumu başının altına koyuyorum, böylece onu yastık olarak kullanabilir ve yanağımı onun yanağına bastırarak onunla temasımı kaybetmemek istiyorum. Onun gözyaşları mı yoksa benim gözyaşlarım mı hissettiğimi bilmiyorum, ama önemli değil. Önemli olan tek şey, onun hayatta olması ve hayatta kalmak için hala mücadele etmeye çalışması. Tek umursadığım şey bu. İyileşirken onun yanında olacağım dediğimde ciddiydim. Bu süreci atlatması için benden ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Eli bu hale benim yüzümden geldi ve o bana gitmemi söyleyene kadar yanından ayrılmayacağım. O zaman bile, gidebileceğimden emin değilim. Max kalbime ve ruhuma işledi ve şimdi burada olduğu için, bir daha gitmesini istemiyorum.

Yanağına öpücük konduruyorum ve cildinin hala ne kadar sıcak olduğunu düşünmemeye çalışıyorum. Yalnız kaldığımızdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini bilmenin bir yolu yok, ama sanırım birkaç saat olmuştur.

"Bunu atlatabilirsin, Max." Yanağına fısıldayarak, sakallarının cildimde hissettiğim kaşıntısını hissediyorum. "Bunu yapabileceğini biliyorum."

Yumuşak inlemesi, en azından beni hala anlayabilecek kadar kendinde olduğunu gösteriyor. Acısı herhalde çok şiddetli olmalı ve onu bu acıdan kurtarmam imkansız olduğu için, onu bu durumdan çıkarmaya karar veriyorum.

"Allie ve benim mülkten gizlice kaçmaya çalıştığımız zamanı sana anlatmış mıydım?" Gücünü koruması gerektiğini bildiğim için cevap beklemiyorum. Onu kucaklarken konuşmaya devam ediyorum. On yedi yaşındaki ve her zaman başarısızlığa mahkum olan özgürlük kaçışımı ona anlatıyorum.

"Allie şehirdeki bir partiye gitmek istiyordu," diyorum, "ve ben onun tek başına gitmesine izin veremezdim. Kardeşlerim, mülkten bir adım bile atmadan bizi yakaladılar. Dima, Bran'ın hemen arkasında ormandan çıktığında, iki buçuk metrelik çiti nasıl aşacağımızı düşünmeye çalışıyorduk."

Bu anıyı hatırlayarak hafifçe güldüm.

"Çok kızgındılar. Bran sesiyle bana bağırmasa da, işaret diliyle beni parçaladı ve hissettiğim suçluluk duygusu, bir daha böyle bir şey denemem için fazlasıyla yeterliydi."

"İyi," diyor Max, sözcük kesik kesik ve fısıltıdan biraz daha yüksek, ama yine de duyuyorum. "Güvenli değil," diye ekliyor.

Yanağına öpücük konduruyorum. "Biliyorum. Asla ciddi bir kaçış girişiminde bulunmadım. İçten içe, ailemin aldığı önlemlerin nedenleri olduğunu biliyordum. Babam dramatik bir insan değildir. İyi bir nedeni olmadan bu tür güvenlik önlemleri alan biri değildir."

Sadece dokunuşumun rehberliğinde, parmaklarımı yüzünün yan tarafında gezdirerek onu sakinleştirmeye çalışırken yüzünün her çizgisini ezberlemeye çalışıyorum. "İnan bana Max, şu anda o çitin arkasında güvenli bir şekilde olmak için her şeyi verirdim."

Kendimi düzeltmek için kalkınca, yaralanmamış eliyle geriye uzanıp uyluğumu tuttu. "Gitme."

Söylediği her kelimede hâlâ hissedilen çaresizlik ve acı kalbimi parçaladı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyorum ona. Kolumu yeniden ayarlayıp onun mümkün olduğunca rahat olduğundan emin olduktan sonra, başımı onun başının yanına yatırıyorum. "Seni terk etmeyeceğim ve Miguel sana ulaşmak için beni geçmek zorunda kalacak. O piçin sana tekrar zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Sakın yapma," diye fısıldadı. "Benim için kendini tehlikeye atma." "Dinlenmen lazım," diye hatırlattım. "Endişelenmeyi bırak."

Tartışmak istediğini biliyorum ama bunu yapacak gücü yok. Parmaklarım alnında geziyor, düşen saçlarını geriye doğru tarıyorum. Cildi yanıyor ve ben hem korkuyorum hem de elinin ne durumda olduğunu görmek için can atıyorum. Işıklar sönmeden önce korkunç görünüyordu, şimdi ne kadar kötüleştiğini ancak tahmin edebilirim.

Kapının tekrar açılmasını beklerken, son su şişesinin olduğunu düşündüğüm yere körü körüne geri dönmek için onu bırakıyorum. Ellerim, dizlerime batarken pürüzlü betonu sıyrıyor. Göremediğim için duyduğum hayal kırıklığı, çılgılık atmak istememe neden oluyor. Max'in benim güçlü olmam gerektiğini bildiğim için, çılgılığı bastırmak için dudağımı ısırıyorum ve ellerimi tekrar yavaşça yerde gezdirerek, iki kez dokunduğumdan emin olduğum aynı yeri tekrar kontrol ediyorum. Parmaklarım sonunda plastik şişeye dokunduğunda, rahat bir nefes alıp Max'in olduğunu düşündüğüm yere geri dönüyorum.

Onu bulmam birkaç saniye sürer, ama bulur bulmaz başını kaldırıp bacağımı altına koyarım, böylece içecek kadar eğilebilir. Şişenin kapağını açıp parmaklarımla ağzına götürürüm. Kafasını sallamaya başlar ve önce benim içmem gerektiğini söyleyeceğini anlarım.

"Önce sen," diyorum ona. "Sen içtikten sonra ben de içeceğim."

Sol eliyle şişeyi tutar ve bir yudum alır. Yutkunmasını dinlerim ve sadece üç yudum aldıktan sonra şişeyi iter.

"Daha fazla içmelisin," diyorum, onu dudaklarına geri götürmeye çalışarak. "Hepsini içmeyeceğim."

"Biraz daha iç. Bu, şişenin yarısı olamaz." O uzanmayınca, "Lütfen, Max" diyorum.

O da pes eder ve biraz daha içer, sonra şişeyi itip geri kalanını içmemi ısrar eder. İçerim derim, ama sadece küçük bir yudum alıp kenara koyarım, son yarısını ona saklarım. Acısı o kadar şiddetlidir ki, içmediğimi fark edemez.

Başını kucağımda tutarak saçlarını okşuyorum ve ona okyanus kenarında büyümekle ilgili hikayeler anlatıyorum. Kardeşlerimle balık tutmaya gittiğimizi ve bir keresinde yakalandığımız şiddetli fırtınayı anlatıyorum. Hiçbir şey söylemiyor, ama konuşmayı her bıraktığımda elimi sıkıyor ve devam etmem için beni teşvik ediyor, ben de devam ediyorum. Boğazım kuruyana ve bir yudum daha su içmek isteyene kadar, saatlerce konuşuyorum, ama sonra kapı açılıyor ve ışık gözlerimizi kamaştırıyor.

Gözlerimi yavaşça açtığımda, Max'in elini ilk kez görüyorum ve hemen görmemiş olmayı diliyorum. Berbat görünüyor, hayal ettiğimden bin kat daha kötü ve o bakamadan, yanağını avuçlarım ve ona yaklaşıyorum. Gözlerini yavaşça açtığında, görebileceği tek şeyin benim yüzüm olduğundan emin olurum.

"Bakma," diye fısıldadım. "Görmene gerek yok."

"Talia," diye başladı, ama ben başımı salladım.

"Max, bu konuda bana güvenmen gerekiyor."

Tartışmak istiyor, bunu gözlerinden açıkça görebiliyorum, ama içten içe haklı olduğumu bildiğini düşünüyorum. Rahatladığını hissedince rahat bir nefes almak üzereyim, ama yaklaşan ayak seslerini duyunca nefesim boğazımda kalıyor. Kim olduğunu görmek için başımı çevirme fırsatım bile olmadan, bir el saçımı sertçe kavrayıp beni geriye doğru çekiyor, böylece artık onun elini gizleyemiyorum.

Max, parçalanmış elini gördüğünde çıkardığı acı dolu inilti, nefesimi kesmeye yetiyor. Bu, sadece fiziksel acı çeken birinin sesi değil, her ne kadar bu noktada acısı dayanılmaz olsa da, bu, ruhunun bir parçası göğsünden koparılmış bir adamın sesi. Başka biri için bu korkunç bir şey olurdu, ama iyileşir ve sonunda hiçbir şey kalmazdı

ama Max için bu, en büyük korkusunun gerçeğe dönüşmesidir. Sadece elini mahvetmekle kalmamışlar, bir daha asla geri alamayacağı bir parçasını yok etmişlerdir.

Miguel gülüyor ve dikkatimi Max'ten uzaklaştırıyor. Yemin ederim, silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey olsaydı, bu pisliği hiç düşünmeden öldürürdüm.

"Ondan uzak dur!" diye bağıryorum. Gözlerini bana diyor, ama şu anda kendi kıcımlı düşünmenin ötesindeyim. "Seni lanet olası pislik, ona dokunmaya cüret etme!"

Bana tokat atacakmış gibi geri çekildi, ama Mateo onun adını bağırdığında, vuruşunu yarıda kesti. Ondan yayılan saf nefret beni neredeyse kendimi kıvırmaya zorladı, ama kendimi bakmamaya zorladım. O bakışta bir söz var ve o da benim bunu gördüğümü biliyor — Mateo'nun onu dizginlemek için her zaman yanında olmayacağına dair bir söz. Bir gün o kapıdan tek başına girecek ve ona laf ettiğim için pişman olacağını sağlayacak.

Ama şu anda bize zarar veremez ve endişelenmeme izin verebileceğim tek şey bu. Vücudumu Max'in üzerine eğik tutuyorum, bu piçin ona yaklaşmasına izin vermiyorum. Miguel bize son bir kez öfkeli bir bakış atıyor, sonra bize sırtını dönüp odadan çıkıyor.

Max adımı fısıldıyor ve ben hızla dudaklarımı alına götürüyorum. "Yemin ederim her şey yoluna girecek," diyorum, bunun yalan olmaması için dua ederek. "Şişliği durduramadığımız için durum çok kötü görünüyor."

Yumuşak bir nefes verir ve bunun benim yalanımı ortaya çıkarmak için yaptığı bir şey olduğunu anlarım. Gerçek şu ki, ne dediğimi bilmiyorum. Eli normal boyutunun iki katından fazla şişmiş, koyu kırmızı renkte ve şişlik ön koluna kadar uzanıyor. Güzel, uzun parmakları şekilsiz ve garip açılarda bükülmüş ve bunun düzeltilebileceğine inanmakta zorlanıyorum.

Mateo yaklaşır. Yemeğimizi ve daha fazla su getirmiştir, ama yemek düşüncesi midemi bulandırır. Her şeyi ayaklarımın yanına bırakır ve eğilerek Max'in elini tutar.

Max inliyor ve elini göğsüne bastırıyor. "Bana dokunma lan."

Mateo ona uzanmayı bırakır ve "Sadece ne kadar kötü olduğunu kontrol ediyorum" der.

"Bak," diye homurdanır Max. "Mahvolmuş."

Mateo iç geçirir ve Max'i baştan aşağı süzer. Soğukkanlı bir bakışla, sanki tüm yaralarını hızla değerlendirip ne kadar kötü olduğunu hesaplıyormuş gibi. Sonuca ne ulaşırsa ulaşsın, yüzüne yansıtmasın. Bunun nedeni durumun çok kötü olması ve benim histerikleşeceğimden endişelenmesi mi, yoksa durumun benim düşündüğüm kadar kötü olmaması mı, emin değilim. Sanırım ilk nedeni, ama umutsuzca ikinci nedeni olmasını diliyorum.

"Ailen seni almaya gelecek mi?"

Max zorla hafifçe gülümsüyor. "Siktir git. Ailemi satacak olsaydım, sen elimi mahvetmeden önce yapardım."

Mateo bir saniye sessiz kalır ve sonra şöyle der: "Senden ailene sırt çevirmeni istemiyorum. Seni kurtarmak için zamanında buraya gelip gelmeyeceklerini soruyorum."

Başını kucağımda tutan Max, ona bakar. "Neden umursuyorsun?"

Mateo çenesini sıkarak, kendini göstermeye izin verdiği tek duygu budur ve şöyle der: "Babamla bazı konularda anlaşamıyoruz."

Ses tonundan, daha fazla ayrıntıya girmeyeceği belli. Ayağa kalkar ve ceketini düzeltir. O, temiz yıkanmış bir ten ve güzel kokan giysilerle karşımızda dururken, Max ve ben muhtemelen üzerimizden yayılan kokularla gözlerini yaşıyoruz. Mateo pırıl pırıl temiz ve yakışıklı olsa da, bana hiçbir şey ifade etmiyor. Başka hiçbir erkek, kucağımda yatan erkeğin yerini dolduramaz.

Yiyecek ve suya eliyle işaret eder. "Yiyip içmesini sağla," der bana. Geri dönmesi saatler sürebileceğini bildiğimden, tuvaleti kullanabilir miyim diye sorarım. Max'i çok dikkatli bir şekilde ayağa kaldırıyorum ve Mateo kelepçelerimi çıkardıktan sonra hızla tuvaleti kullanırım.

Geri döndüğümde Mateo, "Miguel'e uzak durmasını söyledim. Bana itaatsizlik etmek ölüm demektir, ama sana olan nefreti, sahip olduğu sağduyuyu gölgede bırakabilir. Buraya bir daha gelmemesi için elimden geleni yapacağım" diyor.

"Teşekkür ederim," diyorum, o uzaklaşmaya başlarken. Burada olmamızın kısmen onun sorumluluğu olduğunu biliyorum, ama yine de yaptıklarına minnettarım ve alabileceğimiz tüm yardımı kabul edeceğim.

Gözlerime bakıp hafifçe başını sallar. Çıkarken ışığı bizim için açık bırakır. Max'i karanlıkta beslemek zorunda kalmayacağım için çok minnettarım. Tabaklarımızı ve suyumuzu alıp yanıma koyarım ve Max'in başını kucağıma geri koyarım.

"Suyu içmemişsin," diyor, onun için bıraktığım yarısı boş şişeye bakarak.

"Sana benden daha çok lazım," derim ve bir parça ekmek koparıp dudaklarına götürürüm.

"Aç değilim," diyor, yüzünü çevirmeye çalışarak.

"Yemelisin. Gücüne ihtiyacın var."

"Ağrı midemi bulandırıyor," diye itiraf ediyor. "Ağrının geçmesini ya da en azından biraz azalmasını bekliyorum, ama giderek daha da kötüleşiyor."

"Belki yemek mide bulantısına iyi gelir. Lütfen dene. Şimdi vazgeçmek için çok fazla şey atlattın."

Gözlerini bana kaldırıyor. "Pes etmiyorum. Sadece sana kusmak istemiyorum."

Elimden geldiğince büyük bir gülümseme takınıyorum. "Dürüst olalım. Bu benim kokumu daha da kötüleştirmez."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor, çektiği tüm acıya rağmen yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor. "Sen benim için asla kötü kokamazsın."

"Ne yalancısın," diye fısıldarım ve ekmeği ağzına geri götürürüm. Bu sefer ağzını açar ve bir ısırık alır, yavaşça çiğner ve yutar. Tabağı boşalana ve bir şişe suyu bitirene kadar, su yudumlarırken ona yemek yedirmeye devam ediyorum. Ancak o zaman kendi tabağıma uzanıyorum. O, yemek yeme gibi basit bir işlemde yorgun düşüp gözlerini kapatırken, ben yemek yiyorum. Nefesi düzeliş derinleşene ve uykuya daldığını anlayana kadar parmaklarımla saçlarını okşuyorum.

Onun için bunun saatlerce sürmesini umuyorum. Artık uyandığına göre, onu uyandırmaktan ya da daha fazla acı çektirmekten korktuğum için dokunmaya cesaret edemedim eline daha yakından bakıyorum. Derisi şişlikten gerilmiş ve bazı yerleri parlaklaşmış. Rengi koyu kırmızı ve bazı yerleri morarmaya başlamış. Yaralı parmaklarını görmek bile gözlerimi yaşartıyor.

Bunu benim için yaptı. Elini isteyerek uzattı, bunun hayatını mahvedebileceğini ve piyano çalma yeteneğini yok edebileceğini bilerek. Sevdiği bir şeyi, kimliğinin derinlerine işlemiş bir şeyi kaybetme riskini göze aldı ve bunu beni korumak için yaptı — birkaç hafta önce tanıştığı bir kadını. Bana hiçbir borcu yok. Onların bana zarar vermesine izin verebilirdi, çoğu erkek öyle yapardı, ama o yapmadı ve böyle bir fedakarlığı ona nasıl ödeyebileceğimi bilmiyorum.

Yaklaşarak dudaklarımı hafifçe alına bastırdım. Onu uyandırmamaya dikkat ederek fısıldadım, "Hayatımın geri kalanında seni seveceğim, Max

Melnikov."

O uyurken onu kucaklamaya devam ediyorum, ama çok geçmeden acı onu tekrar uyandırıyor. Sonraki yirmi dört saat, hayatımda yaşadığım en zor saatler. Derisi soğuk terlerle kaplanıyor, ama ateşi hala yüksek. Acısı hiç dinmiyor ve ben, gücünün azaldığını ve güzel gri gözlerindeki ışığın yavaşça söndüğünü çaresizce izliyorum.

"Sakin pes etme," diyorum ona, sürekli acı çekmekle mücadele etmesinin giderek zorlaştığını ve bunun ona birçok yönden zarar verdiğini bilerek. Fiziksel acı yeterince kötü, ama zihinsel ıstırap da en az onun kadar ezici olmalı. Birkaç saatte bir, vücudu pes ediyor ve uykuya dalmasına izin veriyor, ama bu asla uzun sürmüyor ve asla yeterli olmuyor. Artık buraya sadece Mateo geliyor ve her seferinde daha fazla yiyecek ve su bıraktığında, bir zamanlar okunaksız olan yüzünde giderek artan bir endişeyle Max'e bakıyor.

"Keşke yine okunaksız maskeni takmaya başlasan," diyorum bir sonraki ziyaretinde, parmaklarımı Max'in saçlarında gezdirmeye devam ederken. Bilinci sürekli gelip gidiyor, saatler geçtikçe daha da sayıklıyor gibi görünüyor ve kalbimi saran korku hiç azalmıyor.

Mateo'nun koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu. "Ailenin buraya çabuk gelmesini umsan iyi olur."

"Neden umursuyorsun?"

Koyu renkli kaşlarını bana doğru kaldırır. "Kim demiş ki umurumda?"

"Oyun oynamak için çok yorgunum." Patronun oğlunu kızdırmak muhtemelen iyi bir fikir değil, ama Max'in parmaklarının yerinden çıktığını duyduğum anda, umursamayı bıraktım. "Sen onlar gibi değilsin, ya da en azından bunun sadece ölümünüzü garantileyeceğini bilecek kadar akli başında birisin. Ailelerimize karşı gelerek büyük bir hata yaptın ve bence bunu biliyorsun."

Birkaç saniye sessiz kaldı ve konuştuğunda, söylediği şey hiç de beklediğim gibi değildi. "Bunu hep biliyordum, ama ellerim bağlıydı."

Karşımdaki adama sadece acıyorum. İstesin istemesin, o da bu işin bir parçası, ama bize yardım etti ve ben bu iyiliğini unutmayacağım. Ona karşılığında sunabileceğim tek şey, basit bir "Eğer söz hakkım olursa, zamanı geldiğinde hayatını bağışlamalarını isteyeceğim."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor, ama bu bir gülümsemeden çok bir yüz buruşturmaya benziyor. "Uzun bir hayat yaşamayacağımı hep biliyordum. Bununla barıştım."

Yüzündeki tüm duyguları siler ve muhtemelen çocukluğundan beri taktığı maskeye geri döner. Hızlıca başını sallayarak dışarı çıkar ve bizi yine yalnız bırakır.

Max'e bakıyorum. Gözleri açık, ama donuk ve hiçbir şeye odaklanmadığını biliyorum. Cildi nemli ama dokunulduğunda sıcak ve Mateo'ya söylediklerimin doğru olmasını umuyorum. Umarım ailelerimiz zamanında buraya gelir ve bu karteli yerle bir eder.

"Dayan, Max," diye fısıldıyorum. "Benim için dayan."

Bölüm 5

Danil

Oğlumun parmaklarının tek tek kırılma sesleri bulunduğumuz odayı dolduruyor. Yüksek, korkunç patlama sesleri onun acı çığlıklarıyla karışıyor. Boğazımın arkasında safra tadı hissediyorum ve bana gönderilen videonun her saniyesini izlemeye zorluyorum kendimi. Onun için yapabileceğim en azından bu. Onu bundan kurtaramadım. Onu en önemli konuda hayal kırıklığına uğrattım. Ben onun babasıyım ve onu güvende tutmak benim sorumluluğum. Yirmi bir yaşında ve yetişkin bir adam olması umurumda değil. Bu kadar güçlü bir duygunun zaman sınırı yoktur. Simona onu bu dünyaya getirdiğinde ve doktor onu kucağıma verdiğinde bunu hissettim — bu güzel, savunmasız çocuk — korumakla yükümlü olduğum değerli bir hediye ve ben başarısız oldum.

"Bu Miguel," diyor Val, oğlumun elindeki dört parmağıyla işini gören pisliği işaret ederek, ve ekranın dışında birinin İspanyolca bir şey bağırıldığını duyduğumuzda, Val ekliyor, "Bu Mateo'ya benziyordu, Lorenzo'nun oğlu. Bunu durdurabilecek tek kişi oydu."

Val'in yüzü benimki kadar solgun ve suçluluk duygusu onun her bir parçasını o kadar güçlü bir şekilde sarmış ki, yemin ederim bunu hissedebiliyorum. Hâlâ burada olduğu ve Max'in olmadığı için kendini suçluyor, ama bunu yapan tek kişi o. Val, Max'ten zorla ayrıldığında yarı ölü durumdaydı. Fırsatı olsaydı oğlumun yanında kalırdı ve onun yanında ölürdü. Yeğenime karşı hiçbir öfke duymuyorum.

Elimi uzatıp omzunu sıkarken, babası bana bakıyor. Vitaly'nin gözlerinde de suçluluk var. Kardeşimin *her şeyi şakaya çevirebilen* kaygısız tavrı, çocuklarımız kaçırıldığından beri soldu ve bundan nefret ediyorum. Bazen çok sinir bozucu olabiliyor ve çoğu zaman onun ukala yorumları yüzünden ona yumruk atmak istiyorum, ama gerçek şu ki, onun saçma şakalarına gülebilmek için zamanı geri alabilmek için her şeyi verirdim.

"Suçlu gibi bakmayı bırakın," diyorum ikisine. "Bu sizin suçunuz değil."

İkisi de başlarını sallar, ama yüzlerinden, sözlerimin omuzlarındaki ağır yükü hafifletmediğini anlayabiliyorum.

"Onları çok yakında öldüreceğiz," diyor Lev, yanıma gelerek. Matvey onaylayarak başını sallarken, Roman da aynısını yapıyor ve sonra telefonunu kaldırarak ekranda izlenen uçağı görmemi sağlıyor.

"Yarın sabah burada olacaklar," diyor, "sonra Kolombiya'ya gidip Max'i geri alacağız."

Medvedev Bratva, bizimle güçlerini birleştirmek için buraya geliyor. Vasily Medvedev'in kızı, oğlumla birlikte rehin tutuluyor. Daha önce başka bir Bratva ile birleşmedik, ama alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var. Şu anda faaliyette olan en büyük kartellerden birine karşı mücadele ediyoruz ve küçük bir orduyla onların bölgesine giremeyiz. Onları yok etmemiz gerekiyor ve Medvedev ailesi yanımızda olursa bunu başarma şansımız daha yüksek.

Roman'ın oğulları Luka ve Damien, Lev'in oğlu Sasha ile birlikte yaydığımız haritayı inceliyorlar. Yeğenlerim, az önce izlediğimiz videonun hala akıllarından çıkmadığını görebiliyorum, ama yine de olacıklara odaklanmış durumdalar. Sasha'nın gözlerindeki bakış her zamankinden daha da ölü. Eminim ki, yakında içinde yüzeceğı kan banyosunu hala dört gözle bekliyor, ama kuzeninin işkence görmesi onu rahatsız ediyor. Onu yeterince iyi tanıyorum, bunun görüntülerden özellikle rahatsız olduğı için olmadığını biliyorum. Yeğenim işkence konusunda çok başarılıdır, ama kuzeninin işkence gördüğünü görmekten hoşlanmaz. Lorenzo Amaya oğlumu kaçırmısaydı, ona olacaklar için üzülürdüm. Ama şu anda, o pisliğin acı verici bir şekilde yavaş yavaş ölmesini ve öbür dünyada kışına bir dirgen sokulmuş halde yanan bir çukurda kalmasını diliyorum.

Yüzümü ovuşturarak, az önce izlediğim videoyu zihnimden silebilmeyi diliyorum. Gözlerim sanki zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi hissediyorum ve o kadar yorgunum ki, düşünemiyorum bile. Vücudum yorgunluktan bitkin düşmüş durumda ama beynim sakinleşmek istemiyor. Hiç bilmediğim bir öfke göğsüme yerleşiyor ve gitmek istemiyor. Tek gördüğüm oğlumun mahvolmuş eli ve tek duyduğum onun acı çığlıkları ve parmaklarının acımasızca yerinden çıkarılırken çıkan keskin sesler.

Hepsini öldüreceğim, her birini. "Uyumalısın."

Matvey'in boğuk sesini duyunca başımı çeviriyorum.

"Yapamam," diyorum ona.

Kafasını sallar, karanlık gözleri anlayışla dolar. Karısı kaçırıldığında, onu bulmamız iki yıl sürmüş ve o süre boyunca neredeyse hiç uyumamıştı. Benim yaşadığım cehennemi çok iyi biliyor, bu yüzden uyku, yemek ya da insan olarak işlev görebilmem için yapmam gereken diğer tüm şeyler hakkında benimle tartışarak zamanını boşa harcamıyor. Bunun yerine, eskiden dokunulmaya tahammül edemeyen adam, bana sarılır ve başımın arkasını avuçlar.

"Yarın onu geri alacağız kardeşim," diyor bana, "Sadece bir gün daha hayatta kalman gerekiyor."

Kafamı sallayıp ona sarılırım, pes edip yere çökmeyi reddederek. Karım ve en küçük oğlum bana güveniyor, Max da onu kurtarmak için yeterince uzun süre kendimi toparlamamı bekliyor. Onları daha fazla hayal kırıklığına uğratmayı reddediyorum. O güvende olduktan sonra yıkılabilirim. Şimdilik dişlerimi sıkıp kardeşime sarılırım, sonra ondan uzaklaşıp kapıya doğru yürürüm.

"Simona'nın yanına dönmem gerek," diyorum onlara. Karımla ilgili düşünceler kalbimi ikiye bölüyor ve kendimi zorlayarak, çocuklar kaçırıldığından beri buluşma yeri olarak kullandığımız ofis binasından ayrılıyorum. Hiçbirimiz karılarımızın gerçekte neler olduğunu görmesini istemiyoruz. Niki'nin şu anda burada olmaması tamamen şans. Birkaç saat önce onu gitmeye zorlamıştım ve en az sekiz saat yemek yiyip uyumadan geri gelmemesi gerektiğini söylemiştim. O da itaat etmişti, ama istememişti. Az önce izlediğimiz videoyu onun görmesini asla istemem. İnternetteki en uzak, en kapalı yerlere bile erişebilme yeteneği sayesinde on yedi yaşında yeterince şey gördü. Buna yenilerini eklemesine gerek yok.

"Sabah görüşürüz. Lorenzo'ya kararlaştırdığımız mesajı gönderirim," diyor Roman, ben yanından geçip dizüstü bilgisayarımı gençliğimden beri kullandığım yıpranmış deri çantama koyarken omzuma hafifçe vuruyor.

"Orada olacağım," diyorum ona, uçağın inişine ve Medvedev kardeşlerle güçlerimizi birleştirebilmemize kadar kalan saatleri saymaya başlamışım bile. Kardeşlerim ve ben Roman'ın evinde buluşup, onları evine geri götürmeden önce birlikte özel havaalanına gideceğiz. Biz yokken tüm eşlerimiz Simona ile birlikte Roman'ın evinde kalacak. Onun yalnız kalmasını istemiyorum ve bu, geride bıraktığımız erkeklerin onları korumalarını kolaylaştıracak.

Daireme dönerken, etrafımdaki arabaları sayarak zihnimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Saymak, aşırı aktif beynimi her zaman kontrol altında tutmuştur,

ama bu gece hiçbir şey işe yaramıyor. Birkaç saniye arayla, oğlumun çığlıkları kulaklarımda çınlarken, düşüncelerim gördüğüm videoya geri dönüyor. Yeraltı garajına girip ayrılmış park yerime park ettiğimde, öfkeden titriyorum. Direksiyonu yumruklayarak, bu halde yukarı çıkamayacağımı bilerek, kendimi birkaç kez sakinleştirici nefes almaya zorluyorum. Karım, yeni bir şey olduğunu hemen anlayacaktır. Ona daha önce hiç yalan söylemedim, ama Lorenzo'nun bana gönderdiği fotoğrafları sakladım ve oğlumuzun videosunu görmesine asla izin vermeyeceğim. Bu onu öldürür ve onun bu şekilde incinmesine izin veremem. Hayal gücü zaten her uyanık olduğu dakikayı bir kabusa çeviriyor. Durumun hayal ettiğinden çok daha kötü olduğunu bilmesine gerek yok.

Hazır olduğumda, özel asansöre girip çatı katının düğmesine basıyorum. Benim kadar yorgun olduğu için uyuduğunu umuyorum, ama uyanık olup beni beklediğini görünce hiç şaşırmıyorum. Mavi gözleri kan çanağına dönmüş ve yaşlı, çektiği acıyı görmek içimi parçalıyor. Benim hissettiğim her şeyi o iki kat daha fazla hissediyor. Onun içinde büyüyen, bu dünyaya getirdiği bebek, acımasızca ondan alınmış. Oğlumu sonsuz ve koşulsuz seviyorum, ama bu bir annenin bağıyla aynı şey değil. Nasıl olabilir ki? Onun içimde hareket ettiğini hiç hissetmedim, onu göğsüme hiç yatırıp kendi bedenimden emzirmedim. Oğlumla aramızdaki bağ güçlü, ama onun annesiyle olan bağı daha güçlü ve o, ruhunda kopan bu bağı hissediyor. Oğlumuzun olmadığı her gün onu yavaş yavaş öldürüyor. Ama o çok güçlü. Keşke kendini benim gördüğüm gibi görebilseydi. Parçalanmaktan korkuyor, ama ben ona baktığımda tek gördüğüm güç.

"*Sladkaya*," diyorum, çantamı bırakıp ona yeterince yaklaştığında onu kollarıma alıyorum. Küçük vücudu benimkine gömülüyor ve ne kadar kilo verdiğini görmekten nefret ediyorum. "Bebeğim, bugün bir şey yedin mi?"

Cevap vermek yerine, "Sen yedin mi?" diye fısıldıyor.

Kafasına öpücük kondurup onu daha sıkı sarıyorum. "Bu bir cevap değil ve sen de bunu biliyorsun."

Beni yeterince iyi tanıyor, bu konuyu bırakmayacağımı biliyor, bu yüzden derin bir nefes alır ve sonunda başını hayır anlamında sallar.

"Kabul edilemez," diye fısıldıyorum kulağına ve o itiraz etmeden onu kucağıma alıp, vücudunu bana yaslayarak mutfaka götürüp tezgahın üzerine oturtuyorum.

"Ben aç değilim," diye itiraz etmeye başlar, ama ben parmağımı onun güzel ağzına koyup, "Ben de değilim, ama ikimiz de kendimizi yemek yemeye zorlayacağız, çünkü Max bunu isterdi," derim.

Oğlumuzun adının geçmesiyle, dökülmek üzere olan gözyaşları yanaklarından süzülür. Yüzünü avuçlarım ve bacaklarının arasına girerim, alnımı alnına dayarım. "Onu geri alacağım," diye söz veririm. "Yarın gidiyoruz ve oğlumuzu alacağım. Onu sana eve getireceğime söz veriyorum."

"Biliyorum." Sözleri dudaklarıma karşı titrek bir fısıltıdan ibaret, ama içlerinde gerçeği duyuyorum. Oğlumuzu güvende tutamadım, ama o beni bir kez bile suçlamadı ve şimdi bile bana olan inancını duyuyorum.

"Seni hak etmiyorum," diye fısıldıyorum. "Hiçbir zaman hak etmedim, ama özellikle şimdi."

Mavi gözleri benimkilere bakarken, ellerini yüzüme getirip, tıraş olmaya vakit bulamadığım için uzattığım hafif sakalı başparmaklarıyla okşuyor. "Bu senin suçun değil," diyor, oğlumuzun kaçırıldığından beri her gün söylediği gibi. "Bu yükü sana yklemeyeceğim, Danechka."

Her şeye rağmen, benim adımın Rusça küçültme halini kullandığında ağzımın köşesi hala yukarı kalkıyor. Bana böyle seslenen tek kişi o ve bu samimiyeti çok seviyorum. Bu kadını gördüğüm ilk andan itibaren, benim her parçam ona ait oldu. O, seks kaakıllarının kurbanı olarak korku içindeydi ve en yüksek teklifi verene satılmak üzereydi. Onu korumak için her şeyi ödeyeceğimi ve her şeyi yapacağımı biliyordum. Onsuz o binadan çıkmamın imkânı yoktu, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım. Onu satın aldım, ona sırlıslıkam aşık oldum ve onsuz yaşayamayacağımı söyledim. O günden beri birlikteyiz ve onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum, hak etmediğimi bilsem de kendime bu rahatlık anını yaşatıyorum. şu anda bana bir saniye bile olsa huzur verebilecek tek kişi o ve onun dokunuşuyla içimi bir sknet kapladığını hissetmek beni şaşırtmıyor. O kadar acı çekerken ondan rahatlık almam aptalca geliyor, ama lanet olsun, buna çok ihtiyaım var, kalbimin göğsümden sklp alınmıyormuş gibi hissettiğim birkaç değerli saniyeye.

"Beni ayakta tutan tek şey sensin," diyorum ona. Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, avucunu yanağıma dayayıp öpüyorum.

Diğer eliyle başımın arkasını kavrar ve beni kendine doğru çeker, başını omzuma yaslar. "Bunu atlatacağız," diye fısıldar. "Ailemiz güçlü, Danechka, ve kimsenin bizi ayırmasına izin vermeyeceğiz."

"Öyle," diye onaylıyorum ve onu bana daha sıkı sarıyorum. "Oğlumuzu geri alacağız, sonra ikisini de buraya bizimle birlikte kilitleyeceğiz ve onları asla gözümüzün önünden ayırmayacağız."

Kısık bir nefes verir, kısmen gülerек, kısmen de içini boşaltır gibi, ve "Onlar buna razı olmayabilir, ama bence bu sağlam bir plan gibi görünüyor," der.

Ona yemek hazırlamak için kendimi zorla uzaklaştırmadan önce, onu birkaç saniye daha kucaklayarak, kokusunu içime çekip göğsümde atan kalp atışlarını hissediyorum.

"Bize yemek yapacağım, *sladkaya*, ve sen her lokmasını yiyeceksin, tamam mı?"

Bana bakar ve "Sen de aynısını yaparsan" der.

Durum farklı olsaydı, onu ses geçirmez odamıza sürükleyip piyanosuna bağlayarak, küstah ağzı ve yemek yemeyi reddetmesi için kıçına iyi bir şaplak atardım, ama şu anda ikimizin de buna gönlü yok. Bu, seks yapmadan geçirdiğimiz en uzun süre ve ayrılık ikimize de zarar veriyor, ama ikimiz de bu konuda bir şey yapmak için kendimizi çok suçlu hissediyoruz. Onun içinde kendimi kaybetmek istiyorum, ama oğlumun şu anda neler yaşadığını bildiğim halde kendime böyle bir zevki nasıl izin verebilirim? Bu imkansız ve onun da benim sahip olduğum tüm bilgilere sahip olmasa da aynı şekilde hissettiğini biliyorum.

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini hafifçe sıkıştırarak onu öptüm ve dudaklarına fısıldadım, "Max'i geri alır almaz, ikimizin telafi etmesi gereken çok şey var."

"Öyle," diye onayladı. "Yapamadığım için üzgünüm..."

Onu başka bir hızlı öpücükle susturdum. "Sakın o cümleyi bitirme. Kalplerimiz kırılıyor ve ikimiz de çok endişeliyiz. Tek tahammül edemeyeceğim şey, benden uzaklaşman. Senin içinde olmayı özlüyorum, bağımızı özlüyorum, ama ikimiz de bunun için doğru ruh halinde değiliz."

"Ona ne olabileceğini düşünmeden duramıyorum," diye titrek bir nefesle fısıldadı.

"Biliyorum, ama Val onun iyi olduğunu söyledi. Buna odaklan. Hayal gücünün seni eziyet etmesine izin verme."

Yüzünü avuçlayıp alnını öptüğümde başını sallar ve gözlerini kapatır.

"Tamam, bebeğim, yemek zamanı, sonra biraz uyuyabiliriz. Yarın bir an önce gelsin."

Bana küçük bir gülümseme verir ve gözlerinin arkasında bir savaşın sürdüğünü görebilirim. Yarın ne getireceği konusunda hem korkmuş hem de umutlu, ama aynı zamanda bir şeylerin ters gidebileceğinden de ölümüne korkuyor. Bunu ondan almak için her şeyi verirdim, ama yapabileceğim tek şey, her şeyi yeniden düzeltmeye çalışmak ve ona ilk oğlunu geri vermek. Yarınla ilgili her endişesi, benim milyonlarca kez düşündüğüm bir endişe. Yirmi dört saatten az bir süre sonra ayrılacağım ve ya oğlumuzla geri döneceğim ya da hiç dönmeyeceğim. Zamanımızın çok sınırlı olabileceğini bilerek, düşmek isteyen gözyaşlarımı geri çekip bir kez daha kafasına öpücük konduruyorum, sonra kendimi zorlayarak dönüp ona yemek hazırlamaya odaklanıyorum. Kendimi bir şeyle meşgul etmem gerekiyor, yoksa aklımın son parçasını da kaybedeceğim.

Buzdolabını açtığımda, Emily'nin bu sabah getirdiği güveci görüyorum. Kayınbiraderlerim sırayla bize yemek getiriyorlar ve onlar olmasaydı ne yapardık bilmiyorum. Hepimiz Max'in kaybını hissediyoruz. Onsuz bu ailede kocaman bir boşluk var ve bunu görmezden gelmek, iyileşmek ya da unutmak mümkün değil. Bu aile, içimizden biri eksik olduğunda işleyemiyor.

Simona, salata yapmakla meşgul, çok sabırsız ve gergin olduğu için yerinde duramıyor. Bana Niki'nin daha önce eve geldiğini ve onu yemek yemeye ve sonra yatmaya zorladığını anlatıyor. Saatlerdir uyuyor ve ikimiz de bütün gece uyumasını umuyoruz. İkimiz de onun kilo kaybı ve gözlerinin altındaki sürekli koyu halkalardan endişe duyuyoruz. En küçüğümüz gözlerimizin önünde eriyip gidiyor ve bunu düzeltebilecek tek şey ağabeyinin geri dönmesi.

Güvec ısındığında, Simona ve ben mutfak adasında birlikte oturuyoruz. Sessizce yemeğimizi yutuyoruz, her lokma mekanik ve sadece vücudumuzu hayatta tutmak ve işlevini sürdürmek için yapıyor. Tek bir lokma bile tatmıyorum ve Simona yarısından azını yedikten sonra çatalını bıraktığında, ayağımla bar taburesini bana doğru çeviriyorum.

"Bu yeterli değil, *sladkaya*."

"Aç değilim. Daha fazla yiyemem."

"Bu yetmez," diye nazikçe söylüyorum, çatalını alıp tavuk ve pilav karışımıyla dolduruyorum. Çatalı dudaklarına götürüp ağzını açmasını bekliyorum. "Benim için, *sladkaya*, benim için birkaç lokma daha."

İstemiyor, istemediğini biliyorum, ama aynı zamanda haklı olduğumu ve buna ihtiyacı olduğunu da biliyor. Ağzını açıp sunduğum lokmayı aldığı anda, rahat bir nefes alıp yanağına bir öpücük konduruyorum ve çatalı tekrar dolduruyorum. Çatalı tekrar kaldırmaya çalıştığımda, bana başını sallıyor.

"Benim her ısırığım için, sen de bir ısırık almalısın."

Onun ses tonuna gülümserim ve dediğini yaparım. O tabağının yarısından biraz fazlasını yiyene kadar ikimize yemek yedirmeye devam ederim, sonra da onun yiyebileceği kadar yediğini bilerek tabağı kenara çekiyorum.

Kalanını Niki için buzdolabına geri koyduktan sonra, elini tutup onu yatak odamıza götürdüm. Yorgun düşmüştü, pijamalarını alırken zaten yarı uykulu görünüyordu. Ben eşofman ve tişört giydim ve o banyoya girmeden önce Niki'yi kontrol edeceğimi söyledim.

Penthouse'un diğer tarafına doğru yürürken yorgunluk beni çok etkiliyor ve kendimi olduğumdan yirmi yaş daha yaşlı hissediyorum. En küçük çocuğumuzu uyandırmamaya dikkat ederek, içeriye hızlıca bir göz atmak için kapıyı sessizce aralıyorum. Karanlık bir oda ve uyuyan bir oğul bekliyorum, ama bunun yerine tamamen aydınlık bir oda ve kafasını dizüstü bilgisayarına gömmüş en küçük oğlumla karşılaşıyorum.

"Niki," diye başlıyorum, ona uyumasına yardımcı olacak bir şey vermem gerekip gerekmediğini merak ederek, ama sonra bana dönüp bakıyor ve ciğerlerimdeki tüm hava bir anda boşalıyor. Gri gözleri kan çanağına dönmüş, ağladığı belli. "Siktir," diye fısıldayarak yatağının kenarına oturuyorum. Elimi ensesine koyarak, cevabını zaten bildiğim soruyu soruyorum. "Videoyu izledin mi?"

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi. "Onu görmeni istemedim."

Sesi kısık ve kırılmış gibi geliyor: "Artık benden sır saklayamayacağını bilmelisin, baba."

Bu sözleri yüzüme bir kaş çatma kazandırır, ama ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz. Ben bilgisayar konusunda ne kadar iyi olsam da, oğlum daha iyidir. Max annesi gibi piyanoya yöneldi ve Niki bilgisayar konusunda benden bile daha iyidir. Böyle bir şey hiç görmedim. Zihni hem parlak hem de ürkütücü. Bir öğleden sonra dev şirketleri batırabilir ya da dünyadaki herhangi birini yok edecek kadar kanıt yerleştirebilir. Kimse ona dokunulmaz değildir ve onun ailemizin bir parçası olmasına ve bize karşı olmamasına çok seviniyorum. O, çok tehlikeli bir

bir dūřman olurdu ve Bratva'ya resmen katıldığında yeteneğini nasıl kullanacağını merak ediyorum.

Ama řu anda o sadece benim en kűcűk ođlum, az ۆnce gۆrdűđű kardeřinin videosu yűzűnden kalbi kırık. Kolumu onun omzuna atıp onu kendime çekiyorum. Birkaç saniye boyunca kucaklamamın rahatlıđını yařıyor, sonra dikleřip dizűstű bilgisayarını alıyor.

"Al," diyor ve ekranı bana gۆsterecek şekilde çeviriyor.

Neyle meřgul olduđunu gۆrűnce bođazım dűđűmlenir. Hazırladıđı ortopedi cerrahları listesini kaydırırım.

"Listedeki ilk kiři eyaletin en iyi ortopedi cerrahı ve el cerrahisi uzmanı. Ofisinin hemen yanında bir rehabilitasyon merkezi var. Max ameliyat olduktan sonra, ellerinin hareket kabiliyetini geri kazanmasına yardımcı olacaklar. Ellerin ıkık sonrası nasıl iyileştiğini, hatta műzisyenlerin yaralanma sonrası çalmaya devam edebilecek kadar iyi iyileştiğini okudum. Parmakları eksik olmasına rağmen çalmayı başaran birkaç piyanist bile var." Son birkaç kelimede sesi kırılır ve nefes aldıktan sonra ekler: "Max bundan kurtulacak kadar iyi. Yaralanmalarını aşacak kadar yetenekli."

Onu tekrar kendime çekip bařının űstűne ۆpűyorum. "Sen iyi bir kardeřsin, Niki."

"Yarın seninle geliyorum."

"Gelmeyeceksin," diyorum ona.

Geri çekilir ve bana, onun sadece on yedi yaşında olduğunu unutturan bir bakış atar. Yorgun ve keder dolu bir bakıştır, ama altında, beni hemen tekrar başımı sallamaya iten, kaya gibi sağlam bir kararlılık vardır. "Bu çok tehlikeli," derim ona.

"Bensiz başaramazsın," diyor. "Sen tűm bu arka plan işlerini halledip Max'i kurtaramazsın. Gűvenlik sistemlerini bozmak, iletişim kanallarını hacklemek ve karıştırmak, kartel takviye kuvvet getirmeye çalışırsa seni uyarmak için bana ihtiyacın olacak. Ben de gidiyorum baba. Ben de yanınızda olursam bunu başarma şansınız artar. İkimiz de bunu biliyoruz."

Tartışmak istiyorum. Onun yanıldığını ve en iyisinin annesiyle burada kalıp korunaklı ve gűvende olması olduğunu ısrarla sۆylemek istiyorum, ama ona yalan sۆyleyemem. Zaten gerçeği biliyor. Ona ihtiyacımız var ve evet, onsuz da başarabiliriz, ama bu daha fazla adam kaybetmek anlamına da gelebilir ve ben bu riski alamam. Kuzenlerinden veya amcalarından biri onu kurtarmaya çalışırken ۆlűrse, Max kendini asla affetmez.

"Peki," diyorum ve ekliyorum, "ama sen teknede kalacaksın ve sana birkaç adam bırakacağım."

Daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığını bilerek, başını sallayarak kabul eder. Orada olma ihtiyacını anlıyorum ve onun yerinde olsam ben de aynı şeyi yapardım. Ona biraz uyumasını ısrar etmek üzereyken, kalbimi durduran ve midemi bulandıran, yürek parçalayan bir çığlık duyarım. Saniyeler içinde kapıdan çıkıp, Niki hemen arkamda koşarak koridordan aşağı iniyorum. Simona bir kez daha inliyor ve yatak odamıza vardığımda onu yerde kıvrılmış, elinde telefonumla, ekranında oğlumuzun yüzü, ağzı acı içinde çığlık atarken bir parmağı daha ekleminden çekilirken görüyorum. Dizlerimin üzerine çöküp, titreyen vücudunu kollarımla sarıyorum.

Niki hızla telefonu kapar ve kapatır, ama yemin ederim ki Max'in çığlıkları hala karımın hıçkırıklarıyla karışık olarak kulağımda çınlıyor. Onun acısı benim acım oluyor ve vücudumun her hücresinde yayıldığını hissediyorum. Ondan gelen boğuk, ilkel inlemeler kelimelerle tarif edilemez — bu sadece saf ıstırap, çocuğunun incindiğini gören bir annenin kalbinin göğsünden koparılıp alınması. Ses o kadar yoğun ki, gözyaşlarım yanaklarımdan akmaya başladı, bedenim onun acısının çekimine karşı koyamadı.

"Çok üzgünüm," diyorum ona, vücudu kollarımda gevşeyene kadar bu sözleri tekrar tekrar söylüyorum, o kadar yorgun ki, boş kalan eline donuk bir şekilde bakmaktan başka bir şey yapamıyor. Saçlarını yüzünden çekip, başını yukarı kaldırıyorum, gözlerime bakmasını sağlıyorum ve onun gözlerindeki parçalanmış bakış, benim de acı içinde inlememe neden oluyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum tekrar. "Bunu görmeni hiç istemedim."

Sözleri titrek bir fısıltıdan ibaret: "Bunu başından beri biliyordun, değil mi? Bütün bu zaman boyunca bunu içinde mi sakladın?"

"Video birkaç saat önce gönderildi. Senin ya da Niki'nin bunu görmesini hiç istemedim." Onu göğsüme çekip başını öptüm. "Onu eve getirdiğimizde durumunu göreceğini biliyordum, ama onu canlı ve önünde gördüğünde bununla başa çıkmanın senin için daha kolay olacağını biliyordum."

Kafasını en küçük çocuğumuzun oturduğu yere çevirir. Bir kez daha hıçkırarak, elini ona uzatır ve onu da kucaklamamıza katar.

"Sen de gördün mü?" diye sorar ona.

"Evet. Babam benden saklamaya çalıştı, ama ben de senin gibi kendim buldum," diye itiraf ediyor. Onu hemen teselli etmeye çalıştığında onunla gurur duyuyorum

"Eyaletteki en iyi ortopedi cerrahını buldum anne, Max geri gelir gelmez onu tedavi ettireceğiz. İyileşecek. Şu anda öyle görünmüyor ama iyileşecek."

"Elleri," diye fısıldıyor. "Onlar onun bedenini öldürmeye çalışmıyorlardı. Ruhunu öldürmeye çalışıyorlardı."

"Ve biz de onları bunun için mahvedeceğiz," diyorum ona. "Max güçlüdür. Kolay olmayacak, ama bunu atlatacak ve biz de her adımında ona yardım etmek için yanında olacağız."

"Onun ne kadar inatçı olabileceğini biliyorsun anne," diye ekler Niki, onu gülümsetmeye çalışarak. "Piyanoda bir melodi çalışmak için yataktan gizlice kalktığı zamanları hatırlıyor musun? Beni deli ederdi."

Aklına gelen bir anıdan dolayı hafifçe gülümser. Beni en çok etkileyen an, onun beş yaşındayken olan bir olaydır. Yataktan gizlice kalkmış ve piyanonun yumuşak sesleri beni uykumdan uyandırmıştı. Onu pijamalarıyla, pedallara ulaşamayacak kadar kısa terlikli ayaklarıyla ve sevimli yüzünde tam bir konsantrasyon ifadesiyle bulmuştum. "Twinkle, Twinkle, Little Star"ı ya da bir çocuğun çalmak isteyeceği diğer kolay şarkıları çalmak için deli gibi bir istek duyduğu için uyanmamıştı. Hayır, oğlumuz Simona'nın daha sonra bana Chopin'in *Nocturne Opus 9, numara 2* olduğunu söylediği parçayı çalmak için elinden geleni yapıyordu. Onun yetenekli olduğunu zaten biliyordum, ama o anda ne kadar olağanüstü bir piyanist olacağını anladım. Bu, onunla ilgili en sevdiğim anılarımdan biridir.

"Düzeltilemeyecek hiçbir şey yapılmadı," diye hatırlatıyorum ona. "Belki," diye fısıldıyor.

Ne düşündüğünü biliyorum, bu yüzden keskin bir "Hayır, *sladkaya*. O hayatta ve elini düzeltebiliriz" diyerek düşüncelerini hızla kesiyorum.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Yüzünü avuçlarım ve gözlerime bakmasını sağlarım ve bunu söylemek beni çok üzse de, ona gerçeği söylerim. "Çünkü öyle olmasaydı, Lorenzo bana bunun videosunu çoktan gönderirdi. Bu bir tehditti ve bize cevap vermek için zaman tanıyacak. Taleplerine boyun eğmemizi istiyor. Roman ona bir mesaj gönderdi ve kırk sekiz saat içinde cevabını alacağını söyledi. Bana bak, bebeğim," derim, o daha fazla gözyaşı dökerek gözlerini kapatmaya başladığında. Gözlerini açtığında, karımın güzel mavi gözlerine bakarak, hayatımı feda ederek tutacağım bir söz veririm. "Kırk sekiz saat içinde, Amaya Karteli ortadan kalkacak ve oğlumuz eve dönecek."

O, sözlerime sıkı sıkı sarıldığı gibi bana da sarılıyor ve ben, başarılı olamazsak ona ne olacağını düşünmemeye izin vermiyorum. Maddi olarak her zaman bakılacak, ama karımı yeterince iyi tanıyorum, parayı umursamadığını biliyorum. Aile onun için her şeydir ve bizi kaybetmek onu öldürür.

"Sana inanıyorum." Kalbimi hem yatıştıran hem de kıran bu sözleri fısıldıyor. Bana olan sarsılmaz güveni benim için her şey demek. Umarım bu güveni boşa çıkarmam. "Onu eve getireceğini biliyorum."

Niki'yi kendine yaklaştırır ve yanağına öper. Ona sarılırken birbirimize bakarız, ikimiz de onun bana söyleyeceğim şeye karşı çıkacağını biliriz.

"*Sladkaya*," diye başlıyorum ve sesimden ne duyduysa, oğlumuzu daha sıkı sarıyor.

Cümlemi bitirmeden önce, "Niki'yi de yanında götüreceksin, değil mi?" diyor.

Onun benden iki adım önde olmasına şaşırmamam gerekirdi, ama şaşırdım. Elimde değil. Onun zekasını asla küçümsemem, ama yine de bazen beni şaşırtıyor. Elimi çeneme sürterek, "Evet. Bu işin yürümesi için ona ihtiyacımız var. O teknede kalacak, ben de onu korumak için birkaç adam bırakacağım" diyorum.

Niki'yi daha sıkı sarar ve ağlamaklı sesini bastırır. "Gitmek zorunda değilsin," der ona. "Biliyorsun, değil mi? Baban ve ben gitmek istemediğin için seni asla suçlamayız."

Niki bu fikre dehşete kapılır, ama Simona bunu görmez, çünkü onu asla bırakamayacakmış gibi hala ona sarılmaktadır.

"Anne, ben gidiyorum. Max benim için aynısını yapardı. Onu o adamlarla orada bırakamam, onu kurtarmama yardım edebileceğim halde."

Yorgun bir nefes alır ve geri çekilerek oğlunun yanağını avuçlar. "Bunu söyleyeceğini biliyordum, ama denemek zorundaydım."

"Ben iyiyim anne," diye anlatmaya çalışır, ama ikimiz de uçağın iniş yapıp üçümüzü kendi gözleriyle görene kadar annesinin endişelenip duracaklarını biliriz.

Sonunda onu bırakır, ama sadece ikimizin ellerini sıkıca tutabilmek için. Aramıza bakar ve çektiği acıyı görünce kalbim parçalanır. Çok korkmuştur, ama bizim için çok cesur ve güçlü davranmaktadır. Onunla hiç bu kadar gurur duymamıştım. O benim

ama bu ailenin gerçek gücü o, hepimizi bir arada tutan kişi o.

"İkiniz iyi olacaksınız," diyor, sözlerine bir kesinlik katarak ve hepimizin buna inanmasını istiyor. "Güvende olacaksınız ve Max'i ait olduğu yere, eve geri getireceksiniz. Bu aile, hepimiz bir arada olmadıkça işleyemez, bu da ikinizin de Max'le birlikte sağ salim eve dönmeniz gerektiği anlamına geliyor."

"Öyle yapacağız anne," diyor Niki, ben de onun gözlerine bakıp başımı sallıyorum.

O, bir kez daha onun başına öpücük kondurur ve "En azından uyumaya çalışmalısın. Eğer çok yorgun olup bilgisayar sihrini yapamayacak duruma gelersen, seninle birlikte gitmene izin veremem," der.

O, annesinin sözlerine küçük bir gülümsemeyle karşılık verir. Niki ve ben, ailemizin müzik dehası tarafını hiç anlayamadık, tıpkı onların teknoloji tarafını anlayamadıkları gibi. İki oğlumuz da yetenekli, ama çok farklı şekillerde.

Ona uyumaya çalışacağına söz verir ve ikimize de sarılır, sonra odasına geri döner. Onun gitmesini izlerim, yarın burada kalmasını dilerim ama bunun imkansız olduğunu bilirim.

"Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğime söz veriyorum," diyorum Simona'ya ve sonra onu kucağıma alıp yatağına götürüyorum.

"Biliyorum, izin vermezsin."

Vücudumu onun vücuduna sarıyorum, arkadan ona sarılmak için kaşık pozisyonu alıyorum ve elimi göğsüne bastırıyorum, kalbinin atışını tenimde hissetmeye ihtiyacım var. Uykuya dalabilmemin tek yolu bu. O beni sabitliyor ve zihnimi sakinleştiriyor. Bunu başarabilen tek kişi o.

"Bu yarın sona erecek, *sladkaya*."

Bana sokulur ve başını sallar. Hâlâ endişeli olsa da, vücudu yorgunluktan kırılmak üzeredir ve ne kadar dirense de, kısa süre sonra nefesi yavaşlar ve uykuya daldığını anlarım. Onu birkaç saat daha kucaklarım, yarınki planın her ayrıntısını gözden geçiririm. Bunu yapmak için tek bir şansımız var ve oğlumun hayatı, bunu mahvetmememize bağlı. Baskı çok büyük ve karımın kalp atışlarının düzenli ritmi, beni ayakta tutan tek şey.

Oğlumuzu bulup eve getireceğim ya da bu uğurda öleceğim. Simona'yı daha sıkı sararak, burnumu boynuna gömüyorum ve kalp atışlarını sayarken, onun varlığı beni tüketip şeytanları kovuyor. Ona geri dönemeyeceğim düşüncesi çok acı verici.

Başarısızlık bir seçenek değil.

Kolombiya'dan ayrıldığımda, iki oğlum da hayatta olacak ve yanımda olacak. Başka bir sonuca izin vermeyeceğim.

Bölüm 6

Vasily

"Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum, *zlotse*." Karım yanımdaki koltuğa bağlanmış, uçağın karanlık penceresinden dışarı bakıyor, ama gözleri benimkilerle buluştuğunda ve içindeki yorgunluğu ve korkuyu gördüğümde, beni ikna edemeyeceği çok az şey olduğunu anlıyorum. Gerçek şu ki, onun için her şeyi yaparım ve benimle New York'a gelmek için yalvardığında, hayır diyemedim. Talia'yı geri getirdiğimizde onu görmek için orada olmak istiyor ve bunu ona reddedemedim.

Elini uzatıp elimi sıkıyor. "Geldiğim için teşekkür ederim. Endişelendiğini biliyorum, ama Melnikov ailesiyle güvende olacağıma eminim." Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Ne kadar kötü olabilirler ki?"

Cevap vermeme gerek kalmadan kaşlarımı kaldırdım. İkimiz de ne kadar kötü olabileceklerini çok iyi biliyoruz. Talia konusunda bizimle iletişime geçtikleri günden beri, boş zamanlarımda sürekli bu aileyi araştırıyorum. Gördüğüm kadarıyla, adil ama acımasız olarak tanınıyorlar. Tek bir kadını kurtarmak için dünyanın en büyük seks kaçakçılığı çetelerinden birini çökerttiler ve Nina benimle gelmem için yalvardığında, bunun beni yeterince etkilediğini ve fazla direnmediğimi itiraf etmeliyim.

"Onları sevmezsem, silahlı korumalarla bir otelde kalacaksın," diye uyarıyorum onu.

"Nerede kalacağım umurumda değil. Sadece kızımızı geri istiyorum ve bu işin bitmesini."

Sesindeki titreme, onu kucağıma çekebilmek için emniyet kemerini açmamı sağladı. Başını omzuma yasladı ve haftalardır sürdürdüğü hıçkırıkları mı, yoksa artık ağlayacak gözyaşı kalmadığı için boynuma karşı çıkardığı acıması, titrek nefesler mi daha kötü, emin olamadım. Ailemin çektiği acı için dünyayı yakıp kül etmek istiyorum.

"Ya eğer..." diye başlıyor ama sonra duruyor, en büyük korkularını dile getirmekten çok korkuyor. Karımla ilk tanıştığımda, o bir genelevdeydi. Babasının borçlarını ödemek için oraya satılmıştı. Ben de bana borcu olan bir adamı arıyordum ve onu koridorda gördüm...

küçük vücudu morluklarla kaplı, koyu renkli gözlerinde korku dolu bir bakışla, ölümüne korkmuş bir halde. Bacakları o kadar titriyordu ki neredeyse düşecekti, ben de ona yardım etmek için eğildim. Yaklaştığım anda, yardım için fısıldadı. O anda, tüm hayatımın değişeceğini anladım. Onu bırakmamın imkânsız olduğunu biliyordum, bu yüzden bırakmadım. O gece onunla evlendim, ona kalbimin yanı sıra ismimin korumasını da verdim ve sonra ona zarar veren her pisiği öldürdüm.

Karımın başını öperek onu daha sıkı sarıyorum, çünkü kızımızla ilgili aklından geçen her kabusun, onun kendisinin zaten yaşamış olduğu bir kabus olduğunu biliyorum ve bu benim kalbimi parçalıyor.

"Onun benim yaşadıklarımı yaşamasını hiç istemedim," diye fısıldıyor. "Tüm o acıyı ve korkuyu." Ben onun başının arkasını avuçlayıp sırtını okşarken, sesi yumuşak bir hıçkırıyla kırılıyor.

"Öyle değil, *zlotse*. Ona öyle bir şey yapmadılar."

"Beni rahatlatmak için böyle söylüyorsun, ama bunu yapmanı istemiyorum. Beni ne kadar incitse de gerçeği bilmek istiyorum."

Onun gücü beni her zaman şaşırtıyor, ama benim görevim onu korumak. Gerçek şu ki, o haklı. Kızımızın işkence gördüğünü bilseydim ona asla söylemezdim ve bana gönderdikleri, bunu tehdit eden videoyu da ona asla göstermezdim. Ona bunu asla yapamam. Ne faydası olur ki? Bunu duymak onu öldürür ve sonra bu konuda yapabileceği hiçbir şey kalmaz. Akıllı, kızımızı eve getirene kadar içinde sıkışıp kalacağı bir cehennem yaratır. Ona bunu asla yapamam. Talia güvenli bir şekilde bize döndükten sonra ona videodan bahsedeceğim, çünkü Nina'nın kızımızın ne kadar cesur olduğunu bilmesini istiyorum.

Talia'nın yardım için yalvarışını görünce o kadar dehşete kapılmıştım ki, onun gönderdiği gizli mesajı fark etmemiştim. Bunu ilk fark eden Bran'dı, Talia'nın yaptığı hızlı işaretleri gösterdi. Çok korkmuş olmasına rağmen, bize Amaya adını vermiş ve bir bodrumda tutulduğunu bildirmişti. Onu öyle görmek kalbimi parçaladı, ama cesareti beni gururlandırdı. Bize anlattıkları, Melnikovların söylediklerini doğruladı ve planladığımız bu ortak pusu hakkında kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı.

Neyse ki Lorenzo bir haftalık süreyi zorlayacağını sanmıyorum, bu da onu kurtarmak için zamanımız olduğu anlamına geliyor. Nina'nın istismara uğramış olma ihtimalinin düşük olduğunu bildiğimiz için, onun gözlerine bakıp "Ona öyle bir şey yapılmadı ve Lorenzo bizim pes etmek üzere olduğumuzu düşünüyor. Kızımızı inciterek şu anda işleri zorlaştırmayacak, istediğini elde etmek üzere olduğunu düşündüğü bir zamanda bunu yapmayacaktır" demek kolay.

Şu anda kızımıza zarar vererek işleri zorlamayacak, istediğini elde etmek üzere olduğunu düşündüğü bir zamanda bunu yapmayacaktır."

"Merak etme Nina," diyor kardeşim, elini uzatıp onun baldırını okşayarak. "Yarın Talia'yı geri alacağız."

"Teşekkürler, Valeri," diye fısıldar Nina.

"Ve bu lanet karteli yok edeceğiz," diye ekler diğer kardeşim. Volodya'nın yüzündeki sert ifade, karısıyla tanışıp aile kurmadan önceki halini hatırlatıyor bana. Talia'nın kaçırılması, onun içinde her zaman yüzeye çıkmaya hazır olan öfkeyi yeniden uyandırdı.

Bu hepimizi etkiledi. Çocuklarımız ilk kez sevdikleri birini kaybettiler ve bu yara kesinlikle iz bırakacak. Özel jette, Dima'nın pencereden dışarıya bakışını izliyorum. Annesi gibi. Kafasında binlerce düşünce dolaşüyor, ama öfkesinin altında yatan tek şey kız kardeşi için duyduğu derin endişe. En büyük çocuk olarak, haksız bir şekilde büyük bir suçluluk duygusu taşıyor. Onun alınmasının benim hatam olduğunu söyledim. O gün onlara daha fazla adam atamalıyım ve sırf bizim bölgemizdi ve her şey huzurluydu diye onların güvende olduklarını varsaymış olduğum için kendimi asla affetmeyeceğim. Bu yükü taşımak gerekirse, o da benim. Ben batırdım ve bunun bedelini kızım ödüyor.

Ama Dima bana inanmıyor. Suçluluk duygusunu benimle birlikte taşıyacak, çünkü bana annesini hatırlatıyor olabilir, ama o benim oğlum. Bran'a odaklandığımda kalbim biraz kırılıyor. Talia kaçırıldığından beri her zamankinden daha da içine kapanık ve bunun onu mahvettiğini biliyorum. Nina onu bize getirdiğinden beri, o da Dima kadar benim oğlum gibi, ailemizin bir parçası gibi hissediyor. Sanki bakışlarımı hissetmiş gibi, başını çevirip gözlerime bakıyor.

İyi misin? Annesi arkasında ona işaret diliyle soruyorum.

Hayır, diye işaret diliyle cevap veriyor ve onun acımasız dürüstlüğü için kalkıp ona sarılmak istiyorum. Bran hiç lafını esirgemez. Çoğu zaman katılmak yerine gözlemlemeyi tercih edebilir, ama katıldığında, genellikle dinlemeye değer olduğu için ona her zaman çok dikkat ederim. Talia, onun açıldığı tek kişidir. Küçüklüklerinden beri birbirlerinden ayrılmazlar. İşaret dilini öğrenmeden önce bile, kendi jestlerini uydurarak iletişim kurmanın bir yolunu bulmuşlardı. Dil onlar için hiçbir zaman bir engel olmadı ve onun kaybıyla ruhunun bir parçası göğsünden koparılmış gibi hissettiğini biliyorum.

Kısa süre sonra ona işaret diliyle işaret ediyorum.

O da başını sallar ve kardeşi ile aynı pencereden dışarıya bakmaya devam eder. Kuzenleri etraflarına yayılmış, inişten önce biraz uyumaya çalışmaktadırlar. Talia'nın tutulduğu yere ulaşmak kolay olmayacak, ama hepimiz yorgun bir şekilde varamayacağımızı biliyoruz. Melnikov kardeşler bize ayrıntıları anlatmayı reddettiler, ama Danil bana, hazırladıkları planın işe yarayacağına dair söz verdi. Kolay kolay güvenen biri değilim, ama kızım için şeytanın kendisiyle bile ittifak kurarım. Zaten o kadar da farklı değiliz sanırım. Ne de olsa insanlar hala bana Moskova'nın Şeytanı diyor, o yüzden ikimiz bir anlaşma yapabiliriz diye düşünüyorum.

Pilotumuz sonunda iniş için hazırlanmamız gerektiğini duyurduğunda, Nina'yı bir kez daha öptüm, sonra onu koltuğuna oturtup kemerini bağladım. O itiraz etmedi. Ona bakmaktan ne kadar keyif aldığımı biliyor ve bunu şimdi her zamankinden daha fazla yapmam gerektiğini biliyor. Bana sadece hüzünlü bir gülümsemeyle elimi sıktı, sonra kol dayanağını kavradı ve derin bir nefes aldı. İniş yaptığımız anda, kızımızı geri almaya bir adım daha yaklaşmış olacağız. Hepimiz bu işin bitmesini fazlasıyla istiyoruz.

Güneş doğuyor ve Nina'ya ve pencereden dışarı baktığımda, hedeflediğimiz özel havaalanını görebiliyorum. Adamlarımızı ve silahlarımızı taşımak için iki büyük özel jet ihtiyacımız vardı, ama Kolombiya'ya uçarken Melnikovların satın aldığı uçakları kullanacağız.

Uçak yere indiğinde Nina elimi sıkıca tutuyor ve pistte bizi bekleyen uzun bir siyah SUV konvoyu görüyoruz.

"Sanırım kötü şöhretli Melnikov kardeşlerle tanışma zamanı geldi," diyorum Volodya'ya.

O gülümser ve kemerini çözmeye başlar. Ayağa kalkar, belindeki silahı kontrol eder ve vücudunun çeşitli yerlerine bağladığı bıçakları yeniden ayarlar. Ona bakınca anlaşılmaz, ama bu adam her zaman ağır silahlıdır. Misha ve Yuri'nin istemeden onun hareketlerini taklit ettiğini görünce hafifçe güler.

"İşte genetik iş başında," diyor Valeri, ayağa kalkıp boynundaki ağrıyı gidermek için boynunu esnetiyor. Hangi genlerin iş başında olduğunu fark edince, üçünü parmağıyla işaret edip, "Sakin hiçbirini öldürmeyin. Onların yardımına ihtiyacımız var," diyor.

Volodya en küçük kardeşimize kaşlarını kaldırır. "Onlar da öyle yaparsa ben de uslu dururum." Birkaç çanta almak için dönmeden önce, sırtarak Bran'a işaret eder: "*Şimdi*

"

"Gördüm," diyorum ona.

O sadece gülüyor ve beni görmezden geliyor. Onu zorlamıyorum çünkü Talia'nın hayatını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağını biliyorum. İyi davranmak istemiyor olabilir, ama onun hatırı için davranacaktır ve benim için önemli olan tek şey budur.

Ayağa kalkıp Nina'ya elimi uzattım. "Hazır mısın, *zlotse*?"

"Hazırım," diyor, elimi tutup kalkmama yardım ediyor. Ben birkaç tane daha alırken o çantasını alıyor, bir kolumu serbest bırakıyor, böylece onu kollarımın arasında tutabiliyorum. Ellerim dolu, bu yüzden koridorda çocuklarımızın yanından geçerken Bran'a bakıp "Arkamda kal," diyorum, dudaklarımı okuyabileceğini biliyorum.

Bran başını sallar ve Dima omzuna sırt çantasını atarken hızlıca "Tamam" der. Uçağın arkasında adamlarımızdan bazıları var, geri kalanlar ise birkaç dakika içinde inmesi gereken uçaktalar. Küçük bir ordu istediler ve biz de tam olarak bunu getirdik.

Merdivenler indirildiğinde, Nina'nın elini sıkıca tutup hemen arkamda yürüdüğü halde öncü olarak ilerliyorum. Yarıya kadar indiğimizde, en yakın SUV'nin kapıları açılıyor ve adamlar dışarı çıkmaya başlıyor. Gözlerimi onlardan ayırmadan karımı sıkıca tutuyorum ve vücudunun benim vücudumla gizlendiğinden emin oluyorum.

Dışarı çıkan ve yaklaşan beş adam, bizim gibi taktik giysiler giymiş. Yakında ayrılacağımız için hiçbirimiz takım elbise giymekle uğraşmadık. İlk izlenimim, onlarla uğraşılmayacağı yönünde ve ailemin de aynı izlenimi verdiğini biliyorum. Ülkenin iki ucunda olmamız çok iyi, çünkü komşu olarak iyi geçineceğimizden pek emin değilim. Onlarca yıllık tecrübem bana zayıf adamları ve kolay avları tanımayı öğretti ve Melnikov kardeşler ikisi de değil.

Dövmeler, açıkta kalan kollarını, ellerini ve boyunlarını kaplıyor ve biz merdivenlerden aşağı inerken hiçbir şey söylemeden bizi izliyorlar. Onların önüne gelene kadar ortadaki adam konuşmuyor. "Ben Roman Melnikov," diyor ve elini uzatarak benimle tokalaşmak istiyor.

Onu alıp, "Ben Vasily, ama sanırım bunu zaten biliyorsunuzdur" diyorum.

O başını sallar ve Nina'ya bakar. Onun Nina'ya bakacak kadar küstah olduğunu düşünerek sinirlenmeden önce, elini uzatır ve "Kızınız için çok üzgünüm. Buradayken benim evimde kalabilirsiniz" der. Arkasında duran dört adama işaret eder. "Tüm eşlerimiz orada kalıyor." Gözlerime bakar ve ekler, "Tabii ki korumalarla birlikte."

"Kendi adamlarımdan birkaçını onunla bırakacağım," derim, karımın Medvedev'in adamları tarafından korunacağını açıkça belirtirim.

Bu sözlerim üzerine hafif bir gülümseme belirir yüzünde ve "Elbette. Şimdi oraya gidelim, ama önce sizi kardeşlerimle tanıştırayım" der. Yanındaki koyu saçlı, dudak ve kaş piercingli, uçaktan indiğimizden beri bizi süzen adamı işaret eder. "Bu Lev."

Lev, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallar, Roman ise kollarında yanık izleri olan kardeşi işaret eder. "Bu Matvey."

"Selam," diyor Matvey ve derin, boğuk sesi, yangında zarar gören tek yerinin cildi olmadığını açıkça ortaya koyuyor.

Bir sonraki kardeşin dudaklarında hafif bir sırıtiş var ve bu ailenin ukala üyesiyle tanıştığımı anlıyorum. Bu ifadeyi tanıyorum çünkü Valeri'nin yüzünde sürekli görüyorum.

"Bu Vitaly," diyor Roman ve sanki adamın bir şey söylemesini engellemek istercesine, hızla son kardeşi, göğsüne asılı deri postacı çantası olanı işaret ediyor. "Ve bu da Danil."

Adını tanıyorum ve hemen onunla göz göze geliyorum. "Oğlun kızımızla mı birlikte?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Danil ve onun acısını kolayca anlıyorum. İkimiz de aynı ürkek bakışa ve çok fazla uykusuz geceden dolayı aynı koyu halkalara sahibiz. Bu, işin normal stresinin ötesinde bir şey. Çok daha derine iniyor ve silinmesi imkansız, kemiklere işleyen bir yorgunluk bırakıyor.

"Bir şey duydun mu?" diye sorar Nina, arka planda kalmam konusunda ona söylediğim her şeyi görmezden gelerek. Sanki ne düşündüğümü hissedebiliyormuş gibi, elimi sıkarak hızlıca özür diler gibi bir gülümseme atar.

"Hayır, yeni bir şey yok," diyor ve eğer daha iyi bilmesem, ona inanırdım, ama içgüdülerim bana onun bir şeyler sakladığını söylüyor ve Nina duyamayacağı bir mesafeye girer girmez, ona ne haltlar döndüğünü soracağım.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" diye soruyor Nina, hepimize bakarak.

Onu kendime çekip başının üstüne öpüyorum. "Evet, *zlotse*, bu çok iyi." Gözlerimi önümdeki adamlara çevirip, bana karşı çıkıp karıma gösterdiğim maskeyi bozmaya cesaret etmelerini bekliyorum. Hiçbiri bunu yapmıyor ve kardeşlerim arka planda beklemekten sıkılıp yaklaşmadan önce Lev'in onaylayan bir baş salladığını gördüğüme yemin ederim.

"Volodya," der kardeşim, Roman'a elini uzatıp diğerlerine başını sallar. Sesi her zamanki gibi kaba ama onlar umursamıyor gibi görünüyor.

"Ben de Valeri," diyor en küçük kardeşim, elini sallayarak. Oğullarımızı işaret ederek, sırayla tek tek tanıtıyor.

Dima'nın Bran için işaret dilini kullandığını görürler ve Melnikovlar bize birkaç şaşkın, tereddütlü bakış atarlar. Ailem buna alışkındır, ama ben her gördüğümde hala sinirlenirim ve yemin ederim ki ailemin her üyesinin tüylerinin diken diken olduğunu, kavgaya hazırlandığını hissedebiliyorum.

"Bu nasıl oluyor?" diye Vitaly'nin sorduğunu duyarım.

"Oğlumla bir sorunun mu var?" diye soruyorum, ses tonum Nina'nın yanımda gerilmesine neden oluyor. Vitaly bize bakarken, dudaklarında yine bir sırıtiş belirliyor, ben de onun omzunu sıkıyorum.

"Hayır, sorunum olduğunu söylemedim. Sadece nasıl yapabildiğini sordum?"

"O bir keskin nişancı. Uzaktan çalışır ve istediğin her şeyi vurabilir," diyorum, sesimde gururumu belli ederek.

Vitaly kaşlarını kaldırıp hafifçe güldü. "Hadi canım?" Şaka yapmadığımız belli olunca, "Harika. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

İkinci uçağın yaklaşma sesiyle hepimiz dönüp bakarız. Nina kolunu belime dolarken, ben de elimi onun başının yanına getirip onu bana doğru çekerek iki kulağını da gürültüden korurum. Melnikovların bunu fark ettiğini biliyorum ama umurumda değil. Onların eşlerine nasıl davrandıklarını bilmiyorum ama ben eşime böyle davranırım ve bunu saklamam.

Uçak durduğunda Roman, "Tamam, hadi buradan gidelim," diyor. Bileğindeki siyah, askeri tarz saatine bakıyor ve sonra SUV'lerin sıralandığı yere elini kaldırıyor. Hemen tüm sürücüler arabalardan inip yürümeye başlıyorlar. "Gitmeye hazır olana kadar adamlarınızın kalabileceği bir evimiz var. Geri kalanlarınız benim evime gelin, planları gözden geçirelim. Diğerleri zaten orada bizi bekliyor."

"İlk SUV'yi biz alacağız," diyor Lev. "Aileniz ikinci ve üçüncü SUV'leri alabilir. Geri kalanlar adamlarınız ve malzemeleriniz için."

"Bana uyar," diyor Volodya, Misha ve Yuri ile birlikte üçüncü araca doğru yürürken. Valeri ve Aleks onlara katılırken, Nina ve bizim çocuklar ikinci arabaya biniyor.

Yolda sessiziz ve bize eşlik eden adam sessizliği bozmaya çalışmıyor. Nina'ya eğilip fısıldıyorum, "İyi misin?"

"İyiyim. Endişelenmeyi bırak," der ve ben tartışmaya fırsat bulamadan bana ve çocuklara işaret diliyle *"Onlar hakkında ne düşünüyorsun?"* diye sorar.

İyi görünüyorlar, diye işaret ediyor Dima. *En azından organize görünüyorlar ve Danil'in oğlunun Talia ile olması iyi. Onlar da bizim kadar bu işe bağlılar.*

Katılıyorum, işaret diliyle cevap verip Bran'a bakarak, *"Sen ne düşünüyorsun?"* diye soruyorum.

Hepimiz ona bakarız, fikrini bekleriz. Tek cevabın *"Henüz erken"* olması beni hiç şaşırtmaz.

O, pencereden dışarı bakmaya devam eder ve biz şehre yaklaşırken tanıdık olmayan silüeti inceler. Trafik, tahmin ettiğim gibi bir kabustur, ama sonunda bir yer altı garajına girer ve Melnikov'un SUV'sinin yanına park ederiz. Hepimiz arabadan indikten sonra, sırayla özel asansörü kullanarak etkileyici büyüklükte, üç katlı bir çatı katına çıkarız. Valeri, arkamdaki duvara hafifçe başını sallarken gözlerim onunla buluştu. Dönüp baktığımda, duvarın aile fotoğraflarıyla dolu olduğunu gördüm, ama bunlar sıkıcı, açıkça poz verilmiş ve herkesin kamera önünde olmaktansa başka bir yerde olmayı tercih ettiği türden fotoğraflar değildi.

Hayır, bu fotoğraflar gülümseyen, gülen yüzlerle doludur. Fotoğraflardaki beş kardeşi de tanıyorum ve ailenin onlar için her şey olduğu çok açık; bu, ailelerimizin paylaştığı temel bir değer gibi görünüyor. Son fotoğrafı görünce duruyorum. Fotoğrafta Roman ve genç hali var. Açıkça oğlu olduğu belli olan adam, aynı yeşil gözlere sahip küçük bir çocuğu kucağında tutuyor ve üçü de kameraya gülümsüyor. Öyle derin bir özlem duyuyorum ki, bir an nefes almayı unutuyorum. Henüz torunlarımız yok, ama Nina ve ben bunu yaşamak için sabırsızlanıyoruz. Talia'nın anne olduğunu düşünmek çok acı verici, bu yüzden bu düşünceyi bir kenara bırakıp onu geri getirmek için odaklanıyorum. Gelecekle ilgili hayaller kurmak, o eve dönüp güvende olana kadar bekleyebilir.

"Siz Nina olmalısınız," diyor bir kadın, yüzünde dostça bir gülümsemeyle bize yaklaşarak. Onu fotoğraflardan Roman'ın eşi olarak tanıyorum, ama onu görmemiş olsam bile, Roman'ın ona bakışından bunu anlayabilirdim. Ben de eşime aynı şekilde bakıyorum: sevgi, koruma içgüdüsü ve *ona dokunmaya kalkan olursa dünyayı yakıp kül ederim* duygusunun karışımı.

Kahretsin, bu aileyi gerçekten sevmeye başlıyorum.

"Ben Emily," diyor ve elini uzatmak yerine Nina'yı kucaklıyor. "Yaşadıkların için çok üzgünüm. Çok korkmuş olmalısın."

Ayrıldıklarında, karım gözyaşlarını tutmaya çalışıyor ve onu bu kalpsiz kadınların arasında bırakmayacağım için rahatlıyorum. Emily hiç de kötü biri gibi görünmüyor ve bunu kanıtlamak için dönüp bize gülümsüyor. "Bu uzun uçuştan sonra hepiniz aç olmalısınız. Mutfakta bir sürü yiyecek var. Lütfen gelin, bir şeyler yiyip için."

Diğerleri geçerken, elimi sıkmak için uzanır. "Tanıştığımıza memnun oldum, Vasily. Nina'nın burada güvende olacağını bilmeni isterim. Kayınbiraderlerim ve kızlarımız da yeğenlerimden biri ile birlikte burada olacaklar." Nina'ya gülümser. "Torunum, Lev'in torunu ve Vitaly'nin torunu ile de tanışacaksın."

Nina gülümser ve dikkatinin dağılmasına ve arkadaşlık edilmesine minnettar olduğunu anlarım, ama başka bir kadın gelip kendini Danil'in eşi Simona olarak tanıttığında, Nina'nın soğukkanlılığı bozulmaya başlar. Bu odadaki kimse, karımın hissettiklerini anlayabilirse, o da oğlu bizim kızımızla birlikte tutulan kadındır.

Simona Nina'yı kucaklayarak, "Oğlum kızını koruyacak. Biliyorum ki koruyacak," der.

Bunu o kadar ikna edici bir şekilde söylüyor ki, bu beni bile biraz rahatlatıyor. Sarılmayı bırakıp Nina'nın elini sıkıyor ve hepimize onu koridorda takip etmemizi işaret ediyor. Daha da büyük bir oturma odasına açılan geniş bir mutfığa giriyoruz. Bize bakan yüzlerin sayısı çok fazla ve eşleri ve çocukları bize tanıtılırken tüm isimleri ezberlemeye çalışıyorum. Roman yanıma yaklaşp hafifçe gülüyor.

"Hepsini ezberledin mi?"

Ona bakıp başımı sallarım. "Sanırım, evet."

"Genelde dışarıdan insanları böyle davet etmeyiz, ama burayı kendi gözlerinle görmeden ve herkesi tanımadan karını burada bırakmak istemeyeceğini biliyordum," diyor.

Ona karşı çıkmıyorum, çünkü ikimiz de onun haklı olduğunu biliyoruz. Bunun yerine, köşedeki adama, Lev'in hamile kızıyla evli olan adama başımı sallıyorum. "Alessi Mafyası'nı o mu yönetiyor?"

Roman başını sallır. "Evet, öyle, ve bu konuda bizimle birlikte çalışacak."

Grubun geri kalanına göz gezdiriyorum ve bu ittifakın ne kadar sorunsuz gittiğini takdir etsem de, buradan bir an önce çıkıp kızımı geri almaya hazırım.

Sanki sabırsızlığımı hissetmiş gibi, Roman sorar: "Planı gözden geçirmeye hazır mısın?"

"Sen beni ilk aradığında hazırdım," diye hatırlatırım.

O hafifçe güler. "O zaman sana güvenebilir miyiz bilmiyorduk." Kardeşlerine bakarak hafifçe başını sallar ve onların merdivenlerden aşağı inmeye başladıklarını izlerim. Evli olanların odadan çıkmadan önce eşlerini öpmek için zaman ayırdıkları da gözümünden kaçmaz. Şiddet gören kadınlarla birlikte oldum. Nasıl davrandıklarını bilirim ve bu kadınlar hiçbir uyarı işareti göstermiyorlar. Max için endişeleniyorlar, evet, ama tüm bu erkeklerin huzurunda küçük düşmek yerine, aktif olarak onlardan teselli arıyorlar ve erkekler de bunu sağlamaktan çok mutlu görünüyorlar.

"Kızımı gören adamla konuşabilir miyim?" diye soruyor Nina, bize en yakın duranların dikkatini çekerek.

"Val," diye seslenir Roman, kolunu hala karısına sıkıca dolamış olan genç adama eliyle işaret eder. Melnikov kardeşlerin kan bağı olmadığını biliyorum, ama Val'in karısının da Matvey'in kızı olarak tanıtılmasına yine de şaşırmıştım. Kuzen gibi büyümüş olmaları bu ikisi için geçerli değildi galiba.

Val, karısının etrafına kolunu dolayarak yanımıza gelir ve uzaktan bile yüzündeki iyileşmekte olan morluklar ve kesikler açıkça görülür. Nina bunu görünce hızlıca nefesini tutar ve Val, Nina'nın yüzündeki dehşeti görmüş olmalı ki, hemen ona güven verici bir gülümseme atar.

Yüzünü işaret ederek, "Bu sadece benim için oldu. Kızına zarar vermediler," diyor.

Valentin Melnikov'a hemen minnettar hissediyorum. Söylediklerinin doğru olduğuna tam olarak ikna olmuş değilim, ama Nina'yı ikna etmesi yeterli. Tek umursadığım bu ve Nina rahat bir nefes aldığı anda, onun görmemesi için başının üzerinden ona teşekkür etmek için başımı sallıyorum. Val bunu kabul ederek beni ele vermez, ama Nina'ya bakar ve ekler: "Kızın güvende ve kuzenim onun güvende kalması için elinden geleni yapacak. Talia çok cesur." Gözlerime bakarak şöyle der: "Onunla gurur duymalısın. Kendini tutuyor ve güçlü kalıyor."

"Öyleyiz," diyorum ona.

Nina elini uzatıp Val'in elini sıkıyor. "Onun iyi olduğunu bana bildirdiğin için teşekkür ederim."

"Max onu koruyacak," diyor Yelena. "O iyi bir adam. Onun için duyduğunuz korku ve endişeyi ortadan kaldırmayacağını biliyorum, ama onu güvende tutmak için elinden geleni yapacak."

Nina, Val'in karısının elini karnının alt kısmında tuttuğunu fark eder. Bu, karının ilk çocuğumuza hamileyken yapmaktan hoşlandığım aynı koruyucu dokunuş. Bu, yarattığımız küçük hayatı sürekli hatırlatıyordu.

"Bu ilk çocuğunuz mu?" diye sorar Nina ve Yelena kocasına bakarken yüzü gülümsemeyle aydınlanır.

"Evet, biraz sürpriz oldu, ama çok heyecanlıyız," der.

"Öyleyiz," diye onaylar Val, onu daha da kendine yaklaştırıp başının üstüne öpücük kondurur ve kulağına bir şey fısıldar. Bitirdiğinde bana bakar ve "Hazırsan, planladığımız şeyi sana gösterebiliriz," der.

Başımı sallayarak Nina'ya bakıyorum. "İyi olacak mısınız?"

"Evet, iyi olacağım." Bana gerçekten iyi olacağını belirtmek için gülümsüyor. Emily ve Simona'nın, biz aşağıdayken ona eşlik etmek için yanına doğru yürüdüklerini görebiliyorum.

Onlar bize ulaşmadan önce eğilip fısıldıyorum, "Bana ihtiyacın olursa gelip beni çağır ve lütfen bir şeyler yemeye çalış, *zlotse*."

"Endişelenmeyi bırak," diye fısıldıyor bana.

Beni yeterince iyi tanıyor, bunun olmayacağını biliyor, bu yüzden ona hızlıca bir öpücük verip Melnikovları takip ederek ailem de peşimden gelirken alt kata iniyorum. Son bir kez bakıyorum, diğer eşlerin Nina'yı kanatları altına aldıklarını, gülümsediklerini ve ona bir tabak yemek doldurduklarını görüyorum. Onun iyi olacağına dair içim rahatlayınca, tüm dikkatimi önümdeki göreve veriyorum ve büyük bir odaya girdiğimizde, burada daha önce tanışmadığımız birkaç erkek olduğunu görünce şaşıyorum. Masada dizüstü bilgisayarı açık bir şekilde oturan adam, henüz onlu yaşlarında olacak kadar genç görünüyor. Köşede duvara yaslanmış birkaç yaşlı adam var. Genç bir adamla derin bir sohbeta dalmışlar ve içeri girdiğimizde hep birlikte bize dönüp bakıyorlar.

"Bu Niki, küçük oğlum," diyor Danil, ekranından gözlerini zar zor kaldırıp hepimize hızlıca başını sallayan genç adamın omzuna elini koyarak. "Henüz on yedi yaşında, ama bizimle geliyor çünkü

Onun omzunu sıkıyor ve ekliyor: "Ama biz karaya çıkarken o teknede kalacak."

Dominic köşedeki adamları işaret eder. "Onlar kuzenlerim Alessandro ve Dario, bu da Lev'in oğlu Sasha."

Dario ve Alessandro, kuzenleri gibi kalın İtalyan aksanlarıyla hızlıca merhaba diyorlar ve sanırım şu anda Rusça yerine İngilizce konuşmamızın sebebi onlar. Sasha sadece yavaşça gözlerini hepimiz üzerinde gezdiriyor ve bunun biraz tedirgin edici olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Onda bir tuhaflık var ve Volodya'nın gözlerine baktığımda, onun da bunu fark ettiğini anlıyorum. Sanırım benzerler birbirini tanır.

"Tamam, oturun, size planımızı göstereceğiz," diyor Roman, kapıyı kapatıp ön tarafta bulunan büyük ekrana doğru ilerliyor. Ailem odanın ortasındaki büyük masaya oturup ekranı görebilmek için yerlerini alırken, ekran hızla bir harita ile doluyor. Dima, Bran'ın yanına oturuyor ve Bran konuşan kişinin dudaklarını okuyacak kadar iyi göremediğinde, ne olup bittiğini gizlice işaret diliyle anlatıyor.

Hepimiz onların planını izliyoruz. Plan iyi düşünülmüş ve ben de, bir hafta önce Talia'nın yerini benimle paylaşacak kadar nazik olsalardı, tam da bunu yapmayı seçeceğimi isteksizce kabul ediyorum. Apartadó'daki özel bir havaalanına uçacağız. Kamyonlar bizi bekliyor olacak ve oradan Turbo'ya gideceğiz. Yolculuğun son kısmı tekneyle olacak. Sağlam bir plan, ama aynı zamanda milyonlarca farklı şeyin ters gidebileceği uzun ve zahmetli bir plan.

"Havaalanındaki güvenlik ne olacak?" diye soruyor Volodya.

Kardeşıme cevap veren Niki'dir. "Bize yardım etmeye istekli birini buldum."

"Öylece mi?" diye sorar Volodya ve hepimiz sesindeki şüpheyi duyabiliriz.

Genç yaşına rağmen Niki kardeşimden geri adım atmıyor. Omuz silkiyor ve şöyle diyor: "Evet. Ona iki milyon ödüyoruz ve ona, karısına ve çocuklarına sahte belgeler sağlıyoruz. Ülkeyi terk ettikten sonra, o ve ailesi Hawaii'ye uçacak ve hayatlarını huzur ve güvenlik içinde yaşayacaklar, evet, aynen öyle."

Valeri, Niki'nin ses tonuna hafifçe gülerken, Volodya derin bir nefes alır ve "Peki, ama yolculuğun geri kalanı ne olacak? Aranızda İspanyolca bilen var mı? Tekneleri ve kamyonları kim sağlayacak?" der.

"Ödediğimiz tek kişi o değil," diyor Niki. "Güvenebileceğimiz adamlar buldum, aileleri olan ve Kolombiya'dan çıkmak için çaresiz olan, ama aynı zamanda bizim girmemize yardım etmekten mutluluk duyacak adamlar."

Kardeşim hala ikna olmamış gibi görünürken, Niki ekler: "Amaya Karteli yerel halk arasında pek popüler değil. Onları hor görüyorlar, ben de araştırmamı yaptım. Onlara kişisel kin besleyen adamlar buldum. Havaalanında bize yardım eden adam, kızını karteğe kaybetmiş. Onu kaçırmaya çalışmışlar ve kızı direnince onu vurmuşlar. Bize teknelerle yardım eden adam, talep ettikleri koruma parasını ödemediği için kardeşinin infaz edilmesini izlemiş. Bu arada, bu parayı asla ödeyemezdi."

"Kolay olacağını söylemiyoruz," diyor Danil, "ama yeterince uzun süre fark edilmeden kalabilirsek, başarabiliriz. Tony'yi de yanımızda götürüyoruz. O, Alessi ailesinin doktoru."

"Bu durumdan pek memnun değil," diyor Dominic yumuşak bir kahkaha atarak, "ama yardım etmek için her şeyi yapmaya hazır."

"Bize söylemediğiniz bir şey mi var?" diye soruyorum. "Yeni bir şey duyduunuz mu?"

Önümüzdeki kardeşler birbirlerine bakışarak, içgüdülerimin doğru olduğunu onayladılar.

"Anlatın bize," diye talep eder Volodya.

Lev, kardeşimin ses tonuna kaşlarını kaldırır, ama Roman onu görmezden gelir ve "Dün bize bir video gönderdiler," der.

"Kızım," diye sormaya başlıyorum ama sonra duruyorum, sorunun geri kalanını söyleyemiyorum.

"O iyi," diye çabucak cevaplar Danil. "Oğluma zarar verdiklerini gösteren bir videoydu."

"O bir piyanist," diyor Niki, "bu yüzden sağ elinin tüm parmaklarını çıkardılar."

Ağabeyine olanları anlatırken on yedi yaşından çok daha büyük görünüyor ve tahminimce, kurtarma görevine bizimle gelmesine gerek olmasa bile, yine de katılmak isteyecektir. Onun sadakatine hayran olmamak elde değil. Ben kardeşlerim için her şeyi yaparım ve Niki'nin de aynı şekilde hissettiğini söyleyebilirim.

Lorenzo'nun bana gönderdiği son videoyu açıp masanın üzerine koyuyorum. Roman videoyu alıyor ve oynat düğmesine basarken ailesi videoyu görmek için yaklaşıyor. Kızımın korkmuş sesinin odayı doldurmasıyla dişlerimi sıkıyorum ve

video bitene kadar bekledikten sonra, "Amaya ismini işaret diliyle yazıp, sonra bodrum katını işaret etti" diyorum.

Vitaly, "Akıllı kız" diyerek etkilenmiş görünüyor.

Matvey telefonu alır ve videoyu tekrar izler, ama sesini kısacak kadar naziktir, böylece ben de acı çekmek zorunda kalmam. İzlemeyi bitirdiğinde, "Bence Max'i tehdit ederek onu hizada tutmaya çalışıyorlar" der.

"Neden böyle söylüyorsun?" diye sorar Danil, kardeşinin gördüğü şeyi görmek için telefona uzanır.

Matvey ekrana işaret eder. "Kameradan başka yere bakıyor. Bilmiyorum. Sadece bir his, ama bence onları birbirlerine karşı kullanıyorlar." Danil'e bakar. "Max, ellerini kırdıklarında karşı koymaya çalışmadı. Müziğin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, ama o sadece yere diz çöküp bunu kabul etti. Neden böyle bir şey yapsın ki?"

Ses tonundan, yeğeninin bunu neden yaptığını tam olarak bildiği anlaşılıyor, ama yüksek sesle cevap veren Danil oluyor ve "Onu korumak için yapardı" diyor.

"Neredeyse hiç tanımadığı bir kızı kurtarmak için buna izin mi verdi?" diye soruyorum, bunun doğru olmasını umarak ama hayattan bıkmış olduğum için hemen inanamadan.

"Öyle yapardı," diyor Val. Sözlerinde mutlak bir kesinlik var. "Onlar yakınlaşmışlar ve ben ayrıldığımdan beri bu yakınlık daha da güçlendiğine eminim. Kuzenim ellerinin yaralanmasındansa ölmeyi tercih ederdi. Karşı koyardı ve onu o şekilde isteyerek elini uzatması için onu ölümüne dövmeleri gerekirdi."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sadece "Öyleyse, tüm bunlar bittiğinde ona bir borcum olacak" diyorum.

"Önce onları geri getirmeyi düşünelim," diyor Danil, saatine bakarak saatin kaç olduğunu kontrol ediyor. "İki saat sonra ayrılmanız gerekiyor, o zamana kadar ne yapmanız gerekiyorsa yapın."

Vitaly, yumuşak bir kahkaha ve hafif bir gülümsemeyle gerginliği bozan kişi. "Yani, yapılması gereken birkaç şey aklıma geliyor."

"Tanrım, baba," Val'in iniltisini duyuyorum, ama bu, aynı şeyi düşündüğü için odadan çıkmasını engellemiyor.

Volodya Niki'ye bakıp "O haritayı tekrar asabilir misin?" dediğinde şaşırmadım.

Nina'yı kontrol etmem gerekiyor, ama kardeşlerimle daha yakından ilgilenmek için onlara doğru eğiliyorum, detayları bir kez daha gözden geçirmek istiyorum. Her şey bu plana bağlı

ve bunu mahvedecek kişi kesinlikle ben olmayacağım. Uçağımız kalkmadan önce her ayrıntıyı ezberleyeceğim.

Bölüm 7

Simona

"Burada kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim," diyor Nina, ona uzattığım çay bardağını alırken.

Onun karşısındaki kanepeye oturuyorum, Emily ve Jolene'in arasında, Katya ve Alina da yanımızdaki ikili koltukta oturuyorlar.

"Tabii ki," diyor Emily. "Geldiğine sevindim. Uçak iner inmez kızın seni görmek isteyecek."

Nina başını sallar ve kızından bahsedilince gözyaşlarını tutmaya çalışır gibi görünür, sonra yarı yürekli bir gülümsemeyle, "Kocam benim de gelmemi pek istemedi, ama ben ısrar ettim," der.

"Onlar inatçı olabilirler," diyor Jolene, ona dostça bir gülümsemeyle. "Ve aşırı koruyucu."

"Kesinlikle öyle olabilirler," diye onaylar Nina. Bulunduğumuz geniş oturma odasına bakınır. "Çok güzel bir eviniz var."

"Teşekkürler. İnan ya da inanma, bir süre hepimiz burada yaşadık," diyor Emily. "Roman'la tanıştığımda, o ve kardeşleri burada yaşıyorlardı. Evlendikten sonra burada kalmaya karar verdik, ama kısa süre sonra erkekler evlendi, hepimiz bebek sahibi olduk ve daha fazla alana ihtiyaç duyduk. Yine de hepimiz birbirimize yakın yaşıyoruz."

"Biz de Vasily'nin kardeşlerine yakın yaşıyoruz," diyor Nina. "Artık ailemle konuşmuyorum, bu yüzden onun ailesiyle çevrili olmak çok güzel."

"Ben de öyle," diyor Emily ve hepimiz başımızı sallıyoruz.

Danil ile tanışmadan önce ailem vefat etmişti, ama yine de onu ve oğullarımızı tanıyabilselerdi diye düşünüyorum. Bu düşünce boğazıma düğümleniyor ve bütün gün yaptığım gibi gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum. Max'in elinden bahsetmiştim, çünkü o buraya gelmeden önce onları uyarmak istemişim, ama kızlarına söylememeye karar verdik. Natalya ve Sveta'nın ikisi de hamileliğinin son üç ayında ve Yelena zaten bir kez düşük yapma tehlikesi yaşamıştı. Hiçbirimiz böyle bir şeyin tekrar olmasını istemiyoruz. Max güvenli bir şekilde eve dönüş uçağına bindiğinde onları bu konuda uyaracağız. Şu anda zaten yeterince üzgünler, onları daha fazla üzmeye gerek yok. Mia'ya söylemiyoruz çünkü o

silah alıp intikamını almak için onlarla gitmekte ısrar edecektir. Onu bu olaydan uzak tutmak için zaten çok uğraşıyorlar.

Jolene Oregon'da yaşamak nasıl bir şey diye soruyor ve Nina bize sahip oldukları araziye ve kıyı şeridine nasıl bitiştiğini anlatırken, ben Vitaly'nin merdivenlerden gizlice yukarı çıkıp karısına parmağını doğrultmasını görmezden gelmeye çalışıyorum. O, hiç de ihtiyatlı davranmadan, karısına göz kırpmıyor ve parmağını çağırır gibi kıvrıyor.

Nina ne olduğunu görmek için arkasını döndüğünde, Vitaly sırtarak suçlu görünmemeye çalışır. "Karımı bir saniye ödünç almam lazım."

"Sadece bir saniye mi?" diye soruyor Jolene ve hafifçe gülüyor. "Lev bunu duyunca çok eğlenecek."

Vitaly sırtarak Katya'nın beline kolunu doladı. "Aklını pisliklerden arındır Jolene. Karımla bir saniyeden fazla sürebilecek bir konu hakkında konuşmam gerekiyor."

Karısını odadan çıkarmak üzereyken, bir saniye sonra Val merdivenlerden yukarı çıkar. Tüm gözlerin kendisine çevrildiğini görünce, utangaç bir gülümsemeyle boynunun arkasını ovuşturur.

"Dur tahmin edeyim," der Vitaly. "Sen de karınla bir şey konuşman mı gerekiyor?"

"Evet," der Val gülümseyerek, Yelena ise odanın diğer ucuna, Val'in durduğu yere doğru yürürken yanakları kızarır. Val onu kendine doğru çeker, kızaran yanaklarından birine öpücük kondurur ve kulağına bir şey fısıldar.

Vitaly güler, "Neden yukarıda karınla konuşmuyorsun, böylece annenle benim burada yapacağımız konuşmayı duymazsın," der.

Val, hoş olmayan bir görüntüyü kafasından silmeye çalışır gibi başını sallar ve Yelena'yı merdivenlere doğru çekerken inler. Diğerlerinin alt kattan yukarı çıkmaya başladığını duyan Jolene, hafifçe güler ve "Dur tahmin edeyim, tüm kocalarımız gitmeden önce bizimle kısa bir konuşma yapmak istiyorlar," der. Kocasının yüzünün görünmesini izler, mavi gözleri onun gözlerine kilitlenir, dudak halkası ona gülümserken geri çekilir. "Evet," der ve ayağa kalkar. "Onlar gitmeden önce kesinlikle birkaç şeyi konuşmamız gerekiyor."

Her şeyi bir kenara bırakıp samimi bir anı paylaşma yeteneklerini kıskanıyorum. Danil'i o kadar çok özleyorum ki, vücudumun her yerinde hissedebiliyorum, ama ikimiz de kederimizi ve korkumuzu aşp

sarılmaktan başka bir şey yapamıyoruz. Bu durum ikimizi de yiyip bitiriyor ve bundan nefret ediyorum. Nina ve ben kanepede tek başımıza kaldığımızda şaşırmadım. Planı bir kez daha gözden geçirmek isteyecekleri için en son kalacaklarını biliyordum, ama Nina yanımdaki boş yere oturup "Seni bilmem ama ben birkaç değerli dakika boyunca kendimi kocama kaptırmak için her şeyi verirdim" dediğinde şaşırdım.

Daha çok hıçkırık gibi bir kahkaha attım ve ona başımı salladım. "Ben de, ama bunu düşünmek bile kendimi çok suçlu hissettiriyor."

Beni desteklemek için elimi tuttu ve "Kocamı kaybetmenin başıma gelebilecek en kötü şey olacağını düşünürdüm, ama sonra anne oldum ve gerçek korkunun ne olduğunu anladım" dedi.

"Oğlum eve geldiğinde onu balonlu naylonla sarabilirim ve onu gözümün önünden ayırmam" diye itiraf ettim.

Bana küçük bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Bence bu çok mantıklı bir plan, ben de sana katılacağım."

"En küçük çocuğum bu gece onlarla birlikte gidiyor. Bu dünyada en çok sevdiğim üç kişi, onları öldürmeye çalışan insanlarla çevrili yabancı bir ülkede bir arada olacaklar." Titrek bir nefes veriyorum. "Bu bekleyişin her saniyesi cehennem gibi olacak."

"Öyle olacak," diyor Nina, "ama bunu birlikte atlatacağız ve en azından bize mesaj atıp ne zaman indiklerini ve ne zaman döneceklerini haber verebilirler. Uçakta olduklarını bilmek bile büyük bir rahatlama olacak. Talia'nın babasıyla birlikte olduğunu öğrendiğimde tekrar nefes alabileceğim. İkisi de güvende olacak ve sonra balonlu naylon planını başlatacağız."

Oğlumun elinden, duyduğum çığlıklardan, ölene kadar beni rahat bırakmayacak çığlıklardan, acıdan bayılmak üzereyken güzel parmaklarının nasıl parçalandığından ona bahsetmiyorum. Bunları kendime saklıyorum çünkü Max için ne kadar endişeli olsam da, Nina'nın da genç bir kadına iğrenç bir grup adamın yapabileceği her şeyi hayal ederek kendi cehennemini yaşadığını biliyorum.

Elini bir kez daha sıkarak, "Bu neredeyse bitti. Biraz daha dayanmamız gerekiyor," diyorum.

"Biraz daha," diye kabul ediyor ve ekliyor, "sonra tamamen dağılmamıza izin var."

"Anlaştık. Alkolü ben getiririm," diyorum ona.

Kocalarımız nihayet aşağıdan yukarı çıkarken bana gülümsüyor ve Vasily'nin yüzünde bu manzarayı görünce hissettiği rahatlamayı görebiliyorum.

Çocukların Medvedev ailesinden endişe duyduklarını biliyorum, ama onlar içeri girer girmez ve Vasily'nin karısına bakışını gördüğüm anda onları sevdiğimi anladım. Böyle bir sevgiyi taklit edemezsin ve bu bana bu adamlar hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı.

"İyi misin, *zlotse*?" diye sorar, o ayağa kalkıp ona doğru yürürken kanepeye doğru ilerler.

"Evet, burada iyiyim. Endişelenmeyi bırakabilirsin," diyor ona. "O gün gelecek," diyor ona, eğilip alnına bir öpücük kondurarak. "Diğerleri nerede?" diye soruyor.

Vasily merdivenleri işaret eder. "Hâlâ aşağıdalar. Ekipmanlarını kontrol ediyorlar ve Bran oraya vardığımızda en iyi kurulum yerini bulmaya çalışıyor."

Danil bana onu takip etmem için işaret eder, ama gitmeden önce Nina ve Vasily'ye, "Emily size söyledi mi bilmiyorum, ama sizin için misafir odalarından birini hazırladı. Koridorun sonunda, sağdaki son kapı," derim, kapıyı göstererek. "Bu gece hiçbirimizin fazla uyuyabileceğini sanmıyorum, ama ihtiyacınız olursa orada."

İkisi de hızlıca teşekkür ederken, Danil elimi tutup beni ters yöne doğru götürür. Beni az önce çıktığı merdivenlerden aşağı indirip, eskiden paylaştığımız yatak odasına götürdüğünde şaşırıyorum.

"Bu oda bana bazı anıları geri getiriyor," diyor, ilk paylaştığımız odaya bakarak.

"Burada geçirdiğim ilk gece çok korkmuştum, ama seninle güvende olduğumu biliyordum." Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım, yüzümü göğsüne yasladım. "Sana güvenebileceğimi biliyordum."

"Onu sana getireceğim, *sladkaya*," diye söz veriyor. "Onları güvende tutacağım ve ikisini de geri getireceğim."

"Biliyorum."

Beni kaldırmak için eğilir, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni yukarı kaldırır, böylece bacaklarımı beline dolayabilirim ve yüzlerimiz birbirine yaklaşır. Gri gözlerine bakarım ve yirmi yılı aşkın evlilikten sonra, bazen onu kendimden daha iyi tanıdığımı hissederim. Alnımı alnına, avucumu yanağına dayarım.

"Sen de kendine dikkat et," diye fısıldıyorum. "Üçünüzü de geri istiyorum. Hiçbirinizi kaybetmeyi kaldıramam."

"Sen başıma gelen en güzel şeysin," diye başlar ama parmağımı dudaklarına koyarak sözlerini keserim.

"Sakın yapma," diyorum ona.

Kaşlarını kaldırarak bana sorar, "Ne yapıyorum?" "Bana, bilmemi istediğin şeyleri, sana bir şey olursa hatırlamamı istediğin şeyleri söylüyorsun."

Sana bir şey olursa hatırlayacağım şeyler." Onun eve dönmeyeceği düşüncesi gözlerimi yaşartmaya başladı. "Yapma," diye fısıldadım. "Lütfen beni bu şekilde bırakma."

"O zaman seni neyle bırakayım?"

Parmağımı çekip dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. O da hemen bir elini başımın arkasına koyup inleyerek öpücüğü derinleştiriyor, benim onun dokunuşuna aç olduğum kadar o da benimkine aç. Dudaklarımın üzerindeki dudaklarının sıcaklığı, dilinin alaycı dokunuşu ve dişlerinin yumuşak ısırtığı beni nefes nefese bırakıyor ve bunu daha da ileri götürmek için çaresizce can atıyorum. Hâlâ Max konusunda çok korkuyorum, Niki ve Danil'in Kolombiya'ya gitmek zorunda kalmasından hâlâ dehşete kapılıyorum ve yemin ederim ki kırılma noktandan sadece birkaç santim uzaktayım, ama kocamı bir kez daha içimde hissetmeden gitmesine izin veremem. Bunu düşünmek istemiyor olabilirim, ama ikimiz de bir şeylerin ters gidebileceğini ve onun bana geri dönemeyebileceğini biliyoruz, ve eğer bunlar birlikte geçireceğimiz son anlarsa, bu zamanı ikimizden de çaldığım için kendimi asla affetmeyeceğim.

Elimi sırtında aşağı kaydırıp gömleğini çekmeye başladığımda, yine inliyor ve beni yatağa taşıyor. Beni yatırıp, vücudunu benimkinin üzerine eğiyor ve yüzümü inceliyor. "Emin misin?"

"Evet." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum, bu anın her detayını hafızama kazıyorum. "Sana yakın hissetmek istiyorum. Buna ihtiyacım var. İkimizin de buna ihtiyacı var bence."

Gülümser ve hızla gömleğini çıkarır, sonra diğer kıyafetlerini de çıkarır ve benimkileri de çıkarır. Vücudu tekrar benim vücudumun üzerine eğildiğinde, elini altına kaydırır, böylece bacaklarımın arasına yerleşirken boynumun arkasını kavrayabilir.

"Buna kesinlikle ihtiyacım var, *sladkaya*. Seni çok özledim." "Ben de seni özledim," diye fısıldıyorum, o yavaşça içime girerken. Onu sıkıca kavriyorum.

omuzlarına yaslanıp yüzümü boynuna gömmek, o en derin noktaya ulaştığında ve bedenlerimiz birbirine kenetlendiğinde onun adını inleyerek haykırmak istiyorum. Parmak uçları nabzımın attığı noktaya bastırarak, dudakları benimkilerle buluşup beni öpmeden önce, sevdiği gibi kalbimin atışını hissetmesini sağlıyor. Kalçalarını sallayarak, kalın penisini yavaş ve baş döndürücü bir ritimle içime sokup çıkarıyor, bu ritim kafamdaki tüm korkuları ve endişeleri silip süpürüyor. Her vuruşunda, her yumuşak

okşamada ve her derin öpücükte, birlikte her şeye göğüs gerebileceğimizi ve her şeyin yoluna gireceğini hatırlatıyor bana.

Ona sarıldığım kadar güçlü bir şekilde bu umuda da sarılıyorum ve geri dönüşü olmayan noktaya geldiğimi hissetmek beni hiç şaşırtmıyor. Vücudum rahatlamaya can atıyor ve Danil beni doruğa ulaştırmak için ne yapması gerektiğini çok iyi biliyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, ben boşalmaya başladığımda ve onu daha sıkı kavradığımı hissettiğinde. Kalbim, o kendini olabildiğince derine gömüp benimle birlikte boşalırken, başparmağının yastığına karşı hızla atıyor.

Beni olabildiğince sert öper, sanki gitmeden önce bedenini benimkiyle damgalamak, böylece bir parçamı yanında götürmek istermiş gibi. Tamamen teslim olurum, onun doymasını sağlarım ve o boşaldıktan ve son artçı sarsıntılar içimde yankılandıktan sonra bile, içimde kalır, beni yavaşça öper ve son birkaç dakikamızı tadını çıkarır.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor dudaklarına.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Sen yokken tüm zaman boyunca çok korkacağım," diye itiraf ediyorum.

"Oraya vardığımızda sana mesaj atacağım, onu bulur bulmaz ve dönüş yoluna çıktığımızda da mesaj atacağım. Her şey yakında bitecek Simona. Söz veriyorum."

Gözlerine bakıp başımı sallıyorum, çünkü ona inanıyorum. Kocamı tanıyorum ve oğlumuzu bulup eve getirmek için o ülkenin her köşesini arayacağını ve bunu başarana kadar durmayacağını biliyorum.

Benden ayrılmadan önce bana bir kez daha öpücük verir. İkimiz de bu anın bitmesini istemiyoruz, ama ikimiz de bir sonraki aşamayı atlatmak için sabırsızlanıyoruz. Keşke dönüş uçağına atlayabilsek, çünkü aradaki zaman benim akıl sağlığımı hiç olmadığı kadar sınavacak.

O boxerını giyip giyinmeye başlarken, ben oturup sütyenimi alıyorum. Siyah taktik kıyafeti giymiş, ama henüz tüm silahlarını takmamış. O giyinmeyi bitirdiğinde, ben hala yatağın kenarında oturmuş gömleğimi giymeye çalışıyorum. Ayağlarımın arasına gelip yüzümü avuçlarıyla tutuyor.

Ona bakıyorum, her yıl biraz daha grileşen saçlarını ve eskiden olmayan göz çevresindeki ince çizgileri fark ediyorum. Nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, ama ilk tanıştığımız zamankinden daha da iyi görünüyor. "Nasıl oluyor da yaşlandıkça daha da güzelleşiyorsun? Bu gerçekten haksızlık."

Gülümser ve bana bir öpücük verir, sonra külotumu alır ve bana giymeme yardım etmek için diz çöker. "Sen yaşlandıkça daha iyiye gitmediğini mi düşünüyorsun?"

Kıkırdayarak gülerim ve hala on beş kilo vermesi gereken vücuduma ve oğullarımızın bana nazıkçe hediye ettiği çatlaklara bakarım. Danil bana bakar ve külotumu bacaklarımdan yukarı kaydırırken karnımı öpmek için eğilir.

"Sen benim için ilk gördüğüm zamankinden daha da güzelsin," diyor, benim onun hakkında düşündüğüm şeyi yansıtarak. "Ve bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum, tatlım, çünkü seni ilk gördüğümde beni benden aldın."

O bana gülümser ve kot pantolonumu tuttuğunda onu giyerim. Giyindikten sonra, beni tekrar kucaklar ve alnımı öper.

"Oğlumuzu alıp sana eve getireceğim," diyor bana.

Başımı sallayıp ona daha sıkı sarılırım, onu bırakmaktan çok korkuyorum, ama aynı zamanda onun gitmesini ve geri dönmesini, böylece her şeyin bitmesini de çok istiyorum. Yüzümü avuçlayıp bana son bir öpücük verir, sonra elimi tutup beni odadan çıkarır.

Yukarı çıktığımızda herkes son dakika hazırlıklarıyla meşgul. Danil, Niki'nin mutfak adasında oturduğu yere doğru ilerlerken elimi tutmaya devam ediyor. Vasily'nin oğullarıyla konuşuyor, üçünün önünde de yemeklerle dolu bir tabak var.

"Sen de yemek yemelisin," diyorum Danil'e ve ona bir tabak hazırlamak için etrafında dolaşmaya başlıyorum. Dima ve Bran'a gülümsüyorum, ikisi de kolayca gülümsüyorlar. Dima'nın ara sıra Bran'a bir şeyler işaret ettiğini fark ediyorum ve aralarındaki yakın bağ beni çok etkiliyor. Bu bana Max ve Niki'yi hatırlatıyor. İkisi her zaman yakındılar ve Max her zaman küçük kardeşini çok korudu.

Bran sandalyesini biraz döndürerek sırtını duvara dayamış, böylece kimse arkadan ona gizlice yaklaşmıyor ve gözleri sürekli etrafı tarayarak çevresindeki her ayrıntıyı algılıyor. Bratva'da işitme engelli olarak çalışmanın ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum, ama bunu başardığı için ona hayranlık duyuyorum.

Danil'in tabağını bitirip ona uzattım ve o yemeye başlarken yanında durdum. Zaman hem çok hızlı hem de çok yavaş geçiyordu ve ayrılma vakti geldiğinde

ayrılma zamanı geldiğinde, Niki'yi tutup ona sıkıca sarılırım ve kendime, en küçük çocuğumu kollarımda son kez hissetmediğimi söylerim.

"Babanı ve amcalarını dinle," diyorum ona. "Sana söyledikleri her şeyi yap, Niki. Bana gemiden ayrılmayacağına söz ver."

"Öyle yapmayacağım anne. Söz veriyorum," diyor bana.

Onu bıraktığımda, on dört yaşından beri olduğu gibi, tüm boyuyla dikilir ve beni gölgede bırakır. Yanağını okşarım ve o da buna katlanır, çünkü ne kadar korktuğumu bilir ve çok iyi bir kalbi vardır.

"Seni seviyorum, tatlım. Dikkatli ol ve kardeşini gördüğünde onu sevdiğimi söyle, tamam mı?"

"Ben de seni seviyorum anne, söyleyeceğim," diye söz veriyor.

O uzaklaşmadan önce, Sasha yanına gelir ve kolunu omzuna atar. Bana bakar ve gülümser. "Merak etme, Simona Teyze. Hiçbirimiz Niki'ye bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Eğilip ikisine de sarılırım. "Biliyorum, Sasha," derim, yeğenimin bunu deneyen herkesi öldüreceğinden kesinlikle eminim. Bu bilgi beni korkutmak yerine, Niki'nin bu kadar korunacak olması beni çok rahatlatır. "İkinizi de seviyorum. Dikkatli olun ve bize çabuk dönün."

Çantalarını alabilmeleri için onları bırakıyorum ve bunu yapar yapmaz Danil beni kollarına alıyor ve öpüyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, ikimiz de bu anın tadını çıkarıyoruz, sonra sonunda geri çekiliyor.

"Seni seviyorum ve iki oğlumuzla birlikte sana geri döneceğim." "Döneceğini biliyorum. Ben de seni seviyorum Danechka. Dikkatli ol."

O da başını sallar ve isteksizce geri çekilmeden önce beni bir kez daha öper. Silahlar ve ekstra mühimmatla dolu birkaç çantayı alır, omzuna asar ve kardeşlerinin peşinden kapıya doğru yürür. Roman'ın çatı katında küçük bir ordu varmış gibi görünüyor ve adamlar ayrılmaya başladığında, ev çok boş hissettiriyor.

"Ben de sizinle gelemem mi?" diye sorar Evgeny, babasına ve amcalarına bakarak. "Bu çok saçma, baba. Bir ay sonra on sekiz yaşına gireceğim."

Matvey başını sallar ve bu konuda taviz vermeyi reddeder. "Üzgünüm Ev, ama ilk işinin Kolombiya'ya gizli bir görev olması mümkün değil. Annenize bunu yapamam. Ayrıca, kız kardeşine göz kulak olman için sana burada ihtiyacım var. Yel'in sana ihtiyacı var."

"Beni yatıştırmaya çalışıyorsun," der Evgeny.

Matvey oğluna gülümser ve saçlarını okşar, bu da ona sinirli bir bakış kazandırır. "Tabii ki yatıştırıyorum. Henüz Bratva'ya resmi olarak katılmadın bile. Hayatını tehlikeye atmayı reddediyorum ve bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğim."

Evgeny bunun anlamsız olduğunu biliyor, bu yüzden sadece iç geçirip babasına sarılır. "En azından Max'e orada olmak istediğimi söyle. Dikkatli ol baba."

"Söylerim. Göz açıp kapayana kadar döneriz," diyor Matvey.

"Bana yer yok mu gerçekten?" Mia'nın sesi başını çevirmeme neden oldu ve bu kadar endişeli olmasaydım, babasına umut dolu bakışlarına gülerdim. Lev ona aklını kaçırmış gibi bakıp başını salladı.

"Hayatta olmaz, ne şimdi ne de başka zaman, küçük cadı. Annen ve kuzenlerinle burada kal," diyor ona.

"Bu adil değil." Ablasına bakar ve Sasha ona kocaman bir gülümseme attığında, "Bütün eğlenceyi o yaşıyor," diye mırıldanır.

Hâlâ sırttan Sasha, küçük kız kardeşinin yanına gidip ona sarılır. "Merak etme kardeşim, senin için birkaç tane daha öldürürüm."

"En azından acı çektirin," der kız.

Sasha daha da geniş bir gülümsemeyle, "Beni yeterince iyi tanıyorsun, her zaman acı çektirdiğimi biliyorsun," der.

Dario yanına gelir ve Sasha'nın omzuna hafifçe vurur. "Hazır mısın?"

"Tabii ki hazırım," der Sasha. Oğlum için endişelendiğini biliyorum, ama bu görevden heyecan duyduğu da inkar edilemez. Hiç endişeli görünmeyen tek kişi o. Bu yolculuk ne kadar tehlikeli olursa olsun, Sasha buna hazır.

Mia, Dario'ya bakar. Dario, tamamen siyah giyinmiş ve çok tehlikeli görünüyor, ama Mia ona tatlı bir gülümsemeyle "Ölme. Derslerimizi bitirmedik, bana hâlâ öğretmen gereken birkaç şey var," der.

Dario, engelleyemeden gülümser. "Hayatta olmaz," der. "Senin güneş gibi parlak kişiliğinden mahrum kalmak istemem."

Kardeşi ve babasıyla birlikte uzaklaşırken Dario onun başını okşadığında, Daria gülümsemesini saklamaya çalışır.

Dominic durup kızına sıkıca sarılır. Kız, küçük kollarını babasının boynuna dolarken, Dominic ona İtalyanca konuşur ve olan biten her şeyi hafife alarak kızının endişelenmemesini sağlar. Kızını gıdıklar ve iki yanağına öpücük kondurur, sonra onu Natalya'ya geri verir. Eğilir

eşini öper, elini onun hamile karnına koyar ve sonunda diğerlerinin yanına gitmek için uzaklaşır.

Vitya, Luka ve Val hemen arkasındadır, hiçbiri hamile eşlerini bırakmak istememektedir ama oğlumun iyiliği için bunu yapmaya razıdırlar. Hepsi yaptıkları fedakarlığı anlıyorum ve bunu asla unutmayacağım. Vitya karısını ve kızını öperken, Luka da Lara ve Roma'yı öper. Oğlu çığlık atar ve babasına uzanır, Luka onu bir kez daha hızlıca kucaklar.

Val hala Yelena'yı sıkıca kucaklamış, kulağına fısıldarken başının arkasını okşuyor. Vücudunun titrediğini görebiliyorum, ağladığını biliyorum ve kalbim onlar için parçalanıyor. Val hala yaralı, ama geride kalmayı reddediyor ve Max'i kurtarmaya gitmekte ısrar ediyor. Hepimiz onun için endişeleniyoruz, ama Yelena ve annesi bunu en zor karşılıyor. Katya tanıdığım en güçlü kadınlardan biri ve Val'in geri dönüp oğluma yardım etme ihtiyacını ona hiç suçluluk hissettirmede, bu onun kendi oğlunun hayatını tekrar tehlikeye atacak olsa bile. Bunun bir faydası olmayacağını biliyor, ama Val'in zaten hissettiği suçluluk duygusunu daha da artırmasını istemiyor. Val'in bu göreve odaklanması gerekiyor ve hiçbirimiz onun başka bir şey için endişelenmesini istemiyoruz. Bunu bilmek durumu kolaylaştırmıyor ve Val karısından uzaklaşmak zorunda kaldığında, karanlık gözlerinde acı ve korku görüyorum. Elini karısının karnına koyuyor, alnını onun alınına dayıyor ve sadece ona fısıldıyor. Ne derse desin, karısı kendi elini karnına koyuyor ve Val ona vermeden önce onun elinin üzerine koyuyor.

son bir öpücük ve uzaklaşır.

Alina hemen araya girer, kızına sarılır ve Val'e gülümser. "Onun iyi olduğundan emin olacağız, Val. Sen kendini koru."

"Öyle yapacağım," der ve sonra bana bakar. "Onu eve götürüyoruz, Simona Teyze."

"Biliyorum," diyorum ona.

Yelena'ya son bir kez daha onu sevdiğini söyleyip el salladıktan sonra Luka ve diğerleriyle birlikte asansöre bindi. Kapılar kapanana kadar gözlerini karısından ayırmadı ve biz yalnız kaldık; bir oda dolusu aile ve kalmakla görevlendirilmiş korumalar. Üçü Medvedev'in adamlarıydı, ama bizimkiler gibi onlar da arka planda kayboldular. Artık onlara o kadar alışmıştık ki, neredeyse fark etmiyorduk.

Sveta dramatik bir şekilde iç çeker ve kanepenin minderlerine gömülür. "Şimdi oturup bekleyeceğiz. Neyse ki sabırlı biriyim, yoksa bu tam bir işkence olurdu," der, her kelimesinde alaycı bir tonla, ayaklarını uzatır ve kızının kendisine sokulabilmesi için kolunu açar.

"En azından sen hamile bir kadınsın," diyor Evgeny, yanına otururken. "Bu çok aşağılayıcı. Geride kalan tek erkek benim." Samantha kucağına tırmanıp ellerini çırpırmaya başlayınca gülümsüyor.

"Senin burada olmana çok sevindiği belli," diyor Sveta gülümseyerek.

Natalya eğilip Isabella'ya bir şey fısıldar ve kısa süre sonra küçük kız koşarak "Ev amca!" diye bağırır ve yanındaki kanepeye atlar. Lara Roma'yı yere indirir ve Roma bir görevi olan bebek gibi emeklemeye başlar. Evgeny güler ve Roma yeterince yaklaşır yaklaşmaz onu kucağına alır.

Kuzenlerine bakar ve hafifçe güler. "Beni kandıramazsınız. Sadece bir bakıcı istiyorsunuz."

"Tabii ki istiyoruz," diyor Lara, koltuğa oturup ayaklarını uzatarak. "Hamileyiz ve çocuklarımız çok enerjik."

Geri kalanlarımız da kalan koltuklara oturur ve hiçbirisi tek bir mesajı veya telefon görüşmesini kaçırmak istemediği için hepimiz cep telefonlarımızı elimizde tutarız. Kolombiya'ya varmaları saatler sürecektir, ama umurumda değil. Onlar güvenli bir yere varana ve uçağın inişini görene kadar cep telefonum elimden düşmeyecek. Nina yanıma oturur ve Isabella meraklanıp yanıma gelince gülümser. Isabella, Nina'ya en sevdiği peluş hayvanları göstermeye başlar ve daha fazlasını almak için geri koştuğunda, Nina bana bakar ve gözlerindeki özlemi fark ederim, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum.

"Torunlarımın olmasını sabırsızlıkla bekliyorum," diyor ve gözleri dolmaya başlar başlamaz elini tutuyorum.

"Oraya gitme," diye uyarıyorum onu. "Aklının sana ters gidebilecek her şeyi anlatmasına izin verme. Üç çocuğun var ve hepsi sana bir sürü torun verecek."

O da başını sallar ve bana titrek bir gülümseme atar. "Sen de öyle. İki oğlun da senin için aynısını yapacak."

"Birbirimize fotoğraf gönderebilmek için iletişimde kalmalıyız," diyorum ona. Max'in kızlarıyla iletişimde kalmak isteyeceğinden emin değilim

yoksa bu acı dolu dönemi hatırlamak istemeyeceğini bilmiyorum, ama Nina'yı seviyorum ve umarım tüm bunlar bittikten sonra da iletişimde kalmak ister.

Telefonun çalmasıyla kalbim göğsümde atmaya başlar. Benim telefonum olmadığını biliyorum, etrafa bakınırım ve Jolene'in telefonuna cevap verdiğini görünce dururum. Bir saniye sonra iç geçirir ve "Beni çok korkuttun Lev. Bir şeylerin ters gittiğini sandım" der. Bir saniye sonra gülüyor ve kızına bakıyor. "Evet, ona bakıyorum. Yemin ederim, bebeğim, kanepede yanımda oturuyor."

Mia annesine kaşlarını kaldırıyor, annesi ise fısıldıyor, "Baban, gizlice kaçıp uçağa kaçak binmeye çalışacağından korktu."

Mia gülerken babasının duyabileceği kadar yüksek sesle konuşur. "Buradayım baba. Merak etme, Sasha daha önce burada kalacağıma dair söz verdirdi. Kalkış için her şey hazır."

"Seni sevdiğini söylüyor," der Jolene.

"Ben de seni seviyorum, baba," diye bağırır Mia.

Jolene birkaç saniye sonra telefonu kapatır, odaya bakar ve "Uçakları dolduruyorlar. Lev, Mia'nın partiye davetsiz katılmaya çalışacağından endişeleniyordu" der.

"Aklımdan geçti," diye itiraf eder Mia, "ama Sasha'ya yapmayacağıma söz verdim ve Dario, bir şey yaparsam bir ay boyunca bana kendini savunma öğretmeyeceğini söyledi. Ayrıca," diye ekler, "bunu mahvetmek için asla bir şey yapmam. Hadi ama, bana biraz güven."

"Yapmayacağını biliyoruz," diyor Jolene, pembeye boyanmış saçlarını geriye doğru tararken. "Baban sadece senin için endişeleniyor."

"Artık durabileceğini söyleyebilirsin. Neredeyse on sekiz yaşımdayım," diyor ve hepimiz gülüyoruz.

"Evet, bu asla değişmeyecek," diyorum ona. "Sen elli yaşında olacaksın, o hala seni arayıp durumunu kontrol edecek."

"Babam hala sürekli beni kontrol ediyor," diyor Natalya gülümseyerek, "ve ben evliyim ve birkaç hafta sonra ikinci bebeğimizi doğuracağım. Kendini hazırla Mia. Bu asla bitmez."

"Evet," diye itiraz ediyor, "ama ben evlenmeyeceğim ve çocuk sahibi olmayacağım, ayrıca Dario on yedi yaşından beri bana bıçak kullanmayı öğretiyor. Kendime nasıl bakacağımı biliyorum."

"Fark etmez," diyor Jolene, hepimiz onaylayarak başımızı sallarken. "Sen onun küçük kızıydın, Mia. Kaç yaşında olursan ol, o seni her zaman küçük cadısı olarak görecektir."

Mia sinirli görünmeye çalışıyor, ama gülümsediğini görüyorum ve babasına kızamayacağını biliyorum. Ailesini çok seviyor, birkaç saniyeden fazla kızgın kalamaz. Yine de bir gün Bratva'ya katılmaya kararlı. Hepimiz bunun geçeceğini düşündük, ama neredeyse on sekiz yaşında, her zamankinden daha kararlı.

Diğerleri konuşmaya başladığında yarım kulakla dinliyorum. Aklım sürekli kocama ve oğullarıma gidiyor. Lev'in nasıl hissettiğini anlıyorum, çünkü Max yirmi bir yaşında olsa da, o hala benim bebeğim; piyano çalarken kucağıma tırmanmayı seven, her yeni nota çaldığımda kıkırdayan küçük gri gözlü çocuk. Onun acı çekmesi, şu anda dayanılmaz bir acı içinde olması ve ben onun için durumu iyileştirememem beni öldürüyor.

Sinirlerim gergin ve daha bir saat bile geçmedi. Ne kadar çökmek istesem de, bunun olmasına izin veremem. Korku ve endişeme yenik düşmem. Ailem güçlü olabiliyorsa, ben de olabilirim. Sevdiğim erkekler için cesur olabilirim ve üçü de güvende ve önümde olana kadar kendimi toparlayabilirim.

Ondan sonra, hak ettiğim çöküntüyü yaşayacağım.

Bölüm 8

Talia

"Max, lütfen tekrar uykuya dalma." Onun yüzünü avuçlarımla tutarken, avuçlarımda içinde ateşinin sıcaklığını hissederek yalvarıyorum. Güzel gözleri donuklaşmış ve onu uyanık tutamıyorum. Kaşlarını kapatan koyu saçlarını geriye doğru çekince, gözleri açılıyor ve benimkilere bakıyor. Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakarken, birkaç değerli saniye boyunca kafasındaki karışıklığın kaybolduğunu görüyorum.

"*Svetik moy*," diye fısıldadı ve bu iki kelimede duyduğum acı ve özlem kalbimi parçaladı. Hayatta kalacağına dair umudunu kaybetmeye başlamıştı ve ben bunun olmasına izin veremezdim.

"Sakın benden vazgeçme," diyorum ona. "Çok yaklaştık, Max. Hissedebiliyorum. Bizi kurtarmaya geldiklerini biliyorum. Sadece biraz daha dayanmanı istiyorum."

Ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve sağlam elini uzatıp parmaklarıyla yüzümü okşuyor. "Keşke sana şarkını çalabilseydim."

"Hala bana o şarkıyı çalıyorsun. Bu kadar kolay kurtulamazsın. Bana bir söz verdin ve ben seni bu sözüne bağlı tutacağım."

"Sanırım enfeksiyon kapıyorum. Bunun benim için nasıl biteceğini ikimiz de biliyoruz."

"Hayır," diyorum, ona yaklaşarak. "Hikayemiz böyle bitmeyecek. Ben seni kaybetmek için tanışmadım. Bunu kabul etmiyorum." Gözlerim yaşlarla dolu olsa da, ona yapabildiğim en büyük gülümsemeyi gösteririm. "Seni burada bulmayı hiç beklemiyordum, ama buldum ve şimdi bulduğuma göre, seni kaybetmemek için kararlıyım, Max Melnikov."

Bana hafif bir gülümsemeyle bakıp başparmağını çenemin üzerinde gezdirir. "Seni seviyorum, Talia. Ya başaramazsam diye, bunu bilmeni istiyorum. En azından bir kez duymunu istiyorum, gerçi hayatımın geri kalanını bunu sana söyleyerek geçirmek isterdim."

Sözleri kalbimi parçaladı. Bu koşullar altında bile, bunu duymak hala çok güzeldi ve ben daha da ağlamaya başlayınca, gözyaşlarımı sildi ve bana veda gibi görünen bir gülümseme attı. Bundan hoşlanmadığım için, aramızdaki mesafeyi kapattım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Yumuşak bir öpücük,

dudaklarımın onun dudaklarına nazikçe değmesi, ama ona ne kadar çok sevdiğimi hissedebilmesini umarak tüm kalbimi bu öpücüğe koydum.

Geri çekildiğimde, bana gülümser ve ben de "Ben de seni seviyorum Max, ve senin ölmene izin vermeyeceğim. Bunu birlikte atlatacağız, buradan çıktığımızda ve kendimi temizleme fırsatı bulduğumda, seni gerçekten istediğim gibi öpeceğim" derim.

O, yorgunluktan gözleri kapanmaya başlayan bir halde, hafifçe gülümsedi. "Anlaştık," diye fısıldadı. "İkimiz de temizlendikten ve bana yüksek dozda ağrı kesici verildiğinde, istediğin kadar benimle istediğini yapabilirsin."

Gülümserim ve onu tekrar öperim. "Sana tutacağım bir söz daha." O gülümser, ama gözleri çoktan kapanmıştır ve birkaç saniye içinde tekrar uykuya dalar. Çok fazla uyuyor, neredeyse hiç içmiyor ve yemek yemeyi reddediyor. Bunun vücudunun büyük travma ve acıyla başa çıkma yöntemi olduğunu biliyorum, ama bu beni çok korkutuyor ve ateşi de başladığı için endişelenmeden ve en kötüsünden korkmadan edemiyorum. Kollarımı ona doluyorum, onu daha sıkı sarıyorum, artık koyu mor maviye dönmüş ve o kadar şişmiş ve şekli bozulmuş eline dokunmamaya dikkat ediyorum, çünkü bir daha asla tam olarak kullanamayacağından korkuyorum.

Kapı açıldığında Max'i daha sıkı sarıyorum, ama içeri giren Mateo'yu görünce rahat bir nefes alıyorum. Ona tam olarak güvenmiyor olabilirim, ama diğerlerine göre bin kat daha fazla güveniyorum. Kollarında bir sürü malzeme taşıyor ve yeterince yaklaştığında pahalı takım elbisesiyle çömelip bana getirdiklerini göstermeye başlıyor.

"Daha fazla su ve yiyecek," diyor, birkaç şişe su, portakal ve granola barlarını sıraya dizerek. Kimse görmeden mutfığa girip bulabildiklerini aldığını hissediyorum. "Biraz aspirin." Bana küçük bir şişe hap uzatıyor ve rahatlamaktan neredeyse ağlayacağım.

"Teşekkür ederim," diyorum, bunun ağrıyı dindirmek için yeterli olmayacağını bilsem de, belki ateşi düşürmeye yardımcı olur ve bu noktada, hiçbir şey yapmamaktan iyidir.

Son olarak uzattığı şey küçük ve siyah bir aletti ve düğmeye bastığında keskin görünümlü bir bıçak çıktı. Sapını elime verdi ama ben almayınca, "Başka biri buraya gelirse al ve kullan," dedi.

"Bunu bana neden veriyorsun?"

Koyu renkli gözleri benimkilerle buluştu ve ben, o içeri girdiğinde Max için o kadar endişelenmişim ki, onun ne kadar yorgun göründüğünü fark etmemiştim. Ne yaptığını bilmiyorum, ama biz burada çürürken o yukarıda keyif çatmıyor. Mateo stres sınırına gelmiş bir adama benziyor. Elini çenesine götürüp, sanki rahatsız olmuş ve tıraş olmak istiyormuş gibi, uzamış hafif sakalını kaşıyor.

"Her şeyin mahvolmak üzere olduğunu hissediyorum," diye itiraf ediyor. Sesi, görünüşü kadar yorgun geliyor. "Bıçağı al ve gerekirse kullan. Miguel'i gözetleyemeyeceğim ve ikimiz de onun güvenilmez olduğunu biliyoruz."

Ayağa kalkmadan önce, "Ne olursa olsun, ben bunların hiçbirine razı olmadım. O zaman ellerim bağlıydı, ama seni korumak için elimden geleni yaptım," diyor. İtirafı beni şaşırtıyor, ama cebinden bir anahtar takımı çıkarıp bileklerimdeki kelepçeleri çözmeye başladığında daha da şok oluyorum. Mateo, iyi olan bileğinden kelepçeyi nazikçe çıkarınca Max uykusunda inler ve ikimiz de kelepçelerden kurtuluruz. "Kelepçeleri yakınında tut ki, hala takılıymış gibi davranabilesin. Biri içeri girip kelepçelerin olmadığını görürse, seni vurur," diye uyarır ve ben başımı sallar, kelepçeleri kolayca ulaşabileceğim bir yere yaklaştırım.

Ayağa kalkmaya başlar, ama ben uzanıp onun ön kolunu tutarım. Çenesi gerilir, bunun benim kirli olduğum ve onun güzel takım elbisesine dokunduğum için mi, yoksa sadece dokunulmaktan hoşlanmadığı için mi olduğunu bilemem. Elimi indirip ona küçük bir gülümseme atarım.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, her kelimesinde içtenlikle. Onun kim olduğunu bilmiyorum, ama o olmasaydı Miguel tarafından saldırıya uğrayıp dövülürdüm ve eminim ki Max ve ben ölmüş olurduk. "Babama bize yardım ettiğini söyleyeceğim," diyorum, bunun yapabileceğim en iyi şey olduğunu bilerek. Ailem intikam almak isteyecek, ama onun hayatını bağışlamalarını sağlayabilirsem, bunu yapacağım. Bu adil olur.

Mateo başını salladıktan sonra ayağa kalktı. Max'e bir kez daha baktı. "Daha fazla su içmesini sağla ve mümkün olduğunca çabuk aspirin ver."

"Tamam," diye söz veriyorum ve o çıkıp bizi yalnız bırakmadan önce tekrar teşekkür ediyorum. İlaç şişesine bakıyorum, ama hepsi İspanyolca yazılmış ve ne yazdığını hiç anlamıyorum. Mateo'nun Max'i zehirlemek için bu kadar zahmete gireceğini sanmıyorum, bu yüzden bu konuda endişelenerek zaman kaybetmiyorum. Bu noktada riske değer.

Max hala baygın, bu yüzden saçlarını düzeltip alnını öpüyorum. "Bence ilk çocuğumuza onun adını vermek için deliye dönmemize gerek yok

ama bence Mateo az önce hayatımızı kurtardı."

En azından küçük bir gülümseme ya da göz kapaklarının titremesi umuyorum, ama hiçbir şey olmuyor. Onu uyandırmak istemiyorum ama şu anda ilacın daha önemli olduğunu biliyorum, başını öpüyorum ve parmaklarımı yanağına doğru kaydırıyorum. Sakalı artık daha uzun ve parmaklarımı sakalının içinden geçirdiğimde, hafif bir inilti çıkarıyor.

"Uyanman lazım, Max. Mateo sana aspirin getirdi."

Yüzünü öpmeye ve adını söylemeye devam ediyorum, onu bilinçlenmeye teşvik ediyorum ve sonunda gözlerini açtığında, ne kadar acı çektiğini görünce içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor.

"Seni uyandırmak zorunda kaldığım için üzgünüm, ama bunu alman gerekiyor."

"Ne?" diye fısıldadı, sersemlemiş ve acıdan odaklanmakta zorlanıyordu.

"Mateo aspirin getirdi." İki hap döktüm, bir şişe su aldım ve Max'in kafasını kaldırmasına yardım ettim. Yuttuktan sonra, biraz daha içmesini sağladım ama o başını sallayarak geri kalanını içmeyi reddetti.

"Bir şeyler içmelisin," diyorum ona. "Bir şeyler yiyebilir misin?" "Hayır, midemde tutmam imkansız."

iyi elini kaldırarak bana bakar ve "Neden zincirlenmedim?" diye sorar.

"Mateo zincirleri çözdü. Bana da bunu verdi," diyorum, bıçağı kaldırarak. Max daha da oturmaya çalıştığında, onu nazikçe geri yatırıyorum. "Yatman lazım."

"Silahımız var. Kaçmayı denemeliyiz," diye tartışır, ama bu sözleri söylerken bile vücudu titremeye başlar ve yaralı kolunu en ufak bir hareketiyle yüzü solgunlaşır.

"Lanet olsun," diye inler, geri uzanır ve başını tekrar kucağıma yaslar. Bir saniye sessiz kalır, sonra sonunda, "Tamam, yeni plan. Birinin gelmesini bekleriz, hala zincirliymişiz ve ben yarı ölüymüşüm gibi davranırız," der ve bana çarpık bir gülümseme atar. "Bunu taklit etmek zor olmamalı. Sonra onu öldürür, silahlarını ve cep telefonunu alırım. Ailelerimizle iletişim kurmanın bir yolunu buluruz ve Niki ile konuşabilirsem, bizi saklanabileceğimiz güvenli bir yere götürebileceğini biliyorum."

"Tamam, o zaman bir planımız var," derim, buradan gerçekten çıkabileceğimize inanmaya başlıyorum.

"Bir planımız var," diye onaylar Max, ama sözleri belirsizdir ve ona baktığımda, gözleri her zamankinden daha camsıdır ve

Elini yaraladığından beri ilk kez yüzündeki gerginlik kaybolur ve yemin ederim ki rahat bir nefes alır. "Bu gerçekten iyi bir aspirin."

Şişeyi alıyorum, ama son otuz dakikada sihirli bir şekilde İspanyolca öğrenmediğim için, etiketi hala okuyamıyorum. "Sanırım bu bir ağrı kesici," diyorum. Ona tekrar bakarak, "Gerçekten çok güçlü bir ağrı kesici," diye ekliyorum.

Max yumuşak bir kahkaha atar ve uzanıp yüzüme dokunur. Yaralanmamış elinin uzun, zarif parmakları yanağımı okşar. "Çok güzelsin," diye fısıldar. "Buradan gerçekten ayrılmak istiyorum, ama senden ayrılmak istemiyorum."

"Ben de senden ayrılmak istemiyorum," diyorum ona, saçlarını geriye doğru tararken. Dokunuşumla gözlerini kapatıyor, dudaklarında tembel bir gülümseme beliriyor, onu hiç bu kadar rahat görmemiştim.

"Tamam, o zaman karar verildi. Birlikte kalacağız." Gözlerini aralıyor ve yumuşak bir kahkaha atıyor. "Köpeğinle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Ona gülümsüyorum. "Senin onunla tanışmanı sabırsızlıkla bekliyorum. Sanırım seni sevecek."

"Bence beni senin sevgini kazanmak için bir rakip olarak göreceksin," diye mırıldanır.

Hâlâ yüzümü okşuyor, ama hareketleri giderek beceriksizleşiyor. "İkinize de yer var," diyorum, gözlerinin kapanmasını izlerken.

"Umarım öyledir, *svetik moy*," diye fısıldadı. Son gücü de onu terk ederken eli düştü, ama uykuya dalmadan önce, "Çünkü seni bırakmayacağım," dedi.

Onu öpüyorum ve daha derin bir uykuya dalarken saçlarını okşuyorum. O, aralıksız yaşadığı ıstıraptan çok ihtiyaç duyduğu bir kaçısa kavuşurken, ben yarım granola bar yiyip biraz su içiyorum, geri kalanını sonraya saklıyorum. Max'in sağlam bileğine metal kelepçeyi hafifçe takarak, hala zincirli gibi görünmesini sağlıyorum, sonra kendiminkini de alıp aynısını yapıyorum. Uzaktan inandırıcı görüneceğinden emin olduktan sonra, başımı duvara yaslayıp gözlerimi kapatarak dinlenmeye çalışıyorum. Yorgunum ama uyuyup ikimizi de savunmasız bırakmaktan çok korkuyorum, bu yüzden kapı açıldığında duyabilecek kadar uyanık kalmaya zorluyorum kendimi.

Hızlı bir şekerleme yapmanın güvenli olabileceğini düşünmeye başlayacak kadar zaman geçtikten sonra, kapının sesi gözlerimi açtıyor. Miguel içeri girip kapıyı arkasında kapatmadan önce bıçağı uyluğumun altına kaydırmak için yeterli zamanım var.

"Burada olmamalısın," diyorum ona, kolumu Max'e daha sıkı sararak.

Sözlerimin onu geri döndürüp gitmesini beklemiyordum, bu yüzden beni görmezden gelip yaklaşmaya başladığında şaşırmadım. Gözlerini Max'in üzerinde gezdirdi ve elinin ne kadar zarar gördüğünü görünce, bıçağın sapını daha sıkı tutmama neden olan bir kahkaha attı.

Parmağını bana doğrultup, "Artık beni durduracak kimse yok," diyor.

Aksanı çok kalın ama her kelimesini anlıyorum ve bu yüzden Max'in omzunu sallayarak onu uyandırmaya çalışıyorum. Tepki vermiyor, acı çekmeden uyuduğu uykusundan uyandırıldığı için rahatsız olduğunu belirten bir inilti bile çıkarmıyor. Tamamen kendinden geçmiş durumda ve beni kurtarmak için yakın zamanda uyanmayacak.

Miguel'in, tamamen savunmasız olan Max'in yanına yaklaşmasını istemediğim için, bıçağı bacağımın arkasında saklıyorum ve olabildiğince geri çekiliyorum. Miguel, ondan kaçmaya çalıştığımı düşünüyor ve yavaşça yaklaşırken gülümsüyor. Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Mateo bana bir silah vermeseydi, bu adamın insafına kalmış olurdum, ama bıçak olsa bile kendimi güvende hissetmiyorum. Ben kardeşlerim gibi değilim. Bu tür durumlarla başa çıkmak için eğitilmedim ve ne yaptığımı hiç bilmiyorum.

"Artık seni kurtaracak kimse yok, *puta*." Miguel, benim kelepçelerimin tam olarak bağlanmadığını ve elim hala uyluğumun arkasında saklı olduğunu fark edemeyecek kadar, despot bir pislik olmaya odaklanmış durumda.

"Benden uzak dur." Duvara çarpana kadar geriye doğru koşuyorum ve kaçabileceğim başka bir yer kalmıyor. Kapana kısıldığımı görüyor ve daha da geniş bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Eğilip kemerini çözmeye başlıyor, benim hiçbir tehdit oluşturmadığım açık olduğu için silahla uğraşmaya bile tenezzül etmiyor. Umarım birkaç dakika içinde onun yanıldığını kanıtlayabilirim. Parmaklarım bıçağın sapını sıkıca kavrarırken, başparmağım bıçağı açacak düğmeye basıyor. Miguel'in fermuarının açılmasının mide bulandırıcı sesi, nefesimi kesmeye yetiyor.

Kalbim hızlı ve düzensiz atıyor, içimi kaplayan korku düşünmemi zorlaştırıyor. Miguel benden bir adım bile uzaklaşmadan durduğunda içimdeki her şey donmaya başlıyor. Büyük vücudu benimkinden çok daha uzun ve tek yapabildiğim kendimi olabildiğince küçültmek. Korkumu görüyor ve bundan hoşlanıyor. Normal bir erkek tiksindirirdi, ama düğmeleri açık pantolonundaki şişkinlik ben ağladıkça daha da büyüyor.

"Seni hasta pislik," diye bağıryorum ona, ama o sadece göz kırpmıyor ve ayaklarımın arasını sertçe ayırıyor. Uyluklarımdan tutup beni sabit tutarken aşağı eğiliyor. Dizleri sert zemine, benim iki yanıma dayanıyor ve beni yerinde sabitliyor. Bıçağı avucumda tutarken, onu kendimden uzak tutuyorum ve ellerimi karnıma götürüyorum. Beni tecavüz etme düşüncesiyle o kadar meşgul ki, hareketlerimdeki şüpheli durumu fark etmiyor.

Miguel, elini başımın yanına koyup kalçalarını sallayarak, bunu ne kadar çok istediğini hissettirirken, iğrenç bir zevk inlemesi çıkarır. Başımı çevirip Max'e bakıyorum, ama o hala o hapların içindeki her neyse onun etkisiyle baygın durumda. Miguel bunu başarır, Max'in kendini asla affetmeyeceğini biliyorum ve bu yüzden, kot pantolonuma sürtünmenin onun ulaşabileceği en yakın şey olmasını sağlayacağım.

Gömleğimi çekmeye başlıyor, onu kenara itip kot pantolonumun düğmesini lanet bir hayvan gibi okşamaya başlıyor.

"Sen lanet bir canavarsın," diyorum ona ve karanlık gözleri benimkilerle buluştuğunda, fırsatı değerlendirip elimi yana kaydırıyorum. Yapmak üzere olduğum şey yüzünden tüm vücudum titriyor. Hiç bu kadar korkmamıştım. Başarısız olmaktan ve bunun benim için ne anlama geleceğinden çok korkuyorum, ama aynı zamanda bu bıçağı birine saplama fikri de beni dehşete düşürüyor. Miguel ne kadar aşağılık bir adam olursa olsun, bu korkunç bir şey olacak ve bunu yapabilecek cesaretim olduğundan tam olarak emin değilim.

Ancak, fermuarımı açmaya başladığında bana başka seçenek bırakmıyor. Ya o ya ben, ve ben kendimi seçiyorum.

Cesaretimi kaybetmeden önce düğmeye basıyorum, bıçağı serbest bırakıyorum ve o ne olduğunu anlayamadan bıçağı boynuna saplıyorum. Kardeşlerimin yapabileceği kadar düzgün bir hareket değildi, ama beceriksiz girişimim işi halletti. Bıçak saplandığında Miguel çığlık attı, ben de yüzümü buruşturup daha sert ittim, bıçağı sapına kadar soktum ve çığlığı yarıda keserek kanın üzerime yağmasını sağladım. Bıçağı yakalamak için başını kaldırır kaldırmaz, kendimi kurtardım ve Max'e koştum, onu korumak için vücudumu onun önüne tuttum.

Oda mide bulandırıcı bir gürültü ve acı dolu inlemelerle doludur. Ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıp, ağlayarak bayılmamak için var gücümle direniyorum. Miguel geriye doğru sendeler, dengesini kaybeder ve yere düşer. Bıçağı çekmemek için yeterli eğitimi almıştır, ama benim bıçak darbem çılgınca olduğu için boğazında tek bir temiz giriş noktası yerine büyük bir yara açılmıştır. Kanamayı durdurmanın bir yolu yok ve kısa sürede gömleği kanla ıslanıyor.

Ellerini kullanarak kanamayı yavaşlatmaya çalışır, ama nafîle, ve koyu renkli gözleri benimkilerle buluştuğunda, bunun farkında olduğunu anlarım. Bana attığı bakışta o kadar çok nefret vardır ki, onu görünce geri çekilirim. Bana ulaşabilseydi, bana mümkün olan en acı verici ve şiddetli ölümü yaşatacağını biliyorum, ama o kadar zayıftır ki, dizlerinin üzerinde sallanmaktadır.

Boğuk, hırıltılı nefesleri hızlanıyor, sonra kanla boğulmaya başlıyor, gözlerini benimkilere dikmiş, nefes almaya çalışıyor. Yaptığım şeyi görmemi, ölümünün her acı verici saniyesini izlememi istiyor. Gözlerimi ayıramıyorum. Ne kadar istesem de, gözlerimi ayıramıyorum.

O bir canavar, diye kendime hatırlatıyorum. Max'in elini mahvetti, onu her gün dövdü ve az önce bana tecavüz etmeye çalıştı. Bu benim suçum değil. Elimi Max'in göğsüne koyuyorum, kalp atışlarının düzenli ritmini hissediyorum, hayatımızı cehenneme çeviren adamın yavaş yavaş ölmesini izlerken bu ritim beni sakinleştiriyor. Nefesi yavaşlıyor, sonunda yanına yığılıyor, oturmak için bile gücü kalmıyor. Bu sefer gözlerimi ondan ayırmayan benim, bu dünyada gördüğü son şeyin ben olduğumdan emin olmak, onu öldürenin ben olduğumu bilmesini istiyorum.

"Siktir git Miguel," diye fısıldıyorum.

Muhtemelen bana bu duygunun karşılıklı olduğunu söylemeye çalışırken bir ses çıkarır, ama tüm vücudu hareketsiz kalmadan önce son nefesini verirken ses boğazında kalır. Kalbi atmayı bırakana kadar yarasından kan akar, sonra yavaş yavaş azalır ve sonunda tamamen durur. Miguel'in gözleri hala açık. Hayattayken olduğu kadar boşlar, ama artık içlerinde hayat yok. Her zamanki öfkesi ve nefreti yok, ve ona ne oldu da böyle kötü bir adam yarattı diye merak etmeden edemiyorum.

Max'e bakıp göğsüne hafifçe vuruyorum ve "Uyandığında sana anlatacak çok ilginç bir hikayem var" diyorum.

Beni duyduğunu gösteren hiçbir işaret vermiyor, bu yüzden bir sonraki adımda ne yapmam gerektiğine odaklanıyorum. Kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum, kelepçeleri çıkarıyorum ve az önce öldürdüğüm adama yavaşça yaklaşıyorum. Ona dokunmak istemiyorum, ama dokunmam gerektiğini biliyorum, yanına diz çöküyorum ve onu aramaya başlıyorum.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye mırıldanıyorum, üzerinde silah ya da cep telefonu olmadığını fark edince. Tek bulduğum başka bir bıçak, ama bu, boynuna sapladığım bıçaktan daha büyük, bu yüzden onu alıyorum, kendiminkini çıkarmak zorunda kalmadığım için minnettarım. Artık yüzüne bakmak zorunda kalmamak için onu ters çeviriyorum

onu olduğu yerde bırakıp Max'in yanına geri döndüm. Vücudum onunla kapı arasında kalacak şekilde önüne oturdum, bir elimle bıçağı sıkıca tuttum ve tüm dikkatimi kapıya verdim.

Üstümüzde silah sesleri duyduğumda irkiliyorum. Kanlı bir elim Max'in uyluğunda, diğeri hala bıçağı tutuyor ve Lorenzo'nun adamları kapıdan içeri dalarsa işimizin bittiğini biliyorum. Kapıyı kilitlemek mümkün değil ve onu destekleyecek hiçbir şey yok. Daha fazla silah sesi duyulunca gözlerim tavana kayıyor.

"Lütfen bana senin olduğunu söyle, baba," diye fısıldıyorum.

Kim olursa olsun, Max'i bırakmayacağım. O kapıdan giren herkes, ona ulaşmak için benim önümden geçmek zorunda kalacak. Ona, sonuna kadar birlikte olacağımızı söyledim ve bu sözümün her kelimesinde ciddiydim.

Ya burayı birlikte terk ederiz ya da hiç terk etmeyiz.

Bölüm 9

Danil

Kolombiya'ya indikten sonra kamyonlara bindirildik ve bizi Necoclí'ye götürmek için bekleyen sürat tekneleriyle bir sonraki durağımıza götürüldük. Hayatımın en yorucu ve yoğun dokuz saatiydi. Ailemiz Medvedev ailesiyle aynı tekneyi paylaşıırken, diğer üçü arkamızdan geliyordu ve erkekler ve ekstra malzemelerle doluydu. Sürücüler yolu iyi biliyorlardı ve ışıkları kapatabilmemiz için ay ve navigasyon sistemlerini kullanarak bizi sahil şeridinden götürdüler.

Niki beni duyabilsin diye ona yaklaşıyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Dizüstü bilgisayarının bulunduğu su geçirmez çantayı sıkıca tutuyor ve yüzündeki endişeye rağmen, hiçbir korku belirtisi göstermiyor. Silahı var ve üç silahlı adamla birlikte teknede kalacak. Bu koşullar altında onu olabildiğince güvende tutmaya çalışıyorum.

"Kardeşini iki saat içinde geri getireceğiz," diyorum ona. O da benim kadar bu işin bitmesini bekliyor ve başını sallıyor.

"Nasılsın Tony?"

Vitaly'nin sesiyle dönüp bakıyorum ve kardeşim Tony'nin sırtına vururken gördüğümde hafifçe gülümsemeden edemiyorum. Genç doktor taktik kıyafet giymiş ve kurşun geçirmez yeleğin en azından biraz rahatlık sağladığını biliyorum. Tony asker değil. Alessi Mafyası'ndaki görevi, insanları parçalamak değil. Onun işi, insanları iyileştirmek. Tamamen kendi alanının dışında, ama iş tanımındaki bu yeni değişikliği, her şeyde olduğu gibi aynı odaklanma ve kararlılıkla kabul ediyor.

Tony kardeşime gülümsüyor ve omuzlarını silkiyor. "Şu ana kadar tıp fakültesinden daha kolay," diyor motor ve rüzgarın sesini bastırarak.

Vitaly gülüyor ve dikkatini Vasily'nin oğullarına çeviriyor. Bran ve Dima derin bir sohbete dalmışlar, elleri o kadar hızlı hareket ediyor ki, birbirlerinin söylediklerini takip edebilmelerine şaşıyorum. Bran'ın tüfeği ayaklarının dibindeki sert kabında. Buraya gelen uçuş da dahil olmak üzere, tüm yolculuk boyunca yanından ayrılmadı. Her zaman ulaşabileceği mesafede. Kardeşine bir şey daha işaret ettikten sonra eğilip çantayı açıyor.

"Lanet olsun," diye mırıldanır Vitaly, Bran'ın keskin nişancı tüfeğinin sökülmüş parçalarını görebilmek için koltuğının kenarına kayar. Tfeğın her parçası köpük kesiklere sıkıca yerleştirilmiştir ve parçaları birleştirmeye başladığında hareketleri emin ve hızlıdır. Yıllardır bunu yaptığı ve bu güzel silahın her santimini çok iyi tanıdığı açıktır.

"Bu bir Accuracy International AXMC mi?" diye sorar Lev koltuğundan.

Dima bize bakar ve sırtarak cevap verir. "Evet. zerinde birçk değişiklik yaptı. Bu silah onun bebeği gibi."

Kardeşi hakkında konuşurken sesindeki gururu duyabiliyorum ve bu bana kendi oğullarımı ve onların birbirleriyle nasıl etkileşimde bulunduklarını hatırlatıyor. Ayrıca Vasily'nin benim gözmdeki değerini de artırıyor. Belli ki berbat bir baba değil ve bu, kardeşlerim ve benim çok saygı duyduğumuz bir şey. Ebeveynlerimiz pislikti ve Rusya'yı terk ettikten sonra bir daha geriye bakmadık. Asla onlar gibi olmayacağımıza yemin ettik. Aile bizim için her şeydir ve gördüklerime bakılırsa, Medvedev kardeşler de aynı şekilde düşünüyor.

Dima saatindeki bir düğmeye basarak saati kontrol eder ve Bran'ın dikkatini çekmek için elini sallamadan önce, onu sırtına vurarak korkutmak yerine, kardeşinin dikkatini çekmek için elini sallar. Bran başını kaldırır, Dima'nın ona işaret ettiği şeye başını sallar ve sonra silahını monte etmeye devam eder. Dima kemerine takılı küçük bir cihazı kontrol etmeye başladığında, merak kardeşimde galip gelir.

Vitaly öne eğilir ve parmağıyla işaret eder, çünkü gerçekten hiç terbiye bilmez. "O şey ne?"

Dima cihazı kaldırır ve Bran'a soruyu işaretlerle sorar. Bran, giydiği siyah eldivenlerden birini çıkarır ve gömleğinin kolunu sıvar. Bize göstermeye çalıştığı şeyi görmek için yeterli ışık yoktur, bu yüzden Dima kardeşinin bileğine işaret eder ve "Vücudunda sensörler var. Bunlar, mesaj gönderebileceğim kablosuz yamalar." der.

Taşıdığı cihazı tekrar kaldırır ve şöyle der: "Bir mesaj yazabilirim ve mesajın içeriğine bağlı olarak Bran'ın taktığı yamalardan biri titreşir ve bilgi anında ona iletilir. Örneğın, tekneye dönme zamanı geldiğinde, sağ omzundaki yama titreşir."

"Hadi canım!" Vitaly, bu teknolojiye hayranlıkla bakarak sorar ve sonra, kendisi olduğu için, sormadan edemez: "Bunlar küçük, titreşimli sensörler mi? Vücudunun herhangi bir yerine takabilir misin?" Güler ve Lev'in koluna hafifçe vurur. "Bu görev çok daha eğlenceli olabilir."

Bran, Dima'nın çevirisini bekler, çünkü karanlık olduğu için dudaklarını okuyamaz. O bir şey işaret etmeden önce sırtışını izlerim. Dima gülerek, "Sensörlerin sadece bir çeyreklik büyüklüğünde olduğunu söyledi," der.

"Peki, bu senin için uygun, değil mi?" Lev, kardeşimize sırtarak diyor. "Belki hazır olduğunda, yetmiş beş sentliklere çıkarabilirsin."

"Siktir git," diyor Vitaly gülerek. "Hiç çeyrekliklerle sikimi örtmedim, ama en az beş dolarlık olmalıyım."

Hepimiz gülüyoruz ve Bran, kardeşi söylenenleri işaret dilinde ifade edince sırtıyor.

Vitaly devam eder ve Val'in koluna hafifçe vurur. "Geçenlerde oğlumu gördüm. Onu yetmiş beş dolara yaz."

Hepimiz gülüyoruz, Bran tüfeğine son birkaç parçayı takarken gerginliğin azalmasına seviniyoruz. Tüfeğini sevgiyle kontrol ediyor ve kardeşinin onun bebeği olduğu konusunda söylediklerini doğruluyor. Hareketlerinde bir saygı var. Bu silahı seviyor ve ona açıkça saygı gösteriyor. Memnun kaldığında, kardeşine bir şey işaret eder. Dima güler ve sonra parmağını dudaklarına koyarak sessizlik için evrensel işareti yapar, ardından ellerini sorunsuz bir şekilde hareket ettirerek kafasında boynuz gibi görünen bir şekil yapar. Yumuşak bir kahkaha atar ve kardeşinin koluna nazıkçe vurur.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sorar Vitaly. Kardeşim merakını gizlemekte hiç iyi değildir. Tanıdığım en meraklı herif odur ve sensörleri duyduktan sonra Bran'a olan ilgisi daha da artmıştır.

Dima gülümser ve işareti tekrar yapar. "*Tikhiy D'yavol*."

Vitaly gülümser ve İngilizce olarak "Sessiz Şeytan. Eh, ona yakışıyor sanırım." der.

"Öyle," diye onaylar Dima. "Kurşun onları vurana kadar kimse Bran'ın orada olduğunu bilmiyor."

"Bunu görmek için sabırsızlanıyorum," diyor Vitaly gülümseyerek.

Dima, kardeşine tercüme eder, kardeşi de benim kardeşimle göz göze gelir ve ona başını sallar. Bran kapalı bir kitaptır. İşaret diliyle konuşurken bile kendinde bir kısıtlama vardır. Kendini kapalı tutar. Daha önce işitme engelli insanların işaret diliyle konuştuğunu görmüştüm ve onlar çok daha hareketliydiler. Bran çok daha sakin. Yüz ifadeleri abartılı değil, kelimeleri ağzıyla söylemiyor, sadece sessiz. Kardeşinin işaret dilinde söylediği bir şeye gülümsediğini veya güldüğünü gördüm, ama bunun dışında, bu adamı anlamak imkansız.

Vitaly gibi ben de merak ediyorum, ama Vitaly'nin aksine, onu beni ilgilendirmeyen milyonlarca soruyla sıkılmayacağım.

"On dakika," diye bağıyor Vasily ve hepimiz son birkaç dakikayı silahları kontrol etmek ve her şeyin hazır olduğundan emin olmak için kullanıyoruz.

Ben zaten hazır olduğum için hızlıca bir kontrol yapıp en küçük oğluma odaklanıyorum. Saçları su sıçramasından ıslak ve son altı haftanın endişesi ve stresine rağmen, hala tam olarak on yedi yaşında bir genç gibi görünüyor. Bir suçluluk dalgası beni vurur. O, evde arkadaşlarıyla video oyunu oynamalı ya da bir randevuda olmalı, kardeşi kurtarmak için dünyanın en tehlikeli kartellerinden birine ulaşmak için Kolombiya sahilinde yarışmamalı.

"Öyle bakmayı kes," diyor, sesini yükseltip duyabileceğim şekilde. "Nasıl bakmayı?"

"Suçlu gibi," diyor ve beni bu kadar kolay okuyabildiğine gülümsüyorum. "Ben gelmek istedim," diye hatırlatıyor. "Gönüllü oldum. Şimdi endişelenmeyi bırak ve kulaklığını kontrol et."

Gülüyorum ve dediğini yapıyorum. Bir ağ kullanıyoruz, her birimiz küçük bir telsiz alıcı-vericiyle donatıldık, böylece sürekli iletişim halinde olabiliriz ve aynı zamanda Niki kartelin telsizlerini, kameralarını ve elektriğini devre dışı bırakabilir. Onlar kör kalacaklar ve diğerleri olabildiğince çoğunu ortadan kaldırırken, Val ve ben küçük bir ekibi Max'i kurtarmak için yöneteceğiz. Plan, Amaya ailesini mahvetmek ve yerleşim yerlerini harabeye çevirmek.

Yaklaştıkça motorlar yavaşlıyor ve sessizce yaklaşmamızı sağlıyor. Karar verdiğimiz iniş noktası, hemen dikkat çekmeyecek kadar uzakta ve Niki'ye her şeyin güvenli olduğunu bildirir bildirmez, ana plaja yanaşacaklar, böylece Max'i gereğinden fazla taşımak zorunda kalmayacağız.

Bizi kıyıya yaklaştırırken, diğer tekneler de arkamızdan geliyor. Niki dizüstü bilgisayar çantasını açıp ekipmanını kurmaya başlıyor, hareketleri Bran'ın silahıyla yaptığı kadar hızlı ve ustaca ve oğlumun görevimizde bu kadar önemli bir rol üstlendiğini görünce içimi gurur kaplıyor. Askeri sınıf kaskı kafasına takmadan önce saçlarını karıştırıyorum, bana gözlerini devirince kaskı hafifçe vuruyorum.

"Bu kurşun geçirmezdir," diyorum ona. "Sakın çıkarmaya kalkışma."

"Çıkarmayacağım," diye mırıldanır ve dikkatini tekrar ekranına verir. Ben diğerlerine bakmak için arkamı dönerken, parmakları klavyede uçar. Medvedevler birbirleriyle konuşurken, ailem

teknenin diğerk tarafında hazırlanıyor. Yeterince yaklaştığımda, Matvey omzuma dokunuyor.

"Fazla uzun sürmez," diyor bana.

Başımı sallayıp Tony'nin acil durum malzemeleriyle doldurduğu sırt çantasını omzuna takmasını izliyorum. Silahlı ama ellerini serbest tutabilmesi için onu koruyacağız. Dominic kuzenleriyle kısa bir konuşma yaparken ben kardeşlerimin gözlerine bakıyorum ve yeğenlerim yanıma yaklaşıyor.

Roman hepimizi tek tek süzdükten sonra, "Hepimiz buradan sağ salim çıkacağız. Anlaşıldı mı?" diyor.

Hepimiz başımızı sallıyoruz, bunun izin verebileceğimiz tek sonuç olduğunu biliyoruz.

"Max'i alıp buradan siktir olup gideceğiz," diyor Lev ve Sasha bir şey söylemeden önce oğluna bakıp ekliyor, "Ve onların tüm kartelini ortadan kaldıracacağız."

Sasha, şeker dükkanındaki bir çocuk gibi sırtıyor. İlk kez, istediği kadar insana istediği her şeyi yapma özgürlüğü veriliyor. Genellikle belirli kişileri işkence etmek veya öldürmek için getirilir, ama hiçbirisi böyle olmamıştır ve ondan yayılan heyecan, lanet olasıca somut bir şeydir. Bu heyecan, önümüzdeki yoğun ormandan yayılan nem ve orman sesleriyle karışıyor.

Lev, oğlunun omuzlarına kolunu doladı. "Elinden geleni yap, Sasha, ama sakın kendine zarar verme. Bir çizik bile alsan annen beni öldürür."

Sasha, sevdiği kafatası maskesini arka cebinden çıkarır ve kafasının üstüne geçirir, orada bırakır. Vücuduna bağlanmış iki tabanca görüyorum ve en az bir tane daha bir yerlerde saklı olduğunu tahmin ediyorum. Diğer silahları bıçaklardır. En sevdiği bıçak, kolay erişim için uyluğuna bağlanmıştır, çünkü bıçak çok uzun olduğu için başka bir yere rahatça koymak mümkün değildir. Bir başka bıçak da belinin alt kısmına yatay olarak kılıf içinde bağlanmıştır, bir tane de ön kolundadır ve sanki bunlar yetmezmiş gibi, Kevlar yelegine ters olarak iki büyük bıçak takılmıştır. Sasha bu gece eğlenmeye niyetlidir.

Niki'nin sesi tüm dikkatimizi ona çeker. "Ben varım. Güvenlik sistemlerini devre dışı bıraktım ve güvenlik kameralarını döngüye soktum. Bana işaret verdiğinizde, elektriklerini keseceğim ve sinyallerini bozacağım."

"Aferin evlat," diyorum ona, sonra diğerlerine dönüyorum. "Hadi Max ve Talia'yı buradan çıkaralım."

Diğerleriyle birlikte tekneden inmeden önce en küçüğümü son bir kez daha gözlerimle takip ediyorum. Herkes sahilde dururken, adamlarımızdan üçü Niki ile birlikte teknede yerlerini alıyor. Onu canlarını feda ederek koruyacaklarını biliyorum ve tekneyi süren yerli, işler ters giderse buradan hemen uzaklaşması için kesin emir almış durumda. Adamlarımıza, işler kötüye giderse Niki'yi uçağa geri götürüp eve uçurmalarını söyledim bile. Simona'yı yalnız bırakmayacağım. En azından birimizin hayatta kalıp ona geri dönmesini sağlayabilirim.

Vasily, Bran sahilden ayrılmadan ve sessizce karanlık ormana kaybolmadan önce oğluna bir şey işaret ediyor. Kompleksin yakınında, onun için ideal bir yer olarak seçtiği yüksek bir sırt var. Termal görüntüleme, bu bölgenin en azından şimdilik boş olduğunu gösteriyor. Lorenzo'nun adamlarının çoğu, kompleksi devriye geziyor veya Val'in uçtuğu geçici pistin çevresinde konuşlanmış durumda.

Şu an için kimse burada olduğumuzu bilmiyor, ama bu durum çok yakında değişecek. Öldürmeye başladığımız anda, ortalık cehenneme dönecek.

"Tanrım," diye Luka'nın söylediğini duyuyorum ve ardından hafifçe gülüyor. Onun bakışını takip ediyorum ve Sasha ile Volodya'nın derin bir sohbete dalmış olduklarını görüyorum, ikisi de sanki lanet olası bir gösteri ve anlatma zamanıymış gibi bir bıçak tutuyorlar. Volodya, Sasha'nın söylediği bir şeye gülümsüyor ve sonra onun uzattığı bıçağı alıyor. Misha ve Yuri, babaları bıçağı incelerken onlara katılıyorlar. Volodya onaylayarak başını salladıktan sonra bıçağı geri verdi ve Misha, dördünün de psikopat suratlarını sırtan bir şey söyledi. Sasha bıçağı uyluğundaki kınına geri koydu ve solunu işaret etti. Zaten bir planı vardı. Mümkün olduğunca çok insanı öldürmeyi içeren basit bir plandı. Bu gece bir görevi vardı ve bundan daha mutlu olamazdı.

Dima bileğine bakar ve "Bran on beş dakika içinde pozisyonunu alacak" der.

Vasily, Val ve benim yanıma gelir. "Oğlum bize koruma ateşi sağlayacak. Volodya ve oğulları Sasha ile birlikte çıkacaklar, Valeri ve oğlu da bizimle olacak."

Vitaly onu duyar ve Sasha'nın kafatası maskesini aşağı çekip babasına başını salladıktan sonra diğerlerinin hemen arkasında karanlığa kaybolmasını izler. Hepsi silahlarını görmezden gelir ve bunun yerine ellerinde bıçaklar tutarlar. Dario gerçekten onlara katılmak istiyor gibi görünür, ama o bizim gruba atanmıştır, bu yüzden yerinde kalır. Vitaly başını sallar ve "Sanırım her ailede bir tane vardır" der.

"Yani, öldürmeyi çok fazla seven tam bir deliyi mi kastediyorsun?" diye sorar Valeri.

"Evet," diyor Vitaly. "Öyle birinden." Gülüyor ve ekliyor, "Ya da senin durumunda üçünden."

"Oh, bırakın eğlensinler," diyor Lev. "Bunun onları ne kadar mutlu edeceğini bir düşün."

"Gerçekten de öyle olacak," diye onaylar Luka. "Sasha günlerdir bu konuda resmen heyecandan uçuyor."

"Tamam, Niki'nin elektriği kesebilmesi için yerlerimize gidelim," diyor Roman, termal görüntülemeyi kontrol ederek hala yalnız olduğumuzdan emin oluyor. Kulaklığını ayarlıyor ve Timofey'e ekibini alıp etrafta dolaşmaya başlaması için işaret ediyor. Dominic adamlarına diğer tarafa geçmeleri emrini veriyor ve geri kalanımız Max'in tutulduğu ana eve doğru yürümeye başlıyoruz.

Hemen arkamdan Vitaly'nin Vitya'ya "Sakın vurulma. Kızım bana bunu asla affetmez" dediğini duyarım.

"Öyle bir niyetim yoktu," diyor Vitya, "ama endişelenmen çok tatlı."

"Yanında atıştırmalıklar var, Vitya," der kardeşim. "Hayatta kalman çok önemli."

Vitya, kayınpederinin onu sevdiğini ama bunu itiraf etmek için fazla gururlu olduğunu bildiği için hafifçe güldü. Valeri onların konuşmasını duydu ve onlara baktı. "Atıştırmalıkların var mı?"

Vitya inlerken Vasily kardeşinin koluna vurur ve şöyle der: "Bundan sağ çıkarsak, eminim daha sonra yiyeceklerini paylaşacaktır."

Herkesin yeteneklerinden emin olmasaydım, şu anda endişelenirdim, ama onların çok iyi eğitildiklerini ve sadece stresi atmak için şakalaştıklarını biliyorum. Malikanenin görünmesiyle tüm bunlar unutulur. Birkaç dakika önceki neşe yerini gerginliğe bırakır ve çevrenin dışında durduğumuzda, Niki'ye her şeyi kapatması için mesaj veririm. Saniyeler içinde, büyük, aydınlık ev ve mülkü çevreleyen güvenlik ışıkları kararır. Gece görüş gözlüklerine geçeriz ve alçakta kalarak Val'i takip ederek evin yan tarafına gideriz. Termal görüntüleme moduna geçince, bize doğru gelen iki kişi görürüm ve diğerlerine durmaları için işaret ederim. Adamlar gözlükler olmadan görece kadar yakın değiller, ama diğerleri gece görüşlerini termal görüntüleme moduna geçirdiklerinde, Dario hemen yanıma yaklaşır ve sağdaki adamı halledeceğini belirtir. Ben başımı sallar ve çalıların arasında sürünürken, o diğer tarafı korumak için yayılır.

Dario, kulaklığımdan fısıldayarak, "Kevlar giymiyorlar. Göğüsleri ve boyunları açıkta. AR-15'leri askıda, ama gevşek tutuyorlar. Sorun çıkmasını beklemiyorlar," diyor.

Silah sesleri duymadıkları ve güvenlik kameraları görüntüleri döngüsel olarak kaydetmeye ayarlı olduğu için, elektrik kesintisinin bir güvenlik ihlali olmadığını varsayıyorlar. Sanırım tüm bunlar önümüzdeki birkaç dakika içinde değişecek. Parmaklarım bıçağımın sapını sıkıca kavrarken, gözlüklerimden onları izlerken adrenalin vücudumu kaplıyor. Yumuşak, belirsiz İspanyolca sesler yaklaşıyor ve yeterince yaklaştıklarında, Dario "Şimdi" diye fısıldıyor ve ikimiz de atlayarak adamları şaşırtıyoruz.

O ateş edemeden veya yardım isteyemeden, elimi ağzına kapatıp bıçağımı boynuna saplayarak her iki tarafındaki karotis damarını kesiyorum ve onu bir dakikadan az bir sürede öldürecek büyük bir yara açıyorum. Bu, kanlı bir ölümdür ve o bilincini kaybedip kollarımda gevşerken, saniyeler içinde ikimizi de kanla kaplar. Dario'nun öldürdüğü adamın yanındaki küçük hendeğe cesedini attığımda, o artık sadece ölü bir yükten ibarettir.

"Gidelim," diyorum diğerlerine. Kulaklıklarından beni duyuyorlar ve Dario ile ben onlara katıldığımızda çoktan eve doğru yola çıkmışlar. Termal görüntüleme, birkaç cesedin daha yaklaştığını gösteriyor ve malikane onlarla dolu. Etrafımızda silah sesleri duyulmaya başlamadan önce yaklaşık on saniye daha huzurlu bir an yaşıyoruz. Bran'ın keskin nişancı tüfeğinin eşsiz sesi kaosa katılıyor ve sağımızdan gelen gruba baktığımda, hepsinin ısı izleri artık yerde yatıyor.

"Lanet olsun," Vitaly yanımda mırıldanıyor, ama devam eden silah sesleri yüzünden onu zar zor duyabiliyorum.

"Bu tarafa," diye bağırır Val ve bizi malikanenin etrafından, onu serbest bırakmak için kullandıkları yan kapıya doğru yönlendirir. Durup birkaç muhafızı vurmak zorunda kalırız, ama oraya vardığımızda kapı kilitli değildir ve Niki sayesinde alarm da çalmaz.

Elektrik hala kesik ve koridora girer girmez biri bize ateş açar. Dario, Tony'yi koruyarak doktoru korurken, Val, Luka ve Vasily ateşle karşılık verir. Tehlike geçince tekrar yürümeye başlarız. Arkamıza dikkat ederek kimsenin bize gizlice yaklaşmadığından emin olurum, ama gözlüğümdeki düğmeye basarak termal moduna geri döndüğümde, hiçbir ısı izi görmem.

Hızlı silah sesleri devasa evin içinde yankılanıyor, ama hiçbirisi bize yönelik değil ve herhangi bir

. Koridorlar karanlıkta labirent gibi geliyor, ama Val tereddüt etmiyor, bizi sola ve sağa yönlendirerek sonunda bodrum kapısına ulaşıyoruz.

"Git," diyor Matvey. "Ben arkayı koruyacağım."

O ve Lev benim yerimi alırlar, böylece ben en önde olabilirim. Bunun bir kurtarma operasyonu değil de ceset alma operasyonu olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama şimdi tek düşünebildiğim bu. Gözlüğümdeki düğmeye basmaya korkuyorum, bu kapının ardında kimseyi canlı göremeyeceğimden ödüm kopuyor.

"İçeride iki canlı var," diyor Val ve sesindeki rahatlama benim hissettiklerimi tam olarak yansıtıyor, ama sonra "Bir ölü var" diye ekliyor ve yemin ederim, bu berbat malikanenin ortasında dizlerim neredeyse bükülüyor.

"İçeri giriyorum," diyerek kapı kolunu tutup kapıyı açtım. Diğerleri yanımda kalarak odayı taradılar ve gerçekten boş olduğundan emin oldular, ama ben önümdeki manzaradan gözlerimi ayıramıyordum. Max yerde yatıyordu ve ısı izi görünmeseydi, öldüğüne yemin ederdim. Bilinci kapalıydı ve nefes alamıyormuşum gibi hissettim. Yaklaşıyorum ve oğlumun önünde duran minik bir kızı görünce şaşıyorum. Elinde bir bıçak var ve bıçağı kullanmak için eğitim almamış olduğu açıkça belli olsa da, bunun onu durdurmayacağını anlayabiliyorum. Oda zifiri karanlık, ama kapının açıldığını duymuş ve artık yalnız olmadığını biliyor.

"Sakin yaklaşma!" diye bağılıyor bana. Sesi titriyor, ama sesinde, oğlumu korumak için ölümüne savaşmaya hazır olduğunu gösteren bir kararlılık var. Onu hemen sevdim.

Beni göremese de ellerimi kaldırıyorum ve olabildiğince sakın bir sesle "O benim oğlum" diyorum.

"Talia?" Vasily diyor ve babasının sesini duyunca ağlamaya başlıyor, ama oğlumun göğsünden elini çekmeyi reddediyor.

"Yardıma ihtiyacı var," diye ağlar.

Oğlumun yanına diz çöküp kulaklığımdaki mikrofonu kullanarak "Niki, beni duyuyor musun?" diyorum.

"Buradayım," diye cevaplar hemen.

"Max'in yanımdayım. O hayatta. Malikanenin elektriğini tekrar açman gerekiyor."

"Tanrıya şükür," diye fısıldadığını duyarım.

Diğer herkes kulaklıklarından bizi duyabiliyor, bu yüzden hepsi gözlüklerini çıkarıp ışıkların yanmasına hazırlanıyor. Saniyeler içinde oda

parlak bir ışıqla doldu ve hepimiz gözlerimizi kırıştırtarak ışığa alışmaya çalıştık.

Talia hala kurumuş kanla kaplı bıçağını sıkıca tutuyor ve onun arkasını baktığımda, boynunda bir delik olan bir adam görüyorum. Termal görüntülemeye görünen koyu renk, onun öldüğünü kanıtlıyor ve sanırım Talia, oğlumu korumak için onu öldürdü.

Vasily kızını kollarına alırken, ben oğlumun yaralarını kontrol etmek için ellerimi üzerinde gezdiriyorum. Eli tamamen şekilsiz hale gelmiş, şişmiş ve koyu mor renkte, parmakları mahvolmuş ve şekli bozulmuş. Ona yaptıkları için tüm dünyayı yakıp kül etmek istiyorum. Tony yanıma diz çöküp Max'in hayati organlarını hızla kontrol ederken, Roman gelip omzumu sıkıyor.

"İyi olacak," diye hatırlatıyor bana. "Onu eve götürüp tedavi ettireceğiz."

Tony, Talia'ya dönerek sorar. "Bir şey mi aldı?"

Ailesinin yanında duran Talia başını sallar. "Aspirin sandım, ama onu aldıktan sonra bu hale geldi." Hüzünlü bir su şişeleri ve granola bar ambalajları yığınının geri koşar ve şişeyi kaldırır. "İspanyolca yazıyor."

Tony şişeye bakar ve sonra bana gösterir. "Sorun yok. Yüksek dozda morfin, ama o iyi olacak." Oğlumun mahvolmuş eline bakar ve sonra gözlerime bakar. "Onu buradan çıkarmalıyız."

Val eğilip kuzeninin sağlam kolunu sıkar. "Eve gitme zamanı, Max," der ama oğlum cevap vermez.

Simona'nın bir saniye daha endişelenmesine dayanamıyorum, bu yüzden ona oğlumuzun hayatta ve güvende olduğunu ve mümkün olan en kısa sürede daha fazla bilgi vereceğimi belirten kısa bir mesaj gönderiyorum. Ona her ayrıntıyı anlatmak istiyorum ama şimdi bunun zamanı olmadığını biliyorum, bu yüzden kendimi zorlayarak telefonumu cebime geri koyuyorum.

Tony çantasından yumuşak bir sedye çıkarmaya başlar. Lev, "Burada bir sorun var," dediğinde, Tony kanvasını düzeltmiştir.

"Ne oldu?" diye soruyorum, Talia'nın yaptığı gibi oğlumun yanında kalarak. Aramızda birkaç adımdan fazla mesafe olmasını istemiyorum. Vitaly ve Matvey yaklaşarak Max'i yanlardan korurken, Tony onu taşıyabilmemiz için her şeyi hazırlamaya odaklanıyor.

"Lorenzo ve bir sürü adamı," diyor Lev ve sonra kapıya doğru bağırıyor, "Kıpırdama lan!"

Alessandro, radyo aracılığıyla neler olup bittiğini aktarır, dışarıda hala savaşılan diğer grupların durumlarını öğrenirken, Lorenzo "Konuşmak istiyoruz" diye bağıır.

"Siktir git Lorenzo," diye bağıırırım ona. "Oğluma yaptıkların için seni öldüreceğim!"

"O hayatta, değil mi?" diye bağıır. "Onu öldürebilirdim, ama öldürmedim." "Sadece konuşmak istiyoruz," diye başka bir ses bağıır. "Ben Mateo, onun oğluyum."

"O bize yardım etti," diye fısıldar Talia babasına. "Bana ilacı ve bıçağı o verdi. Ama babasına güvenme. Bunu emreden oydu," der ve Max'in elini gösterir.

"İkimiz girebilir miyiz?" diye tekrar sorar Mateo. "Silahlarınız sürekli üzerimizde olacak ve biz hiçbir şey yapmayacağız. Sadece herkes için bir çıkış yolu olup olmadığını görmek istiyoruz."

Onlara bu durumdan kurtulmalarının imkânsız olduğunu söylemeye zahmet etmiyorum. Bunun yerine Rusça olarak, "Onları içeri alın. Onları burada mı yoksa dışarıda mı vuracağımız fark etmez," diyorum.

"Tamam," diyor Lev. "Sadece siz ikiniz. Adamlarınız yaklaşırsa, onları vururum."

İki adamın odaya girmesini izliyorum — biri gri saçlı ve yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle, diğeri ise simsiyah saçlı ve çok daha temkinli bir tavırla, ikisi de takım elbise giymiş ve ikisi de kolay kolay boyun eğmeyen adamlar gibi görünüyorlar. Bu, onlar için gerçekten göz açıcı bir deneyim olacak.

Lorenzo ve oğlu, hepimizi aynı anda görebilmek için köşede duruyorlar. Bu pisliklerin küstahlığı beni hayrete düşürüyor. Bizimle savaşmaktansa, bu odaya girip tatlı dilleriyle bu karışıklıktan kurtulabileceklerini düşünüyorlar. En azından silahlı çatışmada bir şansları olabilir — çok küçük bir şans, ama en azından bir şans. Burada mı? Eşiğı geçer geçmez ölmüş sayılırlar.

Amaya Karteli'nin *patronu* hafifçe güldü ve etrafımıza baktı. "Siz çocuklar eğlendiniz. Adamlarımdan bazılarını öldürdünüz ve çocuklarınızı geri aldınız. Ödeştik, hadi iş konuşalım ve bir anlaşma yapalım."

Ben sert bir kahkaha attım. "Sen bizim bölgemize geldin, iki oğlumuzu kaçırdın, onlara işkence ettin ve oğlumun elini mahvettin. Sen öldün, Lorenzo."

"O yaşıyor," diye tartışmaya başlar, ama başka bir şey söyleyemeden, Mateo silahını kaldırıp babasının kafasının yan tarafına bir el ateş ederek hepimizi şaşkına çevirir.

babasının kafasının yan tarafına ateş etti. Cesedi yere düşmeden önce, Mateo ellerini kaldırdı ve parmağını tetikten çekti, böylece tehdit oluşturmadığını açıkça gösterdi.

"Tanrım, evlat," diyor Vitaly. "Ben de babamla sorunlarım olduğunu sanıyordum."

Mateo bize bakar ve sonra yan tarafta yatan cesede gözlerini gezdirir. Talia'ya başını sallar. "Bıçağın işe yaradığına sevindim."

"Yardım etti. Teşekkürler," diyor. Kardeşine ve amcasına bakıyor, sonra dikkatini babasına veriyor. "O bizim hayatımızı kurtardı. O bıçak olmasaydı Miguel bizi öldürürdü." Ölü adamı işaret eder ve Vasily'nin adamın düğmeleri açık pantolonunun çok suçlayıcı detayını fark etmemesi imkansızdır. Talia durumu yumuşatmaya çalışıyor. Adam onu öldürmekten çok daha fazlasını yapacaktı. "Bize ekstra yiyecek ve su da getirdi ve gardiyanların bize zarar vermesini engellemek için elinden geleni yaptı."

Vasily, Mateo'ya bakar ve onu öldürmekle, kızını kurtardığı için yaşamasına izin vermek arasında açıkça kararsız kalır. "Neden yaptın?" diye sorar ve Lorenzo'nun cesedine başını sallar.

"Bratvas'la savaşmak istemiyorum," diyor. "Babama bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim, ama dinlemedi. Bu konuda çok duygusal davrandı ve mantıklı düşünemedi."

"Öyle mi?" diye soruyorum. "Neden onu daha önce vurup tüm bunları bitirmedin?" Mateo omuz silkiyor. "Onu mantıklı davranmaya ikna etme şansım hâlâ vardı, ama bunun olmayacağı belli oldu, bu yüzden gitmesi gerekiyordu

gitmesi gerekiyordu."

"Yani beş dakika önce mi belli oldu?" diye soruyorum.

"Evet," diyor Mateo, babasını vurmak zorunda kalmış olmaktan hiç etkilenmemiş gibi. "Karteli mahvediyordu."

"Karteliniz mahvoldu," diyor Vitaly gülerek.

"Bir aksilik yaşadık," diyor Mateo, dünyanın en büyük hafifletici ifadesini kullanarak. "Ama biz hala Amaya Karteli'yiz ve bundan kurtulabiliriz."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sorar Roman.

"Senin bölgelerine karışmak gibi bir niyetim yok." Mateo odanın içindeki herkese bakıyor. "Ailemi bir daha asla görmeyecek ve onlardan haber almayacaksın."

"Adamlarımızı vurdun," diyor Matvey. "Güvenlik kamerası görüntülerinde seni gördük."

Mateo kardeşimin gözlerine bakar. "Siz de benimkileri vurdunuz. O gün emirleri uyguluyordum. Bunu anlayabilirsiniz herhalde."

Koridordan boğuk acı çığlıkları geliyor ve baktığımda, Lev'in sırtışını görüyorum, hemen ardından Sasha, Volodya ve oğulları içeri giriyor. Dördü de tam anlamıyla bir kan banyosunun tadını çıkarmış gibi görünüyor ve Talia onun maskesini görür görmez dehşete kapılarak "Aman Tanrım" diye bağırıyor ve çıkmak isteyen çığlığı bastırmak için elini ağzına kapatıyor.

"Maskeni çıkar, evlat," diyor Lev. "Onu korkutuyorsun."

Sasha, Talia'ya bakar. Maskesinin beyazı artık kanla kaplıdır, saçları ve göğsü kanla ıslanmıştır ve elindeki tırtıklı bıçak kırmızıya boyanmış ve botlarının yanındaki betona kan damlaları damlamaktadır. O benim yeğenim ve eskiden onun bezini değiştirdim ama bu yine de ürkütücü bir manzara. Maskesini kaldırır ama gözlerindeki ölü bakış Talia'nın yine korku dolu bir hıçkırık atmasına neden olur. Genelde karanlık tarafını gizleyebilir ama bu gece çok fazla insan öldürdü ve şu anda gerçek kimliğini gizleyemez.

"Maskeyi tekrar tak, Sasha," diyor Vitaly, yeğenine sırtarak. "Şu anda maskesiz daha korkutucu görünüyorsun. Çılgınlığını gizleyelim."

Sasha'nın ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkar ve maskeyi tekrar takar. Lev, Talia'ya bakar. "Sana zarar vermeyeceğine söz veriyorum."

Talia başını sallar, ama ikna olmuş gibi görünmez ve ağabeyinin biraz gerisinde kalır. Amcası ve kuzenleri Sasha'dan daha akli başında görünmüyorlar, ama sanırım Talia onların deliliğine alışık. Volodya'nın Valeri'ye dirsek attığını ve "Bıçakla yirmi, silahla on beş" dediğini izlerim.

"Siktiğimin herifi," diye mırıldanır Valeri. "Ben buradaydım. Lanet olası bir psikopat gibi ormana kaçmadım."

"Kötü bir kaybeden olma," diyor Volodya sırtarak.

Dima telefonuna bakar ve "Bran dışarısı sakın diyor. Gitmemiz lazım" diyerek onları keser.

Tony kanvas sedyeyi açar ve Matvey ile bana Max'i sedyeye kaldırmamızda yardım eder.

"Sorun yok, Max. Seni buradan çıkaracağız," derim ona, umarım oğlumun bir parçası sesimi algılar ve her şeyin yoluna gireceğini anlar.

Sasha yaklaşır ve maske takmış olmasına rağmen gördüklerine çok öfkeli olduğunu anlayabilirim. Takmış olduğu kanlı kafatası yavaşça Mateo'nun durduğu yere döner. Kanlı bıçağı, artık Amaya Karteli'nin başı olan adama doğrultur

ve Mateo'nun şerefine, hemen altına sıçmış gibi görünmüyor.

"Neden hala hayatta?" diye sorar Sasha.

"Kızıma bıçak ve kuzenine ilaç verdi," diyor Vasily. "Onları korudu, o olmasaydı ölmüş olurlardı."

Sasha yavaşça odayı geçerek Mateo'nun önüne geçer. 195 cm boyundaki Sasha, adamdan birkaç santim uzundur, ama Mateo çenesini kaldırarak geri adım atmayı reddeder. Yeğenim, Mateo'nun hala silahını tuttuğunu umursamıyor gibi görünüyor. Silahı yan tarafında tutuyor, parmağı tetikte değil, ama hepimiz onun ne kadar hızlı olduğunu gördük ve ölmeyi umursamıyorsa, yeğenimi kolayca vurabilir.

"Onların eline bunu yapmasına izin mi verdin?"

diye sorar Sasha. "Max gönüllü oldu," der Mateo.

Sasha maskesinin arkasından sert bir kahkaha attı. "Kuzenim, lanet olası bir *piyanist*, elinin mahvolmasını gönüllü olarak kabul etti mi?"

Mateo geri adım atmaz. "Evet."

Sasha yaklaşır. "Ailen ona ne yaptı da bunu isteyerek yapmasına neden oldu?"

Mateo, Talia'ya kısa bir bakış attı. "Onu kurtarmak için yaptı. Ona bir seçenek sunuldu. Ya tüm kartel ona istediğini yapacaktı ya da o elini feda edecekti."

Bunu tahmin etmiştik ama yine de duymak zor. Vasily Rusça küfürler savuruyor, her kelimedede hissedilen öfke tam da bu haberi duyduğumda hissettiğim öfkeyle aynı ama aynı zamanda göğsüm gururla doluyor. Max'in kendini bu şekilde feda etmesinin ne kadar zor olduğunu biliyorum ve onunla gurur duyuyorum. Bir genç kadını hayal edilebilecek en korkunç şekilde istismara uğramaktan kurtarmak için en büyük korkularını göğüsledi.

"Ve bana canavar diyorlar," diye mırıldanıyor Sasha, bıçağını kaldırıp Mateo'nun yüzünde elmacık kemiğinden çenesine kadar uzun bir çizgi kesmeden önce. Derisi kolayca yarılr ve kan akar, Mateo acı içinde inler ama yerinde durur.

"Bu, kuzenime zarar verdiğin için. Seni öldüremeyeceğim için şükret." Mateo eliyle yüzündeki deriyi bir arada tutmaya çalışırken, Sasha hafifçe güldü. "Ama sanırım anneni öldürdüm, bu da beni biraz rahatlattı." Sasha başını çevirip babasını görebilmek için ekledi: "Beni vurmaya çalıştı, bu yüzden haklı bir avdı."

Lev onaylayarak başını sallar ve oğluna hiçbir kuralı çiğnemediğini gösterir. Kanlı kafatası maskesi tekrar Mateo'ya döner. "Eğer bir daha karşılaşsak, sen de haklı bir av olacaksın. Anladın mı?"

Mateo başını sallar, hala kanı durdurmaya çalışır ve birkaç ton daha solgun görünür. Max'i kaldırmadan önce Tony çantadan birkaç malzeme alır ve bunları Mateo'ya uzatır. Mateo minnetle gazlı bez ve dikiş setini alır. Kanlı maske ona döndüğünde Tony, maskenin arkasındaki açık mavi gözlerle karşılaşır ve "Ben doktorum Sasha. Elimde değil" der.

Sasha yumuşak bir kahkaha atar ve Tony'nin kafasını okşayarak Lev ve diğerlerinin beklediği yere geri döner. Sasha güvenli bir mesafeye uzaklaştığında Tony'nin rahat bir nefes aldığını fark etmem.

"Onu taşımaya hazır mıyız?" diye sorarım.

Tony başını sallar ve tıbbi çantasını omzuna asar, sonra oğlumun altındaki brandayı tutar. "Evet, uçağa biner binmez damar yolunu açabilirim."

"Hadi buradan gidelim," diyor Roman ve mesajı dışarıdaki adamlarımıza iletiyor.

Işıklar yeniden yandığında, gözlüklerimizi kullanma konusunda endişelenmemize gerek kalmadı ve Niki, kartel adamlarının bize doğru geldiğini görürse bize haber verecek. Ancak onlar bir darbe aldılar ve tahminimce geri kalan Amaya adamları ormana kaçmışlardır. Mateo karteli geri getirebilir, ama bu kolay olmayacak. Onu hayatta bırakmak içime sinmiyor, ama oğlumu kurtaran bir adamı öldüremem. Sadece babasından daha iyi bir patron olmasını ve şehrimizden uzak durmasını umut edebilirim. Aksi takdirde, Sasha'nın dediği gibi, o da avlanacak. Bu tek seferlik bir affıydı. Eğer tekrar karşımıza çıkarsa, affedilmeyecek.

Matvey ve Vitaly kanvas sedyenin iki ucunu tutarken, Tony ve ben diğer köşeleri tutuyoruz. Onu kaldırırken, yaralı elinin göğsünde sabit olduğundan emin oluyoruz. Diğerleri önümüzde ve arkamızda sıraya girerek, teknelere geri dönerken grubu güvende tutuyorlar.

Sasha ve Volodya'nın bıraktığı ceset yığınları dışında, önümüzdeki salon boş. Cesetlerin üzerinden geçiyoruz ve Talia, cesetlerin boğazlarındaki derin kesikler ve ayaklarımızın altında akan kanı görünce hafifçe inliyor. Taktik botlarımızın altında ıslak bir ses çıkıyor ve arkamıza baktığımda, Dima'nın kız kardeşini sırtında buradan çıkarmak için eğildiğini görüyorum. Bu en iyisi, zavallı kız yorgunluktan bayılacak gibi görünüyor

yorgunluktan bayılacak gibi görünüyor ve bekleyen botlara kadar yürüyebilecek gücü olduğundan emin değilim.

Val bizi geldiğimiz yoldan dışarı çıkarıyor ve evin ana bölümündeki mermer salona vardığımızda, Mateo yön değiştirip malikanenin derinliklerinde kayboluyor ve ben içtenlikle bu adamı son kez gördüğümü umuyorum. Yürümeye devam ediyoruz ve kimseyle karşılaşmadan dışarı çıkmayı başarıyoruz. Niki güvenlik ışıklarını tekrar açıyor ve bakımlı çimlerin üzerine dağılmış cesetleri aydınlatıyor. Daha fazla adamımız mülkün çevresinde sıralanıyor, oğlumu kıyıya doğru taşıdığımız sırada bizi izliyor ve ekstra koruma sağlıyorlar.

"O neydi?" diye sorar Sasha, durup soluna bakar.

"Ben bir şey duymadım," diyor Luka, ama bunu söyledikten hemen sonra, bir insanın çıkaramayacağı kadar tiz bir inilti duyuyoruz.

Sasha maskesini tekrar takar, birkaç adım daha atar ve ardından mülkün orman tarafını çevreleyen uzun çalılarının yanında diz çöker.

Sasha'ya hiç yakışmayan bir ses tonuyla, "Hey, köpekçik, ne oldu sana?" diye mırıldanır.

Düşük bir hırıltı duyulur, ardından elini hızla geri çeker ve gülmeye başlar. Bize dönerek, "Beni ısirmaya çalıştı" der.

Kızmak yerine, hepimiz sesinde hayranlık duyduğunu hissediyoruz.

"Lanet olsun," diye mırıldanır Lev, bunun işleri karmaşılaştıracağını bilerek.

Sasha geri koşar ve Tony'ye elini uzatır. "Biraz gazlı bez lazım."

Tony iç çeker ve ona biraz bulmasını söyler. Sasha ihtiyacı olanı alır ve hayvanın hala inlediği yere geri koşar. Sasha'nın kahkahasını tekrar duyarım ve sonra, hala çalının arkasında saklanan köpeğin etrafına gazlı bezi sararken birkaç kelime duyarım.

"Aferin köpecik," der ve Vitaly başını sallar, Lev ise hafifçe güler. "Isırma beni. Yardım etmeye çalışıyorum."

İstedikini elde edince, köpeği kucağına alır ve bize doğru yürümeye başlar. Kurtarmaya karar verdiği büyük dobermanı ilk kez görürüm. Omzuna gazlı bez sarılmıştır, ama kan çoktan sızmaya başlamıştır.

"Tahmin edeyim, bu benim bir sonraki hastam mı?" diye sorar Tony.

Sasha daha da geniş bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Kimse geride kalmaz, Tony."

"Bence bu sadece bizimle birlikte gelenler için geçerli," diyor Vitaly.

Doberman, Sasha'nın kolunun kenarında başını sarkıtmış, yorgun ve yaralı olduğu için acınası bir inilti dışında hiçbir şey yapamıyor.

"Kuralları değiştiriyorum. Onu burada lme terk edemeyiz," diyor Sasha ve hepimiz onun haklı olduğunu biliyoruz.

"Tamam," diyorum, "ama hadi buradan gidelim."

Kıyı şeridine doğru yürüyüşümüz sorunsuz geçer ve oraya vardığımızda Bran, omzuna tüfeğini asmış ve yüzünde okunamayan bir ifadeyle ormandan bize doğru gelir, ancak Talia'yı görür görmez kocaman bir gülümsemeyle ona bir şeyler işaret eder. Dima onu yere indirir ve ayakları kuma değdiği anda Talia kardeşine doğru koşar. Bran, Talia yeterince yaklaşır yaklaşmaz onu kucaklar, sonra gülümseyerek geri çekilir ve burnunu tıkar.

Talia glerek işaret diliyle "Biliyorum. Kokuyorum" der.

Kardeşi onaylayarak başını sallar, ama yine de umursamadığını göstermek için ona bir kez daha sarılır.

Niki, kardeşini görmek için tekneden atlar ve teknelerdeki ışıklar sayesinde, Max'in elini ilk gördüğünde gözlerindeki dehşeti görebiliyorum.

"O iyi olacak," diye hatırlatırım ona. "O hayatta. Diğer her şey düzeltilebilir."

Kafasını sallar ve onu tekneye taşımadan önce ağabeyinin omzuna dokunur. Niki, kıyıya geri dönmek için tekne yolculuğunda onu yatırabileceğimiz şişme bir yatak hazırlamıştır. Max'i yatağa yatırıp, kayışlarla sabitliyoruz. Hâlâ tamamen baygın ve acı çekmesini istemememe rağmen, bilinci açık olduğunda ve kendim onun iyi olduğunu grebildiğimde çok daha rahat nefes alacağım.

Tony koltuğa oturmaz, bunun yerine sedyenin yanına oturur ve Max'in hayati fonksiyonlarını tekrar kontrol eder. Bana bakar ve "Uçakta elini hareket ettirebilir ve üzerine buz koyabilirim. Ayrıca damar yoluyla serum bağlamak istiyorum" der.

Talia yanıma gelir ve Tony'nin yanına oturur, oğlumun uyluğuna elini koyar, bu hareketiyle aralarında büyük bir samimiyet olduğunu gösterir. Kafamı kaldırıp Vitaly'ye bakarım, o da kaşlarını kaldırır ve aralarında neler olduğunu en ince ayrıntısına kadar bilmek istediğini belli eden bir bakış atar. Ona başımı sallayarak, şimdi bunun zamanı olmadığını belirtirim.

O da razı olur, ama istemediğini anlayabiliyorum ve oğlu ile Matvey'in arasına oturur. Sasha, kalan son koltuklardan birine oturduğunda hala yeni en iyi arkadaşını kuşağında tutmaktadır. Köpeğin gözleri açıktır ve ara sıra hafifçe inlemektedir.

Herkes bindikten sonra Roman ayrılma emrini verir ve biz de kamyon konvoyunun bizi beklediği sahile doğru yola çıkarız. Şafak sökmesine birkaç saat var ve her şey plana göre giderse, gökyüzü aydınlanmadan havalanmış olacağız.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra, tekneler rıhtıma yanaşır ve her şeyi tekrar boşaltmaya başlarız. Kamyonlar beklemektedir ve ormanda bir başka sarsıntılı yolculuktan sonra havaalanına varırız. Uçaklar yüklendikten ve kalkış izni alındıktan sonra hepimiz topluca rahat bir nefes alırız.

Tony hiç vakit kaybetmez. Zaten geçici bir sağlık istasyonu kurmuştur ve havalanır havalanmaz, güvenli olduğu anda Max'e serum takar ve elini nazıkçe sabitleyerek korur ve sarsılmasını önler. Hasarın çok ciddi olduğunu ve düzeltemeyeceğini zaten açıklamıştır. Denemekle daha çok zarar vereceği çok muhtemeldi ve hiçbirimiz bu riski almak istemiyorduk.

"Talía, senin de bunlardan birine ihtiyacın var," diyor Tony, başka bir serum torbasını kaldırarak.

Talía, Tony'nin işaret ettiği koltuğa oturur ve Bran, onu gözünün önünden uzaklaştırmak istemediği için yanındaki koltuğa oturur. Eğer daha iyi bilmesem, ikiz kardeş olduklarını söylerdim. Aralarında güçlü bir bağ olduğu açık ve Talía'ya bakılırken, Sasha sessizce köpeğine müdahale eder, omzundaki kurşun yarasını temizler ve bunu yaparken ona Rusça olarak yumuşak bir sesle konuşur.

"Karım tüm bunları görmediği için mutluyum, ama lanet olsun, şu anda onu ormanda kovalamak istiyorum," diye Volodya'nın kardeşlerine söylediğini duyuyorum.

Sasha bu söz üzerine canlanır ve onlara bakar. "Karını kovalıyor musun? Yani, o bunu seviyor mu?"

Volodya sırtıyor. "Tabii ki seviyor."

Valeri gülerek kardeşinin sırtına vurur. "Kızına Sitka Spruce adını vermek istedi, çünkü onu o ağacın altında hamile kalmıştı, ama Maddie onu Sitka olarak kısaltmaya ikna etti."

"Tanrıya şükür," diyor Vasily. "Yeğenimin adını Spruce koymayacağım."

Volodya omuz silker. "Güzel bir ağaç." Gülerek ekler, "Ve çok dayanıklı. Ayrıca, kızım adını seviyor ve eminim Spruce'u ikinci adı olarak da sevecekti."

"Uh-huh," diyor Valeri gülerek.

Sasha köpeğinin yanına geri döner, ama hala söylediklerini düşündüğünü anlayabiliyorum. Şu anda endişelenecek çok şeyim var, bu yüzden yeğenimin ilkel oyunlara olan ilgisini aklımdan çıkarır ve Simona'ya tekrar mesaj atmaya başlarım. Ona olan biten her şeyi anlatırken, Vitaly'nin "Bu uçakta yemek var mı? Kimse atıştırılmalık getirmedi mi?" dediğini duyarım.

"Tanrım," diye inleyen Vitya, birkaç paket meyveli atıştırılmalık çıkarır ve bunları kayınpederine atar.

Vitaly gülümseyerek onları yakalarken, Valeri iki kardeşine bakar. "Neden benim için atıştırılmalık getirmedi?"

Vasily homurdanır ve Volodya küçük kardeşine gülerek, "Kolombiya'daki kurtarma görevimizde canın atıştırılmalık bir şeyler çektiğinde sana hayvan şekilli kraker getirmeyi düşünmediğim için üzgünüm" der.

Valeri omuz silkiyor ve ailemi işaret ediyor. "Yani, hatırladılar."

Vitaly gülerek çantalardan birini Valeri'ye atar. "Bunlar iyi bir C vitamini kaynağıdır," der. "Böyle görevlerde dayanıklılığını korumak önemlidir. Ayrıca," diye ekler gülerek, "hepsi benim aç olduğumda sinirli olduğumu bilir."

"O aç olduğunda onunla uğraşmaktansa atıştırılmalık taşımak daha kolay," diyor Lev.

Vitaly hiç alınmaz ve ağzına bir jelibon daha atarken, Valeri çantasını açar ve aynısını yapar. "Teşekkürler dostum," der ve kardeşime gülümser.

"Bunun sonu gelmeyecek," diye mırıldanır Vasily.

"Artık atıştırılmalık taşımaya başlamamız gerekecek," diye onaylar Volodya. "Bunu yapana kadar sızlanmayı kesmeyecek."

"Sizi duyabiliyorum," diyor

Valeri. Volodya gülümsüyor.

"Biliyoruz."

Dikkatimi tekrar telefonuma verip, karıma eve gittiğimizi söylüyorum.

Bölüm 10

Maxim

Gözlerimi açtığımda, karanlık tüm vücudumu donduracak kadar soğuktur. Talia'nın adını fısıldarım, ama başım artık onun kucağında değildir ve elleri, sevdiği gibi saçlarımı ve yüzümü hafifçe okşamamaktadır. Oturmaya çalışıyorum, elimden koluma doğru yayılan acıdan inleyerek. Acı eskisi kadar şiddetli değil ve sert beton zeminde değil, yumuşak bir yatakta olduğumu anlamam bir saniye sürüyor.

"Max?"

Işık yanmadan hemen önce annemin sesini duyunca dönüp ona sarılırım, o da beni sıkıca kucaklar, ama elime dikkat eder. Ağlayarak başımı öper, kısa süre sonra babam ve kardeşim de diğer tarafıma gelir ve bir daha asla göremeyeceğime inandığım ailem tarafından çevrelenirim.

"Çok korktum," diyor annem kendini kontrol etmeye çalışırken fısıldayarak. Yüzümü avuçları arasına alıyor, gözlerini üzerimde gezdiriyor ve gerçekten iyi olduğuma kendini ikna ediyor.

Babam ve kardeşim bakıyorum. "Buraya nasıl geldim?"

Babam Niki'nin saçlarını okşadı ve gururla gülümsedi. "Kolombiya'ya gittik ve seni aldık."

"Niki, sen de gittin mi?" diye soruyorum.

Küçük kardeşim gülümsemesini saklamaya çalışıyor, ama ne kadar gurur duyduğunu görebiliyorum. "Ben sadece teknede kaldım."

"O bundan çok daha fazlasını yaptı," diyor babam. "O olmasaydı bunu başaramazdık."

Hala kafamın karışık olduğunu belli etmemeye çalışarak, bulunduğum hastane odasına bakındım. "Talia nerede?"

"Tony, Dominic'in evinde ona bakıyor," diyor babam.

Onun yanımda olmaması göğsümü sıkıştırıyor. Haftalardır ilk kez ayrılıyoruz ve bu hiç hoş bir his değil. Elime bakıyorum ama bandajlı olduğu için ne kadar kötü olduğunu göremiyorum. Annem sağlam elimi tutup sıkıyor.

"Eyaletin en iyi ortopedi cerrahı seni muayene etmek için yolda. Röntgenleri çektiler, ama başka bir şey yapmadan önce uzmanı bekliyorlar."

"Tanrım, ne aldım ben? Bütün bunları nasıl uyuyarak geçirdim?" diye soruyorum, olan biteni bir araya getirmeye çalışarak. "Elimi hatırlıyorum ve Talia'nın sonra bana baktığını hatırlıyorum. Sanırım bana aspirin verdi, ama bu beni böyle bayılmayacak kadar güçlü bir şey olamaz."

"Vücudunda Rohypnol vardı," diyor babam. "Şişede morfin yazıyordu, ama Tony, dönüş uçağında uyanmadığın için bunun daha güçlü bir şey olması gerektiğini biliyordu."

"Tanrım," diye inlerim. "Bu her şeyi açıklıyor galiba."

Babam hafifçe gülümser ve "Ayrıca, kuzeninin arabasını tamir ederken elin ezilmişti" der.

Ona bakıyorum. "Benim, mümkün olduğunu bile bilmediğim bir düzeyde pisim, araba tamir ederken elim ezilmiş ve biri bana tecavüz ilacı vermiş. Hikayemiz bu mu olacak?"

Babam omuz silkiyor. "Bunun olmadığını kanıtlayamazlar ve ben de onlara bunun Rusya'da aldığın bir reçete olduğunu söyledim. Çok kötü uykusuzluk çekiyordun, bu yüzden geceleri bir tane aldın, ama bu, ertesi gün reflekslerini yavaşlattı. Elini zamanında çekemediğin için elini mahvettin. En iyi mazeret değil, ama burası özel bir hastane ve onlara büyük bir bağış yapacağımı zaten açıkça belirttim. Sorun çıkarmayacaklar. Parayı o kadar çok istiyorlar ki bunu yapmayacaklar."

Daha fazla soru soramadan, kapı hafifçe çalındı. İçeri giren adam muhtemelen ellili yaşlarında, uzun boylu ve zayıftı, Tony'yi hatırlatan koyu renk gözlükleri vardı. Ancak, çok daha genç olan Alessi doktoruyla tek ortak noktası buydu.

"Merhaba, ben Dr. Frost." Odaya göz gezdirip, aileme başını salladıktan sonra dikkatini bana verdi. "Siz Maxim olmalısınız?"

"Evet, benim," diyorum. Sol elimle işe yaramaz sağ elimi işaret ediyorum. "Bunu düzeltebilir misiniz, Doktor?"

Yaklaşır ve elime daha yakından bakar. "Hasarın boyutunu daha iyi anlayabilmek için CT taraması ve MR çekilmesini istiyorum." Geri çekilir ve tekrar gözlerime bakar. "Bunu, araba üzerinde çalışırken bir kaza sonucu olduğunu duydum."

"Evet, meğer iyi bir tamirci değilmişim," derim omuz silkerek, onun benim saçmalıklarına inanmadığını bilerek. "Eğer elimi iyileştirebilirseniz,

ben de piyanoya devam ederim."

Konuyu kapatmadan önce, "Bana bu konuda anlatmak istediğin bir şey olmadığına emin misin?" diye sordu. Gözleri kirli saçlarıma ve hala iyileşmekte olan yüzüme takıldı ve ben de hafifçe gülmekten kendimi alamadım.

"Son bir haftadır kuzenimle kamp yapıyorum. Berbat göründüğümü biliyorum, ama izin verilir verilir verilmez düş alacağımdan emin olabilirsiniz." "Muhtemelen banyo yapacaksın," diye uyarıyor beni, "ama önce ne kadar

hasarın ne kadar olduğunu görelim." Aileme dönerek, "Tarama yapmak için bir tekerlekli sandalye getireceğim. Sonuçları gördükten sonra ameliyat gerekip gerekmediğine karar verebilirim."

"Tekrar oynayabilecek mi?" diye sordu annem, benim sormaya cesaret edemediğim soruyu dile getirerek.

Dr. Frost hiçbir şey söylemez. "Önce taramaların sonuçlarını bekleyip görelim."

Annem yanıma gelir ve ne kadar kirli olduğumdan hiç etkilenmeden başımı öper. Tüm ailemin gözlerinin altında aynı koyu halkalar vardır ve hepimiz kilo kaybetmişizdir. Son birkaç hafta hepimiz için zor geçmiştir ve ben hala yeni kazandığım özgürlüğe alışmaya çalışırken hemşire tekerlekli sandalyeyle gelir. Doktor, vücudumun tamamen suya doyduğunu belirler ve serumdan çıkarılmama izin verir. Kaçırıldığımdan beri ilk kez ellerim bağlı veya bir şeye tutturulmamış durumda. Aklım sürekli Talia'ya gidiyor, nasıl olduğunu merak ediyorum, artık özgür olduğumuz için beni görmek istemeyeceğinden endişeleniyorum ve onu o kadar çok özleyorum ki göğsümde fiziksel bir ağrı hissediyorum.

Sonraki bir saat boyunca, hastanede dolaştırılıyorum ve elim bir makineden diğerine sokuluyor. Bana verdikleri ağrı kesicilere rağmen, parmaklarıma herhangi bir şey dokunduğunda acı çok büyük, ama taramaların gösterdiği her neyse, yeni doktorumu memnun ediyor gibi görünüyor.

Hepimiz odama döndüğümüzde, doktorum şöyle diyor: "Bağ veya tendon hasarını onarmak için ameliyat yapmam gerekmeyecek, bu çok iyi bir haber, ayrıca hiçbir kemiğim kırık değil."

Annem sağlam elimi sıkıyor ve rahat bir nefes alırken, ben doktorun söyleyeceği diğer şeyleri bekliyorum.

"Kötü haber ise, çıkık olan her eklemi yeniden hizalamam gerekiyor. Bunun için kolunuzun tamamını uyuşturacağız, ancak parmaklarınızı ne kadar çabuk hizalayabilirsek o kadar iyi."

"Harika," diyorum, parmaklarıma herhangi bir şekilde dokunulmasını hiç istemediğim halde.

"Biliyorum," diyor doktorum, benim alaycı tavrımdan hiç rahatsız olmamış gibi. "Uyuşturduktan sonra daha iyi hissedeceksin. Parmakların yerine oturduktan ve bandajladıktan sonra eve gidip dinlenebilirsin."

Tek istediğim duş almak ve Talia'yı tekrar görmek, ve bunun için yapmam gereken buysa, o zaman bunu halletmeye hazırım.

Doktor aileme bakarak, "Bu oda küçük müdahaleler için donanımlı, bu yüzden siz de uygun görürseniz burada yapabilirim" diyor.

"Bana uyar," diyor babam. "Yine de bize ihtiyacı olursa diye burada olmayı tercih ederim."

Annem onaylayarak başını sallar, Niki ise elime bakar ve gördüğü manzara karşısında neredeyse yüzünü buruşturur.

"Göründüğünden daha kötü değil," diye anlatmaya çalışıyorum, ama o sadece kaşlarını kaldırıyor, benim saçmalıklarına hiç inanmıyor.

Bir hemşire yardım etmek için içeri girer ve sweatshirt'ümü kesip çıkardıklarında, ne kadar kirli olduğumdan dolayı utanç duyarım. Sweatshirt kirliydi, ama en azından bir tür bariyer görevi görüyordu. Ancak şu anda duşa ne kadar ihtiyacım olduğunu saklayamam ve tek yapabileceğim hafifçe gülmek ve "Üzgünüm. Buraya bu şekilde gelmeyi planlamamıştım," demek.

Kimse espri girişimime gülmedi ve başımı kaldırdığımda, bunun nedeninin hepsinin çıplak üst bedenime bakıyor olmaları olduğunu fark ettim. Miguel'in beni dövmesine o kadar alışmıştım ki, ne kadar kötü göründüğümü tamamen unutmuştum.

"Ne kamp gezisi ama," diyor Dr. Frost, kaburgalarımı ve karın kaslarımı kaplayan koyu morluklara göz gezdirerek. Morluklar sırtıma kadar uzanıyor, ama en azından o kısım şimdilik gizli. "Yüzünde solmakta olan morluklar ve kaşında dikiş atılması gereken ama hiç atılmamış bir kesik olduğunu da fark ettim. Bana burada gerçekte neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Gülümserim ve hafifçe gülerim. "Bunun kötü göründüğünü biliyorum ve utanç verici olduğu için itiraf etmekte tereddüt ediyorum, ama bir grup arkadaşımınla biraz kavga ettim ve beni dövdüler." Bir kez daha gülerim ve "*ne yapacaksın* ki" der gibi omuz silkerim. "Olay bitti ve kapandı, suç duyurusunda bulunmayı veya isimlerini vermeyi reddediyorum. Hâlâ berbat görünüyorum ama iyileşiyorum ve tüm bunları geride bırakmayı tercih ediyorum."

Dr. Frost tartışmak istiyor gibi görünüyor. Kafasında içsel bir tartışma olduğunu neredeyse duyabiliyorum. Bu konuyu zorlayabilir, büyük bir mesele haline getirebilir, ama sonunda bunun bir işe yaramayacağını biliyor. Polise tek kelime etmeyeceğimi biliyor ve bunun tek yapacağı zaman kaybetmek ve babamın onlara söz verdiği büyük bağıştan tek kuruş bile alamayacağından emin olmak. Sonunda sağduyu galip gelir ve hemşireye başını sallar, devam etmesi gerektiğini belirtir.

Tam bir profesyonel olduğunu kanıtlayan yaşlı hemşire, görünüşümden duyduğum utangaçlığı eliyle savuşturur ve bana kocaman bir gülümseme atar. "Hiç endişelenme canım. Hafta sonları acil serviste çalışırdım. İnan bana, çok daha kötüsünü gördüm ve kokladım. Bu, bir kalıp sabunun halledemeyeceği bir şey değil."

Yumuşak bir kakhaha atarım. "Bu iş için iki kalıp sabun gerekebilir." Bana dostça göz kırpar. "Ve tıraş."

"Sanırım kamp günleri geride kaldı," diyor babam ona. "Sen daha çok şehir çocuğu sayılırsın, değil mi Max?"

"Kesinlikle," diye onaylıyorum. "Zorlu yaşamdan bıktım. Sıcak duş ve kapıma teslim edilen yemekler istiyorum."

"Buna itiraz edemem," diyor doktor, başka bir adam ameliyat önlüğüyle odaya girip taşınabilir ultrason makinesini getirirken hazırlıkları yapıyor. Kendisini anestezi uzmanı olarak tanıtıyor ve hiç vakit kaybetmeden işe koyuluyor. Omuzlarımın altına küçük bir yastık koyarak sırt üstü yatırıldım. Prosedürü bana açıklarken, köprücük kemiğim ve boynumun etrafındaki tüm alanı antiseptikle temizledi. Görünüşe göre, omzumdan parmaklarıma kadar uyuşacağım ve bunu sabırsızlıkla bekliyorum.

Başımı çevirip boynumun yan tarafını ortaya çıkarır ve boynum ile omzumun ortasına lokal anestezi yapmadan hemen önce "Bu biraz acıtabilir" der. İğne küçüktür ve en fazla hafif bir acı verir.

"İyi misin?" diye soruyor.

"Şimdilik iyiyim" diyorum.

"Tamam, güzel, çünkü bu kolay kısmıydı."

Başım döndüğü için ne yaptığını göremiyorum, ama sanırım çok daha büyük bir iğne hazırlıyor. Önceden uyuşturma gerektiren hiçbir şey hoş olmayacaktır. Ultrason makinesini yaklaştırdığını duyuyorum ve sonra probun cildime değen soğuk dokunuşunu hissediyorum. Tüm bölge uyuşmuş değil, ama en azından olacakların etkisini hafifletecek kadar uyuşmuş olmasını umuyorum

. Acı çekmekten bıktım usandım ve kolumun tamamen uyuşacağına dair sözü, minnettarlıkla ağlamak istememe neden oluyor.

"Bu iğne biraz daha büyük," diyor ve ben hafifçe güldüğümde, "belki de çok daha büyük. Ama rahat ol. Bir saniyede bitecek," diye ekliyor.

Sinir demetini bulmak için ultrason probu kullandığını, böylece etrafına anestezi solüsyon uygulayabileceğini açıklıyor.

"Buldum," diye mırıldanıyor ve birkaç saniye sonra, "Başlıyoruz, Max. Biraz daha dayan," diyor.

Bana sanki güven verilmesi gereken bir çocukmuşum gibi konuşmasına gülümsüyorum. Yaptığım ve gördüğüm şeylerin yarısını bilseydi, dehşete kapılır ve muhtemelen yardım etmeye bu kadar istekli olmazdı. İğneyi soktuğunda, acı diyemeyeceğim ama kesinlikle hoş da olmayan bir baskı hissediyorum. Kolumda bir karıncalanma hissediyorum, sonra iğneyi çıkarıyor ve her şeyin bittiğini söylüyor.

"Isınma hissi hissedeceksin ve on beş ila yirmi dakika içinde kolunun tamamı uyuşacak," diyor bana, ekipmanlarını toplamaya başlamış bile.

"Ne kadar sürecek?" diye soruyorum, başımı çevirip ona bakarken, cildimde sıcaklığın yayıldığını hissediyorum.

"Yirmi dört saate kadar sürebilir," diyor ve yüzümdeki rahatlamayı görmüş olmalı ki, omzuma hafifçe vurup gülümsüyor ve diğerleriyle birlikte odadan çıkıyor, kolum uyuşana ve devam edebilecekleri zamana kadar bekliyorlar.

Babam hastane yatağını kaldırmama yardım ediyor, böylece oturuyorum ve her geçen dakika, ağrı yavaş yavaş azalarak tamamen kaybolana kadar vücudumun biraz daha gevşediğini hissediyorum. Elimi hissedememek çok keyif verici ve gülümsemeden edemiyorum.

"Umarım günlerce uyuşuk kalır," diyorum ve babam gülüyor, annem ise endişeli bir gülümsemeyle bacağıma dokunuyor.

"Eminim sana iyi ağrı kesiciler verirler," diyor Niki. "Vermezlerse, Tony verebilir."

"Sana uyuşturucu verebilir," diye babam alay ediyor. "Bu işe yaramış gibi görünüyor." "Bir daha bayılmak istemem," diyorum.

Doktor ve hemşire geri geldiğinde, ailem yolun kenarına çekilir, böylece ayak altında kalmazlar. Sanırım Dr. Frost onların gitmesini tercih ederdi, ama babamın vücut dili bunun olmayacağını açıkça gösteriyor. Benim oğlum olsaydı ben de aynı şeyi hissederdim, bu yüzden bu konuda tartışmaya girmiyorum.

"Tamamen uyuşmuş hissediyor musun?" diye sorar Dr. Frost. Elimi steril bir örtüyle kaplı, yastıklı, düz bir masanın üzerine koyar. Elimi istediği yere koyup nazıkçe etrafını yoklamaya başladığında hiçbir şey hissetmiyorum. Bu gerçeküstü ve hoş olmayan bir his. Genelde ellerimle çok uyumluyum, ama şimdi sanki başka birine dokunmasını izliyormuşum gibi. Aklım bana bunun acı vermesi gerektiğini söyleyip duruyor, ama vücudum, çok acı verici olması gereken bu duruma hiç tepki vermiyor.

"Hiçbir şey hissetmiyorum," diyorum ona.

"Güzel. Tam da istediğimiz gibi." Hemşirenin gelip bileğimi tutmasını bekliyor ve sonra "Parmaklarınızı olması gerektiği hale getireceğim. Her seferinde bir parmak yapacağım. Tamam mı?" diyor.

"Tamam," diyorum.

Ne bekleyeceğimi bilmiyorum, ama işaret parmağımı tutup çekmeye başladığında, acı hissetmesem de duyduğum mide bulandırıcı çıtırtıya irkiliyorum. Bir tür takırtı sesi geliyor ve doktor bunu duyunca sırtıyor.

"Bir tanesi bitti," diyor. "Üç tane daha kaldı."

"Ben dışarıda bekleyeceğim," diye annemin sesini duyarım. Kafamı kaldırıp ona bakarım, çok solgun ve hasta göründüğünü fark ederim. "Bana ihtiyacın olursa hemen dışarıdayım, tatlım."

"Sorun yok anne," diyorum. "Ben iyiyim."

"İnsanları her zaman bu ses etkiler," diyor Dr. Frost. "Görsel olarak da yeterince kötü, ama genellikle sesler etkiliyor."

"O çoğu kişiden daha uzun dayandı," diyor hemşire. "Birkaç anne bayıldı."

"Annem oldukça dayanıklıdır," diyorum, doktorun bir sonraki parmağımı çekip istediği yere geri yerleştirmesini izlerken. Sesler konusunda haklı. Gıcırtı sesi yeterince kötü, ama her duyduğumda beni ürperten şey duyulabilir patlama sesleri. O lanet ses yüzünden kabuslar görecek.

Doktorun sağ elimi tedavi etmesi yaklaşık otuz dakika sürer, ama sonunda parmaklarım tekrar doğru yönde durur. Berbat görünüyorlar, ama en azından düzler. Alçıya almadan önce, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir kez daha tarama yapar ve sonra elimi dikkatlice sarar. Elime alçı takılır, başparmağım serbest kalırken diğer parmaklarım sabitlenir. Parmaklarım yumuşak

yastıklarla sarılır ve özel bir bantla sabitlenir, böylece parmaklarım zorla düzleştirilmez, hafifçe bükülü kalır. Doktor memnun kaldığında, tüm elim elastik bir bandajla sarılır, sadece başparmağım ve parmak uçlarım görünür kalır.

"Bu, kan akışını sağlayacak ve daha fazla hasarı önleyecektir," diyor Dr. Frost bana böyle diyor.

Elime bakıp, "Bunu ne kadar süre takmam gerekecek?" diye soruyorum.

"İşte eğlenceli kısım," diyor ve hemşire ekstra malzemeleri toplarken taburesinde geriye kayıyor. "Bu, on dört gün boyunca olduğu gibi kalacak. Hizalamanın mükemmel olduğundan ve şişliğin indiğinden emin olmak için haftada üç kez seni görmek istiyorum. Bundan sonra, daha fazla röntgen çekip atellere bazı ayarlamalar yapacağız. Hemen bir el terapisti de ekibe dahil edeceğim. Müzisyenlerle çok deneyimi var. Emin ellerdesin Max. Hepimiz elimizden gelen her şeyi yapıp seni iyileştireceğiz ve tekrar çalmanı sağlayacağız."

"Teşekkürler Doktor," diyorum.

Ayağa kalkar ve bacağıma hafifçe vurur. "Mümkün olduğunca dinlen. Sana ağrı kesici reçete yazacağım ve araba tamirini bırak." Elime bakarak ekler, "Belli ki bu işte iyi değilsin. Ve Max," gözlerime bakmamı bekleyerek, "belki de başkalarını kızdırmamalısın."

Yumuşak bir kahkaha atarım. "Tabii ki, Doktor."

Babam elini sıkıp tekrar teşekkür eder ve odadan çıkar, annem de geri gelir.

Bana özür dilercesine gülümser. "Üzgünüm. Gürültüye dayanamadım."

Babam kolunu annemin omzuna atar ve başını öper. "Özür dileme, *sladkaya*. Kimse senin bunu dinlemeni beklemiyordu. Yeterince zorluk çektin."

"Gidebilir miyiz lütfen? Banyo yapmak için canım çıkıyor," diyorum.

Babam bana temiz bir gömlek giydirip, çıkış işlemlerimi hallediyor. Herkesi görmek ve beni almaya geldikleri için teşekkür etmek istiyorum, ama temizlenmeden hiçbir şey yapamıyorum. Bu pisliği temizleme ihtiyacım çok güçlü. Bodrumda bunu görmezden gelebiliyordum, ama bunun nedeni başka seçeneğim olmadığını bilmem ve buna odaklanmanın yavaş yavaş deliliğe yol açacağını bilmemdi. Ama şimdi duş tam anlamıyla ulaşılabilir durumda ve tek düşünebildiğim şey bu.

İyileşene kadar onlarla kalmamda ısrar ediyorlar ve daireye girer girmez banyoya yöneliyorum.

"Yardıma ihtiyacın olmadığına emin misin?" diye soruyor babam. "Vitaly amcan Val'i döndüğünde yıkamak zorunda kalmıştı. Bunda utanılacak bir şey yok, evlat."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Ona bunu mutlaka soracağım. Ben iyiyim baba. Tek elle banyo yapacağım. Harika olacak."

Meğer hiç de harika değilmiş ve birkaç dakika boyunca, diğer elimi tamamen kuru tutup sudan uzak tutarken, dominant olmayan elimle duş başlığını kullanmaya çalıştıktan sonra, pes edip kardeşim Niki'yi çağırırım. Niki birkaç dakika sonra içeri girer ve tek kelime etmeden duş başlığını alır ve bana oturmamı işaret eder. Saçımı ıslatır ve sonra kafama bol miktarda şampuan döker.

"Tanrım, çok kirlenmişsin," diye sessizliği bozdu.

"Evet," diye onaylıyorum, kolumu kenara asıp, işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenene kadar yardıma ihtiyacım olacağı gerçeğini kabulleniyorum. O saçımdaki kiri temizlerken, "Bana her şeyi anlat" diyorum ve o da anlatıyor. Saçımı durulayıp ikinci kez şampuanlamaya başlarken, ailemin bizi bulmak için yılmadan sürdürdüğü arayışını, Yelena'nın düşük yapma korkusunu, Val'in dönüşünü ve sonunda, benim tamamen bilinçsiz olduğum kurtarma operasyonunun tüm ayrıntılarını, Sasha'nın bir köpeği kurtarmasını da dahil olmak üzere anlatıyor.

"Talia'yı gördün mü?" diye soruyorum, o işini bitirip küveti ikinci kez boşaltırken.

"Gördüm. Babam, seni ilk bulduğunda, senin bedenini koruduğunu, sana yaklaşan herkesi öldürmeye hazır olduğunu söyledi. Zaten bir gardiyanı öldürmüş, lanet boynuna bıçak saplamıştı."

Onun ne kadar korkmuş olabileceğini düşününce göğsüm ağrıyor, ama aynı zamanda gurur da duyuyorum. Bunu yapabildiğine hiç şaşırmadım; sadece bunu yapmak zorunda kalmasına üzüliyorum.

"Ailesi oldukça sert." Bana havlu getirmek için ayağa kalkıyor. "Kardeşlerinden biri çok iyi bir nişancı."

"*Tikhiy D'yavol*," diyorum.

"Sana ondan bahsetti mi?"

"Evet, bana ailesini anlattı. Konuşmak için bolca vaktimiz vardı," diyorum hafif bir gülümsemeyle. "Zincirlenmişken yapacak başka bir şey yoktu. Ailesine çok bağlı. Ailesinin Bran'ı üç yaşındayken evlat edindiğini söyledi. O zamandan beri ayrılmaz bir ikili oldular."

Ayağa kalkarken Niki bana havluyu uzattı. "Onu kızdırma. Sanırım seni her yerden vurabilir."

"Aklımda tutacağım," diyorum ve havluyu belime sararak küvetten çıkıyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Gerisini halledebilirim," diyorum. "Her şey için teşekkürler, Niki."

Gülümser ve başını sallar. "Sen benim kardeşimisin, Max. Senin için her şeyi yaparım. Bunu biliyorsun."

"Biliyorum ve ben de senin için aynısını yaparım." Ona bir kez daha gülümserim. "Ama kaçırılma, çünkü bilgisayarlarla aramın kötü olduğunu biliyorsun."

Gülüyor ve bana bir kez daha gülümsüyor, sonra beni banyoda yalnız bırakıyor. Aynada kendime ilk kez gerçekten baktığımda, gördüğüm manzara karşısında şaşkına dönüyorum. Kötü olduğunu biliyordum, ama bu kadar kötü olduğunu fark etmemiştim. Morlukları zaten biliyordum, ama boy aynasında kendimi görene kadar ne kadar kilo verdiğimi fark etmemiştim. Dağınık, bakımsız sakalım da durumu kurtarmıyor ve Talia'nın beni bu halde görmesinden duyduğum utanç çok gerçek.

Hayal kırıklığıyla inleyerek endişelerimi bir kenara itiyorum ve çok beceriksizce bir boxer ve eşofman giyiyorum. Sonra birkaç dakika dişlerimi fırçalıyorum ve ağızda kalan tatlı, temiz tadı hissedince neredeyse zevkten inliyorum. Sol elimle tıraş olmanın imkânsız olduğunu bildiğimden, elektrikli tıraş makinesi kullanmaya karar veriyorum ve en azından hafif bir sakal bırakmaya karar veriyorum. Bununla yaşayabilirim, ama şu anda sergilediğim vahşi sakalı bir dakika daha tahammül edemem.

Banyodan çıktığımda, yeni bir adam gibi hissediyorum. Ailem mutfakta bekliyor ve annemin benim için kocaman bir tabak yemek hazırlamış olmasına hiç şaşırıyorum.

"Teşekkürler anne," diyorum, mutfak adasına otururken, önüme koyduğu ızgara tavuk ve sebzeleri görünce ağızım sulanıyor. Belki de canımın çektiği yağlı hamburger ve patates kızartması değil, ama uzun süredir düzgün bir yemek yemediğim için mideme çok daha iyi gelecek.

"Nasıl hissediyorsun?" Bana bir bardak su doldurur ve ben bir lokma daha alırken beni inceler. Sadece morlukları ve kesikleri görmediğini biliyorum ve sorduğu şeyin bu olmadığını da biliyorum.

"İyiyim," yuttuktan sonra ona söylüyorum.

Bana inanmıyor ama konuyu kapatıyor. Babam yanına gelip, "Seni hastaneye yetiştirmekle meşgul olduğumuz için Talia ile tanışamadım, ama duyduğuma göre ona çok şey borçluyuz," diyor.

"Ben de öyle. O benim hayatımı kurtardı. Nerede o?"

"Roman amcanızın yanında kalacaklardı," diyor babam, ama annem hemen ekliyor, "Ama biz onları buraya davet ettik."

Yüzümde gördüğü şey onu gülümsetiyor. "Onları daha iyi tanımak istiyoruz ve sen de onun burada olmasını daha çok seveceğini düşündük."

"Hoşuma gider, teşekkürler." Bir ısırık daha alıyorum, tam olarak ne zaman gelecekleri ve Tony onu muayene ettikten sonra ne dediği hakkında milyonlarca soru sormak için duyduğum dürtüye direniyorum. Yiyebileceğim kadar yedikten sonra, babam bana bir tişört giymeme ve doktorun kolumu desteklemek için verdiği askıyı takmama yardım ediyor. Kolumu mümkün olduğunca hareketsiz tutmamı istiyor ve ben de kolumun çarpma veya darbe almaması için yardımcı olacak her şeye varım.

"Hala tamamen uyuşuk musun?" diye sordu.

"Evet," diyorum, her saniyesi için minnettarım.

Babam elini omzuma koyup sıkıca tuttu. "Onu nasıl kurtardığını, tecavüze uğramasın diye kendinin bunu yapmasına izin verdiğini duydum." Derin bir nefes aldı ve sesinde hüzünlü bir duygu hissettim. "Seninle gurur duyuyorum evlat. Bunun sana neye mal olduğunu biliyorum."

"Bu bir seçim değildi baba. Onu korumak için her şeyi yapardım."

Başını sallar ve başımın arkasını avuçlayarak beni kendine doğru çekip sarılır. "Anneni gördüğüm anda ben de aynı şeyi hissettim." Yumuşak bir kahkaha atar ve ekler, "Bildiginde, bilirsin. Başka bir Bratva ile hiç iyi geçinmek zorunda kalmadık. Bu ilginç olacak."

"En azından aramızda bir ülke kadar mesafe var," diyorum. "Bu size iyi bir tampon görevi görür."

Gülüyor ve geri çekiliyor. "Buna ihtiyacımız olabilir. Benim değil tabii, ama kardeşlerimin nasıl olduğunu bilirsin." Dönmeden önce, "Sasha'nın köpeğini duydun mu?" diyor.

"Evet, Niki söyledi. Onun bunu yaptığına inanamıyorum," diyorum gülerek. "O gece bir sürü adamı öldürdü, görünüşe göre Mateo'nun annesini de, ama bir köpeğin sızlanma sesi onu tereddüt ettiriyor mu?"

"Onun savunması olarak, köpek gerçekten çok sevimli. Tony mermiyi çıkarıp dikiş attı. Son duyduğumda, Sasha bir sonraki antibiyotik tedavisini beklerken onu çok şımartıyormuş. Artık Sasha'yı ısırmaya çalışmıyor, ama diğer herkesi ısırıyor gibi görünüyor."

Bu görüntü beni güldürdü. "Cennette yapılmış bir eşleşme. Sanki ruh ikizini bulmuş gibi."

Babam gülüyor ve onaylayarak başını sallıyor. "Bunu çok sevecek."

"Az önce geldiler," diyor Niki, elinde telefonuyla yanımıza yaklaşarak. "Timofey onları asansöre bindiriyor."

Genelde gergin olmam, ama şu anda gerginim. Bir yandan, Talia ve ben çoğu insanın asla yaşamadığı bir yakınlık yaşadık, ama ilişkimiz en olası olmayan koşullarda doğdu ve şimdi binlerce endişe kafamda dolaşıyor. Korkmuş ve birine ihtiyaç duyduğu için bana bağlanmış olabilir ve ben de ona destek olmak için oradaydım. Onu bunun için suçlamam ve ona bu rahatlığı sağlayabildiğim için her zaman minnettar olacağım, ama lanet olsun, umarım onun için sadece bu kadar değildi, çünkü o bodrumda söylediklerimde ciddiye dim. Bu kadını seviyorum ve onu bırakmaya niyetim yok.

"Volodya ve oğulları Lev amcanızda kalıyorlar, Valeri ve oğlu ise, Tanrı yardımcımız olsun, Vitaly amcanızda kalıyorlar," diyor babam. "Vasily ve ailesini istedikleri sürece burada misafir edeceğiz."

Onu görmek için sadece birkaç saniye kaldığını bilmek kalbimin göğsümde atmasına neden oluyor. Kendimi sakinleştirmeye zorlayarak nefes alıp bekliyorum, her saniye bir saat gibi geliyor. Hiç bu kadar gergin olmamıştım. Onu gördüğümde, bodrumda bana baktığı gibi bakmayacağından çok korkuyorum. Aramıza mesafe koyacağı düşüncesi göğsüme bir acı veriyor.

"Neredeyse geldik," diyor Niki, telefonundaki güvenlik kamerası görüntülerine bakarak.

Dayanamayıp ekrana bakıyorum ve onu görünce kalbim hem büyüyor hem de parçalanıyor. Benim gibi o da duş almış ve temiz kıyafetler giymiş. İkimiz de çok kirli olmamıza rağmen, onu bodrumda çok güzel bulmuştum. Daha da güzel olabileceğini düşünmemiştim, ama temizlenmiş yüzü ve yüksek at kuyruğu saçıyla yanıldığımı kanıtladı.

Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı atarken, asansöre doğru dönüp kapıların açılmasını bekledim.

Bölüm 11

Talia

Asansördeyken midem düğüm düğüm oluyor. Görmek üzere olduğum Max'in, bodrumda sevdiğim Max ile aynı kişi olmayacağından çok endişeliyim.

Bran gerginliğimi fark etti ve omzuma hafifçe vurdu. Ona baktım ve işaret diliyle sordum: *"Ya dışarı çıktığımızda artık aynı şekilde hissetmiyorsa?"*

Hemen işaret diliyle cevap veriyor: *"O zaman o bir aptal ve senin için onu vuracağım."*

Gülümsüyorum, kendimi tutamıyorum ve Bran bana bir kez daha nazikçe dirsek atıyor ve işaret diliyle *"Rahatla. Her şey yoluna girecek. Zor kısmı bitti."* diyor.

Umarım haklıdır. İndiğimizde Max'in yanında kalmak istemiştım, ama ailesi onu hastaneye götürmüş ve ben de Tony'nin muayene edebilmesi için Dominic'in evine götürülmüştüm. Babamı, kilo almam ve bol su içmem dışında gerçekten iyi olduğuma ikna ettikten sonra, sonunda duş alıp üstümü değiştirmeme izin verilmişti. Ancak kimse bana Max'in durumuyla ilgili bir bilgi vermedi ve elinin nasıl olduğunu ve iyi olup olmadığını öğrenmek için can atıyorum.

Asansörün yumuşak zili kalp atışlarımı hızlandırıyor. Kapılar açılıyor ve Max'i görebilmek için herkesin etrafından geçmeye çalışırken Dima'nın yumuşak bir kahkaha attığını duyuyorum. Çatı katı çok güzel ve ailesi ayakta bizi bekliyor, ama ben bunların hiçbirini fark etmiyorum.

Mümkün olduğunca çabuk kardeşimin yanından geçip Max'i ilk kez görüyorum. Onu görünce nefesim kesiliyor. Ateşten terlemiş ve kirle kaplı haliyle bile çok yakışıklı olduğunu düşünmüştüm, ama duş almış, sakalı kesilmiş ve tişörtüyle sweatshirtinin gizlediği tüm dövmelelerini ve kaslarını ortaya çıkaran halini görünce ne kadar yanıldığımı anlıyorum. O sadece yakışıklı değil, ağız sulandıran bir yakışıklılıkta ve bu yakışıklılığı beni hemen onun ligimin çok dışında olduğunu hissettiriyor.

Bir yanım ona koşmaktan çok korkuyor, ama gözlerimiz buluştuğu anda vücudum sanki kendi iradesiyle hareket ediyor. Yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor ve ben yeterince yaklaşır yaklaşmaz, sağlam kolunu bana doluyor ve başımın arkasını avuçlayarak eğiliyor, ağzı kulağıma yaklaşıyor.

"*Svetik moy*," diye fısıldadı. "Seni özledim."

Başımı sallayıp onun temiz kokusunu içime çekiyorum. "Ben de seni özledim," diye fısıldarım. Bu anın ne kadar güzel olduğunu düşünmekten başka bir şey hatırlamam bir saniye sürer, ama hatırladığımda hemen bir adım geri çekilip koluna bakarım. Ön kolu askıda, neyse ki yanından yaklaştığım için ona çarpmamışım. Bandajlar tüm elini kaplıyor, bu yüzden ne kadar kötü olduğunu göremiyorum.

"Doktor ne dedi?" diye soruyorum.

"Uyuşturdu ve parmaklarımızın tekrar doğru yöne bakmasını sağladı," diyor küçük bir gülümsemeye. "O ve ben sık sık görüşeceğiz ve bir ara bir terapist getirip benimle çalışmaya başlayacaklar."

Yüzümdeki endişeyi görünce, parmağını çenem boyunca gezdirip, "Ben iyiyim. Elim iyileşecek ve senin sayende hayattayız ve buradayız. Sana yardım edemediğim için çok üzgünüm," diyor.

Bıçağı Miguel'in boynuna sapladığımı hatırlıyorum ve hemen bu anıyı kafamdan silip atıyorum. "Sorun değil," diyorum ona. "İkimiz de onun bunu hak ettiğini biliyoruz."

"Öyle," diye onayladı Max, "ama yine de bunu senin yapman gerektiği için üzgünüm. Birini öldürmek kolay bir şey değil, o kişi ne kadar kötü olursa olsun."

Ona o gece hakkında anlatmak istediğim çok şey var, ama arkamdan gelen bir ses, ailelerimizin bizi izlediğini hatırlatıyor. Hızla dönüp onlara bakıyorum, yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Dün gecedен babasını ve kardeşini tanıyorum, ikisi de gülümsememe karşılık veriyor, ama yanıma gelip bana sıkıca sarılan annesi.

"Seninle tanıştığıma çok sevindim," diye fısıldadı. "Ben Simona. Max ve Niki'nin annesiyim." Geri çekilirken gözlerime baktı ve gözleri hızla doldu, yanaklarından gözyaşları süzülürken, "Oğlumuzu koruduğun için teşekkür ederim," dedi.

Sesindeki duygu beni de etkiledi ve gözlerim yaşardı. Kafamı salladım, çünkü herkes beni kahramanmışım gibi davranıyordu, ama ben kahraman değildim.

"Beni kurtaran Max'ti," diyorum ona. "Oğlun olmasaydı, ben ölmüş olurum." Bu sözleri söylerken, kalbimde bunların doğru olduğunu biliyorum. Onu ilk gördüğüm andan itibaren beni korudu — beni neşelendirmek için hikayeler anlattı, yiyeceğini ve suyunu paylaştı, uyuyabilmem için elimi tuttu ve sonra bana dokunmalarını engellemek için kendini işkenceye maruz bıraktı. Beni milyonlarca farklı şekilde kurtardı

ve o olmasaydı o bodrumdan asla kurtulamazdım.

Max arkamdan yaklaşıp kolunu omuzlarıma doladı ve beni yanına çekerek rahatlatıcı bir kucaklama ile sardı. "Birbirimizi kurtardık," dedi.

Birkaç saniye sonra Dima, "Peki, onunla tanışabilecek miyiz Talia, yoksa onu kendine saklayacak mısın?" der.

Ağabeyime gülümserim ve yüzümü silerim. "Üzgünüm." Max'e bakarak, Bran'ın neler olduğunu anlayabilmesi için işaret diliyle "Bunlar kardeşlerim" derim.

"Selam dostum. Ben Dima," der ağabeyim, solak bir el sıkışmasından kaçınmak için elini kaldırarak. "Seni ilk gördüğümde bilincin kapalıydı."

"Evet, görünüşe göre bana uyuşturucu verilmiş," diyor Max, Dima konuşmayı işaret diliyle tercüme ederken.

"Ne?" diye soruyorum. "Aspirin olduklarını söyledi."

Max sırtıttı. "Onlardan biraz daha güçlüydü."

"Üzgünüm," dedim. "Hiç bilmiyordum."

"Önemli değil. Acımdan biraz kurtuldum," diyor, benim kendimi kötü hissetmeme izin vermiyor. "Beni Bran'la tanıştırabilir misin?"

Diğer kardeşime dönüp gülümserim ve işaret diliyle "Bran, bu Max" derim. Max'e bakarak "Bu Bran, çoğu suçumda ortağım" derim. Bran, işaret dilinde ne dediğimi görünce sırtarak "*Ortak mı?*" diye işaret diliyle cevap verir.

Daha çok seni beladan kurtarmaya çalışan adam gibiyim.

Max'e onun işaret dilini anlattım ve sonra "Ona inanma. Ben asla belaya bulaşmam" dedim.

"Tabii ki bulmazsın," der babam, konuşmamızı duyup yanımıza yaklaşıp. Max'in sağlam elini sıkmak yerine, bana sürpriz yaparak eğilip Max'e sarılır, koluna dokunmamaya dikkat eder. "Kızımı kurtardığın için teşekkür ederim. Onun için ne yaptığını biliyorum ve bunu sana asla ödeyemem. Onu istedikleri gibi istismar etselerdi, hepimiz ölürdük."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Ona böyle bir şey olmasına izin verseydim, kendimle yaşayamazdım," diyor Max. Babam onu bırakınca bana dönüyor ve "Bran'a, sonunda onunla tanıştığımıza çok sevindiğimi ve işaret dilini bilmediğim için üzgün olduğumu söyle. Elim iyileşir iyileşmez öğrenmeye başlayacağım," diyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum, o kadar şaşıyorum ki, mesajı iletmem gerektiğini hatırlamam bir saniye sürüyor. Her şeyi Bran'a işaret diliyle anlatıyorum, o da onaylayarak başını sallıyor ve bana *"Sana sorun olmayacağını söylemiştim"* diye işaret ediyor. *Onu vurmak zorunda kalmadığım için mutluyum. Bu adamı sevdim.*

Simona, "Lütfen, kendinizi evinizde hissedin," derken ben hala gülümsüyorum. Onu izliyorum ve çok çabuk karar veriyorum, Max'in annesini gerçekten sevdim. Tatlı bir kadın ve ailesini çok sevdiği belli. İki oğluna ve kocasına baktığında gözlerinde gerçek bir sıcaklık görüyorum. Danil kolunu onun omzuna atıyor ve ona babamın anneme baktığı gibi bakıyor, bu da onun hakkında bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor.

Simona kardeşlerime onu koridorda takip etmeleri için el sallıyor ve onlara kalabilecekleri odaları gösteriyor, babası ise annemle babama içki ikram ediyor.

"Teşekkürler," diyor babam. "Kesinlikle bir tane içebilirim."

Onlar oturma odasında otururken, Max iyi eliyle beni başka bir koridora götürüyor. Yaşanmış ama temiz görünen büyük bir yatak odasına giriyoruz. Kral boy yatak ve duvara monte edilmiş düz ekran televizyonun yanı sıra, sandalyenin üzerine atılmış birkaç parça giysi, komodinin üzerinde bir yığın kitap ve köşede, üstünde birkaç yığın kağıt bulunan bir piyano var. Oda açıkça kullanılıyor, ama kalıcı bir yer gibi görünmüyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Burası senin yaşadığın yer mi?"

Köşedeki büyük sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum. "Val ve ben kaçırılmadan önce, tecrit altındaydık. Bize yönelik bir tehdit olduğunu biliyorduk ve ayrılmamamızın daha güvenli olacağını düşündük, bu yüzden buraya geri taşındım. Buradan çok uzak olmayan bir evim var. Biraz daha iyileşene kadar burada kalacağım ve annem de benim gerçekten güvende olduğuma ikna olacak zamanı bulacak."

Ona gülümserken piyanonun yanına gidip biraz kurcalamaya başladım. "Ailen çok iyi görünüyor."

"Öyle. Seninkiler de güzel görünüyor."

"Öyle," diyorum, en yakın kağıt yığınının göz atarken onun cevabını tekrarlıyorum. Sayfalarca nota kağıdını, hepsinin el yazısı müzik notaları ve kısaltmalarla dolu olduğunu görünce "Vay canına" diye fısıldıyorum. Bunlar benim için tamamen anlamsız. Beni bu sayfaların başına oturtup saatlerce çalışmam için zaman verseniz bile, yine de benim için hiçbir anlam ifade etmeyecekler. Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve hala bana baktığını görünce gülümsüyorum. "Bunlar ne?"

"Üzerinde çalıştığım şarkılar," diyor ve sonra gözlerini
ben

. Jogging pantolonu ve tişörtüyle inanılmaz derecede seksi görünüyor, rahat
ve

temiz görünüyor, dudaklarında bir gülümseme var. Parmağını kıvrarak bana
yanına gelmem için işaret ediyor. Onun istediğini yapıyorum, büyük odayı
geçip onun önüne geliyorum. Tereddüt ediyorum, bu da onun gülümsemesini
daha da büyütüyor ve o uyluğuna vurunca, kucağına otururken kendi
gülümsememi saklayamıyorum.

Ona çok fazla yük bindirmemeye ve koluna hiç dokunmamaya
çalışıyorum, ama o benim kendimi gergin tuttuğumu görüyor ve
onaylamadığını belirten hafif bir homurtu çıkarıyor, sonra kolunu belime
doluyor ve beni kendine sıkıca çekiyor. Şaşkın bir kahkaha atıyorum ve sonra
kollarının arasına gömülüyorum, gevşiyor ve vücudumu onun vücuduna göre
şekillendiriyorum.

"Çok daha iyi," diye mırıldanıyor, burnunu saçlarımın arasında gezdirip
kokumu içine çekiyor.

"Artık kokmuyorum, bu güzel, değil mi?"

Başımın yanına öpücük kondurur. "Hiç kokmadın ki."

"Bunu söylemen çok nazik. Saçımı üç kez yıkadım," diye gülerek itiraf
ettim. "Cennet gibi hissettim."

"Kardeşim saçımı yıkamak zorunda kaldı, bu yüzden cennetteymiş gibi
hissettiğimi söyleyemem, ama temizlendiğim için şimdi kendimi bin kat daha
iyi hissediyorum."

Dönüyorum, yüzlerimiz o kadar yakın ki gözlerindeki mavi lekeleri
görebiliyorum. Bodrumda onları görebilecek kadar aydınlık değildi. "Sen
korkutucu derecede yakışıklısın Max," diyorum ve onu güldürüyorum.

"Tekrar kirlenirsem daha rahat hisseder misin?" "Belki,"

diye itiraf ediyorum.

Gülümser ve başını sallar. "Asıl korkutucu olan sensin, *svetik moy*. Bu
gece seni gördüğümde nefesim kesildi. Daha da güzelleşmen mümkün değil
sanıyordum."

"Bir kalıp sabun mucizeler yaratabilir."

O, katılmadığını belirtmek için başını sallar. "Hayır, bu sadece sen. O
kirli bodrumda, kirle kaplı haldeyken bile güzel olduğunu düşünmüştüm,
şimdi de güzel olduğunu düşünüyorum." Burnu boynuma sürtünürken, tekrar
kokumu içine çeker. "Yine de, giydiğin şeyin kokusunu çok seviyorum.
Tanrım, ne kadar güzel kokuyor. Nedir bu?"

"Vanilya tarçınlı vücut losyonu," diyorum. "Annem beni bulduklarında
yanımda olması için en sevdiğim şeyleri bir çantaya koydu. Beğendiğine
sevindim. Her zaman en sevdiğim koku olmuştur."

"Bayıldım," diyor. Parmakları kalçama kilitli kalırken beni kendine çekiyor ve ben başımı omzuna yaslıyorum. "Artık dışarı çıktığımıza göre benim yanımda olmak garip geliyor mu?"

"Garip değil, sadece farklı, sanırım. Buraya gelirken çok gergindim."

"Neden?"

"Bilmiyorum," diyorum, cevap vermekten kaçınmaya çalışıyorum, ama o ısrar ediyor ve "Lütfen, söyle bana," diyor.

Elimi göğsüne koyuyorum, hala askıyı dikkatlice kaçınıyorum ve "Belki beni görmek istemeyeceğinden, hatırlamak istemediğin bir anı olacağımdan ya da artık özgür olduğumuz için farklı hissedeceğinden korktum" diyorum.

"Ben de gergindim," diyor, beni şaşırtarak. "Seninle aynı şeylerden endişeleniyordum, fikrini değiştirip beni bir daha görmek istemeyeceğinden çok korkuyordum."

"Sanırım o zaman kendimi yeterince açık ifade edemedim," diyorum.

Gülümsediğinde, şakaklarımdan yumuşak nefesinin sıcaklığını hissediyorum.

gülümserken, alnımda onun nefesinin yumuşak sıcaklığını hissediyorum. "Daha çok, fikrini değiştirip, sadece birlikte sıkışıp kaldığımız ve o bodrumda seninle birlikte olan tek kişi olduğum için öyle hissettiğine karar vereceğini düşündüm."

"Anlıyorum," diyorum, çenemi kaldırarak onun erkeksi çenesinin sakallı çizgisini görebilmek için. "Öncelikle, Val de uzun bir süre oradaydı ve benim ona yakınlaşmaya çalıştığımı hiç görmedin."

"O çok mutlu bir evliliği var," diye hatırlatıyor bana. "Val, Yelena'dan başka kimseye bakmadı."

"Demek istediğim o değil. Sadece, o da orada mahsur kalmış olsa da, sana karşı hissettiğim şeyi ona karşı hiç hissetmedim diyorum. Ve bodrumda bahsettiğin gibi bir tür çılgın Stockholm Sendromu olayı konusunda endişeleniyorsan, rahat olabilirsin. Öyle olsaydı, Mateo'nun peşinde olurum. Ki öyle olmadım, bu arada, sen bayıldıktan ve o seni kontrol etmeye geldiğinde bile."

"Bunu duyduğuma çok sevindim. Düşmanla flört ettiğini duysaydım kalbim kırılırdı."

"Asla," diye fısıldıyorum, pozisyonumu kullanarak burnumu boynuna dayayıp kokusunu içime çekiyorum. Kolonya sürmemiş

. Sadece onun tatlı, temiz kokusu var ve tüm vücudum buna tepki veriyor.

O inliyor ve beni daha sıkı sarıyor, beni kendine daha fazla çekiyor ve uyluklarım onun sertliğine bastırıldığında, hızlıca nefes alıyorum.

"Max," diye fısıldarım.

Dudaklarını şakağıma sürter. "Evet, *svetik moy*?"

Dürüst olmaya karar verip soruyorum, "Bu ne? Yani aramızdaki ilişki? Artık özgür olduğumuza göre, bu senin için ne ifade ediyor?"

"Özgür olmadığımız zamanki gibi. Sana olan hislerim konusunda benim için hiçbir şey değişmedi. Karanlıkta sana aşık oldum Talia ve şimdi ışıktayız olduğumuz halde hala seni seviyorum."

Onun sözleri gözlerimi yaşlarla doldurdu. Yüzünü avuçlarımla kavradım ve bana doğru eğildiğinde alnımı alnına dayayabilmek için başımı kaldırdım. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım ve bunu duyunca yüzünün bir gülümsemeyle aydınlandığını gördüm.

Sağ eli yanağını okşadı ve başparmağıyla cildimi okşadı. "Birbirimize söz vermedik mi? İkimiz de temizlendikten ve elim uyuşuk hale geldikten sonra düzgün bir öpücük vereceğimize dair bir şey?"

Düşünüyormuş gibi yapıp sonra başımı salladım. "Hatırlamıyorum."

"Hayır mı? Halüsinasyon görmüş olmalıyım, çünkü bana gerçek bir öpücük sözü verildiğini kesinlikle hatırlıyorum." Uzun parmakları at kuyruğumu çözüyor ve saçlarımla arasına kayıyor, beni o kadar yaklaştırıyor ki dudaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Nefesinin sıcaklığı cildime çarpıyor, kalbim göğsümde hızla atmaya başlıyor. "Seni öpmeme izin verir misin?"

"Evet," diye fısıldadım ve bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz, büyük eli başımın arkasını kavrayarak dudaklarını benimkilere bastırdı. Dudakları sıcak ve yumuşaktı, öpücüğü derinleştirmek için nazikçe dudaklarımı açmaya çalışıyordu. Ben bir elimle yüzünü, diğer elimle kalın, yumuşak saçlarını okşarken, o çaba harcamadan göğsümün derinliklerinden bir inilti kopardı.

Onun derin, erkeksi inlemesi, vücudumu daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde ateşe veriyor. Uyluklarıma baskı yapan şişkinlik daha da büyüyor ve sertleşiyor, dayanamayıp ona dokunmak için elimi uzatıyorum.

Ben onun uzunluğunu keşfetmeye başladığımda, dudaklarıma karşı "Siktir" diye homurdanıyor.

"Benden saklıyordun, Max," diyorum ve onu güldürüyorum. Ama bu doğru. Onun bu kadar iyi donanımlı olduğunu bilmiyordum. Bu benim ilk penis deneyimim, ama ben aptal değilim ve internete erişimim var.

Çoğu erkek Max gibi yapılı değildir. Avucumu onun penisine koyup, ondan bir inilti daha koparacak kadar sertçe sıkıyorum.

"Elinin benim sikimde olması en tatlı işkence," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Miguel'in bana yaptığı her şeyden çok daha kötü."

"Durmamı ister misin?"

Düşük, seksi bir kahkaha attı. "Asla durmanı istemiyorum, *svetik moy*."

Bana cevap verme şansı vermeden, aramızdaki mesafeyi kapatır ve sanki asla doyamayacakmış gibi beni öper. Ben de onun için aynı şeyi hissediyorum. Asla yeterli olmayacak, özellikle de şu anda, ailelerimiz bizi aramaya gelmeden önce çaldığımız bu birkaç dakika içinde. Onunla birkaç dakika geçirmek istemiyorum. Saatler, günler, yıllar, bir ömür istiyorum. Hepsini istiyorum ve onunla istiyorum.

Acı dolu bir iniltiyle öpücüğü yavaşlatır. Dili benim dilimi yavaşça okşar, bu da beni ona daha da sıkı sarılmaya itiyor, bedenlerimizin şu anda olabileceğinden çok daha yakın olmasını istiyorum.

"Seni asla bırakmayacağım," diye fısıldadı, sözleri dudaklarıma sıcak bir nefes gibi değdi, sonra bana bir öpücük daha verdi.

"Söz mü?" diye fısıldarım.

"Söz."

Gülümserim ve onu tekrar öperim. "İyi."

Parmakları yumuşar, beni izlerken nazikçe saçlarımı okşar. "İki elim de çalışmıyor olması çok kötü," birkaç saniyelik sessizliğin ardından sonunda söyler.

Piyanoya bakıyorum, bunca zaman sonra çalamamak onun için çok zor olmalı, ama o başparmağını çenemde gezdirerek dikkatimi tekrar kendisine çekiyor.

"O yüzden değil," diyor.

"Çalamamanın seni üzdüğünü biliyorum."

"Öyle," diye itiraf etti, "ama şu anda beni üzen, sana istediğim gibi dokunamamak. Piyano siktir et. Ben senin vücudunu çalmak istiyorum. Parmaklarımla senden en tatlı notaları çıkarmak için her şeyi verirdim. Sen bir sonatın, *svetik moy*, yazılmayı bekleyen bir sonat."

Onun sözleri beni neredeyse bitiriyor ve onu bir öpücük daha için aşağı çekince, istediğimi almama izin veriyor. Dilimi onun diline değdirmek için kaydırduğımda ya da dönüp onun güçlü uyluklarından birinin üzerine oturduğumda direnmiyor. Giydiğim yoga pantolonu ince bir bariyer ve onu ağrıyan kalbimin üzerinde hissetmek beni neredeyse çılgına çeviriyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç içimi kaplıyor

ve ona sürtünmeye başladığında, inleyerek saçlarını yumruklar ve öpücüğü derinleştirirken beni sabit tutar.

Direnemeyerek, zevkimi kovalıyorum, bu ana kadar sahip olduğumu bilmediğim acımasız bir coşkuyla onun uyluğunu kullanıyorum.

"Yap," diye fısıldıyor öpücükler arasında. "Beni kullan tatlım. Boşaldığını duymama izin ver."

"Bu adil değil," diye itiraz etmeye çalışıyorum, ama kalçalarım hala ona karşı sallanıyor ve pek direnmediğim aık.

Dudaklarımın üzerinde gülümsediğini hissediyorum, bencil olmamaya çalışmamın komikliğini buluyor. "Adil," diye ısrar ediyor. "Bunu senin hayal edebileceğinden çok daha fazla istiyorum. Bunu benimle paylaş, *svetik moy*. Seni boşalıırken görmek istiyorum."

O bana bu kadar tatlı öpüşürken ve kollarında erimem için yalvarırken, hele de kıcıımı tutup bacaklarımın arasındaki güçlü, kaslı uyluğuna daha sıkı bastırırken ona karşı koyamam. İçimde bir ateş yanar, lezzetli bir zevk dalgası patlar ve vücudumun her yerine yayılır. Beni daha sert öper, ben kendimi tamamen kaybederken dudaklarıyla inlemelerimi bastırır.

Sakinleşmeye başladığında titremeler geçiyor içimden, ama Max pes etmiyor. Kıcımdaki elini yumuşatıyor, ama klitorisimin hala uyarılmasını sağlıyor, orgazmımdan alabileceği her saniye zevki sıkıyor.

"Boşaldığında sesinin çok güzel olacağını biliyordum. Ne kadar tatlı bir müzik, Talia. Hala kafamda duyabiliyorum." Ben nefesimi toparlamaya çalışırken yüzüme yumuşak öpücükler yağdırıyor. "Mümkün olduğunca çabuk bir şarkı besteleyeceğim ve adını 'Tatlı Kızım Boşaldığında' koyacağım."

Glyorum, saçma sapan mutluyum ve hala coşkulu durumdayım. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Mmm," diyor, burnunu yanağıma sürterek. "Ama senin tatlı müziğini daha birçok kez duymam gerekecek, böylece adaletli davranıp notaları doğru alabileceğimden emin olabilirim."

"Senin müzikal dehanın önünde asla engel olamam. Hatırlatmaya ihtiyaın olduğunda istediğin zaman bana orgazm yaşatabilirsin."

Gülümser ve ağzımın köşesini öper, sonra "ok nazıksın" der.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyorum gülümseyerek. Gözlerimi kapatıp alnımı alnına dayıyorum ve memnuniyetle i çekiyor. "Teşekkürler, Max."

"Ne için?"

Eli sırtımda yatıştırıcı daireler çiziyor, sonra kalçamın kıvrımlarını okşamak için aşağı iniyor ve birdenbire o kadar yorgun hissediyorum ki gözlerimi açık tutamıyorum. Tüm endişelerim ve korkularım üzerime çöküyor. Başımı omzuna yaslayıp, "Birçok şey için," diyorum.

"Hiçbiri için bana teşekkür etmene gerek yok, özellikle de orgazm için." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "O benim için de senin için olduğu kadar önemliydi."

"Bunun nasıl doğru olduğunu anlamıyorum. Çok mutsuz olmalısın." Başımı kaldırıp, hala iç uyluklarına yaslanmış olan kaya gibi sert şişkinliğe bakıyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Benim için endişelenmeyi bırak," diyor. "Ben iyiyim, sen yorgunsun."

"Ama belki yardımcı olabilirim," diyorum ve elimi uzatıp onu tutuyorum.

"Siktir," diye inledi, ben keşfetmeye başladığımda çenesini sıkıca kapattı. Parmaklarım jogging pantolonunun üzerinden hissedebildiğim deri çıkıntısını takip edip sonra kafasını masaj yapmaya başladığında gözlerini kapattı. "Bana böyle dokunmaya devam edersen, çok utanç verici bir kaza yaşayacağım," dedi yumuşak bir kahkaha atarak.

Ona yaklaşp boynunu öperim ve kulağına fısıldarım, "Belki de bunu istiyorum ve benimle utanç verici olmaz."

"Oh, evet, utanç verici olur," diyor, ama beni durdurmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Bu hoşuna gidiyor mu?" diye soruyorum, başparmağımla penisinin başını hafifçe sıkıp, başparmağımla tüm uzunluğu boyunca küçük daireler çizerek masaj yapıyorum. "Gerçekten ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum ve boynuna bir öpücük daha konduruyorum.

"O zaman sen doğuştan yeteneklisin ve evet, çok iyi geliyor."

Dilimi boynunda gezdiriyorum, kalçaları sallanırken nefesinin hızlandığını duyuyorum, her yeri arzuyla titriyor. Onu tatmin etmek için çalışmaya devam ediyorum, bunun iyi hissettirmesini istiyorum, kararlıyım ve sonuna kadar götürmek istiyorum, ama babamın adımı seslendiğini duyunca ellerim duruyor ve hızlıca nefes alıyorum.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyorum. "Herkesin hala orada oturduğunu tamamen unutmuşum." Normal konuşmaya çalışarak sesimi yükseltiyorum ve "Bir saniye, baba!" diye bağıriyorum.

Max hayal kırıklığıyla inliyor, ama kızgın olmadığını anlayabiliyorum. Hayal kırıklığına uğramış, evet, ama kızgın değil, ve bu onu biraz daha sevmemi sağlıyor.

çok zaman geçirdik, ama bu aşırı koşullar altında oldu ve hala onun hakkında bilmediğim çok şey olduğunu, keşfedilecek çok şey olduğunu hissediyorum.

Ama bildiğim bir şey var, ona bakıp "Sen çok tatlısın Max" dediğimde, onun derin kahkahası bana da katılmamı sağlıyor. Birlikte gülüyoruz, sonra bana bir öpücük daha veriyor ve popomu okşuyor.

"Öyle düşündüğüne sevindim," diyor, kıcıma bir kez daha sıkıca dokunup, yeni başladığımız şeyin bir süreliğine askıya alınması gerektiği gerçeğini kabulleniyor.

İsteksizce ondan kalkmaya başlıyorum, ama o sol elini kalçama getirip sıkıca kavrayarak beni yerinde tutuyor. Beni bırakmadan önce, son bir kez yavaşça öpüyor ve sonra iç çekerek elini indiriyor. Kalkmak için hareket ediyorum, ama ayağa kalkmadan önce yüzünü avuçlarım ve yaralı kaşını öpebilmek için yeterince yukarı kaldırıyorum. Onunla ilk tanıştığımında, dikiş atılması gerektiği açıktı, ama tabii ki bu hiç olmadı ve şimdi koyu kaşını kesen derin bir yara izi kaldı.

"Miguel'den bir hatıra," diyor.

Yine öpüyorum ve başımı sallıyorum. "Bunu ilk tanışmamızın hatırası olarak düşün. O piçin ilk hatıralarımızı lekelemesine izin vermeyeceğim. Bunu bizden alamaz."

"Haklısın," diyor, ben ayağa kalkmadan önce burnumun ucuna dokunarak aynı şeyi yapabilmek için. "Siktir et onu. İyi olanı hatırlayıp kötüyü unuturuz, ama Talia, hazır olduğunda, ben baygınken neler olduğunu duymak istiyorum."

O geceyi düşünür ve yüzümü buruştururum, onu yeniden yaşamak için en ufak bir isteğim yoktur, ama onun haklı olduğunu biliyorum. En azından bir kez olsun bunu biriyle konuşmam lazım, içimi dökebilmem için, ve Max dinlemek için mükemmel biridir. Gerçekten anlayabilecek tek kişi odur.

Kendini yeniden toparlarken hafifçe güldü. "Oraya çıkmadan önce birkaç dakikaya ihtiyacım var. Babanın beni öldüreceğini sanmıyorum, ama kardeşlerin öldürebilir."

"Seni seviyorlar," diyorum ona.

"Şimdilik. Eğer seninle birlikte dışarı çıkarsam ve sertleşmiş bir şekilde durursam, fikirlerini değiştirebilirler."

Gülerek başımı sallıyorum. "Evet, birkaç dakika bekleyelim." Onun aklını başka şeylerle meşgul etmek için, "Bu arada, kuzenin Sasha ile tanıştım. Beni çok korkuttu ve ben de biraz çıldırdım. En iyi anım değildi."

"Ne oldu?"

"Kanlı bir kafatası maskesi ve kötü görünümlü bir bıçakla bodruma geldi. Amcan maskesini çıkarmasını söyledi, ama bu durumu daha da kötüleştirdi çünkü gözleri tamamen ölüydü."

Max başını sallar ve başımın üstüne öpücük kondurur. "Bu Sasha'ya çok benziyor. Ama sana asla zarar vermez. Birkaç kötü yanı var ve genellikle onları kontrol altında tutar, ama sen onu cinayet işlerken yakaladın. O kadar uçtuğunda normal davranamaz, ama kuralları bilir ve asla çiğnemez."

Meraklanmamak elde değil. "Kurallar mı?"

"Masum insanları öldüremeyeceğini biliyor ve özellikle benim için ne kadar değerli olduğunu bildiği için sana zarar veremeyeceğini biliyor."

"Onu bir dahaki görüşümde bunu hatırlayacağım. Umarım kanlı maskeyi takmaz." Mateo'ya söylediklerini hatırlayarak parmağımı şıklatıyorum ve Max'e diyorum ki, "Mateo'nun annesini öldürdüğünü söyledi, ama sonra babasına bakıp, annesinin önce onu vurmaya çalıştığını, bu yüzden bunun izin verilebilir olduğunu söyledi."

Max sırtır. "Gördün mü? Kurallara uyuyor. Annesi onu öldürmeye çalışmasaydı, ona asla zarar vermezdi. Annesi silahı kaldırdığı anda, onun boktan kafasında yeşil ışık yandı."

"Onu seviyor musun?" diye sorarım, Max'in gülümsemesi daha da genişler.

"Onu seviyorum. Sasha sadece kuzenim değil, aynı zamanda en iyi arkadaşlarımdan biri. Ona hayatımı emanet ederim ve daha da önemlisi, senin hayatını da emanet ederim. O bizim gibi görmüyor, ama bunun aramıza girmesine asla izin vermedik. Bunu söylemek garip gelebilir, ama o iyi bir insan."

"Yaralı bir köpeği kurtardı. Çoğu insan zamanını boşa harcamaz ya da yardım etmek için risk almazdı," diye kabul ediyorum, "ama o, köpeğin inlemesini duyduğunda hiç tereddüt etmedi."

"Kız kardeşlerine, yeğenlerine ve yeğenine karşı da çok tatlıdır. Öldürme arzusu dışında, bu adamın birçok iyi özelliği var."

Gülerek, "Anlayabiliyorum. Volodya amcam da biraz delidir. Tüm detayları bilmiyorum, ama bıçakları tercih ettiğini ve teyzemi kovalamayı çok sevdiğini bilmek için yeterince hikaye duydum. Sanırım kuzenlerim ona çekmişler," diyorum.

"Bence dördü çok iyi anlaşıyorlar," diyor Max, sonra aşağı bakıp sırtır. "Tamam, artık dışarı çıkabilirsin."

"Aile hakkında konuşmak buz banyosu yapmakla eşdeğer sanırım," diye alay ediyorum. "Evet, hemen hemen öyle. Kesinlikle tamamen ortadan kalkmış değil, ama en azından oraya gitmek için penisimin öncülüğünü yapmasına gerek yok."

Bu görüntüye gülüyorum ve bana elini uzattığında parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiriyorum. Odasından birlikte çıkıp, herkesin elinde tatlı tabaklarıyla oturduğu oturma odasına gidiyoruz. Herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorum. Umarım, yanaklarımdaki bariz kızarıklığı gizlediğimden daha iyi, az önce orgazm olduğumu gizleyebiliyordumdur. Max, her şeyin yolunda olduğunu belirtmek için parmaklarımı sıkıyor.

"Tatlılar tezgahın üstünde," diyor annesi. "İsterseniz, bolca var."

Bran'a bakıyorum, o da hemen işaret diliyle "*Çok suçlu görünüyorsun. Ne yapıyordun?*" diyor.

Babam bir sonraki lokmayı yutarken, annem gülerek sırtını okşadı. "İyi misin, tatlım?"

"İyiyim," diyor babam, öksürerek ve su içerek.

Dima gülüyor, Bran sırtıyor ve Max'in ailesi neler olup bittiğini anlamıyor. Max'i de yanıma alıp oturma odasından hızla çıkıyorum. Açık bir kat planı olduğu için fazla mahremiyetimiz yok, ama en azından herkese sırtımı dönüp birkaç dilim turta kesmeye tamamen dalmış gibi davranabilirim. Max, dondurma almak için mutfak adasının etrafında dolaşırken yumuşak bir kahkaha atıyor. Herkesi görmezden gelerek iki kaseye sıcak elmalı turta dolduruyorum ve Max bize bolca dondurma koyarken kabı sabit tutuyorum.

"Bu ikimizi de ölmek istemeye itecek, değil mi?" diye soruyorum ona, şeker dolu kaseye bakarak.

"Muhtemelen, ama ikimiz de kaloriye ihtiyacımız var." Bana bir kaşık uzattı. "Yiyebildiğin kadar ye. Bir ay boyunca kalori kısıtlaması ve tatlı yemeden geçirdikten sonra tadı muhteşem olacak."

"Doğru," diyorum, kaşığı alıp yemeye başlıyorum. Sıcak elmalı turta dilime değdiği anda gözlerimi kapatıp, saf bir takdirle hafif bir inilti çıkarıyorum. Soğuk vanilyalı dondurma karıştığında, tatlıları ne kadar özlediğimi hatırlıyorum. Gözlerimi açtığımda, Max mutfak adasının diğer ucundan bana ateşli bir bakış atıyor.

Yaklaşarak, "Bir daha öyle inle, beni hiçbir şeyi gizlemeyen bu eşofmanla sikilmiş halde bırakırsın," diyor.

Gülümsememi saklamak için başımı sallayıp bir ısırık daha alıyorum. O da bunu görüyor ve kendi ısırığını almadan önce bana göz kırpmıyor. Ekstazi dolu bir inilti çıkarmıyor olabilir, ama gözleri ağırlaşıyor ve yüzünde coşku dolu bir ifade görüyorum. Kaşımı kaldırıp kaşığımı ona doğrultuyorum.

"Güzel, değil mi?" diye soruyorum.

Bana bu tatlı kadar günahkar bir göz kırpmıyor ve "Lezzetli" diyor.

Güzel yüzü bacaklarımın arasında gömülü olan görüntüsü tüm gücüyle zihnime çarpar. Max'in diliyle iyi olduğunu zaten biliyorum, ama içimden bir ses oral sekste de mükemmel olacağını söylüyor. Yaptığı her şeyde iyi gibi görünüyor.

"Ne düşünüyorsun?"

Kafamı sallayıp kaşığımı tekrar dolduruyorum. "Hiçbir şey."

"Buna bir saniye bile inanmıyorum. Tekrar yalnız kaldığımızda bana anlatmak zorundasın."

Onu gülümseten, bağlayıcı olmayan bir ses çıkarırım. Kaşığını doldurur ve dominant olmayan elini kullanmasının onun için zor olduğunu anlayabilsem de, hiç şikayet etmez. Max sızlanan biri değildir. Bunu bodrumda öğrendim. Onun kadar acı çeken ve en azından birazcık bile sızlanmayan birini daha önce hiç görmedim. Belki de piyano çalarken öğrendiği derin bir ders vardır. O enstrümanı ustaca çalabilmek ve onu gerçekten şarkı söyletebilmek için yıllarca süren sıkıcı pratikler, sayısız saatler boyunca temel bilgileri tekrar tekrar çalışmak. Bir azizin sabrına sahip olmalı.

Ben yiyebileceğim kadar yedikten sonra kâsemi alıp lavaboya koyuyor. Diğerlerine katılıyoruz ve Max'in tereddüt etmeden kolunu omzuma atıp beni kendine çekmesini çok seviyorum. Ailemden çekinmiyor, babamdan ve kardeşlerimden korkmuyor. Beni dünyanın en doğal şeyiymiş gibi yanında tutuyor. Oturup sohbet ediyoruz, iki aile de birbirini tanıyor ve ben tüm bunların ne kadar doğal geldiğine inanmıyorum. Her zamanki gibi Bran, dudak okumayı daha iyi yapabilmek için köşeye oturmuş, ama ara sıra bir şeyler kaçırıyor. Böyle olduğunda bana bakıyor ve ben de söylenenleri hızlıca işaret diliyle anlatıyorum.

Simona bunu fark eder ve Bran'ın ona bakmasını bekler. Onun kendisini görebildiğinden emin olduğunda, "İşaret dilini öğreneceğim. Şu anda hiçbir şey bilmediğim için üzgünüm" der.

Bran başını sallar ve bana bakar. *Ona gerek olmadığını söyle*, der işaret diliyle.

Simona'ya söylerim, ama o çoktan hayır anlamında başını sallamıştır. "Ona elbette öğreneceğimizi söyle. Hepimiz öğreneceğiz."

Niki, "Kuzenlerimizle konuştum. Onlar da öğrenmek istiyorlar" derken ben tercüme ederim.

"Bize yardım etmesi için bir öğretmen tutacağız," diyor Max'in babası. Hafifçe gülüyor. "Yaşlanıyorum. Çocuklar kadar kolay kavrayamayabilirim."

"Bana mı söylüyorsun," diyor babam gülümseyerek. Kardeşlerimi ve beni işaret ediyor. "Onlar hiç zorlanmadan öğrendiler, ama kardeşlerim ve ben çok uğraştık. Üç yaşındaki iki çocuk ve yedi yaşındaki bir çocuk tarafından bu kadar kolay geçilmemiz biraz utanç vericiydi."

"Bu doğru gibi görünüyor," diyor Max'in annesi. "Bütün çocuklar Rusça ve İngilizceyi hiç zorlanmadan öğrendiler, ama benim Rusça öğrenmem yıllarımı aldı. Onlar profesyoneller gibi bebek diliyle konuşuyorlardı, ben ise zar zor bir cümle kurabilirdim." Bu anıyı hatırlayarak gülüyor. "Daha çok çalışmak için iyi bir motivasyon kaynağı oldu."

Gözlerim yanmaya başlayınca Bran'a her şeyi işaret diliyle anlatıyorum. Kardeşimi kabul ediyorlar, birçok insanın yapacağı gibi onun arka planda kaybolmasını beklemiyorlar. Bran ve ben ne kadar sık dışarı çıktığımızı ve onun duyamadığı için tamamen görmezden gelindiğini veya göz ardı edildiğini düşününce, bu gerçek dışı geliyor.

ASL öğrenmek kolay değil. Çok çalışma ve zaman gerektiriyor, ama onlar bunu bir yük gibi görmüyorlar. Hatta, bu konuda heyecanlı görünüyorlar. Onun da dahil olduğunu hissetmesini istiyorlar çünkü ailelerimizin yakında birleşeceğini biliyorlar ve kardeşimle tanışmak istiyorlar. Onun da ailelerinin bir parçası olmasını istiyorlar. Annemin gözlerine baktığımda, benimki kadar sulu olduğunu görüyorum.

Onu damadım olarak görmekten gurur duyacağım, diye işaret diliyle söylüyor ve babam annemin bacağını sıkıp ona gülümsüyor.

Teşekkürler, Bran işaret diliyle ifade ediyor ve ben bunun anlamını onlara söylediğimde, Niki bu hareketi taklit ediyor.

Gülümser ve "Bir tane bitti, birkaç bin tane daha var. Aslında internette harika programlar buldum ve birine kaydoldum. Belki yakında küçük bir sohbet yapabilecek kadar öğrenirim" der.

Bran başını sallar ve telefonunu çıkarır, Niki'ye bir mesaj yazar ve ona verir. Niki gülümser ve başını sallar, sonra bir cevap yazar. Kardeşimin, ayrılmadan önce ona birkaç ders vermeyi teklif ettiğini biliyorum. Bran genelde böyle davranmaz, ama Max'in benim için ne kadar önemli olduğunu gördüğü için bunu yaptığını biliyorum.

"Sanırım ailelerimiz birbirlerini seviyor," diye fısıldar Max.

"Ben de öyle düşünüyorum. Hayatımı kurtarman da buna yardımcı oldu. Babam o olaydan sonra seni hemen sevdi," diye fısıldarım.

Max bana gülümser. "Bu benim lehime oldu, ama beni kurtaran sensin, ikimiz de bunu biliyoruz."

Onun muhteşem gözlerine bakarak, "Bence birbirimizi kurtardık," diyorum.

Gülümser ve alnımı öper, ben de diğerlerine dönüp baktığımda, annelerimizin ikisinin de bize kocaman, duygusal gülümsemeler attığını fark ederim. Max yumuşak bir kahkaha atar ve kanepeye geri uzanır, ben gözlerimi zorlukla açık tutabilecek kadar yorgun düşene kadar beni kendine doğru çeker.

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım, çünkü bir sonraki hatırladığım şey, Max'in gerçek bir yatakta uyumam gerektiğini fısıldaması. Beynim hala bulanık ve ona bu bir davet mi diye sormak üzereyim, ama sonra annem kolunu bana dolarken babam da bana iyi geceler öpücüğü veriyor. Simona bizi Max'in yatak odasının bulunduğu koridora götürür ve onun odasının yanındaki kapıyı açarken gülümsemesini saklamaya bile çalışmaz ve "Bu boş oda sana uygun olur diye düşündük. Banyosu da var ve annen eşyalarını buraya çoktan yerleştirmiş, ama başka bir şeye ihtiyacın olursa bana söyle" der.

Gitmeden önce bana bir kez daha sarılır ve iyi geceler diler. O gittikten sonra annem yüzümü avuçları arasına alır ve beni baştan aşağı süzer.

"İyi misin?" diye soruyor. "Çok şey yaşadığını ve zor bir dönemden geçtiğini biliyorum. Sana konuşabileceğin gerçekten iyi bir terapist bulacağız ve eve gitmek istersen yarın gidebiliriz. Baban ve ben senin için en iyisi neyse onu yapmak istiyoruz. Burada kalmak istersen biz de memnun oluruz, ama evini ne kadar sevdiğini biliyoruz ve Max de bize katılabilir ya da birkaç haftalığına geri dönüp onu görmek için buraya uçabilirsin."

Gözleri endişeyle benimkileri inceliyor ve tüm sorularının cevaplarını arıyor. Ona gülümsüyorum ve "Rahat ol anne. Gerçekten iyiyim ve sorun olmazsa burada kalmak istiyorum. Max'in eli iyileşene kadar onun yanında olmak istiyorum." Ve o beni her zaman açık bir kitap gibi okuyabildiği için, hiçbir şeyi saklamaya gerek duymuyorum ve ekliyorum, "Ve onu gerçekten bırakmak istemiyorum."

Bana çok anlamlı bir gülümsemeyle bakar ve yüzümü avuçlarımla okşar. "Bunu söyleyeceğini biliyordum, ama yine de sormak istedim. Onu gerçekten çok seviyoruz. Baban

seni kaybetmekten pek memnun değil, ama ikinizin birbirinize bakışını hepimiz görüyoruz."

"Babam beni kaybetmiyor, hiçbiriniz kaybetmiyorsunuz. Bunun nasıl yürüyeceğini bilmiyorum, ama yürüyeceğini biliyorum."

Gülümser ve onaylayarak başını sallar. "Tabii ki başaracağız." Geniş odaya bakarak sorar, "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır, ben iyiyim. O kadar yorgunum ki gözlerimi açık tutamıyorum. Dişlerimi fırçalayıp yatağa gireceğim."

"Ben de. Sanırım hepimizin iyi bir gece uykusuna ihtiyacı var." Bana sıkıca sarılır ve yanağını öper. "Senin eve dönmene ne kadar sevindiğini anlatamam. Çok korktum, sana zarar vereceklerinden çok korktum."

"Ben iyiyim anne, yemin ederim bana öyle bir şey yapmadılar."

Beni daha sıkı sararken sessizce ağladığını duyuyorum. "Bunu yaşamak zorunda kalmana dayanamazdım," diye fısıldıyor ve sesindeki acı sadece endişeden öte bir şey. Orada bir şey var, bana söylemediği, o sözlerin derinliklerinde gömülü bir şey.

"İyi misin anne?"

Geri çekilir ve yanaklarından akan gözyaşlarını siler. "İyiyim."

Yumuşak bir kahkaha atarak tepkisini hafife almaya çalışıyor, ama ben buna inanmıyorum. Ona bunu sormak istiyorum, ama aynı zamanda onu rahatsız etmek ve konuşmak istemediği bir şey hakkında konuşmaya zorlamak da istemiyorum.

Sonunda, bana iyi geceler öpücüğü verip bu konuyu daha fazla kurcalamamamı açıkça belli ederek kararı benim yerime o veriyor. Ben de bunu yapmıyorum, çünkü onu çok seviyorum ve ona acı vermek istemiyorum, ayrıca içimden bir ses bunun onun gizli tutmak istediği bir yara olduğunu, yeniden açıldığında çok derin bir yara olacağını söylüyor.

Ona bir kez daha sıkıca sarılır, onu sevdiğimi fısıldarım ve sonra onun gitmesini izlerim. Kapıyı kapattıktan sonra banyoya gidip dişlerimi fırçalarım. Yoga pantolonumu ve sweatshirt'ümü giyerek yorganın altına girer ve telefonuma uzanırım.

Tony muayene ettikten sonra kuzenlerime ve teyzelerime mesaj atarak onlara iyi olduğumu ve dinlendikten sonra her şeyi anlatacağımı söyledim, ama Allie'den birkaç mesajın beni beklediğini görünce şaşırmadım. Gülümsedim ve ona kısa bir cevap yazdım.

BEN:

Yatmaya gidiyorum. Yarın sana tüm detayları anlatırım!

ALLIE:

Ona aşık oldun, değil mi? O gerçekten çok seksi, değil mi? İkinizin arasındaki cinsel gerilimi buradan bile hissedebiliyorum. Neden bana cevap veriyorsun ki? Git o adamlarla seviş!

BEN:

LOL. Evet, çok seksi. İyi geceler Allie. Seni seviyorum!

ALLIE:

B e n de seni seviyorum ve güvende olduğuna çok sevindim! Şimdi, git o sığın üzerine atla!

Sohbetlerimi kaydırıp Bran'ın adına tıkladığımda hala gülümsüyorum. Yokluğumda gece sohbetlerimizi özlemişim ve ona hala uyanık olup olmadığını soran kısa bir mesaj attığımda hemen cevap alıyorum.

BRAN:

Evet, uyanığım. Sen iyi misin?

BEN:

Evet, sadece merhaba demek istedim. Gece geç saatlerdeki sohbetlerimizi özledim.

BRAN:

Ben de. Zorlu birkaç ay geçirdik. Bu aile sensiz pek iyi işlemiyor. Dima ve ben Wallace'ı deli gibi şımartıyoruz ama o her gün seni arıyor.

BEN:

Bu çok üzücü. Dima'nın gururu için büyük bir darbe olmalı ki, en sevdiği kişi olmam.

BRAN:

Gururu bu darbeyi kaldırabilir. Bu gece hazır değilsen sorun değil, ama seni restorandan nasıl götürdüklerini bilmek istiyorum.

BEN:

Garson içkime ilaç kattı. Tualete gittiğimde başım çok dönmeye başladı ve o da içeri girdi. Bana masaya dönmeme yardım edeceğini söyledi, ama bunun yerine beni tuvaletin dışında bekleyen bir adama teslim etti

Bana sarı bir peruk ve bir ceket giydirdi, sonra kolunu bana dolayarak sanki bir çiftmişiz gibi oradan çıktı. Rıhtımın sonunda bir tekne bekliyordu.

Birkaç dakika sessiz kaldı ve güvenlikteki bu hatadan, bunun olabileceğini öngörememiş olmaktan dolayı kendini suçladığını biliyorum.

BEN:

Bu senin hatan değil.

BRAN:

Aynı fikirde değiliz. Bu olay için üzgünüm. Bunu engelleyemediğim için üzgünüm ve seni bulmamız bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Hiçbir zaman vazgeçmedik. Bunu bilmeni istiyorum.

BEN:

Bir an bile şüphe etmedim.

Bir sonraki mesajı beni güldürdü.

BRAN:

Yani Max yakında kayınbiraderim olacak, değil mi?

BEN:

Umarım öyle olur.

BRAN:

Onu ve ailesini seviyorum. Senin adına mutluyum, Tally.

BEN:

Teşekkürler. Onu sevdiğine gerçekten çok sevindim.

BRAN:

Biraz uyu, tamam mı? Yorgun olduğunu biliyorum.

BEN:

Öyleyim ve uyuyacağım.

Ona uyku emojisi gönderiyorum ve o da başparmağını yukarı kaldırarak cevap veriyor. Telefonumu komodinin üzerine koyuyorum, birkaç saniye içinde uykuya dalacağımı umuyorum ama hiçbir şey yolunda gitmiyor. Son birkaç haftadır uyuduğum tek iki şekilde, yani zifiri karanlıkta ya da parlak ışıktaki değilim ve Max'in çok daha büyük eli elimi tutmuyor.

Allie'nin çok mantıklı tavsiyesi kafamda dönüp dururken, sonunda battaniyemi tekmeliyorum, çünkü onsuz uyuyamayacağımı biliyorum.

Bölüm 12

Maxim

Asla uyuyamayacağım. Tavan lambasını açık tutup tutmamayı düşündüm ve sonunda banyo lambasını açıp kapıyı aralık bırakarak yeterince ışık girmesini sağladım. Bunu yaparken kendimi aptal hissediyorum, ama artık o karanlık bodrumda olmadığımı hatırlamam gerekiyor. Beni uyanık tutan ışık değil, yanımda Talia'nın olmaması. Her gece, onun elini tutarak uykuya dalıyorum ve yanımda olmaması tamamen rahatlamamı imkansız hale getiriyor.

Tam kalkıp onun odasına gizlice girmek üzereyken, kapımın açıldığını duydum. Yatakta uzanmış, herkesin duyacağı bir ses çıkmaması için kapıyı kapatmak için kolu çevirmesine gülümseyerek bakıyorum.

"Ne kadar sürprizlerle dolusun," diyorum, o da elini ağzına kapatmadan önce bir çığlık atıyor. Bana dönüp baktığında gözleri fal taşı gibi açılmış.

"Beni çok korkuttun," diye fısıldayarak bağırır ve beni güldürür. "Bana gülme. Neredeyse çığlık atacaktım. Bu çok utanç verici olurdu."

Sol elimle yatağı okşadım ve yüzünde bir gülümseme belirdi. Hiç vakit kaybetmedi. Birkaç saniye içinde odayı geçti ve yorganın altına girip yanıma uzandı. Sırt üstü yatıyordum, kolum hala askıda ve göğsümün üzerindeydi, bu yüzden diğer kolumu ona açtım ve o hızla vücudunu benimkine yasladığında gülümsedim.

"Buraya gelmemi isteyip istemediğinden emin değildim," diye fısıldayarak itiraf etti, "ama sensiz uyuyamadım."

Parmaklarım onun koyu saçlarını okşuyor, cildi benimkine değdiği için şimdiden huzur hissediyorum. "Uyuyamadım. Az önce odana gizlice girmek üzereydim, ama sen benden önce davrandın. Vücudumun bir kısmı seninkine değmeden uyuyabileceğimi sanmıyorum."

"Ben de." Elini göğsüme koyuyor, askıyı bozmamaya dikkat ediyor ve bacağını benim bacağıma atıyor. O bu kadar yakınken vücudum anında canlanıyor, ama şu anda onun ihtiyacı olanın bu olmadığını bildiğim için bunu görmezden geliyorum. Yorgun. Sesinden ve vücudunun benimkine

rahatlamasından hissedebiliyorum. Uyumaya ihtiyacı var, rahat bir yatakta ve yumuşak bir şilte üzerinde gerçek bir uykuya. Ona yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama bunlar beklemek zorunda. Benim bacağımı kullanarak orgazm olduğu görüntüleri zihnimden geçiyor ve kararımı sorgulamama neden oluyor, ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum.

Saçlarını okşamaya devam ediyorum, uykuya daldığını düşünüyorum, ama sonra fısıldıyor, "Köpekleri seviyorsun, değil mi?"

Engelleyemeden yumuşak bir kahkaha kaçıyor. "Evet, köpekleri severim." Kafasını öpebilmek için yeterince dönüyorum. "Wallace'ı bırakmanı isteyeceğimi düşünmedin, değil mi?"

"Hayır, ama köpeğimi sevmezsen seni sevmeye devam etmem imkansız olur."

Gülümserim ve tekrar saçlarını okşarım. "Bu acımasız dürüstlüğün için teşekkür ederim, ama endişelenecek bir şey yok. Hayvanları severim. Alina teyzem ve Matvey amcamın Rasputin adında bir Alman çoban köpeği var, Luka ve karısının da Pip adında bir kedisi var. İkisini de çok seviyorum. Sasha'nın köpeğini henüz görmedim, ama onu saldırmaması için eğitebilirse, eminim çok iyi anlaşıyoruz."

O endişesini bıraktınca vücudunun gevşediğini hissediyorum. "Wallace'a şimdi kim bakıyor?" diye soruyorum.

"Kuzenim Yulia. Onun iyi olduğunu ve ona iyi bakıldığını biliyorum. Sadece onu özlüyorum," diyor.

"O her zaman hoş karşılanır. Bütün ailem hayvanları sever." Üzerinde yattığımız büyük yatağı işaret ediyorum. "Burada onun için bolca yer var ve benim evimin çitle çevrili büyük bir arka bahçesi var. Ama ona koşabileceği büyük bir kumsal veremem. Onu özleyebilir."

"Özleyecek," diyor ve Oregon sahilini özleyecek tek kişinin Wallace olmayacağını anlayabiliyorum.

"Bir çaresini buluruz,"
diyorum ona. "Ne çaresini?"

"Yaşam düzenini. Senin ailen ülkenin bir ucunda, benim ailem diğer ucunda olması ideal değil, ama bir yolunu buluruz. Uçaklar bunun için var, değil mi?"

"Doğru."

Yanağımı öpmek için başını kaldırıyor, ama ben başımı çeviriyorum ve dudaklarımla karşılaşıyor. Gülümsediğini hissediyorum, ama sonra yumuşak bir inilti çıkarıyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Zihnimin bir köşesinde, onun uykuya ihtiyacı olduğu konusunda belirsiz bir anı var, ama

dudakları, dili ve çıkardığı yumuşak inlemeler tüm bunları çabucak unutturuyor.

"Siktir," diye inlerim, nefes nefese öpüşmeyi bıraktığında. Gözlerinde arzuyu ve ham ihtiyacı görebiliyorum ve onun benden istediği her şeyi ona vermekten daha çok istediğim bir şey yok, ama bir şekilde direnmek için yeterli iradeyi toplamayı başarıyorum.

"Daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar irademi sınıyorsun," diyorum ona. Benimle tartışmak üzere olduğunu anlıyorum, bu yüzden ondan önce davranıp şöyle diyorum: "Birlikte yaptığımız her şey benim için bir ilk ve bu ilkleri aceleye getirmek istemiyorum. Özellikle de ikimiz de yorgunluktan düşünemeyecek hale geldiğimizde bu ilklerin yaşanmasını istemiyorum. Ben seni ilk kez yalarken sen uykuya dalarsan, gururumun aldığı bu büyük darbeyi asla atlatamayabilirim." O gülüyor ve yüzümü avuçlarıyla kavırıyor. "Asla yapmam," diye ısrar ediyor, "ama ne demek istediğini anlıyorum, yaptığımız her şey benim için de bir ilk." Koyu renkli gözleri üzerimde dolaşüyor. "Bunun senin için de geçerli olduğuna hala inanamıyorum, ama gerçekten bunun için mutluyum."

Eğilip, asla doyamayacağım kıcını sıkıyorum. "Bu kesinlikle doğru ve senin için de aynı şeyin geçerli olmasına sevindim. Her şeyi yapmak için dünyadaki tüm zamanımız var, o yüzden bir liste yap tatlım, biz de kutucukları işaretlemeye başlayalım."

"Sen liste yaptın mı?" diye soruyor ve sesindeki şaşkınlığa hafifçe gülüyorum.

"Kocaman bir liste," diyorum. "Bodrumda başladım. Çok meşgul bir kadın olacaksın."

Gülüyor ve "Neler var listede?" diye soruyor. "Çok şey var."

"Hadi ama, en azından bir şey söyle ya da bir ipucu ver."

Kıcına hafifçe vuruyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Aktif bir katılımcı olacaksam, başıma neler geleceğini bilmem gerek."

Sürekli eklemeler yaptığım uzun listeyi düşünürüm ve onu korkutabilecek şeyleri atlamaya karar veririm, örneğin anal seks, onu piyanoma bağlamak ya da yatağa eğip kıcını güzelce kızarana kadar şaplamak gibi.

Bunun yerine, "Kolum bir süre kullanılamayacağı için, bunların çoğunu askıya almak zorunda kalacağım, ama

başlangıç olarak, vücudunun her santimini öpmek istiyorum. Seni çıplak görmek ve vücudunun her bir parçasını ezberlemek istiyorum. Elini sikimde hissetmek istiyorum, aramızda hiçbir engel olmadan ten tenine. Göğüslerini inanamayacağın kadar tatmak istiyorum ve yüzüme oturup seni doya doya yememe izin vermeni istiyorum. Her şeyi istiyorum, benden istediğin her şeyi, hepsini istiyorum."

Sözlerim üzerine vücudunda yayılan titremeyi, vücudunu bana yaklaştıırken uyluğunun benimkine daha sert bastırdığını ve nefesinin hızlandığını hissediyorum.

"Listemi beğendin mi?" diye soruyorum, o omzumda dinlenmeye devam ederken parmağımı çenesine doğru kaydırıyorum.

"Evet."

"Güzel. Geri kalanını başka bir gün anlatırım." "Daha fazlası mı var?"

"Daha çok var," diyorum. "Senin listeni de duymak istiyorum."

"Tamam, ama az önce söylediğin şeylerin hepsini de istiyorum."

"Hepsini alacaksın," diye söz veriyorum ona. Kafasına tekrar öpücük kondurup, üstünü örtüyle daha sıkı örtüyorum ki üşümesin. "Uyu biraz, *svetik moy*, ihtiyacın olursa beni uyandır."

"Uyandırırım. İyi geceler, Max." "İyi geceler, bebeğim."

Kolum hala mutluluk verici bir şekilde uyuşmuş halde, Talia bana sarılıp yumuşak bir yatak üzerinde yatarken ve Miguel'in odaya dalmasından korkmadan, kolayca uykuya dalıyorum. Ne yazık ki, bu uzun sürmüyor. Kabuslar beni rahatsız ediyor ve sadece birkaç saat uyuduktan sonra soğuk terler içinde uyanıyorum. Miguel hakkında yanılmışım. Fiziksel olarak odaya girmemiş olabilir, ama onu kafamdan çıkaramıyorum. Her bir parmağımı eklemenden çıkardığı hissi ve bunu yaparkenki gülümsemesini asla unutmayacağım.

Talia'nın ağır nefes alıp verşi, onu uyandırmadığını gösteriyor ve onu kucaklamaya devam etmek istesem de, bedenim ve zihnim hareketsiz kalamayacak kadar huzursuz. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, altından kayarak çıkıyorum, uykusunda yüzünü buruşturup kollarını yastığıma doladığını izliyorum. Bu hareket onu rahatlatmış gibi görünüyor, çünkü hareket etmeyi bırakıp bir nefes veriyor ve nefes alış yavaş, düzenli uyku ritmine dönüyor.

Gözlerimi ondan ayıramadan, birkaç dakika onu izliyorum, onun burada olduğuna, ikimizin de burada olduğuna ve onu gitmesine izin vermek zorunda olmadığını

Battaniye beline kadar inmiş, ama hala sweatshirt'ü üzerinde. Her ne kadar tenini göremesem de, o hala inanılmaz derecede seksi ve kendimi zorla kaldırmam gerekiyor, yoksa dilimle onu uyandırma riskini göze alacağım. Ben uyuyamıyorum diye, ona da aynı işkenceyi yaşatmak istemiyorum.

Genelde geceleri müzikle uğraşırım ve bunu yapamamak, geçmek bilmeyen fiziksel bir acı gibi. Kendimin temel bir parçasını kaybetmişim gibi hissediyorum ve bunun üzerinde çok uzun süre durursam, delireceğim.

Onu uyandırmadan odadan çıkıp buzdolabından bir şişe su alıyorum. İstedğim zaman su içebilmenin basitliği bana tam anlamıyla çöküntü gibi geliyor ve uzun bir yudum almadan önce duruyorum, sonra babamın ben doğmadan önce annem için yaptırdığı ses geçirmez odaya gidiyorum. Onun grand piyanosu burada, bir Steinway and Sons Model D. Neredeyse üç metre uzunluğunda, çocukken annemin çaldığını ilk duyduğumda beni neredeyse ağlatacak kadar berrak bir tona sahip, güzel bir piyano canavarı. Evimdeki yatak odamda Model M versiyonu var ve Talia'yı oraya götürmek için sabırsızlanıyorum. Neredeyse iki metre uzunluğuyla hala büyük, ama yatak odam onu rahatça sığdıracak kadar geniş.

Kapıyı kapatıp ışığı açtım ve önündeki bankta oturdum. Önümde uzanan siyah beyaz tuşlar pek çok anıyı barındırıyordu. Hayatımda hiç müzik olmadan geçirdiğim bir an bile yoktu. Küçük bir çocukken annem çalarken ayaklarının dibinde otururdum, ne olduğunu anlamasam da yine de çok severdim. Yapabileceğim anda annemin kucağına tırmanıp çalmaya çalışırdım. Konuşmaya başlar başlamaz bana öğretmesi için yalvarırdım. İlk başta, bunun beni hayal kırıklığına uğratacağından veya stres yaratacağından endişelenerek tereddüt etti, ama sonunda bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anladı ve o günden beri çalışıyorum.

Şimdiye kadar.

Sol elim tuşların üzerinde duruyor, uykusuzluktan ve bu kadar değerli bir şeyin benden alınabileceği korkusundan titriyor. Tereddüt ve normalde kullandığımdan çok daha az güçle bir akor çalışıyorum, notalar bana hem yabancı hem de nefes almak kadar doğal geliyor. Parmaklarım sertleşmiş ve sadece beş parmağımla çalabildiğim için hayal kırıklığına uğruyorum. Talia için bestelediğim şarkıyı çalmak benim için imkansız ve ne kadar denersem o kadar sinirleniyorum. Sonunda, elimi indirip su şişesine uzanıyorum.

"Girebilir miyim?"

Annemin sesini duyunca dönüyorum. Kapıyı açtığını duymamıştım, ama burada olduğunu görünce şaşırıyorum. Geceleri sık sık buraya gelip çalar, ama sanırım o da benim için endişelenmiş ve sonunda buraya geleceğini biliyordur. Uzun, pembe bornozu ve terlikleriyle yaklaşıncı, yanıma oturabilmesi için kenara kayıyorum.

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm," diyor endişeli bir bakışla.

"Neden uğraştım bilmiyorum," diyorum, ona gerçeği söylüyorum çünkü şu anda hissettiklerimi anlayabilecek biri varsa, o da odur. "Tek elle hiçbir şey çalamıyorum ve kullanabildiğim parmaklarım beceriksiz ve sert geliyor."

"Tekrar eskisi gibi olacaksın," diyor ve sesinde güven duyuyorum. "Senin kadar kendini adayan birini daha önce görmedim, Max." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Tabii, baban ve ağabeyin de teknoloji konusunda aynı derecede adanmışlar, ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Yakında tekrar çalacağına hiç şüphem yok. Sadece biraz zaman tanınmalısın."

Başımı sallıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Omzuma hafifçe dokunur ve "Ben içeri girdiğimde çaldığın melodi neydi?" diye sorar.

Melodi kelimesinin cömertçe kullanılmasına şaşırarak kaşlarımı kaldırdım ve "Sadece üzerinde çalıştığım bir şey" dedim.

"Güzeldi. Çalmana yardım etmemi ister misin? Sağ kolun olabilirim."

"Teşekkürler, ama kendim çalabilene kadar beklemeyi tercih ederim." Bana anlamlı bir gülümseme atıyor.

"Talía buna bayılacak."

"Onun için olduğunu nereden biliyorsun?"

Duvarların dışına çıkacağından endişelenmesine gerek olmadığı için kahkahası içten geliyor. "Çünkü oğlumu, kalbini kime verdiğini anlayacak kadar iyi tanıyorum."

"Sen hep bu kadar duygusal mıydın, yoksa babam mı seni böyle yaptı?"

O daha da çok güldü. "Baban beni kesinlikle duygusal yaptı. Hayatıma parlak zırlı bir şövalye gibi girdi ve beni kelimenin tam anlamıyla kurtardı, bu yüzden evet, beni romantik biri yaptı." Bana bir kez daha gülümsedi. "Bunu sana da aktarabildiğimize çok sevindim. Talía çok tatlı, Max, baban ve ben onu şimdiden çok seviyoruz. Senin adına çok mutluyuz."

"Peki ya ailesinin ülkenin diğer ucunda olması ne olacak?"

Annem omuz silkiyor ve parmaklarını tuşların üzerinde gezdiriyor, sonra en sevdiği parçalardan birine başlıyor. Benim gibi o da her zaman

Chopin'e düşkündür ve *E Minör, Opus 28, Numara 4 Prelüdü'nün* akılda kalan notaları kısa sürede odayı doldurur.

“İnsanlar benim melankolik tarafımın nereden geldiğini merak ediyorlar,” diyorum gülümseyerek.

Çalarken ağzının köşesi yukarı kalkar. "Hüzünde bir güzellik vardır, tek başına tam olarak takdir edilemeyen bir güzellik. Güzelliği vurgulamak için hüznü gerekir. İkisi birlikte çalışır. Ben bu karışımı her zaman çekici bulmuşumdur ve sanırım bunu sana da aktarmışım. Yaptığın müzikte her zaman bir parça kalp kırıklığı vardır." Gözlerime bakar. "Bu yüzden herkes ona bu kadar çekiliyor. Bu dengeyi sağlamak kolay değil, ama sen bunu çok kolay yapıyorsun. Her zaman öyleydin ve içimden bir ses, bu deneyimin müzisyenlik yeteneğini hiç etkilemeyeceğini söylüyor. Bence onu daha da güçlendirecek."

"Teşekkürler anne. Umarım haklısındır."

Koluma hafifçe dokunur ve hala çaldığı şarkının notalarını kaçırmadan bana göz kırpar. "Tabii ki haklıyım. Ben senin annenim. Ben her zaman haklıyım."

"Bu doğru," derim ve onu güldürürüm.

Parmaklarını tuşlardan çekip, sol elimi sıkmak için uzanıyor. "Her şeyin yoluna gireceğine söz veriyorum. Rehabilitasyonun kolay olacağını söyleyerek yalan söylemeyeceğim, ama bunu atlatacaksın ve daha güçlü bir şekilde çıkacaksın. Ayrıca," diyor ve kocaman bir gülümsemeyle ekliyor, "artık Talia var, ve bu her şeyi değiştirecek."

"Öyle olacak," diye onayladım, onun haklı olduğunu bilerek.

"Şimdi, o uyanıp gitmiş olduğunu fark etmeden önce yatağına dön."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden yatağımda olduğunu düşünüyorsun?"

Gülüyor. "Ben aptal değilim, tatlım. İkinizin birbirinize umutsuzca aşık olmanızın yanı sıra, ikinizin de birbirinizin can simidi olduğunuz çok travmatik bir durumdan yeni çıktınız. Tabii ki yatağına girecek. Onu neden senin odanın yanına yerleştirdim sanıyorsun? Gece yarısı koridorda dolaşmaktan endişe duymasını istemedim."

"Teşekkürler anne."

"Akıllı ol derdim, ama baban ve ben gerçekten torun istiyoruz."

"Tanrım," diyorum, hafifçe gülererek. "Ve bu da benim gitme zamanımın geldiğini gösteriyor."

O yine güldü ama neyse ki konuyu kapattı. Bunun yerine ayağa kalktı ve "Evet, ben de yatağıma dönmeliyim. Sadece seni burada bulabilir miyim diye bakmak ve iyi olup olmadığını kontrol etmek istedim" dedi.

Bana hızlıca sarılır, elini uzatıp yanağıma okşar. "Güvende ve evde olduğuna çok sevindim." Gözleri yaşarır, ama başını sallar, ağlamaya izin vermez.

"Seni seviyorum anne," diyorum. "Seni endişelendirdiğim için özür dilerim."

"Bu senin hatan değildi. Sana öğretilenleri aynen yaptın ve seninle gurur duyuyorum." Kolumu tutar ve benimle birlikte kapıya doğru yürür. "Ama bunu bir daha yapmayalım. Kalbim buna dayanamaz."

"Buna seve seve katılıyorum."

Bana gülümser. "Ben de seni seviyorum Max. Şimdi git biraz uyu. Elim uyuşmuşken tadını çıkar."

"İyi geceler anne," diyorum ve o babamın yanına dönmek için sağa dönerken ben sola dönüyorum.

Kimse uyku sorunu yaşamıyor gibi görünüyor, bu yüzden koridorlar boş ve odama geri döndüğümde, Talia'yı bıraktığım gibi uyuyor bulmayı bekliyorum, ama o yerine, kollarını bükülmüş bacaklarına dolayarak, onları göğsüne sıkıca sarılmış halde oturuyor. Kapıyı duyunca bana bakar ve gözlerindeki korku dolu bakış beni tam bir aptal gibi hissettirir.

"Siktir," diye fısıldıyorum, mesafeyi aşır yatağa geri dönerek onu kendime doğru çekiyorum. "Uyandığında burada olmadığım için özür dilerim."

"Neredeydin?"

Sesi titriyor ve ağlamış gibi boğuk, banyodan gelen ışıkla yanaklarındaki kurumuş gözyaşlarını görebiliyorum.

"Çok üzgünüm," diyorum tekrar, sol kolumu ona dolayarak alnını öpüyorum. "Uyuyamadım ve seni uyandırmak istemedim. Penthouse'un diğer tarafında gece geç saatlerde pratik yapmak için ses geçirmez bir odamız var. Annem beni orada buldu ve biraz konuştuk."

"Çalman nasıl gitti?"

Sert bir kahkaha attım. "O kadar da iyi değil, ama bir mucize beklemiyordum.

Tek elle oynamak zor."

"Tekrar çalabileceksin," diye beni temin etti, sesinde en ufak bir şüphe yoktu. "Annenle ne hakkında konuştunuz?"

"Sen, bu arada seni çok seviyor, müzik ve benim geri d nmemden ne kadar mutlu olduğu hakkında. Muhtemelen yarın eski fotoğrafları çıkaracağını sana söylemeliyim."

"Ben de onu çok seviyorum ve beni sevdiğine seviniyorum." Başını kaldırıp bana baktı. "O fotoğrafları görmek için sabırsızlanıyorum. Tanrım, eminim gençken çok sevimliydin."

" ok tatlıydım," dedim ve onu g ld rd m.

"Annem elbette sana oldukça hayran," diyor. "Kızının masumiyetini kurtardın."

Saçlarını yumruklayıp başını daha da geriye eğiyorum, böylece dudaklarımı çenesine doğru kaydırabiliyorum. "Masumiyetini kurtardım, evet, ama bunun sebebi başka bir erkeğin sana dokunması fikri beni tüm dünyayı yakıp k l etmek istememe neden oluyor. Kimsenin sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğim ve belki de bekaretini kurtardım, ama şüphesiz ki tatlım, onu kendim için kurtardım."

Nefesinin kesilmesi kanımı doğrudan sikime akıtıyor ve kulağının hemen arkasındaki deriyi öptüğümde, adımı fısıldıyor ve parmaklarını saçlarıma geçiriyor.

"Seni bana karşı hissetmek istiyorum," diyorum ona. "Teninin benimkine değmesini istiyorum."

Sweatshirt' n  tutup çıkarmaya başlamadan hemen önce başını salladığını hissediyorum. Kumaş yukarı kayarken, a  gözlerime pürüzsüz tenini bir santim bir santim ortaya çıkarırken, içimdeki her şey donar. Güzel pembe meme uçları ve meme başları, onu tatma isteğiyle ağzımı sulandırır. Onu sadece sweatshirt giyerken görmüştüm, bu yüzden onu çıkardığında ve  n kolundaki dövmeyi gördüğümde, bir anlığına muhteşem göğüslerinden dikkatim dağıldı.

Kolunu tutup, i  kolunun bir kısmını kaplayan ayıyı daha iyi görebilmek için onu çeviriyorum. Altında, ailesinin soyadı Kiril alfabesiyle yazılmış. Başparmağımı üzerinde gezdirip gözlerimi ona kaldırıyorum.

"Biri bir şey saklıyor."

Gülümser. "Hiç d vem var mı diye sormadın."

"Sadece bu mu var?"

"Evet. On sekiz yaşına girdiğimde zorunluydu. Bir başka koruma önlemi. Ama Amaya ailesini caydırmamış gibi görünüyor."

Eğilip dövmeyi öptüm. "Gözdağı vermesi gerekirdi ama. Bak, başlarına ne geldi. Hepsi öldü ve kartelleri yıkıldı. Babam Mateo'yu sağ bıraktıklarını söyledi, ama tekrar denemeye karar verse bile, yıllarını alır."

Yumuşak bir kahkaha attım. "Niki, banka hesaplarını boşalttığını söyledi. Tanrım, bakiyesini kontrol ettiğinde çok sinirlenmiş olmalı."

Ben kolunu öpmeye devam ederken, parmakları yanağımda geziyor. "Sence ona güvenilebilir mi?"

Elbisenin iç kısmını dilimle okşadıktan sonra, "Evet. Onu bir daha görmeyeceğimizi düşünüyorum. Mateo babasından çok daha akıllı. Ne zaman risk almaya değer, ne zaman almamaya değer olduğunu biliyor. Yeniden inşa etmeyi başarabilirse iyi bir patron olacak." dedim.

Ağırlığımı sol koluma vererek burnumu omzuna sürtüyorum, nefesimin sıcaklığıyla cildini tozluyorum, tüyleri diken diken oluyor ve nefesi hızlanıyor. Artık bu cazibeye daha fazla direnemiyorum, başımı çeviriyorum ve meme uçlarının ne kadar sert olduğunu görünce inliyorum. O mükemmel. Yaklaşıyorum ve dilimi göğsünün alt kısmı boyunca gezdiriyorum, onun emmemi çok istediğini bildiğim sert meme ucuna doğru ilerliyorum.

Parmakları saçlarıma uzanırken, yastığa yaslanıyor ve dokunuşumun altında kıvranmaya başlıyor.

"Sen mükemmelsin," diye fısıldıyorum cildine, meme ucuna dilimi gezdirmeden önce ona bir öpücük daha veriyorum.

Adımı inleyerek saçlarımı daha sıkı tutuyor, geri çekilip durmak gibi çılgın bir fikir gelirse diye beni yerinde tutuyor. Ağzımı onunla doldurmakla meşgul olmasaydım, bu endişeyi bırakabileceğini söylerdim, çünkü böyle bir şey asla olmayacak. Vanilya ve tarçın kokusu, göğüslerinin tatlı tadı ile karışınca neredeyse pantolonuma boşalacağım. Dilimin meme ucunda dolanması, titreyen vücudundan başka bir seksi inilti çıkarır ve sağ elimi kullanabilmek için her şeyi verirdim, böylece onu pantolonunun içine sokup, benim için ıslandığını bildiğim sıkı amına sokabilirdim.

Kalkıyorum ve nefesimin ısısı ıslak göğüslerine değdiğinde titreme geçiyor. "Benim için kendini okşa, *svetik moy*."

"Ne?"

"Duydun beni." Dişlerimi onun hassas tenine sürtüyorum. "Ben kendim yapamıyorum, tatlım, bu yüzden senin yapmana ihtiyacım var. Elini amına koy, bebeğim, hemen şimdi."

Nefes nefese inlemesi sikimi ağrıtıyor ve pantolonunu çıkardığında, onun sevimli pembe külotunu görünce inleyen benim. Eli pamuğun altına kayıyor ve ben hızla başımı sallıyorum.

"Hayır, çıkar şunu. Seni görmek istiyorum." Meme ucunu bir kez daha yumuşakça emdim. "Lütfen seni görmeme izin ver."

Külotunu çıkarır ve çıplak amını ilk kez gördüğümde ön sıvısı sikimi kaplar.

"Lanet olsun," diye inlerim, parmağını içine sokmasını izlerken. "Parmağını bana ver, Talia. Tadına bakayım."

O hemen itaat eder, sikim seğirir ve parlak parmağını dudaklarıma götürdüğünde, onu ağızıma alırım. Tadı ağızımı doldurur, gözlerimi kapatıp tatlılığını tadarken içimden bir inilti çıkar.

"Daha fazla," derim, hem talepkar hem de yalvarırcasına. "Parmaklarını ıslat."

Bu sefer iki parmağını amına sokar ve çıkardığında, "Aferin kızım, şimdi parmaklarını meme uçlarına sür," derim.

Nefesi hızlanıyor ve ıslak parmaklarını meme uçlarının üzerinde gezdirirken göğsünde ve yanaklarında erotik bir kızarıklık belirliyor, meme uçları onun uyarılmasıyla parıldıyor.

"Lanet olsun," diye homurdanıyorum, kendimi tutmadan bunu nasıl atlatacağımı merak ediyorum. Aşağı eğilip, bir meme ucunu yavaşça yalarken, o benim adımın inliyor ve kalçalarını yukarı kaldırıyor, bacaklarının arasında büyüyen acıyı benim gidermemi istiyor.

"Kendine dokun," diyorum ona tekrar. "Ben göğüslerini emip temizlerken sen de amını oyna, ama sakın boşalma."

"Ne?" diye sızlanıyor, beni hafifçe güldürüyor.

"Merak etme tatlım, boşalacaksın, ama bunu ben yapacağım. Şu anda sadece kendini tahrik etmeni istiyorum. Benim için kendini iyi tahrik et, tamam mı?"

"Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Yavaş ol," diye uyarıyorum onu, "yoksa kazara boşalırsın." "Boşalırsam ne olur?"

Gülümserim ve meme ucunu hafifçe ısıtırım. "O zaman seni omzuma atar, ses geçirmez odaya taşır ve kışını kıpkırmızı olana kadar şaplaklarım." Göğsündeki acıyı öpüp emerek gideririm. "Bu arada, sana şaplak atmak da listemde."

"Gerçekten her şeyi düşünmüşsün." "Bir sürü şeyi, bebeğim," diyorum. "Talia?"

"Hmm?" diye inler, ben onu tekrar emdiğimde.

"Neden o ıslak küçük amcığın parmaklandığını duyamıyorum?"

Sözlerime hızlıca nefes alır, ama saniyeler içinde eli yine bacaklarının arasındadır ve kendini sikmesinin ıslak, erotik sesleri odayı doldurur. Sadece bu ses bile beni tatmin etmeye yeter, ama onun kokusuyla karıştığında, kalçalarım sanki kendi iradeleri varmış gibi ona doğru sallanıyor ve ben diğer göğsüne doğru öpüp yalıyorum. Cildinden uyarılmasını yalayıp emerek, onun içinde kendimi kaybediyorum, ta ki düzensiz nefes sesleri beni onun meme ucuna uyarıcı bir ısırik atmaya zorlayana kadar.

Sinirli bir inilti çıkarır ve elini çeker. Ben istemek zorunda kalmadan, parmaklarını göğsüyle ağzımın arasına kaydırır, böylece parmağını ve meme ucunu aynı anda emebilirim. Ona sanki sarhoş olmuşum gibi, vücudunun verdiği mutluluktan asla ayrılmak istemiyorum ve o beni nazikçe sırt üstü yatırınca, ona izin veriyorum. Belime bacaklarını atarken, askımı dikkatlice kaçınıyor ve çıplak vücudunu bana bastırıyor.

"Tanrım," diye inlerim, o oturup gömleğimi yukarı çekerek elini karnıma koyduğunda. Bana şeytani bir gülümseme atarak, elini belimin altına kaydırır, sikimi kavrar ve boğazımdan gırtlaktan gelen bir inilti çıkarır. Bu, onun bana ilk kez tenime dokunduğu andır ve boşalmamak için dişlerimi sıkmak zorundayım.

"Talia," diye uyarıyorum, o elini penisimde yukarı aşağı hareket ettirmeye başladığında.

"Seni boşaltmak istiyorum."

"Boşaltmak üzere sin,"
diyorum ona.

Gülümser ve diğer elini başımın yanına koyar, böylece koluma yük bindirmeden eğilip beni öpebilir.

"Bunu senin için yapmama izin ver," diye fısıldadı dudaklarıma. "Seni mutlu etmeme izin ver."

Gülümserim ve sol elimi vücudunda gezdiririm, beni daha sert çalıştırırken göğüslerinin yumuşak sıçramasını, kalçasının ve belinin seksi çizgisini ve sonunda da kıcının tatlı kıvrımını hissederim. Kalçalarından birini sıkırmam ve sonra parmaklarımı kalçasından uyluklarının arasına doğru gezdiririm.

"Bu benim dominant olmayan elim, o yüzden beni çok sert yargılama." Parmağımı içine soktuğumda inlerim, sıkı, ıslak sıcaklık beni sıkar ve daha da içeri çeker.

Elini bir saniye durdurur, sırtını geriye doğru eğip kalçalarını sallarken, adımını inleyerek bana sıkıca sarılır.

"Sakın durma," diye inler, kalçalarını sallayarak ve sonra beni sertçe öperken, eli beni tamamen mahvetmekle tehdit eden aynı ritme geri döner.

Sıkı küçük amcığı elimi ıslatıyor ve ikinci parmağımı yavaşça içeri kaydırduğımda, nefesini kesip bana daha sertçe sürtünürken benim sikimi okşuyor. Dili benim dilimin üzerinde geziyor, her parçası çok aç, arzuladığı rahatlamaya çok muhtaç ve başparmağımla klitorisini okşadığımda inliyor ve boşalmaya başlıyor. Vücudu gerginleşip zevk her santimini kapladığında iç duvarları parmaklarımı daha da sıkı sıkıyor. Sıvılarının elimden aşağı akışını hissedince, ben de hızla onu takip ediyorum.

Orgazmım tüm gücüyle vurur, nefesimi ve görüşümü çalar, sikim onun sıkı kavrayışında zonklar, boşalmamı onun elinin ve karnımın her yerine yayar. Bunu hissettiğinde inler, beni daha sıkı sıkı ve ben tamamen boşalana ve bunun gücüyle titreyene kadar tabandan tepeye kadar uzun vuruşlarla beni okşar.

Vücudumuz sakinleşirken beni yavaşça öper ve başını kaldırdığında, yumuşak bir kahkaha atıp, "Tanrım, bebeğim. Bu yataktan asla çıkmayacağız." derim.

Yumuşak kahkahası hem sevimli hem de seksi. "İkimizin ailesi de burada olduğu için bu çok garip olur."

"Tamam, benim evime gittikten sonra, bu lanet yataktan asla çıkmayacağız." "Bana uyar."

Parmaklarımı hala içinde tutuyorum ve yavaşça parmakladığımda, inleyerek gözlerini kapatıyor ve kalçalarını sallıyor.

"Dominant olmayan elinle çok iyisin."

Ona göz kırptım. "Piyanist olmanın avantajları, sanırım."

Bana nazıkçe sıkıyor. "İyi miydin? Sorduğum için aptal hissediyorum ama daha önce hiç böyle bir şey yapmadım."

"Mükemmeldi, hayal edebileceğimden daha iyiydi."

Bana gülümsediğinde, gülümsemesi büyüleyici. Koyu renkli gözleri gururla doludur ve aşağı kayarken, çok isteksizce amını bırakırım. Parmaklarımı temizleyebilmenin tesellisi ruh halimi iyileştirir ve onun tadına doyamadan, o daha da aşağı kayar.

Parmaklarını jogging pantolonumun altına sokup aşağı çekerek penisimin başını öpmeye başladığında dikkatim hızla ona yönelir.

"Tanrım, siktir," diye homurdanıyorum, o ise yumuşak bir kahkaha atıyor ve hızla sertleşen sikimin üzerinde dilini yavaşça gezdiriyor.

"Ben de seni tatmak istedim. Bu adil, Max."

Ben bir şey söyleyemeden, dudaklarını başımın etrafına sarar ve vücudumun her yerinde hissettiğim yumuşak bir emiş yapar.

"Bu kadar büyük olacağını bilmiyordum," diye fısıldadığını duyuyorum. "Hayal ettiğimden çok daha büyüksün."

Sesindeki hayranlığa gülüyorum, ama o, karnımı yalamak için başımı kaldırıp dudaklarını başımın etrafına dolayarak bir kez daha emmeye başladığında, gülüşüm boğazımda kalıyor. Böyle devam ederse bu gece hiç uyuyamayacağını bildiğimden, kendimi doğru olanı yapmaya zorluyorum ve boynunu tutup onu nazikçe üzerimden kaldırıyorum. Bana attığı incinmiş bakış, kalbimi neredeyse kırıyor.

"Bana öyle bakma, *svetik moy*. Seni benden uzaklaştırmıyorum çünkü hoşuma gitmiyor. Bu harika bir his ve o dolgun dudaklarınla beni emmeye devam edersen, tekrar boşalacağım ve tekrar boşalırsam, seni tekrar boşaltabilmem için yüzüme oturmanı isteyeceğim ve bu böyle devam edecek. Uyumaya ihtiyacın var, bebeğim. Ne kadar yorgun olduğunu biliyorum."

Tartışmak istediğini anlayabiliyorum, muhtemelen hiç yorgun olmadığını söylemek için bir dizi mazeret hazırlamıştır, ama esnemeye başlıyor ve tek kelime etmeden benim haklı olduğumu kanıtlıyor.

"Aynen öyle," diyorum, bana attığı bakışa gülümseyerek. "Şimdi o tatlı kıcını buraya getir. Bir daha pijama giymeni istemiyorum. İlk ev kuralımızı belirledim. Çıplak uyuyacaksın."

Ben jogging pantolonumu düzeltirken o bana doğru sürünür ve tekrar bana sarılırken battaniyeyi üzerine örterim.

"Peki ya sen?" Gömleğimi çeker. "Bu kuralın işe yaraması için ikimizin de çıplak olması lazım."

"Katılıyorum, ama henüz değil. İlk seferimizden sonra seninle çıplak uyuyacağım, tamam mı?"

"Yanlışlıkla bana kayacağından mı korkuyorsun?"

O alay ediyor, ama ben yüzde yüz ciddiyim: "Evet, korkuyorum. Geceleyin seni bulamayacağımdan emin değilim. Ben çıplak, sen çıplak olursan, sikim kesinlikle amını bulur. Güneş doğmadan önce sikim senin içine girmiş olur, garanti ederim. Kontrol edemem, o yüzden pantolonum üzerimde kalacak."

"Şimdilik," diye fısıldıyor ve bir kez daha esniyor.

Gülümserim ve parmaklarımı saçlarında gezdiririm. "Şimdilik," diye onaylarım ve kafasına bir öpücük daha kondururum. "Uyandığında burada olmadığım için üzgünüm. Bir daha asla olmayacağına söz veriyorum."

Kafasını sallar ve göğsüme karşı yumuşak bir ses çıkarır, uyanık olmaktan çok uykuya dalmış gibidir.

Bölüm 13

Talia

Max'in güçlü vücuduna yaslanmış, temiz, rahat ve iyi beslenmiş bir şekilde uyanmak gerçeküstü bir his. O uyurken ben de olduğum yerde kalmaya hazırım, ama parmakları sırtımda dolaşmaya başlıyor ve bana çoktan uyandığını belli ediyor. Okşaması yumuşak, omurgamda hafifçe dans ediyor, sonra avucuyla kalçamı sıkıca, sahiplenici bir şekilde kavıyor ve ben de buna tamamen razıyım. Hayatım boyunca sahiplenici erkeklerle birlikte oldum, bu yüzden kendime bir tane bulmuş olmama hiç şaşırmadım.

"Bütün gün yatakta kalabilir miyiz?" diye soruyorum.

"Tabii," diyor, sesi hala uykudan ağır. "Bize gelen tüm mesajları ve bizi kontrol etmek için kapıyı çalan herkesi görmezden geleceğiz."

Babamın kapıyı çalması ya da daha kötüsü, neler olup bittiğini görmek için içeri girmesi düşüncesi, içimden bir inilti koparır ve hızla benim diğer yarım haline gelen adamı görebilmek için kendimi kaldırıyorum. Mavi-gri gözleri üzerimde dolaşır, çıplak göğsümü ve karnımı süzer.

"Yani, beklemeleri onlara zarar vermez, değil mi?" diye soruyor ve bana gülümsüyor.

"Bu sabah ailem muhtemelen boş yatak odamı keşfetmiş biliyorsun, bugün herkes seni görmek isteyecek."

O iç çeker ve popoma hafifçe vurur, sonra konuşurken parmaklarını karnım ve göğüslerim üzerinde hafifçe gezdirir. "Haklısın. Hepsi benim iyi olduğumdan emin olmak için gelecekler ve senin de onlarla tanışmanı istiyorum."

Meme ucumu hafifçe çimdiklediğinde, ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Bu yataktan kalkmamı istiyorsan, bu yanlış bir yöntem."

Gülüyor ve beni kendine çekiyor, göğüslerim ağzının üzerinde sallanıyor. Gözlerini gözlerimden ayırmadan ağzını açıyor ve beni içine alıyor, acıyan sert meme ucumu diliyle okşuyor, sonra emiyor ve bana ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırlatarak içimi yeniden canlandırıyor.

"Tamam, karar verildi. Bugün bütün gün yatakta geçireceğiz," diyorum ona, uzanıp çarşafın gizlemeye çalıştığı büyük şişkinliği avuçlarımla kavrarken

O inliyor ve beni daha sert emiyor, ben de onun jogging pantolonunu aşığı çekip kalın penisine kaymaya hazırlanırken ikimizin de telefonları çalmaya başlıyor.

"Eğlence başlasın," diye inleyerek söylüyor. Beni bırakmadan önce, göğsümü bir kez daha emerek nefesimi kesiyor. "Henüz bitirmedik, *svetik moy*." Boynumun arkasını avuçlayıp beni kendine çekerek öpebilmek için cildime bu sözleri fısıldıyor. Bu öpücük hem tatlı hem de açgözlü ve dudaklarımız ayrıldığında ben neredeyse arzuyla titriyorum.

Gözlerimdeki açlığı görüyor ve bana seksi bir sırıtış atıyor. "Bu gece yalnız kaldığımız anda, yüzüme bineceksin."

Gülümserim ve ona bir öpücük daha veririm. "Sonra da oral seks yapmayı öğreneceğim."

İnliyor ve beni kendine çekiyor, ama sonra telefonlarımız tekrar çalmaya başlıyor ve tahrik inlemeleri hayal kırıklığına dönüşüyor.

Aceleyle gelmeyi reddeden o, bana bir kez daha yavaşça öpücük verir ve sonra şöyle der: "Birlikte öğreneceğiz, bebeğim. Senin hoşlandığın her şeyi ezberleyene kadar amını öpecek, yalayacak ve emeceğim. Eskiden saatlerce piyano çalışır, aynı gamları tekrar tekrar çaldım, ta ki zahmetsizce çalabilene kadar. Seninle de aynen öyle yapacağım."

Bana, sadece külotumu eritecek kadar seksi bir gülümseme ve göz kırpması ile karşılık verdikten sonra, kıcıımı acı verecek kadar sertçe tokatladı. Yüzümdeki şoklu ifadeyi görünce güldü.

"Buna alışsan iyi olur tatlım. Senin kığın şaplak atılmak için yaratılmış."

"Bununla ne demek istediğini hiç anlamadım," diyorum ve o oturup telefonunu alabilsin diye geri çekiliyorum.

"Yuvarlak ve mükemmel, zıplayan ve üzerinde el izim varken çok güzel görünen bir kık." Bana bir kez daha göz kırıyor. "Şaplak atmanın listede olduğunu unutma."

"O listede başka neler var, sabırsızlıkla bekliyorum," diye mırıldanıyorum ve kendi telefonumu alıyorum. Kaçırduğım tüm bildirimlere bakıyorum. "Sanırım ailemdeki herkes bana mesaj atıyor. Oh, şuna bak."

Wallace'ın en yeni fotoğrafını görebilmesi için telefonumu ona uzattım. Plajda oturmuş, dilini dışarı çıkarmış ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, tam da gururlu bir çocuk gibi görünüyor.

"Gerçekten çok güzel bir köpek," diyor Max, fotoğrafı inceleyerek. "Gözlerinin iki farklı renkte olması çok hoşuma gitti."

"Evet, çok yakışıklı bir çocuk ve güzelliği kadar tatlı ve akıllı da." Max'e bakıp gülümsüyorum. "Tıpkı senin gibi."

Onun derin kahkahası beni gülümsetiyor. "Hadi ama bebeğim, beni tatlı sözlerinle kapıyı kilitleyip kafamı bacaklarının arasına gömmem için ikna etmeden önce."

"Bence bu sağlam bir plan," diye mırıldanıyorum, ama o sadece gülümsüyor ve elini uzatarak beni yataktan kaldırıyor. Eli sargılı ve askıda olduğu için şişliğin azalmış olup olmadığını anlayamıyorum. Ona acı vermek istemediğimden, ona yaklaşıp parmak uçlarını çok nazıkçe öpüyorum. Elinin açıkta kalan tek kısmı bu, ama o kadar küçük ki hiçbir şey belli olmuyor. "Bugün ne kadar ağrıyor?"

"Hâlâ oldukça uyuşuk. Sanırım etkisi geçmeye başladı, ama sorun yok. Endişelenmeyi bırak." Eğilip başımı öper. "Endişelenmeyi bana bırak. Artık endişelenmene gerek yok."

Ona bakıyorum ve boy farkımız hiç bu kadar belirgin olmamıştı. O hala eşofman ve tişört giyiyor, ben ise hala çıplığım, bu da beni her zamankinden daha küçük hissettiriyor. Benden en az 30 santim uzun olmalı ve kilo vermiş olmasına rağmen hala sağlam bir kas duvarı gibi. O olmasaydı bu durum korkutucu olurdu, ama o olduğu için bu fark, tüm o kaslara sarılmak ve bir daha bırakmamak istememe neden oluyor. Eli yaralanmamış olsaydı, çoktan ona tırmanmış olurum.

Bana, tüm kirli düşüncelerimi okuyabildiğini açıkça gösteren kötücül bir gülümseme atıyor ve sonra parmaklarını karnım boyunca gezdiriyor.

"Giyinmelisin." Bir adım geri çekilerek, gözlerini üzerimde gezdirir ve derin, erkeksi bir inilti çıkararak gördüklerini beğendiğini açıkça belli eder. Max beni gezegendeki en güzel kadın gibi hissettirir. Kafamın içinde tüm kusurlarımı hatırlatmaya çalışan küçük bir ses olsa da, bana attığı ateşli bakışlar tüm o kendime olan şüphelerimden daha güçlüdür.

"Beni seksi hissettiriyorsun," diyorum, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum. "Sen seksisin."

Ona gözlerimi deviriyorum ve o da bana koyu renk kaşlarını kaldırıyor. Başını yana eğiyor ve dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor.

"Bana gözlerini devirmedin, değil mi?" diyor ve bir adım yaklaşıyor. Ben bir şey söyleyemeden, eli bacaklarımın arasına giriyor, parmakları heyecanımı okşuyor. Onun kolunu tutup ona doğru sallandığımda,

yumuşak bir kahkaha atar, beni bu kadar kolayca tahrik etmenin zevkini çıkarır. Başını eğip bana vahşi bir bakış atar.

"Çok ıslaksın," diye mırıldanır, kalın parmağını ıslak dudaklarımın üzerinde nazikçe gezdirir, beni çıldırtacak kadar ayırır ama içine dalmaz. Şişmiş klitorisimi hafifçe okşadığında, acınası bir inilti çıkarırım.

"Lütfen," diye yalvarırım, o parmağıyla sinir demetimi bir kez daha yavaşça okşadığında. Alt dudağımı ısırıp parmaklarını açtığında dizlerim titremeye başlar, her itişinde gerçekten ihtiyacım olan yerin dışında her yere vurur. Eğer bu kadar yakın olmasaydım, içimden çıkan hayal kırıklığı dolu inlemeler ve inilti beni utandırır. Şu anda, tekrar hissetmek için can attığım zevk patlamasından başka hiçbir şey düşünemiyorum. Bir sonraki nefesimi almaktan daha çok o mutluluk verici coşkuyu istiyorum.

Parmaklarını sabitleyip klitorisimi aralarında sıkıştırdığında, düşmemek için kollarımı boynuna dolamak zorunda kalıyorum. Parmakları klitorisimi çok nazikçe okşarken, dudaklarımda gülümsemesini hissediyorum. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en yoğun duygu; zevk ve acının karışımı, gerçekten acı verecek kadar değil, ama orgazm olmama da yetmeyecek kadar.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum.

"Sana bir ders veriyorum, *svetik moy*." Başparmağını klitorisimde gezdirmek için yeterince gevşetiyor, bu da hızlı bir zevk dalgasına neden oluyor, ama o da beni tekrar çimdikleyerek bu zevki kesiyor. "Seksi misin, tatlım?"

"Ha?" Beynim çalışmayı reddediyor. Beni duygulardan ibaret bir hale getiriyor ve onun ustaca dokunuşlarıyla konuşma yeteneğim kayboluyor.

Bana bir kez daha nazikçe okşarken yavaşça öpüyor. "Seksi olduğunu söyle."

Kelimeleri tekrarlamak hala yapabileceğim bir şey, bu yüzden hızla başımı sallayıp "Seksiyim" diyorum.

"Aferin kızım," diye mırıldanıyor ve bana bir kez daha okşuyor. "Bunu unutmanı istemiyorum. Vücudunu seviyorum ve ona çok iltifat edeceğim çünkü bence o mükemmellik. Sanki her santimetrekaresi benim zevkim için yaratılmış gibi. Seni gördüğümde en güzel müziği duyuyorum. Sen yürüyen bir senfoni gibisin, *svetik moy*."

Bana bir kez daha çimdik atar, alt dudağımı ısırırken benden bir inilti koparır. "Sana iltifat ettiğimde gözlerini devirmene izin yok

Bu kendini küçük düşürmek gibi geliyor ve bunu sevmiyorum."

"Tamam," diye fısıldıyorum, utanmadan bir kez daha okşanmak için kalçalarımı hafifçe sallıyorum.

Uzun parmağını klitorisimde gezdirirken yumuşak bir kahkaha atıyor. Rahatlamış bir nefes veriyorum, sadece birkaç saniye uzaklıktaki ecstasy'ye hazırım, ama o gerçekleşmeden önce Max elini çekiyor ve ıslak parmaklarını zevkle inleyerek ağzına sokuyor.

"Siktir, tadı çok güzel," der, cildinden benim uyarılmamın her damlasını temizledikten sonra.

"Beni böyle bırakacak mısın?" diye soruyorum.

"Evet," diyor yüzünde kocaman bir gülümsemeye. Bana göz kırpmıyor ve kıcımlı okşuyor. "İyi kızlar boşalabilir."

"Bir saniye önce bana iyi kız dedin," diye hatırlatıyorum.

"Öyle, ama sen de bana gözlerini devirdin. Sana öğretmezsem, iltifat almayı nasıl öğreneceksin?"

"Max," diye başlıyorum, ama o beni bir öpücükle susturuyor.

"Edged olmaktan hoşlanmıyormuş gibi davranma tatlım, çünkü ikimiz de bunun yüzünden bütün gün sıırıslık olacağımızı biliyoruz."

Haklı ve sessizliğim onu yine yumuşak bir kahkaha atmaya sevk ediyor.

"Görünüşe göre, benim hiç bilmediğim baskın tarafımı ortaya çıkarıyorsun." Yüzümü avuçları arasına alır ve "Kontrolü elinde tutmayı sevdiğimi hep biliyordum. Hassasiyeti severim ve bazı konularda biraz takıntılı olabilirim, ama bunun yatak odasına da yansıtacağını hiç bilmiyordum."

Yaklaşıyor ve sertleşmiş penisinin karnıma bastırıldığını hissetmemi sağlıyor.

"Ama seni kontrol etmek, seni bağlamak ve şaplamak, saatlerce seni orgazm olmana izin vermem için yalvarırken seni tahrik etmek... Lanet olsun, tatlım, sanırım yeni bağımlılığımı buldum. Evet," diyor, başparmağını benim aralık dudaklarımın üzerinde gezdirirken. "Seni ihtiyaç içinde, ıslak ve daha fazlasını isteyen halde bırakacağım çünkü böyle dolaşacağını bilmek beni memnun ediyor. Seninle ilgili bu samimi detayı bilmek ve kendini tatmin ederek bana itaatsizlik etmeyeceğini bilmek beni çok tahrik ediyor."

"Bundan emin misin?" diye fısıldıyorum.

Bana attığı sırtış tam anlamıyla vahşi. "Eminim, çünkü sen sadece iyi bir kız değilsin, Talia. Sen *benim* iyi kızımsın ve ikimiz de bunu biliyoruz

biliyoruz."

İçimdeki heyecan iç bacaklarımdan aşağı sızarken çıkardığım yumuşak inilti, onun ihtiyacı olan ona ihtiyaç duyduğu tek onay. Beni sertçe öper, bunu ne kadar sevdiğini, benim isteyerek buna uymaya hazır olduğumu bilmenin onu ne kadar tahrik ettiğini bana açıkça gösterir.

Öpüşmeyi kesip fısıldıyor, "Görünüşe göre sapkınlıkları keşfeden tek kişi ben değilim. Kızım biraz itaatkar mı?"

"Bilmiyorum," diyorum, dürüstçe. "Daha önce bu tür şeyleri hiç düşünmemiştim. Yani, tabii ki duymuştum ve kitaplarda okumuştum, ama ilgimi çekecek bir şey olduğunu düşünmemiştim."

"Peki ya şimdi?"

Parmaklarını göğsümün kenarında gezdiriyor ve tüm vücudumda tüylerim diken diken oluyor. "Sanırım bu gerçekten hoşuma gidebilir."

"Bu teoriyi test edeceğiz," diyor, başparmağını meme ucumda gezdirerek. "Yine yoga pantolonunu giymeni istiyorum, ama bu sefer külot giyme, tatlım."

"Yoga pantolonunu giyip iç çamaşırı giymememi mi istiyorsun?" diye soruyorum, şimdiden ne kadar ıslandığımı ve bunun ne kadar garip olacağını düşünerek.

"Evet, ve benim iznim olmadan bu amcığına dokunmana izin yok. Anladın mı?"

"Evet."

Parmağını çenemin altına takıp yüzümü kendininkine doğru kaldırıyor. "Bu seni tahrik etmezse, ben de yapmak istemem. İstedğin zaman kıyafetlerini değiştirebilirsin, istediğin zaman o tatlı amcığınla oynayabilirsin, ben kızmam, Talia. Ama bu seni düşündüğüm kadar tahrik ederse," diyor gülümseyerek, "o zaman çok eğlenceli bir gün geçireceksin. Bence attığın her adım, benim senin hayal kırıklığını gidermemi ne kadar çok istediğini hatırlatacak. Klitorisine sürtünme seni çıldırtacak bebeğim ve senin kıvranışını görmek için sabırsızlanıyorum."

Kapının çalınmasıyla kalbim göğsümde atmaya başlar. Max önüme geçip, biri deli olup içeri girerse diye beni vücuduyla korurken, ben de onun arkasına saklanırım.

"Evet?" diye seslendi Max, sesi dostça değildi ama çok da düşmanca da değildi.

Kardeşinin sesini tanıdım. "Bu benim için de garip. Telefonuna cevap vermiyorsun. Kahvaltının hazır olduğunu ve herkesin buraya geldiğini söylemem gerekiyor." Bir duraklama oldu

Sonra ekliyor, "Talia, baban ve kardeşlerin kendilerini tutuyorlar, ama bence birinin bu koridora gelip seni almaya gelmesi an meselesi."

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum Max'in sırtına. O hafifçe gülüyor ve arkamdan uzanıp popomu okşuyor.

"Teşekkürler, Niki. Hemen çıkıyoruz."

Max cümlesini bitirmeden, yoga pantolonumu alıp iç çamaşırımı giymeden giyiyorum ve sonra sweatshirt'ümü tekrar giyiyorum. Geri döndüğümde, Max iç çamaşırımı burnuna götürüyor. Gözlerini kapatıp kokumu içine çekiyor. Onun üzerinde yarattığım etkiyi izlemek inanılmaz derecede erotik. Çıkardığı inilti saf bir takdirin göstergesi ve eşofmanından kurtulmaya çalışan kocaman penisini saklayamıyor. Gözlerini açtığında, gözlerindeki açgözlü bakış beni içgüdüsel olarak bir adım geri çekilmeye zorluyor. Bunu görünce sırtıyor.

"Benden kaçamazsın, *svetik moy*. Nereye gidersen git seni bulurum."

"Söz mü?" diye soruyorum.

"Söz." Külotumu son bir kez kokladıktan sonra cebine koydu. "Kot pantolon giyeceğim çünkü görünüşe göre etrafta başkaları varken senin yanında jogging pantolonu giyemem. Dün gece neredeyse ölüyordum. Böyle dışarı çıkarsam baban beni vurmaya çalışır."

Onun çadırına bakıp gülüyorum.

"Bunu komik mi buluyorsun?" diye alay ediyor. "Külotsuz gideceğini unutma. Kimse senin ne kadar tahrik olduğunu görmeyecek, ama ben göreceğim."

"Fazla kendini beğenmiş olma," diyorum ona. "Pantolonunu iliklemek için benim yardımına ihtiyacın olacak."

"Siktir," diye inledi. "Haklısın. Tanrım, iki elimi de kullanamamaktan nefret ediyorum."

"Seve seve yardım ederim," diyorum ona, dolabına girip bir kot pantolon alıyorum. Ona geri dönerken duruyorum çünkü pantolonunu çoktan çıkarmış ve boxer şortu, artık resmen takıntılı olduğum sikini saklamaya yetmiyor.

"Bunu kolaylaştırmıyorsun," diyor. "Bugün penisim kahvaltı değil."

"Sanırım bu konuda fikrini değiştirebilirim, ama babamın beni aramaya gelmesini gerçekten istemiyorum."

Yaklaşarak eğilip pantolonunu açtım, böylece bir ayağını içine sokabilecekti. Bana tuzak kurduğumu düşünür gibi baktı, ama ben kendimi tutarak, güçlü bacaklarına pantolonunu çekmeden önce giymesine yardım ettim. Neredeyse başaracağım, ama o kalın şişkinlik çok fazla cazip geliyor. Beni durduramadan, boxerının bel kısmını tutup aşağı çekiyorum ve ağzımı onun penisinin başına sarıyorum.

"Tanrım, lanet olsun," diye homurdanıyor. "Seni yaramaz kız."

Parmakları saçlarımı tarıyor, ama artık onun tadını aldığım için bırakmaya niyetim yok. İnleyerek dilimi üzerinde gezdiriyorum, ön sıvısını tadıyorum ve sonra tekrar emmeye başlıyorum.

"Plan bu değildi," diye itiraz eder ve ben onun penisine karşı gülüyorum.

"Tanrım, kıçın çok kızaracak, tatlım." Saçımı daha sıkı kavrar, dikkatimi çekecek kadar sertçe çeker. Gözlerimi ona kaldırdığımda, bana attığı karanlık bakış beni endişelendirmeli, ama geri çekilmek yerine, dilimi tekrar başının üzerinde gezdiririm ve onun inlemesine gülümserim.

"Beni emmek ister misin, bebeğim?"

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum.

"Daha sonra bunun bedelini ödeteceğim halde mi?"

"Mm-hmm."

"Sanırım seni yanlış değerlendirdim," diye düşünür, dudaklarında şeytani bir gülümsemeyle. "Sen bir itaatkar olabilirsin, ama yaramaz bir itaatkarsın. Tamam, itaatsiz kızım, eğlenmene bak. Ne istersen yap, umarım daha sonra alacağın cezaya değecek bir şey yaparsın."

Daha sonra olacaklar umurumda bile değil. Tek umursadığım şu an ve hemen onu daha fazla içime almaya çalıştığımda, bana göz kırpar ve saçımı tutan elini gevşetir.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor bana bakarken. Yaptığım her şeyi izliyor, ona yaptığım her emiş, her yalama ve her öpücüğün görüntüsüne büyülenmiş gibi. Bu ikimiz için de bir ilk ve ben bunu mahvetmek istemiyorum.

Onu çok fazla ağzıma aldığımda ve öğürdüğümde, hiç de hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. Aksine, bu onu daha da tahrik ediyor gibi görünüyor. Ağzımda sikini şişirirken, derin bir inilti çıkarır ve kalçalarını sallayarak, beni tekrar öğretmek için yeterince derine girer.

"Bunu görmekten asla bıkmayacağım." Sesi gergin ve her zamankinden daha seksi. "Ne yaparsam yapayım, bir parçam her zaman

bu anı yeniden yaşayacak. Güzel kızım, benim kocaman sikimi boğazına kadar sokmaya çalışırken, beni sonuna kadar almaya çalışıyor."

Boğulmaktan gözyaşlarım yanaklarımdan akıyor ve bu manzara onu neredeyse çıldırtıyor.

"Siktir, bebeğim," diye inliyor. "Çok sert boşalacağım ve sen de her damlasını yutmalısın."

"Mm-hmm," diye inlerim, gözlerimi kapatıp daha sert emerek, yaptığım işe tüm gücümü veririm. Diğer elimi aşağı indirip, ağzıma alabildiğim kadar alırken, ağır testislerini avuçlarım.

Başını geriye atarak, tüm vücudunun gerildiğini hissetmeden hemen önce adımı inliyor. Ağzımın içinde nabız gibi atıyor, kalçaları titreyerek sertçe boşalıyor ve başımın arkasını avuçlayarak beni yerinde tutuyor. Ona karşı gevşiyorum, tamamen bitene kadar ağzımı istediği ve ihtiyaç duyduğu gibi kullanmasına izin veriyorum. Düzensiz bir nefesle, elini yumuşatıyor ve gözlerini açarak bana bakıyor.

Gözlerine bakarken sikini bir kez daha emiyorum. Yumuşamaya başlıyor ama ben geri çekilmiyorum. Benim yaramaz tarafım konusunda haklı olabilir ama şu anda öyle hissetmiyorum. Onun için dizlerimin üzerine çöktükten sonra, onun bana bakmasını ne kadar çok istediğime şaşıyorum. Bir şekilde neye ihtiyacım olduğunu hissedebiliyor, parmaklarını saçlarımda arasında yatıştırıcı bir hareketle gezdiriyor ve dokunuşuyla gözlerim kapanıyor.

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldanıyor. "Hâlâ benim sikimle dolusun ve övgü istiyorsun."

Başparmağı yanağımı okşadı ve sonra gergin üst dudağımın üzerinden geçti. "Bu harikaydı bebeğim. Hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirebileceğini bilmiyordum. Ama çizgiyi aştın. Önce amını yalamak istedim, hatırladın mı?"

Yüzümde gördüğü şey onu gülümsetir ve burnumun ucuna dokunur. "Bana henüz kızma. Onu sonraya sakla, çünkü Talia, bunun bedelini sana ödeteceğim."

Yavaşça geri çekilmeden önce ona bir kez daha emiyorum. Hâlâ yarı sert durumda ve onu tekrar tamamen sertleştirmek için fazla bir şey gerekmediğini biliyorum, ama direniyorum ve onu bırakıyorum.

"Sadece sana yardım etmeye çalışıyordum," diyorum, ağzım boşaldığı anda.

Pantolonunu tekrar giyip diz çökerek yüzümü avuçlar. "Bunu takdir ediyorum ve harika bir duyguydu."

"Öyleyse sorun ne? Neden bana vermek istediğin bu korkunç cezaya ihtiyacım var?"

Somurtkan ses tonuma gülümsüyor. "Oh, tatlım, yanlış anlama, cezayı seveceksin. Sadece seni orgazma ulaşana kadar bekletmemi nefret edeceksin."

Ben itiraz etmeden önce, beni derin bir şekilde öper, dilimi emdiğinde kendi tadını alır. Geri çekilir, alnını alnıma dayar.

"Bu gece benim evimde kalacağım ve sen de benimle geleceksin. Seninle baş başa kalmak için zamana ihtiyacım var."

Ben de onun kadar çok istediğim için başımı salladım.

"Cezanın sebebi, itaat edilmesini sevmem, ama senin yaramaz tarafın ortaya çıktığında ve bana karşı gelerek itaatsizlik ettiğinde de bunu sevdiğimi fark ettim."

"Eğer seviyorsan, neden cezalandırılıyorum?"

"Şey, bunu öylece geçiştiremem, değil mi? Sub'ımı kontrol edemiyorsam ne tür bir dom olurum?"

"Kendimize böyle mi diyoruz?" diye gülererek soruyorum.

Omuzlarını silkiyor ve burnumun ucunu öpüyor. "Kendimize ne istersek onu söyleyebiliriz. Başkalarının ne yaptığı ya da bizim onlara benzeyip benzemediğimiz umurumda değil. Bizden başka kimseyi umursamıyorum. Kendi kurallarımızı kendimiz koyarız. Hoşumuza gidiyorsa yaparız. Karmaşıklıştırmaya gerek yok."

"Ya sen bir şeyi seviyorsan, ben sevmiyorsam?"

Bana rahat bir gülümsemeyle cevap veriyor. "O zaman yapmayız. Ne olursa olsun, sen yapmak istemediğin anda ben de sevmekten vazgeçerim. Bu tür şeyler sadece sen hoşlandığın zaman beni tahrik ediyor. Sen nefret edersen, ben de nefret ederim. Seni asla istemediğin bir şeyi yapmaya zorlamak istemem. Bu benim için seksi değil."

Rahat bir nefes alıyorum. "Tamam o zaman. Deneriz ve hoşumuza gideni buluruz."

"Anlaştık." Popomu tokatlayarak, "Gerçekten dışarı çıkmalıyız, yoksa bizi aramaya gelecekler," dedi.

Kafamı sallayarak onayladım ve uzanıp onun kot pantolonunun fermuarını çekip düğmelerini ilikledim. "O şekilde dışarı çıkamazsın. Zaten yeterince suçlu görüneceğiz."

"Öyleyiz. Senin dudakların şişmiş, yanakların gözyaşlarıyla ıslanmış ve saçların dağınık. Dizlerinin üzerine çökmüş bir kadın gibi görünüyorsun."

"Aman Tanrım," diye inleyerek kalkıp banyoya koşuyorum, saçımı düzeltip yüzüme su serpebilmek için.

Geri çıktığımda Max hala sırtıyor. Yeterince yaklaştığımda, beni kendine çekip öpüyor. "Herkesi kandırabilirsin, ama sana her baktığımda, bu muhteşem dudakların benim sikimi nasıl sardığını hatırlayacağım ve tüm o tatlı inlemeleri ve hıçkırıkları duyacağım ve o yetenekli dilinin üzerimde dolaştığını ve sanki asla doyamayacakmışsın gibi beni yaladığını hissedeceğim. Sen çok aç bir şeytansın."

"Açlıktan ölüyorum," diyorum ona ve o, sesimin ne kadar sinirli olduğunu duyunca gülümsüyor.

Geri çekilmeden önce, elini bacaklarımın arasına kaydırır ve ne kadar ıslak olduğumu hissedince güler. "Yoga pantolonun çoktan sırılsıklam olmuş. Bugün çok güzel bir gün olacak," der ve kocaman gülümser.

"Senin için," diye mırıldanıyorum, o da elini benimkine geçirip beni kapıdan dışarı çekiyor. Koridorun sonuna geldiğimizde utanç beni ele geçiriyor ve köşeyi dönmeden önce, onun arkasına geçip beni kısmen gizlemesini istiyorum.

Beni tekrar yanına çekip "Seni seviyorum, Talia. Utanacak bir şey yok ve ne kadar düşünmek istemem de, anne babalarımız da aynı şeyleri yaşamışlardır" dediğinde sesindeki eğlenceyi duyuyorum.

"İğrenç," diyorum ve onu tekrar güldürüyorum.

Ana salona girdiğimizde, herkes bize bakmak için dönüyor. Bran bu hareketi fark ediyor ve bizi görünce, sahte bir hayal kırıklığıyla başını sallıyor ve işaret diliyle, "*Katıldığım en garip kahvaltı için teşekkürler. Babam ne yaptığını hissedebildi. Adam zar zor dayanıyor*" diyor.

"Az önce ne imzaladı?" diye fısıldadı Max. "Teşekkür ettiğini anladım."

"Az önce gerçekten garip bir kahvaltı için bana teşekkür etti ve babamın ne yaptığımızı bildiğini söyledi," diye fısıldarım.

Max gülüyor. "Onun iyiliği için, umarım öyle değildir."

"Kolun nasıl?" Simona, bir görevi olan bir kadın gibi odadaki gerginliği keserek yanımıza gelir. Gülümsemesi samimidir ve bir saatten fazla geç kaldığımızı ima bile etmez. Onu gerçekten seviyorum.

"Hâlâ uyuşuk, ve bu his geçtiğinde onu gerçekten özleyeceğim," diyor Max.

"Peki, kendini kötü hissetmeye başlamadan önce acele et ve büyük bir tabak kahvaltı al," diyor, bana kocaman bir gülümsemeyle el sallayarak ikimizi mutfağa çağırıyor. Fırında iki tabak ısıtıyor ve onları çıkarıp tezgahın üzerine koyduğunda, babam gelip bana sarılır.

"İyi uyudun mu?"

Cevap verirken kızarmamak için çok uğraşıyorum. "Evet baba, çok iyi uyudum."

İkimiz de babamın Max'in odasına gizlice girip onun yatağında uyuduğumu bilmediğini varsayıyoruz. Annem yumuşak bir kahkaha atıyor ve bana sarılmak için yanıma geliyor.

"Ona zaman tanı," diye fısıldıyor ve sonra Max'e yandan sarılmak için yanına gidiyor. "İkiniz de bugün çok daha iyi görünüyorsunuz. Anneniz ve ben, ikinizin de biraz kilo alması konusunda tamamen hemfikiriz, o yüzden afiyetle yiyin."

"Yiyeceğim. Açlıktan ölüyorum," derim, yaban mersinli krep ve pastırma tabağına bakarak.

Tezgahta oturup yemeğe başladığımızda Max, "Peki, herkes ne zaman gelecek?" diye sorar.

Babası, "Aileni bilirsin Max. Güneş doğar doğmaz gelmediklerine gerçekten şaşırdım. Katya teyzen bu sabah Vitaly'yi yatakta tutmak için dikkatini başka yöne çekmiş olmalı" der. Güler ve bana, "Ailemiz biraz çılgındır ama hepsi iyi niyetlidir. Burayı kendilerininmiş gibi basıp girip, seni yıllardır tanıyormuş gibi kucaklamaya çalıştıklarında şaşırma."

"Harika insanlar gibi görünüyorlar," diyorum ona. "Geçen gece herkesi tanıma fırsatım olmadı, ama yaptıkları her şey için onlara teşekkür etmeliyim."

Babası bana el sallıyor. "Bu ortak bir çabaydı ve her şeyin bu kadar sorunsuz gitmesi bizim için büyük şans oldu." Bran'a başını sallıyor. "Kardeşin harika bir nişancı."

Onunla gurur duyduğumu saklayamadan gülümsüyorum. "Öyle," diye onaylıyorum.

Annemiz ve annemiz bizi rahatsız etmemek için ellerinden geleni yapıyorlar, ama Max ve ben tabaklarımızı tamamen bitirdiğimizde ikisinin de rahatladığını görebiliyorum. Onları bulaşık makinesine koyamadan Simona tabakları bizden alıyor ve oturup dinlenmemizi söylüyor. Max elimi tutuyor ve benimle birlikte kanepeye oturuyor. Kardeşlerim Niki ile birlikte çoktan oradalar. Zombileri öldürmeyi içeren ve yeterince hareketli bir video oyunu oynuyorlar, öyle ki izlemeye devam edersem kusacağımdan eminim.

Hızla başka yöne döndüğümde Max, "Ne oldu?" diye soruyor.

Dima gülerek benim yerime cevap veriyor. "O çok kötü hareket hastalığına yakalanıyor. Bran ve ben, yeterince uzun süre ekrana bakarsa bunun üstesinden gelebileceğini düşünerek, onu bizimle oynamaya zorlayarak alışmasını sağlamaya çalıştık." Asla unutmayacağım bu anıyı hatırlayarak tekrar gülüyor ve "Her yere kusmuş. Berbattı." diyor.

Oğlan öğürme sesi çıkarır ve Bran'a rol yaptığını anlarım. Kafamı çevirip baktığımda Bran bana anlayışlı bir gülümseme atar ve "*Üzgünüm. Gerçekten yardımcı olacağımı düşünmüştük*" der.

Gülümserim ve gözlerimi deviririm, ona kızgın olmadığımı belli ederim. Adil olmak gerekirse, biz on yaşındaydık ve Dima on dört, ne bilebilirdik ki?

"Zavallı şey," diyor Max, başıma bir öpücük kondurarak. "Söz veriyorum, senin önünde asla video oyunu oynamayacağım ya da sana titrek kamera filmleri izletmeyeceğim."

"Neden öyle filmler yapmaya başladılar ki?" diye soruyorum, televizyon ekranını görememek için başımı omzuna yaslayarak. "Kim öyle bir film izlemek ister ki? Fotoğraf makinesinden daha fazla oradaymışım gibi hissettirmiyor. Sadece sinirimi bozuyor ve midemi bulandırıyor."

Max gülüyor ve asansörün sesini duyunca başını çeviriyor. "Uh-oh, geldiler."

İlk gördüğüm şey, Valeri amcam ve ardından Max'in amcası Vitaly. İkisi de büyük dondurma külahları tutuyorlar. Amcam babamı görür ve külahını havaya kaldırarak ona kocaman bir gülümseme atar.

"İnanabiliyor musun? Vitaly lanet olası bir dondurma dükkanı sahibi," diyor amcam, sesindeki hayranlık hepimizi güldürüyor.

"Sanırım eve döner dönmez ne yapacağımızı hepimiz biliyoruz," diyor babam.

"Yani, bu harika," diyor amcam. "Ne zaman isterse bedava dondurma."

"Benim anlamadığım şey bu," diyor Max'in babası, hala kendi külahını yiyen kardeşine bakarak. "Ne zaman istersen dondurma alacak kadar paran var. Bu neden daha iyi olsun ki?"

Vitaly amcama bakar ve ona "*Bu adama inanabiliyor musun?*" der gibi bakar. "Çünkü bedava," der, sanki bu çok basit bir şeymiş gibi. "Bedava, istediğim zaman alabilirim, mesai saati dışında bile, benim adıma taşıyan tatlar olabilir ve menüyü istediğim gibi yapabilirim. Bu roket bilimi değil, Danil."

Ailelerimizin geri kalanı içeri girerken Roman'ın "O lezzet için birkaç isim düşünebiliyorum" dediğini duyuyorum.

Vitaly bir kez daha dondurmayı yaladı ve kardeşine baktı. "Konuşmaya devam edersen, senin adını vermeyeceğim."

Roman gülüyor ve herkes içeri girmeye devam ederken bize doğru yürüyor. Yeğenine sarılmak için eğiliyor ve sonra beni de sararak beni şaşırtıyor.

"Bugün nasılsın?"

Max gülümser ve "Kolum hala uyuşuk, o kadar da kötü değil" der.

"Sürerken tadını çıkar," der Roman ve sonra güzel bir kadını yanına çağırır. "Talia, bu benim karım Emily."

"Sonunda tanıştığımıza çok sevindim," diyor Emily ve kocası gibi ikimize de sarılıyor. Max'e "Geri döndüğüne çok sevindim. Senin için çok endişelendik," derken sesindeki duyguyu duyabiliyorum.

"Ben iyiyim Emily teyze. Hepinizi endişelendirdiğim için üzgünüm," diyor ona.

Emily yumuşak bir kahkaha atar. "Kaçırılmaktan kim özür diler ki? Tabii ki hepimiz endişelendik. Seni seviyoruz." Yüzünde duygusal bir gülümsemeyle bana döner. "İkisi de bebek bezi giyerken en büyük oğlumla oynarken çekilmiş çok tatlı fotoğrafları var."

"Onları görmek için sabırsızlanıyorum," diyorum ona.

Bana göz kırpar ve odanın diğer ucunda bir şey dikkatini çeker, hemen ardından "Damian, buraya gel tatlım" diye bağırır.

Genç bir adamın bize doğru yürümeye başladığını izliyorum. Bana biraz tanıdık geliyor, ama kurtarıldığımız gece çok fazla adam görmüştüm ve o kadar kendimden geçmişim ve Max için endişeleniyordum ki herkesi hatırlamıyorum. Biri ona bir tabak yemek uzattığında dikkatinin dağılıyor, bize gülümsüyor ve el sallıyor, mümkün olduğunca çabuk geleceğini belli ediyor.

Çatı katı hızla doluyor ve ben bunalmadan önce Max kolunu bana doluyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Sadece nefes al, bebeğim. Hepsi sadece benim aşık olduğum kadını merak ediyorlar."

Yüzünü bana çevirip hızlıca öptüğünde ona gülümsüyorum. Ayrıldığımızda, birkaç kadın gözleri yaşlı bir şekilde bize gülümsüyor.

Max gülüyor ve solundaki kadını işaret ediyor. Listeyi aşağı doğru ilerleyerek, "Talia, bunlar teyzem Jolene, teyzem Katya ve teyzem Alina," diyor.

"Merhaba," diyorum ve hızlıca el sallıyorum.

Melnikov ailesi de benim ailem kadar sevecen, bu yüzden el sallamamı görmezden gelip sırayla bana sarılırlar. Max'e de aynısını yaparken, ağlayarak onu ne kadar özlediklerini ve geri döndüğü için ne kadar mutlu olduklarını söylerler. Tüm bu duygusallık neredeyse benim de gözlerimi yaşartıyor ve o, teyzeleriyle konuşmaya devam ederken başparmağıyla hafifçe okşayarak bacağımı sıktığında hiç şaşırmıyorum. O, benim duygularımı tuhaf bir şekilde anlıyor, ama yaşadığımız onca şeyden sonra bu çok mantıklı geliyor.

Ben de onun duygularına aynı şekilde uyum sağlıyorum, bu yüzden konuşmada bir duraklama olduğunda, ona yaklaşıp "İyi misin?" diye soruyorum.

Dönüp bana gülümser. O güzel gülümsemeyi görmek bile kalbimin hızlanmasına yeter. "İyiyim, bebeğim." Ona inanmadığım belli olunca, burnumun ucunu öper ve ekler, "Elim biraz ağrımaya başladı, ama iyiyim."

"Bir şeye ihtiyacın olursa söyle," diyorum. "Sana ağrı kesici getirebilirim."

"İyiyim," diye ısrar eder ve bana bir kez daha gülümser.

"İhtiyacın olursa alacağına söz ver," diyorum.

"Söz veriyorum. Şimdi endişelenmeyi bırak. Kuzenlerim ve çocukları bize pusu kuracaklar."

Dönüp baktığımda, sevimli, koyu saçlı bir çocuk öncülük ederek bize doğru yürüyen bir grup görüyorum. Çocuk, sevimli yüzünde kocaman bir gülümsemeyle koşarak Max'in boynuna atlıyor. Hamile, güzel bir kadın ise "Tatlım, onun yarasına dikkat et!" diye sesleniyor.

Max'in daha seksi olamayacağını düşünüyordum, ama yeğenine gülümseyerek baktığını görünce yanıldığımı anlıyorum. Kafasını çevirip bana göz kırparak, "Çocuk istiyorsun, değil mi?" diye sorarak beni çok şaşırtıyor.

Bölüm 14

Maxim

Talia'nın yüzü sorumla kızardı, bu da beni güldürdü ve dikkatimi kucağımdaki kıvranan çocuğa geri verdim. Isabella dakikada bir kilometre hızla konuşuyordu ve ben sadece bazı kelimeleri yakalayabiliyordum, sonra yüzümü avuçlayıp beni kendine yaklaştırdı, böylece beni daha iyi görebilecekti.

"Yaran var," diyor ve kaşıma bir öpücük konduruyor.

"Teşekkürler Bella. Her şeyi düzelttin."

Bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyor ve onu ne kadar özlediğimi fark edince kalbim biraz kırılıyor. İki ay, başkaları için çok uzun bir süre değil, ama bir çocuk için çok uzun bir süre ve yemin ederim ki bir santim uzamış ve daha büyük görünüyor.

Natalya'ya bakıyorum. "Zaten çok büyümüş gibi görünüyor," diyorum ve sesimin tonuna gülümsüyor. Hamile karnına bakıp ekliyorum, "Büyüyen tek şey o değil. Sen de patlamak üzere gibisin, Nat."

Karnını okşadı ve yanımdaki yastığa oturdu, ne kadar beceriksiz olduğuna gülerek. "Patlamak üzereymişim gibi hissediyorum," dedi ve sonra beni geçip Talia'nın elini sıkarken daha da büyük bir gülümsemeyle, "Seninle tanışmak çok güzel. Ben Natalya, Dominic'in karısı, bu küçük kızın annesi, Lev'in kızı ve bu adamın kuzeniyim," der ve bana nazıkçe dirseğiyle dırter. "Bir şey atladım mı?"

"Sen aynı zamanda benim kızımsın," diyor teyzem Jolene. "Senin yaratılmasında benim de payım var."

Lev amcam yanımdan geçerken teyzemin poposuna, onu haykırmasına yetecek kadar sert bir şaplak atar. "Tabii ki var, bebeğim."

Natalya, gülümsemeye çalışsa da dramatik bir şekilde iç geçirir ve Talia'ya "Aileye hoş geldin" der.

"Bana bir minder ayır," diye Sveta'nın odanın diğer ucundan bağırdığını duyarım.

Kuzenimin sallanarak geldiğini görünce gülerek "Tanrım" diyorum. O da parmağıyla beni işaret ediyor. "Hamile olduğum için gülmeye cüret etme. Şu anda karnımda iki erkek çocuk büyüyor. Bugün yataktan kalkıp giyinmiş olmam bile bir mucize."

Isabella annesinin kucağına tırmanıyor, ben de o yaklaşıncaya ayağa kalkabiliyorum.

Ben onu kucaklayamadan ağlamaya başlar. "Ağlama Sveta. Ben iyiyim, elim iyileşecek."

"Senin için çok korktuk ve endişelendik," diye fısıldadı. "Val, seni orada bıraktığı için çok suçlu hissetti."

"Onun suçu değil," diyorum. "Onu gitmeye zorladım."

"Biliyorum, ama onun ne kadar inatçı olabileceğini biliyorsun."

Gülüyorum, çünkü hepimiz onun inatçı ikiz olduğunu biliyoruz.

Bana bir kez daha sarılır ve "Tamam, gerçekten oturup ayaklarımı uzatmam lazım. Vitya'nın gelmeme izin vermesinin tek yolu bu. O çok otoriter." der.

Talia'nın diğer tarafına oturup, sanki onu hayatı boyunca tanıyormuş gibi kızımın uyluğuna şaplak attığında gülümsüyorum. "Ben Sveta, Vitya'nın karısı, Samantha'nın annesi, ikizlere hamile, Val'in ikiz kardeşi ve Vitaly ile Katya'nın kızıyım." Derin bir nefes alıyor. "Sanırım hepsi bu kadar."

"Val'in ikizi misin?" diye sordu Talia.

"Evet. Onunla o şekilde tanışmak zorunda kaldığın için üzgünüm. O bodrumda mahsur kalmak korkunç bir şey olmalı, ama en azından Max ve Val vardı, buna sevindim."

"Ben de," diye onaylar Talia. "Onlara benden çok daha kötü davranıldı."

Val ve Yelena'nın geldiğini görünce başımı kaldırıp ayağa kalkarım. Talia'ya uzanır, hızla elimi tutar ve yanıma geçer. Kurtarma operasyonu sırasında baygın olduğum için, kuzenimi o lanet bodrumda kollarımdan kopardıklarından beri ilk kez görüyorum. Öldüğünden çok korkmuştum ve babam bana hayatta ve iyi olduğunu yemin etmesine rağmen, onu görmek yine de büyük bir rahatlama.

Bana gülümsüyor ve ben ailelerimizin önünde ağlamamaya çalışırken bana sarılıyor.

"Seni öldürdüklerini sandım," diye itiraf ettim. "Seni gitmeye zorladığımı ve seni ormana götürüp vurduklarımı sandım."

Kollarını hala bana dolamış halde, "Senin sayende hayattayım. O yerde bir ay daha hayatta kalamazdım," dedi.

Ona bakabilmek için geri çekildim ve Yelena'ya döndüğümde, bizim yeniden bir araya gelmemizi izleyerek ağlıyordu, ama ona sıkıca sarıldığımda gülümsedi.

"Teşekkürler, Max," diye fısıldadı. "Onu bizim için kurtardığın için teşekkürler."

Konuşmaya cesaret edemeden başımı sallıyorum. Geri çekilerek karnını işaret edip "Nasıl hissediyorsun?" diye soruyorum.

Elini karnına koyup gülümsüyor. "Çok iyi."

Diğer kuzenlerimizin aksine, bana henüz hamile olduğu belli olmuyor, ama kesinlikle ışıltıyor, çünkü kuzenim yüzü gülüyor. Val kolunu ona dolarken, "Yelena, bu Talia." diyorum.

Yelena, Talia'ya sarılmak için Val'in kollarından kurtulur. "Tanıştığımıza memnun oldum. Val bana yaşadığın cehennemi anlattı. Çok üzüldüm."

Talia bunu önemsiz bir şey gibi geçirir, ama hepimiz bunun onun için korkunç olduğunu biliyoruz. "Ben iyiyim." Val'e bakar ve Yelena'ya "Bana senden ve bebekten bahsetti. Seni ne kadar çok sevdiğini görmek çok kolaydı" der.

Yel, Val'e gülümser ve Val eğilip onu öper. Bana dönerek elime doğru işaret eder, "Peki, ne kadar süre sonra tekrar çalabileceksin?"

"Bilmiyorum. Önümde çok fazla fizik tedavi var. En azından birkaç ay süreceğini tahmin ediyorum. Yarın uzmanla randevum var, bana bir program ve umarım bir zaman çizelgesi verecek."

"Kısa sürede tekrar çalacaksın," diyor bana. "Onu dinleyene kadar bekle, Talia. Ne kadar iyi olduğuna inanamayacaksın."

Talia'ya dönüyorum. "Onu dinleme. Sesim korkunç gelebilir." "İmkansız," diyor ve bana gülümsüyor.

Ona gülümserim, onun yanında uyanmanın ne kadar harika bir his olduğunu hatırlar ve bunu tekrar yaşamayı şimdiden iple çekerim. Gerçekte kolum gerçekten ağrımaya başlamıştır ve tek istediğim uzanıp biraz kestirmektir, ama bunu söylemeye niyetim yoktur, özellikle de burada, ailelerimizle, bizim için endişelenen ve hayatlarını tehlikeye atarak bizi kurtarmaya gelen tüm insanlarla çevriliyken.

Amcam Vitaly, kollarını bana dolayarak ve bana kocaman bir kucak vererek düşüncelerimden koparıyor. Saçlarımı karıştırıyor ve sonra yanağımı okşuyor. "Lanet olsun, geri dönmen ne güzel. Seni çok özledik, Max." Saçlarımı tekrar karıştırdı ve sonra yanağıma yüksek sesle bir öpücük kondurdu, bu da herkesi güldürdü. Sırıtarak sordu, "Artık Get the Scoop'un gururlu sahibi olduğumu duydun mu?"

"Duydum ve hiç şaşırmadım," diyorum ona.

O da başını sallar. "Bu sağlam bir yatırım. Bu tür işlerde her zaman iyiydim. Roman bunun aptalca olduğunu düşündü," der, kardeşi duyacak kadar yüksek sesle, "ama baban sihrini konuşturup benim için satın aldı." Talia'ya bakarak, "İkiniz de içeri gelin. Aileye bedava dondurma var," der.

"Evet, iş konusunda gerçekten yetenekli," diyor Roman amcam gülerek. "Her şeyi yiyor ve dağıtıyor. Bir kuruş bile kazanamayacak."

"Dürüst ol," diyor Lev amcam. "Bütün gün dondurma yiyeabilmek için burayı satın aldın."

"Başka neden satın alayım ki? Kim dondurma dükkanı satın alır ki?" diye soruyor.

"Kâr etmek için olabilir mi?" diyor babam.

Vitaly bu saçma fikre gülüyor. "Bu dükkandan sadece masrafımı çıkarabilirsem bile çok mutlu olurum. Sadece dondurma yiyeabilmek için bana yeter. Bunun ötesinde olan her şey, pastanın üzerindeki krema gibi, ki bu da aklıma geldi," diyor ve neşeyle parmaklarını şıklatıyor. "Menüye dondurmalı pasta ekledim." Isabella'yı işaret ediyor. "Duydun mu tatlım? Bundan sonra bu ailenin tüm doğum günlerini ben halledeceğim."

Isabella çığlık atar ve ellerini çırpır.

"O anladı," diyor gülümseyerek. "Samantha'nın doğum gününü sabırsızlıkla bekliyorum. O tatlı kıza o kadar çok şeker yükleyeceğim ki bir hafta uyuyamayacak."

"Hayatta olmaz," diyor Vitya, Samantha'yı kucağında getirerek. Amcam torununu görür görmez ona uzanıyor ve yüzünü öpücüklerle boğuyor, ta ki Samantha o kadar bulaşıcı bir kahkaha atana kadar ki, hepimiz de ona katılmaktan kendimizi alamıyoruz.

"Seni gördüğüme sevindim Max," diyor ve bana hızlıca sarılıyor. "Sveta ve ben ikizler doğmadan önce dönmeni çok umuyorduk."

"Kaçırmadığım için çok mutluyum." Natalya'ya bakıyorum. "Bebeğin için zamanında geri döndüğüme inanamıyorum. Ne kadar var, bir iki gün mü kaldı doğumuna?"

O karnını okşayıp gülüyor, Dominic ise eğilip kafasına öpücük konduruyor. "Oğlumuz herkesi tanımak için sabırsızlanıyor," diyor, "ama henüz doğuma girme, *principessa*. Doğum tarihine hala on gün var."

Natalya iç geçirir. "Denemeyeceğim, ama patlamak üzereymişim gibi hissediyorum." Damien ve Evgeny bana sarılmak için yanıma gelirler ve sonra

Niki ve Talia'nın kardeşlerinin yanına giderler. Hâlâ köşede oyun oynuyorlar ve Bran ile biraz işaret dili kullandıklarını görünce gülümserim. Hepimizin akıcı konuşabilmek için daha çok yolumuz var, ama şimdiden birkaç işaret öğrenmek için zaman ayırmalarına bayılıyorum.

"Aman Tanrım," diye mırıldanıyor Talia. "Bu çok utanç verici."

Başımı çevirip neye baktığını görmek için döndüğümde, Sasha ve Mia'nın bize doğru yürüdüğünü görüp gülümsüyorum.

Mia yaklaştığında "Biraz hayal kırıklığına uğradım," diyorum. "En azından bir tane yeni piercing yaptırmış olacağını düşünmüştüm." Kulaklarındaki birçok piercinge ve burnundaki piercinge göz gezdiriyorum. "Hayır, aynı görünüyor. Sakinleşmiş mi oldun?"

Gülümser ve gözlerini devirir. "Sanki olur da, kuzen." Bana sıkıca sarılır ve "Kurtarma görevine gerçekten katılmak istedim, ama izin vermediler," der. Talia'ya bakar. "Gerekli ekipmanım yoktu."

Talia şaşkın görünüyor, Mia ekliyor. "Bir penis. Bende yok, bu yüzden evde kalmak ve tüm eğlenceyi kaçırmak zorundayım. Birini öldürdüğünü duydum."

"Mia," diyorum, onun açık sözlülüğüne şaşırmış olsam da, aslında şaşırmamam gerekirdi

"Ne?" Talia'ya dönüyor. "Senin tam bir sert kız olduğunu duydum. Çok kışkırdım ve ayrıca kuzenimin hayatını kurtardığın için teşekkür ederim."

Talia gülüyor, çılgın küçük kuzenimi gerçekten sevmiş gibi görünüyor. "Ne zaman istersen. O da beni orada kurtardı. Ve ben sert bir kız değildim. Kardeşin beni çok korkuttu ve ben büyük bir bebek gibi çılgılık attım."

Mia kardeşine bakar ve omuz silker. "O çoğu insanı çok korkutur ve onu görünce çılgılık atan ilk kişi kesinlikle sen değilsin." Güler ekler. "Maske takıyordu, değil mi?"

"Evet," diyor Talia.

Sasha sessizce bizim konuşmamızı izliyor ve ben ona kaşlarımı kaldırdığımda, kafası karışmış gibi kaşlarını çatıyor, ama sonra olayı anlıyor ve Talia'ya bakıyor. "Seni korkuttuğum için üzgünüm."

"Hayır, ben aşırı tepki verdim," diyor Talia. "Kurtarmaya yardım ettiğin için teşekkür ederim."

"Bu, bir gecede yaşadığım en eğlenceli şeydi," diyor ve her kelimesinde samimi olduğunu anlayabiliyorum.

Mia güler ekler ona dirsek atar. "Beni uçağa gizlice sokmadığın için hala seni affetmedim."

"Üzgünüm, küçük cadı. Risk alamazdım," der.

"Bir gün," der, kaşlarını kaldırarak ona bakar.

Adam başını sallar ve ben bir şeyi kaçırdığımı hissedirim. "Bir gün ne?" diye sorarım.

Mia sadece sırtıp başını sallar, pembeye boyanmış saçları etrafa uçuşur. "Senin güzel kafanı yormaya gerek yok, Max," diyor bana. İnleyerek ikisinin arasına bakıyorum. "Söyleme. Asla bilmek istemiyorum," diyorum, ikisinin kurduğu çılgın planla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Sasha'nın küçük kız kardeşine zarar gelmesine asla izin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden bu konuda hiç endişelenmiyorum, ama aynı zamanda onların çılgın numaralarına karışmak istemiyorum.

Mia sırtıyor. "İyi seçim. Ne kadar az bilersen o kadar iyi."

Buna tamamen katılıyorum, bu yüzden Sasha'ya dönüp "Köpeğin nasıl?" diye soruyorum.

Köpeğinden bahsedilince, içten bir gülümsemeyle karşılık verir. "Hızla iyileşiyor ve hala beni sevmeyi öğreniyor."

Mia gülüyor. "Geçen gün onu ısırmaya çalıştı."

"Denedi," diyor Sasha. "İsteseydi yapabilirdi. Onu kurtardığımı biliyor. Hala yeni hayatına alışmaya çalışıyor, ama şimdiden harika bir köpek olacağını söyleyebilirim."

Mia bize bakar. "Onu küçük çocukların yanına yaklaştırmayın."

Sasha onaylayarak başını sallar. "Hayır, kesinlikle olmaz. Henüz kuralları öğrenmedi."

Mia gülüyor ve Talia'ya nadiren yaptığı sarılmalardan birini yapmak için eğiliyor, sonra Sasha'yı annelerimizin hazırlamakla meşgul olduğu yemeğin olduğu yere çekiyor.

Bu anı fırsat bilip, Talia'nın elini tutup, fazla dikkat çekmeden olabildiğince çabuk odadan geçiyorum. Onu ana salonun yanındaki çamaşır odasına çekip, arkamızdan kapıyı kilitliyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye sorar. "İyi misin?"

"İyiyim," derim, gerçeği ondan saklayarak, ama o benim yalanımı hemen anlar.

"Ağrı ne kadar şiddetli?"

"Toleranslı," derim, vücudumu ona bastırarak, poposu kurutucuya çarpana kadar onu nazikçe geriye doğru iterim. "O tatlı poponu oraya atla."

"Onu açıp beni boşaltmaya mı çalışacaksın, çünkü bunun gerçekten işe yarayacağından emin değilim."

Gülümserim ve başımı sallarım. "Seni orgazm etmek için buna ihtiyacım yok, tatlım. Sanırım bunu zaten kanıtladık."

"Doğru," diyor, ellerini kullanarak kurutucuya çıkmaya çalışıyor. Oturduğunda, bacaklarının arasına giriyorum. "Gerçekten ne kadar acıyor?" Elini çok nazikçe askıya koyuyor, ama o kadar nazik

dokunuş bile beni geri çekilmeye zorluyor. Ağrı her parmağıma yayılmaya başlıyor, elime ve koluma doğru ilerliyor.

"Katlanılabilir," diye tekrarlıyorum.

Bana endişeli bir bakış attı. "Ağrı kesici almalısın, benimle çamaşır odasına kapanmamalısın."

Gülümserim ve ona öpücük vermek için eğilirim. "Ama sen mükemmel bir dikkat dağıtıcı sensin, *svetik moy*. Sen ağrıyı yok ediyorsun." Alt dudağını ısıtarak sorarım, "Hala benim için ıslak mısın?"

"Sonunda kontrol altına almıştım," diyor ve ben sesindeki somurtkan tona gülümsüyorum.

"Ama artık değil mi?"

Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu çıkar. "Hayır. Tamamen geri geldi."

"Bu çok yazık, tatlım. Sanırım bu konuda bir şeyler yapmalıyım." Sol elimi sweatshirtinin altına kaydırıyorum ve yumuşak teninin dokunuşuna inleyerek tepki veriyorum. Parmaklarım göğsünün alt kısmını okşuyor. "O pantolonları çıkar bana, bebeğim."

"Beni saatlerce kızdıracak sandım. Ceza vereceğini ve sana itaatsizlik ettiğim için pişman olacağımı söylememiş miydin?"

Onun nefesini kesecek kadar sertçe meme ucunu çimdikledim, dokunuşumun sertliği karşısında gözlerini dolduran arzu kıvılcımını severek. "Evet, söyledim." Gömleğini yukarı çekip sert meme ucunu dilimle okşadım, sonra onu uzun uzun emerek onu nefes nefese bırakıp kendimi taş gibi sertleştirdim.

"Pantolonunu çıkar, Talia," diye hatırlatırım ve o da beni tekrar sormaya zorlamadan, rekor sürede pantolonunu çıkarır. Çıplak kıcını kurutucuya dayayarak, bacaklarını benim için açar ve bana asla doyamayacağım güzel pembe amını gösterir. Haklıydı. Sırılsıklam ve rahatlamak için çaresiz. Ne yazık ki bunu elde edemeyecek.

"Lütfen," diye yalvarır, geriye yaslanıp bacaklarını benim için daha da açar.

Başımı bacaklarının arasına indiriyorum, ağzım onun ıslak küçük amcığını görünce

Onu yalamadan önce, gözlerimi ona kaldırıp "Sana boşalmana izin vereceğimi hiç söylemedim, tatlım. Amını yalayacağım, ama boşalmana izin yok" diyorum.

"Ne?" diyor, ama sözünü daha bitirmeden, hassas cildine yapışıp klitorisini, inlemelerini bastırmak için elini ağzına kapatacak kadar sert bir şekilde emmeye başlıyorum.

Cildi kadife gibi yumuşaktı ve tadı da hatırladığım kadar lezzetliydi, ama şimdi kaynağından aldığım için bin kat daha iyiydi. Onun boğuk inlemeleri odayı doldururken ve o bana çaresizce yalvarırcasına kalçalarını sallarken, ben onun amının her santimini yalıyor, emiyor ve öpüyorum. Dilimi içine soktuğumda, beni o kadar güçlü bir mutluluk dalgası kaplıyor ki, tatlı kızımı dilimle sikirken bir yandan da kot pantolonumu açıp sikimi avuçlayabilmek için eğiliyorum.

Sol elimle kendimi okşarken, ağzımı onun tadı ile dolduruyorum, ön sıvısı sikimi kayganlaştırırken her damlasının tadını çıkarıyorum ve kendimi kenara yaklaşıtıyorum. Onun da yaklaştığını biliyorum. Onun boğuk inlemelerinden, kalçalarını sallama şeklinden ve saçımı yumruklamasına bakarak bunu anlayabiliyorum. Onun yumuşak dudaklarını ısırıp emiyorum, sonra da yarıkını yalıyorum. Onun tombul küçük klitorisi bir yalamaya daha hazır ve ben ne olacağını bildiğim için kendimi tutamayıp hafifçe gülümsüyorum.

"Elini kullan bebeğim," diyorum bacaklarının arasından. "Benim için kendini aç."

Elini aşağı indirip parmaklarıyla kendini açıyor, klitorisini daha da ortaya çıkarıyor, çünkü klitorisinin başı geri çekiliyor.

"Sadece ne kadar tahrik olmayı sevdiğini hatırla, bebeğim," diyorum. "Kendini benim için açık tut ve sakın boşalma."

O artık kelimelerle ifade edemeyecek kadar uzaklaşmış durumda, ama çıkardığı seksi inleme sesi, hissettiği her şeyi anlatmak için fazlasıyla yeterli. Sadece birkaç saniye kaldığını bilerek daha da hızlı çalışıyorum. Ağzımı açıkta kalan klitorisinin üzerinde tutarak, ona çok yavaş ve çok yumuşak bir yalama yapmadan önce nefesimin sıcaklığını hissetmesini sağlıyorum.

"Siktir," diye inliyor, kalçalarını sallıyor. Eli ve uylukları titriyor, boşalmak için can atıyor, ama bana karşı gelemiyor. İsteddiği zaman kendini okşayıp buna son verebileceğini bilmek, ama bunun yerine bana itaat etmeyi seçmesi, beni doruğa ulaştırmaya yetiyor. Ona bir kez daha yalıyorum, orgazmının en ufak bir ipucunu hissetmesine izin veriyorum ve sonra orgazmı tam olarak gerçekleşmeden geri çekiliyorum. O orgazmı kaçırdığı için inlerken, ben ayağa kalkıp sikimi pompalıyorum ve kendi boşalmama teslim oluyorum. İnleyerek, açılmış amının her yerine tohumlarımı fişkırtıyorum, tamamen boşalana kadar güzel amını spermimle boyuyorum.

"Lanet olsun," diye inlerim, biraz başım dönüyor. Gözlerim onu tarar, her ayrıntıyı ezberler. Parmakları hala amını açıyor, uyarılması benim spermimle karışıyor. "Böyle çok seksi görünüyorsun, bebeğim. Eğer evde olsaydık

evde olsaydık, seni bağlayıp saatlerce böyle kalmanı sağlardım. Vücudunun her santimi benim spermimle kaplanırdı ve seni siktiğimde, kendi adını bile zar zor hatırlayabilirdin."

Sözlerime seksi bir iniltiyle karşılık veriyor ve "Gerçekten boşalmak istiyorum" diye fısıldıyor. Kalçaları hareket ediyor, küçük, kontrol edilemeyen, tamamen içgüdüsel hareketler, ama parmakları çok yavaş hareket etmeye başladığında, ona başımı sallıyorum.

"Ah-ah, bebeğim.
Dokunma." "Bu gerçekten
adil değil."

Eğilip, spermle kaplı klitorisine yumuşak bir öpücük konduruyorum ve bu, tüm vücudunda bir titreme yaratıyor. "Adil olması gerekmiyor. Seni tahrik ediyorum, tatlım. Acıyı ve hayal kırıklığını kucakla. Seni tatmin etmeye yetmese bile, zevkin her saniyesinin tadını çıkar. Acıyan amına değen nefesimin sıcaklığı, attığın her adımda sana sürtünen yoga pantolonunun sürtünmesi... Hepsinin tadını çıkar. Sonunda sana orgazm olmana izin verdiğimde, o orgazmın ne kadar iyi hissettireceğini düşün.

"Şu anda beni ayakta tutan tek şey bu," diyor.

Ona bir kez daha öpücük verip kendimi zorla ayağa kaldırıyorum. "Söz veriyorum, buna değecek," diyorum ona. O pantolonunu çekmeden önce, parmağımla spermimin bir kısmını siliyorum. Girişinde tereddüt ederek, "Soruma cevap vermedin," diyorum. Ne demek istediğimi biliyor, ama odaklanmakta çok zorlanıyor. Parmak ucumla nazikçe onun yarıklarına dokunuyorum. "Hmm, Talia? Cevap ver bana, bebeğim."

"Evet," diye fısıldıyor. "Çocuk istiyorum. Büyük bir aile istiyorum."

İnleyerek, tohumumu nazikçe onun içine itiyorum. O da bir inilti daha çıkarıyor, iç duvarları etrafımı sıkıca sarıyor ve beni içine çekiyor.

"Tanrım, içine girmek için sabırsızlanıyorum," diye homurdanıyorum, onun sıkı, ıslak sıcaklığını hissederek. "Bu küçük amcığı genişletmek için sabırsızlanıyorum, iyi bir kız olarak beni her santimini içine almanı görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet," diye inledi.

Parmağımla dışarı çıkardığımda, ikimiz de acı dolu bir inilti çıkarırız. Beni saran hissini hemen özlerim. Bir iç çekerek pantolonunu tekrar giyer ve ben de kot pantolonumu giydikten sonra, fermuarımı çekip düğmelerimi iliklememe yardım eder.

Alnımı alnına dayarım. "Seni seviyorum, Talia."

Gülümser ve "Seni seviyorum, Max" der.

"Acıyı dindirdiğin için teşekkürler."

Avuç içi yanağıma dokunur. "Geri geldi mi?"

"Evet, belki de senin amını yalamaya devam etmeliyim. Bu gerçekten acıyı unutturdu."

"Bunu çok isterdim ama ikimiz de onların bizi aramaya geleceğini biliyoruz." Beni nazikçe öper ve fısıldar, "Lütfen bir ağrı kesici al."

"Alacağım."

Cevabımdan memnun kalır, aşağı iner ve yüzünü buruşturur, sonra hafifçe güler. "Böyle dolaşacağıma inanamıyorum."

Ona masum bir bakış attım. "Nasıl yani?"

Gözlerini devirmemek için ne kadar uğraştığı belli olduğunda, gülüyorum ve alnını öpüyorum. O ise, "O kadar tahrik oldum ki, şişmiş, ağrıyan amımla ve damlayan meninle, düşünemiyorum bile" diyor.

"Tanrım, o tatlı ağzından çıkan o müstehcen kelimeleri duymaya bayılıyorum." Ona bir öpücük daha verip doğruluyorum, parmaklarımda keskin bir acı hissettiğimde yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "Tekrar sertleşmeden buradan gidelim."

"Evet, senin rahatsız olmanı istemem."

Onun ses tonuna gülüyorum. "Biliyorsun, alaycılık göz devirmeye çok benzer, değil mi

"

Ağzını açıp kapattı,

. Planladığım her neyse, buna değmeyeceğine karar vererek bana gülümser ve "Sarkastik olmayı hayal bile etmem" der.

"Şu anda alaycı mısın?"

"Tabii ki hayır. Bu delilik olur, Max."

Gülerek onu kapıya doğru çekerim. "Şu anda ukala davranmadığını varsayacağım."

"Bu harika bir fikir," diyor. "Muhtemelen her zaman bu varsayımla hareket etmelisin. Bu ikimizi de birçok sorundan kurtaracaktır."

Kapının kilidini açmadan önce, kışına acı verecek kadar sert bir şaplak atarım. Bana şok olmuş, gözleri fal taşı gibi açılmış bir bakış atar. "Bu ne içindi?"

Onun kızaran yanağını nazikçe okşayarak, "Sadece pratik yapıyorum" diyorum. Yanaklarındaki kızarıklık, kapıyı açıp onu bir daha asla eskisi gibi göremeyeceğim çamaşır odasından çıkarırken, poposunun da aynı şekilde kızarmış olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Bütün ailemin bizi beklediğini sanıyorum, ama koridor mucizevi bir şekilde boş. Neredeyse oturma odasına varmışız ki, köşeyi dönünce

ve Luka ile Lara'yı görüyoruz. Roma kollarında ve beni görür görmez bana en sevimli gülümsemesini gösterip kollarını bana doğru uzatıyor.

"Geciktiğimiz için özür dilerim," diyor Luka, bana sarılırken, bana atlamaya çalışan oğlunu kollarında tutmaya çalışıyor. "Küçük adam her zamankinden daha uzun uyudu ve Lara'nın sabah bulantısı bugün çok şiddetliydi."

Luka, oğlu kadar kocaman bir gülümsemeyle bana bakar. "Vay canına, geri dönmen ne güzel."

"Geri dönmek güzel." Yeğenimin başına bir öpücük kondurup Lara'ya sıkıca sarılırım. Geri çekilirken, "Lara, bu Talia," derim.

"Merhaba, tanıştığımıza memnun oldum," diyor Talia ve Lara onu kucaklayınca gülüyor.

"Seninle tanıştığımıza çok memnun oldum. Seni almaya gelmelerini beklerken annenle vakit geçirdim. Bana senin hakkında o kadar çok şey anlattı ki, sanki seni zaten tanıyordum gibi hissediyorum," der ve kocaman bir gülümsemeyle ekler.

"Max oradayken bana hepinizle ilgili hikayeler anlattı, bu yüzden ben de seni tanıyordum gibi hissediyorum." Bana bakar ve yumuşak bir kahkaha atar. "Öldürecek çok zamanımız vardı."

"Evet, öyle yaptık. Her gün dayak yedikten sonra, o beni iyileştirir ve birbirimize hikayeler anlatırdık."

Lara'nın gözleri yaşarır ve ikimize de acıyarak bakar. "Tanrım, bu çok üzücü. İkinizin de bunları yaşamış olmanız çok üzücü, ama en azından birbirinize sahip olduğunuz için mutluyum."

"Ben de," der Talia, kolunu belime dolayarak.

Lara gözyaşlarını siler ve sonra güler. "Üzgünüm. Hamilelik hormonları."

Luka kollarıyla onu sarar ve öperken, Roma bize bakar ve tüm süt dişlerini göstererek sırıtar.

Onları takip ederek ana salona geri döndüğümde, boş bir sandalye bulmak üzereydim ki Matvey amcam bizi durdurur. Tek kelime etmeden Talia'ya bir şişe su ve benim reçeteli ağrı kesicilerimi uzatır. "Bunu dört ila altı saatte bir alması gerekiyor."

"Matvey amca," diye başlıyorum ama o itirazımı görmezden gelip beni kucaklıyor.

"Senin için çok endişelendim, Max. Geri dönmene sevindim." Sevgiyle yanağımı okşayarak ekler, "Ama her şey o kadar da kötü olmamış gibi görünüyor, değil mi?"

Talia'ya bakıp onaylayarak başımı sallarım. "Hayır, kesinlikle tamamen kötü değildi."

"Ağrı kesiciler konusunda şaka yapmıyorum. Acı çekmenin ne demek olduğunu bilirim, Max. Gerekmedikçe kendini buna maruz bırakma."

Haklı olduğunu bilerek başımı salladım ve Talia'nın bana uzattığı hapi yuttum.

Matvey amca onaylayarak başını sallar ve "Yeterince acı çektin. Artık iyileşme zamanı." der.

"Evet, öyle," der Vitaly amcam, konuşmamızın son kısmını duyarak. "Penisin çalışmaz hale gelse de fark etmez. Zaten dinlenip iyileşmen gerekiyor." Talia'ya doğrudan konuşmak için eğilir. "Ona karşı nazik ol, evlat, ve önümüzdeki birkaç hafta içindeki performansını çok sert yargılama. Ona şans ver. O ilaçlar insanı gerçekten mahvediyor," diye ekler, herkesin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle gülerek.

"Tabii ki bozar," diye Vitya'nın sesini duyarım. "Güçlü ol, Max. Kafanı karıştırmasına izin verme. Kısa sürede tam gücüne kavuşacaksın."

Talia, ailemin benim en kötü kabusumun gerçeğe dönüşmesiyle ilgili şakalarını dinlerken yüzü sevimli bir pembeye bürünüyor.

"Keşke bu bilgiyi en başta verseydi, Matvey Amca," diyorum ona.

O sadece gülüyor ve omzuma hafifçe vuruyor. "Öyle yapsaydım, sen kabul etmezdin." Talia'ya bakarak, "Ama ben ciddiylim. O ilacı almaya devam etmesi gerekiyor. İkinizin önünde koca bir hayat var, birkaç hafta aşkınızın ateşini söndürmez," diyor.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" diye sorduğunu odanın diğer ucundan babasının sesini duyuyorum.

Valeri gülüyor ve ağabeyine başını sallıyor. "Hiçbir şey, Vasya, sadece Max'in iyileşme planından bahsediyoruz." Yanımızdan geçip yeğenine bakıyor. "Bana büyük bir borcun var, Tally kızım."

Yanakları daha da kızararak, "Teşekkürler, Valeri amca," diyor.

Herkes bizim pahasına gülüyor, Talia ise beni boş bir sandalyeye götürüp oturmamı ve dinlenmemi sağlıyor. Sağ elimle belinden tutup yanıma çekiyorum.

"Bu lanet elin iyileşmesi için hazırım," diye fısıldadım, başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım. O başını omzuma yaslarken, ilacın etkisini göstermesini bekledim.

"Yumuşak penis lafı için gerçekten üzgünüm," diyor ve gözlerim dehşetle açılıyor.

"Lütfen bir daha bana *yumuşak penis lafını* sakın söyleme. Bu geçici bir durum, *svetik moy*." Gülümserim ve burnunun ucunu öperim. "Ağrı kesicileri bırakana kadar seni tahrik etsem komik olmaz mı? Ne kadar eğlenceli olacağını bir düşün. Haftalarca sürececek zevkli bir işkence olur."

Paniklemiş bakışları her şeyi anlatıyor. "Bunu yapmazsın," demeye başlıyor, sonra fikrini değiştirip "Lütfen bana bunu yapma" diyor.

Gülüyorum ve onu kendime çekiyorum. "Rahatla, bebeğim. En azından birimiz boşalmalı ve bu kesinlikle ben olmayacağım."

Bunu yapmaya niyetliyim, ama ağrı kesiciler tahmin ettiğimden çok daha güçlü çıkıyor. Başım dönüyor, kaslarım sıcak ve gevşemiş, o kadar yorgunum ki gözlerimi açık tutamıyorum. Niki beni kaldırıp yatağa götürdüğünde tartışacak gücüm bile yok. Başım yastığa değdiği anda uykuya dalıyorum.

Uyandığımda oda karanlıktı, ama kısmen kapalı banyo kapısından ışık sızıyordu ve Talia'nın, odanın tamamen karanlık olmasını istemeyeceğini bilerek bunu yaptığı farkına varınca kalbimin biraz kabardığını yemin edebilirim. Yanımda kıvrılmış, elini göğsüme koymuş, hafifçe horluyordu ve bu kadının sonsuza kadar benim olacağına hiç şüphem yoktu.

"Seninle evleneceğim, Talia," diye fısıldıyorum. "Seninle evleneceğim ve seni sonsuza kadar seveceğim. Bir sürü çocuk yapacağız ve sen çok fazla sevgiyle çevrili olacaksın."

"Evet," diye fısıldıyor, beni çok şaşırtıyor. Sesi uykudan dolayı kalın çıkıyor, ama omzumu öpüp "Seninle evleneceğim Max, ama ağrı kesicilerin etkisi geçtikten sonra tekrar evlenme teklifinde bulunman gerekecek," dediğinde gülümsediğini anlayabiliyorum.

Gülüyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Bunları duymaman gerekiyordu, ama gerçek bu. Aklım başımda ve büyük bir elmasla tekrar evlenme teklif edeceğime söz veriyorum."

"Büyük bir elmasa ihtiyacım yok, Max. Sadece sana ihtiyacım var." "Tamam, o zaman sana çok küçük bir tane alırım."

O gülüyor ve diyor ki, "Bulabileceğin en küçüğü, çıplak gözle görülemeyecek kadar küçük olanı."

"Ne yapabileceğime bakarım," diyorum gülümseyerek ve bu kadınla piyango kazanmış gibi hissediyorum, sanki evren bana dünyanın en değerli hediyesini vermiş gibi, asla hak etmediğimi bildiğim bir hediye.

Vücudu bana yaslanmış halde tekrar uykuya dalıyorum ve elimdeki ağrı geri dönse bile şu anda hissettiğim mutluluğu bozamıyor.

Bölüm 15

Talia

Sonraki birkaç gün, Max'in doktor randevuları, rehabilitasyon planları ve benim için inanılmaz derecede mutlu olan ama geceleri çıplak uyuyacak kendi erkeği olmasını çok isteyen Allie ile yaptığım telefon görüşmeleriyle kaotik bir bulanıklık içinde geçer.

Max'in ağır kesici ilaçları almaya devam etmek zorunda kalmasından duyduğu hayal kırıklığı çok belirgin ve özellikle benim için hiçbir şey yapmasına izin vermediğim için, şişeyi lanet pencereden dışarı atıp her şeyi bırakacağından endişeleniyorum.

Beni çok tahrik etti ve beni çok ıslak ve istekli bıraktı, ama o bu kadar kendinden geçmiş ve kötü hissederken bir şey yapmak doğru gelmiyor. Akli başında olup en azından keyif alabileceği zamana kadar beklemeyi tercih ederim. O aynı fikirde değil, ama bu konuda benimle tartışacak durumda değil, bu yüzden şu anda bu tartışmayı ben kazanıyorum.

"Ailemin çoğu birkaç gün içinde geri dönecek," diyorum kahvaltı tepsisiyle odamıza girerken. "Ama annem, babam ve kardeşlerim biraz daha kalacaklar."

Bana bakarak tepkimi ölçüyor, sonra oturup tepsiyi kucasına koymama izin veriyor. Bu konuda benimle tartışmamayı öğrendi, ama çaresiz olduğunu düşündüğü durumlardan nefret ettiğini anlayabiliyorum. Kol askısı birkaç gün daha takılı kalacak, ama doktor şişliğin indiğini ve her şeyin iyi görüldüğünü söyledi. Fizyoterapist müzisyenlerle çok deneyimli ve onun için önümüzdeki hafta başlayacakları sıkı bir rehabilitasyon programı hazırladı. Başlamak için sabırsızlandığını biliyorum, ama aynı zamanda bunun işe yaramayacağından, bir zamanlar sahip olduğu çevikliği asla geri kazanamayacağından endişeleniyor. Ben kazanacağına eminim.

Ona yaklaşarak, her bir parmağının ucuna bir öpücük konduruyorum, sonra da beni her zaman biraz çılgına çeviren o muhteşem dudaklarına dudaklarımı bastırıyorum. Şimdi de durum farklı değil, geri çekildiğimde kendimi biraz sersemlemiş ve mutluluktan uçmuş hissediyorum.

O sinirli bir şekilde iç çekip soruyor, "Bu sabah menüde misin?"

Gülümserim ve yemek tepsisini ona yaklaştırır, sonra ağır kesici hapını gösteririm. "Hayır. Ye Max, hapını da al."

"Sen şımarık bir köle ve otoriter bir dadısın," diyor bana, ama ilacı alıyor ve çatalına uzanıyor, bu da benden kocaman bir gülümseme koparıyor. Kızgın görünmek için elinden geleni yapıyor, ama ağzının köşesi gülümsemeye dönüşünce bu çabası başarısız oluyor.

O yemeğe başlarken, ben de yanına oturuyorum. Diğerleriyle kahvaltımı çoktan yaptım, ama tepsiye koyduğum ekstra kahve fincanını alıyorum.

"Onların gitmesine ne dersin? İstedığınız kadar kalabilirsiniz." Bir yudum alır ve beni izler. "İyi misin?"

"Onları deli gibi özleyeceğim," diyorum, yalan söylemenin bir anlamı olmadığını düşünerek. "Ama seni daha çok özleyeceğim ve en azından ailem ve kardeşlerim biraz daha kalacaklar. Bu sabah Niki'yi Bran'la görmeliydin. Yemin ederim, bir kişinin ASL'yi ne kadar hızlı öğrenebileceğine dair rekor kırmak için elinden geleni yapıyor."

Max bir parça tost alır ve "Bunu yapabilecek biri varsa, o da odur," der.

"Damien, ben senin kahvaltını hazırlarken burada onlarla birlikte öğreniyordu ve Damian da çok çabuk öğreniyor gibiydi. Okuma ve yazmadan çok daha mantıklı geldiğini söyledi."

"Damien disleksik," diyor Max. "İşaret dilinin onun için daha kolay olabileceğini düşünmemiştim, ama mantıklı. Bir paragrafı çözmeye çalışmak onu çıldırtmaya yeter, ama video oyunları ve uzamsal öğrenmede harika ve hafızası bir filinki gibi. Kardeşimi öğrenmede geçebilir ve bu Niki'yi çok kızdıracak," diyor gülerek.

"Öğrenmeye çalıştıkları için çok heyecanlıyım. Çok nazikler." "Tabii ki hepimiz öğreneceğiz. Artık bir aileyiz. Ne yazık ki işaretleri pratik yapabilmem için biraz zaman geçmesi gerekecek, ama şanslıyım ki kendi özel öğretmenim var."

"Öyle mi?"

Gülümsüyor ve portakal suyunu bitiriyor. "Evet, ama sakın yanılma tatlım, kısa ekose etekli seksi olan sen olacaksın, ben ise cetvelle ceza dağıtan olacağım."

"Bence işler öyle yürümüyor." Tepsiyi alıp kenara koyuyorum, o da bileğimi tutup beni kendine doğru çekiyor.

"Bizim için öyle işliyor. Sen öğreteceksin, ben öğreneceğim ve ödülüm seni eğip, minik eteğini kaldırıp, cetvelle kışına şaplak atmak olacak. Bu, şimdiye kadarki en büyük motivasyon kaynağı olacak. Derslerimize başlamak için sabırsızlanıyorum bile."

Gülümserim ve beni kendine çekmesine izin veririm. O geriye yaslanır, ben de bacaklarının arasına uzanırım, koluna dokunmamaya dikkat ederek. Sol eliyle saçımı kulağımın arkasına doğru tarar ve sonra parmaklarını yanağımda gezdirir.

"Yüzüme oturman için seni ikna etmenin bir yolu var mı?"

Gülüyorum ve başımı çevirip avucunu öpüyorum. "Sanırım kendini daha iyi hissedene kadar beklememiz gerek."

"Şu anda kendimi oldukça iyi hissediyorum," diye itiraz eder ve *ağrı kesicilerin etkisiyle* güldüğünü anladığım yumuşak bir kahkaha atar. Mavi-gri gözleri cam gibi parlar ve bir kez daha güldüğünde, ben de ona katılmaktan kendimi alamam. Max, ilaçların etkisi altındayken çok sevimli oluyor.

"Tamam," diye pes eder. "En azından benimle öpüş. Bana bir şey ver, bebeğim. Burada ölüyorum."

Ona bir öpücük veriyorum ve sonra oturup üzerine çıkıyorum. "Sana bir şey vermemi mi istiyorsun?"

"Tanrım, evet," diye inliyor, gözlerini üzerimde gezdiriyor ve uyuşturucular bile onun ne kadar aç olduğunu gizleyemiyor. Gülümseyerek, tişörtümün altını tutup yavaşça başımdan çıkarırım. Sütyenimin kopçalarını açmamı izler ve sütyenim düşüp göğüslerimi ona sergilediğinde, belime sarılır ve homurdanır, "Talía, o tatlı kışını eğ ve ben aklımı kaçırmadan önce o muhteşem göğüslerini emmeme izin ver."

Bu adamda bir şey benim yaramaz tarafımı ortaya çıkarıyor ve onu görmezden gelip ellerimi vücuduma kaydırıp kendi göğüslerimi avuçladığımda, parmakları uyarı olarak kalçama batıyor. "Bu göğüsler mi?"

Bana attığı vahşi bakış, göğüslerimi okşamaya, meme uçlarımı sıkmaya ve sertleşen penisine sürtünmeye başladığımda beni daha da tahrik ediyor. İkimiz de, vücudundaki ilaçlar yüzünden bunu sürdürmesinin imkansız olduğunu biliyoruz. Ama şu anda burada ve ben bunu çılgınca kullanıyorum, ona sürtünüyorum ve meme uçlarımı bacaklarımın arasına zevk dalgaları gönderecek kadar sertçe sıkıyorum.

"Seni lanet olası velet," diye homurdanıyor, kalçalarını yukarı doğru sallayarak vücudumdan bir inilti daha koparıyor. Uyku şortum pek bir engel oluşturmuyor ve sert penisi klitorisimin üzerinde yuvarlanırken, başımı geriye atıp onun adını inliyorum.

Elini aramıza sokuyor, başparmağını tam ihtiyacım olan yere bastırıyor ve bana yumuşak bir şekilde okşuyor.

"Siktir," diye inledim, boşalmak için çaresizdim ama aynı zamanda hissettiğim suçluluk duygusuyla da mücadele ediyordum. "Bana istediğimi ver, Talia," diye talep etti.

Bana daha da sert bir şekilde okşadığında, onun isteklerine boyun eğiyorum ve bir elimi başının arkasına koyarak eğiliyorum, meme ucumu onun bekleyen ağzının üzerine getiriyorum. Beni emmeden önce, elini uzatıp kıcımlı kavırıyor ve "Benim için boşal, bebeğim. Boşaldığını görmek istiyorum," diyor.

"Bu adil değil," demeye başlıyorum, ama o ağrıyan meme ucumu yumuşak bir ısıyla sözümü kesiyor.

"Buna ihtiyacım var," diye yalvarır. "Lütfen, bebeğim. Bana bunu ver."

Sözlerinde gerçeği duyuyorum, ondan dalgalar halinde yayılan ham arzuyu hissediyorum, ama bu kendi zevki için değil. Benim zevkim için. Dili meme ucumu yavaş, şehvetli bir yalamayla okşuyor ve son direncimi de yok ediyor. Ona daha sert sürtündüğümde, parmaklarını kıcıma geçiriyor, fikrimi değiştireceğimden korkmuş gibi beni kendine kilitliyor, sonra dudaklarını bana doluyor ve neredeyse ayak parmaklarımı kıvırtan bir emişle beni emiyor.

"Siktir," diye inlerim, zaten kırılma noktasına çok yakınam. Çok uzun zamandır boşalmamıştım ve tüm bu bekletme beni hazırladı ve rekor sürede patlamaya hazır hale getirdi. Ben ona sürtünürken ve onun sikini kullanarak kendimi tatmin ederken, o göğüslerimi yalıyor ve emiyor. Zevk içimde birikiyor ve tam da tam güçle vurmadan önce, başımı onun başına yaklaştırıp onu sevdiğimi fısıldıyorum. O, göğsüme inleyerek, kollarında boşaldığımı hissediyor. Coşku beni tüketiyor, her şeyi bastırıyor ve ben sakinleşmeye başladığımda, o pes etmiyor.

Bana son bir kez emdikten sonra, göğsümden yukarı doğru bir çizgi öper ve sonra boynumun kıvrımını yumuşakça ısıtır. "Şortunu çıkar ve yüzüme otur. O dağınık amını senin için temizleyeyim."

Hala orgazmın sarhoşluğuyla, hızla şortumu çıkarıp dikkatlice vücudunu yukarı kaydırıyorum, böylece dizlerim başının iki yanında kalıyor ve ben ona bakarken amım yüzünün üzerinde duruyor.

"Zavallı kızım çok uzun zamandır ihmal edildi. Ne kadar ıslak olduğuna bak, bebeğim." Bakışları düpedüz açgözlü ve ben şimdiden heyecandan titriyorum. "Bir orgazm sana yetmedi, değil mi? Eminim hala bir tane daha istiyorsundur." Beni aşağı çekip dilini yavaşça yarıklarımın üzerinde gezdiriyor. "Öyle değil mi, tatlım?"

"Evet." İnliyorum, aşırı hassas cildimi nazikçe yalayıp emdiğinde içimi saf zevk titremesi kaplıyor.

"Bırak da seninle ilgileneyim," diye fısıldadı amıma. "Sana ihtiyacın olanı vereyim."

Dilini içime batırır, beni nefes nefese bırakır. Kalçalarım içgüdüsel olarak sallanmaya başlar ve o, dilini içime sokarken takdirini inleyerek ifade eder. Bu adamın ağzından asla doyamam. Kurutucunun üzerinde beni yalarken harika hissetmişim, ama bu pozisyonda beni cesur ve seksi hissettiren bir şey var.

Ellerimi uzatıp parmaklarımı saçlarında gezdirirken, o da ellerini uzatıp göğüslerimden birini avuçlar. Başparmağı meme ucumu okşayarak içimi zevk kıvılcımlarıyla doldurur ve dilini içimden çıkarıp klitorisime odaklandığında, ona hazır olmaktan da öteyimidir. Acıyan etimi emer ve meme ucumu sertçe çimdikler, beni hiç çaba harcamadan bir orgazma daha ulaştırır. Kendimi kaybederek, utanmam gereken bir şekilde ona sürtünüyorum, ama şu anda utangaç olmaktan çok uzağım. Gözlerine bakıyorum ve kalçalarımı hareket ettiriyorum, bana vermek istediği her damla zevki tadını çıkarıyorum, ta ki bitkin düşüp titremeye başlayana ve o kadar hassaslaşana kadar.

Dokunuşlarını yumuşatıyor, beni yumuşak yalamalar ve öpücüklerle kaplıyor, nefesimi toparlarken artçı sarsıntıları devam ettiriyor.

"Aman Tanrım," diyorum sonunda ve olanlardan dolayı kendimi kötü hissetmeye başlar başlamaz, klitorisime yumuşak bir öpücük konduruyor ve konuşabilmek için beni yeterince kaldırıyor.

"Yapma. Bunu istedim, Talia. Buna *ihtiyacım vardı*, bu yüzden sakın kendini suçlu hissetme. Bunun ne kadar hoşuma gittiğini bilemezsin. Tanrım, bebeğim, senin amını her gün, bütün gün yiyebilirim ve asla bıkmam."

"Ama bu adil değil," diye başlıyorum.

"Benim istediğim şey buysa adil." Ben aşağı kayıp yanına uzanmadan önce amıma bir dizi öpücük daha kondurur, onu daha iyi görebilmek için dirseğimin üzerine kalkarım. "Bu lanet ağrı kesicilerden bıktım."

"Hayır, değilsin," diyorum, ama o kıcıma acı verecek kadar sert bir şaplak atıyor.

"Öyle. Daha az güçlü bir şey alacağım. Beyin sisini ve sürekli yorgun olmayı nefret ediyorum, ereksiyonunu sürdürememeyi de gerçekten nefret ediyorum. Cidden, acıya katlanıp sana girebilmeyi tercih ederim."

"Seni bundan vazgeçirmemin bir yolu var mı?"

Bana her zaman kalbimi hızlandıran seksi gülümsemesini gösterir ve parmaklarını acıyan yanağımda gezdirir. "Hayır."

"Sen inatçı bir adamsın, Max."

"Bunu şimdi öğrenmen en iyisi."

Gülümserim ve "Yani seninle evlenip, imkansız derecede inatçı bir adamla hayatımı birleştirmeden önce mi?" derim.

Elini başımın arkasına koyarak beni kendine doğru çeker. "Biz zaten bir aradayız, *svetik moy*. Hiçbir ritüel, güzel sözler ve yeminlerle dolu hiçbir tören bizi şu anda olduğumuzdan daha fazla birleştiremez. Sen benimsin, ben de senim. Seni o bodruma sürükleyip yanıma zincirledikleri ilk günden beri öyleyim. Hiçbir şey bunu değiştiremez ya da olduğundan daha kalıcı hale getiremez. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum ama sen zaten inanılmaz derecede inatçı bir adama bağlısın."

Beni tekrar öper ve "Çok kızmadan önce, sana iki tane çok güçlü orgazm yaşattığımı hatırlatayım" der.

"Öyle yaptın," diyorum, o anı hatırlayarak yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

"O edging işe yaradı, değil mi?" diye alay eder ve ben bir şey söylemeyince güler. "Biraz deneme yapmamız gerekecek."

"Ne gibi?"

Parmakları çenemi ve boynumu okşuyor. "Sadece en iyi hissettiren şeyi bulmak için deniyorum. Birkaç gün yerine birkaç hafta boyunca boşalmana izin vermeseydim ne kadar iyi hissettirirdi acaba?"

"Bu teoriyi test etmemiz gerektiğinden pek emin değilim."

"Bu bilim için, tatlım. Her şey test edilmeli."

İnliyorum, ama o içten içe bunu sevdiğimi ve denemek istediği her şeye fazlasıyla hazır olduğumu biliyor. Beni rahatlık alanımın dışına itebilir, ama beni hiçbir şeye zorlamayacağını biliyorum ve bu güvenlik ağı her şey demek. Bu sayede cesur olabiliyorum ve onun önerdiği her türlü sapkınlığa atılabiliyorum, çünkü nihayetinde kontrol bende. Bunu bana isteyerek verdi ve bu, bir erkeğin bir kadına verebileceği en büyük hediye. Keşfetme özgürlüğü ve hiçbir tepki veya yargılama olmadan hayır deme özgürlüğü.

Eli tekrar kıcıma doğru kaymaya başladığında gülüyorum ve ona bir öpücük daha veriyorum. Daha fazlasını isteyen o, başımın arkasını avuçlayıp öpücüğü derinleştirmeye başlıyor ve yorgunluk onu uykuya zorlayana kadar bütün gün yatakta kalıp beni defalarca orgazma ulaştıracağını biliyorum.

Gülümserim ve geri çekilirim. "Tamam, yakışıklı. Randevuna hazırlanman lazım."

Derin kahkahası bulaşıcı, sevimli ve çok seksi. "Aygır muffin mi? Gerçekten mi?"

"Doğru," diyorum gülerek. "Şimdi o güzel kıcını kaldır. Giyinmene yardım edeceğim."

"Hükümrân dadı geri dönmüş," diye gülümseyerek mırıldanır.

"Kartlarını doğru oynarsan, belki o şımarık alt daha sonra oynamaya gelir."

."

Gözleri hemen parlar. "Bunu çok görmek isterim. Yaramazlaştığında çok seksi oluyorsun. Tatlı kızım, ağız sulandıran kıcına şaplak atılmasını diliyor."

Gülüyorum ve ona giyecek bir şeyler almaya gidiyorum. Sonunda yatak odamızdan çıkıp asansörde babasıyla buluşmak için yeterli zamanımız olur. Diğerlerine hızlıca veda edip haber vereceğimize söz verdikten sonra, şoför ve korumaların siyah bir SUV'da beklediği yere ineriz. Bildiğim kadarıyla herhangi bir tehlike işareti yok, ama kimse riske girmiyor ve babamın adamlarından bazılarının arkamızdaki arabada bizi takip ettiğini görmek beni hiç şaşırtmıyor.

Hayat her zaman böyle olacak, özellikle de evleneceğim adam da Bratva'ya dahil olduğu için, ama benim için sorun değil. Arkamızı kollayan birinin, hatta birkaç kişinin olduğunu bilmek rahatlatıcı.

Doktora vardığımızda, adamların bazıları araçlarda kalırken, birkaçı bizimle birlikte binaya giriyor. Bir adam hariç, diğerleri dışarıda kalıyor. O Medvedev'in adamı, bu yüzden babamın sıkı emirlerini uyguladığını tahmin ediyorum. Onu arabada beklemeye ikna etmek imkansız, bu yüzden denemeye bile kalkışmıyorum.

Hiç de sıkıcı bir doktor muayenehanesi gibi hissettirmeyen güzel bekleme odasına bakıyorum. Rahat koltuklar, bir duvar boyunca uzanan büyük bir akvaryum var ve sinir bozucu talk showlar veya haberler yerine, düşük ses seviyesinde huzurlu klasik müzik çalıyor.

Max ve ben check-in kontuarına doğru yürüyoruz. Orada, manken gibi güzel bir kadın Max'e benim hoşuma gitmeyecek kadar abartılı bir gülümsemeyle bakıyor. Onun bakışı, tipik bir müşteri hizmetleri gülümsemesinin çok ötesinde ve bu beni anında sinirlendiriyor. Yanımdaki adam çok yakışıklı. Bunu biliyorum. Bunu hep biliyordum, ama başka bir kadının ona verdiği tepkiyi ilk kez görüyorum ve bundan hoşlandığımı söyleyemem.

sadece hızlı, takdir dolu bir bakış olsaydı farklı olurdu, ama kadın onu gözleriyle yiyip bitiriyor ve beni tamamen görmezden geliyor.

Benden yayılan öfkeyi hisseden Max, kolunu bana doluyor ve "Saat on birde randevum var" diyor.

"Siz Bay Melnikov olmalısınız," diyor kadın, gülümsemesi daha da genişliyor ve yemin ederim ki büyük göğüslerini göstermek için öne eğiliyor. Max'in hakkını vermek gerekirse, kadını görmezden geliyor ve kadının sunduğu şeye bakmıyor bile. Bunun yerine bana bakıyor ve göz kırpmıyor.

Resepsiyoniste dönerek, "Acil durumlarda aranacak kişi olarak nişanlımı eklemek istiyorum" der. Sesini alçaltarak eğilir ve "Bir daha bana göğüslerini göstermeye kalkarsan, seni kovdururum. Bir daha benimle flört ederek kızımı aşağılarsan, bu şehirde bir daha iş bulamamanı sağlarım. Anladın mı?" der.

Resepsiyonist gözle görülür şekilde soluyor ve sonunda bana dönüp bakıyor. Kendini toparlayarak parmaklarını klavyenin üzerinde gezdiriyor ve bana "Adın ne?" diye soruyor.

Ona bilgilerimi veririm ve Max'in acil durum irtibat kişisi olarak eklenirim. Oturduğumuzda, Danil gülmemek için uğraşmaktadır ve resepsiyonist, tam bir pislik olmamak gibi yeni iş ahlakını benimsemiştir. Bodyguard'ım ise neler olup bittiğinden haberi yokmuş gibi davranmaktadır.

"Teşekkürler," diye Max'e oturduktan sonra söylüyorum.

Kolunu omzuma atıyor ve başımı öpüyor. "Seni acil durum irtibat kişisi olarak eklediğim için mi? Rica ederim, sen de aynısını yapmanı bekliyorum. Aslında, boş ver," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Niki'ye benim için yapmasını söylerim."

"O bunu yapabilir mi?"

Max sırtıttı. "O her şeyi yapabilir."

"Seni acil durumlarda arayacağım kişi olarak eklemek isterdim," diyorum gülümseyerek, "ama sana bunun için teşekkür etmiyorum." Kadına tekrar bakıyorum ve onun hala işine odaklandığını ve Max'e ilgi göstermediğini görmekten memnun oluyorum. "Benim önümde onunla flört etmediğin için teşekkürler."

"Bu cümlede birkaç yanlış var. Birincisi, sana sadık olduğum için bana teşekkür etmene gerek yok ve ikincisi, *benim önümde diye* eklemene gerek yok. Asla başka biriyle flört etmem. Yanımda olman ya da olmaman fark etmez. İstedğim tek kadın sensin ve sana asla sadakatsiz davranmam, bu, bana göğüslerini göstermeye çalışan aptal resepsiyonistlerle flört etmek de dahil."

Ona doğru eğilip onu öptüm. "Teşekkürler, Max. Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum." "Bunu duyduğuma sevindim, ama benim yanımda herhangi bir erkek seninle flört ederse, onu öldürürüm."

Gözlerinde gerçeği görüyorum, sevdiğim adamın *sadece* elini rehabilite etmek için burada bulunan bir piyanist olmadığını hatırlatıyor bana. O eğitimli bir katil. Bana karşı her zaman çok tatlı olduğu için bunu unutmak benim için kolay, ama Max'in seksi gülümsemeleri ve sınırsız orgazmlarla ilgisi olmayan bambaşka bir yanı var.

Onun cinayet vaadi hakkında ne söyleyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden etrafa bakınıp konuyu değiştiriyorum. "Oldukça şık bir yer."

Max yumuşak bir kahkaha atarak, daha güvenli bir yöne yönelmeme izin veriyor. "O şehirdeki en iyi el terapisti ve aldığı ücret karşılığında, burası şık olmalı."

Bekleme odasında sadece biz varız, bu yüzden kapı açılıp bir kadın "Maxim Melnikov?" diye sorması çok uzun sürmüyor.

Max ve ben ayağa kalkıyoruz ve Danil bize öncelik veriyor, korumam ise oturduğu yerde kalıyor. Anlaşılan, talimatları bizi randevuya kadar takip etmek değil. Muayene odasına alınıyoruz ve Danil ile ben otururken, hemşire Max'i hazırlıyor ve hayati fonksiyonlarını ölçüyor.

Hemşire odadan çıktıktan sonra Max muayene masasında oturmaya devam eder ve birkaç dakika sonra uzun boylu, orta yaşlı bir adam odaya girer. Sıcak ve samimi bir gülümsemesi vardır ve onu hemen severim. Max ve babasıyla, terapi programını ilk kez belirledikleri başka bir randevuda tanışmıştı ve asıl rehabilitasyonun önümüzdeki hafta başlayacak olmasına rağmen, bugün bandajların çıkarılacağı ve elinin nasıl görüldüğünü görebileceğimiz için önemli bir gün. Herkes adına yeterince gerginim.

Dr. Bennett bunu yüzümden okumuş olmalı ki elini uzatıp, "Sen Talia olmalısın. Max değerlendirme sırasında senden bahsetmişti. Merak etme. Nişanlını iyi bakacağım" diyor.

Max'e bakıyorum, o da bana göz kırpmıyor. Henüz resmi olarak yüzükle evlenme teklif etmemiş olsa da, dinleyen herkese nişanlandığımızı söylüyormuş.

Dr. Bennett'in elini sıkıp teşekkür ettikten sonra, "Parmak egzersizlerini öğrenmek için heyecanlı mısınız?" diye eklediğinde kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?" Doktorla Max'e bakıyorum. Dr.

Bennett gülüyor. "Ona söylemedin mi?"

Max sırtarak, "Endişelenmesini istemedim." der. Sonra hemen ekler, "Sen yapmak zorunda değilsin. Babam yapabilir, Niki'ye de öğretir, böylece sırayla yapabilirler."

Babasına bakarım, o da hemen başını sallar ve "Benim için sorun değil, Talia. Sen ne istersen onu yap." der.

Doktorun yanına dönerim. "Tam olarak ne olacak?"

Doktor tekerlekli tabureye oturur ve kendini Max'in yanına iter. "Bugün tüm bandajları çıkaracağım ve parmaklarının durumuna bakacağım. Bazı parmak atellerini tamamen çıkarmam gerekemeyebilir, ama şu anda endişelendiğim şey parmakların sertleşmesi ve yara dokusu oluşması. İyileşmesi için kan dolaşımını devam ettirmemiz gerekiyor. Bu egzersizleri yapmak için yardıma ihtiyacı olacak ve her seans yaklaşık on beş dakika olmak üzere günde üç veya dört kez yapılmasını istiyorum." "Ya yanlış yaparsam ve parmaklarını incitirsem?" diye soruyorum, en büyük ve en büyük korkumu dile getiriyorum.

"Sana nasıl doğru yapacağını öğreteceğim ve sen de benim önümde pratik yapacaksın, böylece doğru yaptığından emin olabileceğim. Ayrıca, Max çok acıttığını sana söyleyecektir, eğer acıtırsa hemen dur ve beni ara."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Talia," diyor Max yine, ve ciddi olduğunu anlayabiliyorum.

Hayır diyebilirim ve o bana kızmayacak ya da kendimi kötü hissettirmeyecek, ama yanlış yapmaktan ne kadar korkarsam da, bunu yapmak istiyorum. Ona elimden gelen her şekilde yardım etmek istiyorum, bu yüzden Dr. Bennett'a bakıp "Nasıl yapılacağını öğrenmek istiyorum" diyorum.

Doktor gülümser ve başını sallar, sonra Max'e döner. "Tamam, bakalım bugün elin nasıl görünüyor."

Danil ve ben kenarda dururken, Dr. Bennett Max'in elinin bandajını açar ve parmak atellerini çıkarır. Bodrumdan bu yana ilk kez elini görüyorum ve gördüğümde ilk tepkim yanına gelip durmak oluyor. Elimi sırtına koyup eğilerek omzuna öpücük konduruyorum. Eli hala şişmiş, ama koyu mor morluklar yeşilimsi sarıya dönmüş. Parmak eklemleri şişmiş ve kırmızı, elini sabit tutmaya çalışırken gözle görülür şekilde titriyor.

İyileşmesi için daha ne kadar yol kat etmesi gerektiğini hatırlatan bu görüntünün onu içten içe öldürdüğünü biliyorum, ama bunu belli etmiyor ve sesi güçlü bir şekilde soruyor: "Hâlâ geri kazanabileceğimi düşünüyor musun?"

Dr. Bennett, Max'in elini nazikçe dürtüp yokladıktan sonra sakın bir şekilde şöyle diyor: "Evet, öyle düşünüyorum. Sana söylediğim her şeyi yap, elini eski haline getireceğiz. Ancak bu bir gecede olmayacak. Birkaç ay sürecek, ama başaracağız."

Bir tarama daha yapar ve işaret parmağının en kötü durumda olduğunu ve parmak ateli takılı kalması gerektiğini, ancak diğer parmakların birbirini desteklemek için bantlanabileceğini belirler. Max'e daha yumuşak, daha esnek bir el ateli verilir, ancak geceleri tüm parmakları atelle sabitlememiz konusunda sıkı talimatlar alırız. Genel olarak bir iyileşme var, ama Max'in tüm bunların bir an önce bitmesini istediğini anlayabiliyorum. Önümüzdeki birkaç hafta, sabrını gerçekten sınavacak.

"Tamam, Talia, eğlenceli kısma hazır mısınız?" diye sorar Dr. Bennett ve yanına gelmem için işaret eder.

"Hazırım," diyorum, pek hissetmesem de üzerime düşeni yapmaya hazırım.

Dr. Bennett, Max'in elini yere koyar ve bana egzersizleri tek tek açıklamaya başlar. Söylediği her kelimeyi dinler ve yaptığı her şeyi ezberlerim. Max'in yüzük parmağının orta eklemine nazikçe kavrayıp yavaşça yanlara doğru hareket ettirdiğinde midem düğümlenir.

"Bu egzersizlerin hiçbirinde şiddetli ağrı istemiyoruz," diyor Dr. Bennett, Max'in her harekete verdiği tepkiyi izleyerek. "Bu, *dişini sıkıp dayanman gereken* bir egzersiz değil. Ağrı senin uyarı sistemindir ve onu dinlemelisin. Birden ona kadar olan ölçekte üç veya dörtten daha şiddetli bir ağrı hissedersen, hemen dur. Ağrı ile birlikte herhangi bir çatlama sesi duyarsan, dur ve beni çağır. Buna katlanmaya çalışma, Max."

"Sıkmayacağım," diyor Max. "Güvenin bana Doktor, bu elin düzgün bir şekilde iyileşmesini istiyorum. Ego'mun bunu mahvetmesine izin vermeyeceğim."

"İyi," diyor Dr. Bennett, "çünkü bu çok yazık olurdu." Max'in yüzündeki şaşkınlığı görüyor ve gülümsüyor. "Annen bana senin çaldığın bir video gönderdi. Oldukça yeteneklisin. Yanlış bir gurur duygusu gibi aptalca bir şey yüzünden bu yeteneğini kaybetmen çok yazık olur."

Danil hafifçe güler ve başını sallar. "Benim sinsi karıcığım. Bunu yaptığını bilmiyordum. Ama şaşırmadım."

"Bana oynamayı öğreten oydu," diyor Max doktora. "Eğer acıya dayanmaya çalışırsam, Talia'nın hemen arkasında benim kışımı tekmeleyecek olan da oydu."

"Güzel." Dr. Bennett taburesini kenara çekip bana yaklaşmamı işaret eder. "Tamam, sıra sende."

Max'in gözlerine bakarım ve gözlerinde hiç korku olmaması, elimi bileğine koyup ilk parmağına uzanmam için gereken güveni bana verir. Dr. Bennett'in rehberliğinde egzersizleri yaparken, Max'in iyi olduğundan emin olmak için sürekli ona bakarım.

"Harika gidiyorsun, bebeğim," ellerim biraz titremeye başladığında bana böyle diyor. "Sadece içindeki hemşireyi ortaya çıkar."

Neredeyse gülmekten boğazımdan ses çıkaracaktım ve parmağını bıraktım. Mavi-gri gözlerindeki eğlence beni ona başımı sallamaya itti. "Uslu dur," diye fısıldadım, o cümleye *otoriter* kısmı eklemediği için çok minnettardım. En son yapmak istediğim şey, bunu babasına açıklamaya çalışmaktı.

Ancak utançtan kaçışım kısa sürüyor, çünkü egzersizleri bitirir bitirmez doktor parmağına atel takmaya başlıyor ve Max, "Artık güçlü ağrı kesiciler almıyorum. Sonuncusunu bu sabah aldım. Daha hafif bir şeye ihtiyacım var, ya da reçetesiz satılan ilaçları alabilirim," diyor.

"Gerçekten mi?" diye sorar Dr. Bennett, Max'in diğer parmaklarını bantlamaya odaklanmaya devam ederken. "Birkaç gün daha almaya devam etmelisin. Bu egzersizler parmaklarını ağrıtabilecek ve uyumakta zorlanabilirsin."

"Ben iyiyim," diyor Max, benim yüzüm kızarıırken.

Dr. Bennett yeni el atelini alır ve Max'in eline takar. "Onlara kötü tepki mi veriyorsun? Bir tür tepki mi gösteriyorsun?"

"Daha çok hiçbir tepki göstermiyorum gibi," diyor Max, Danil öksürüğünün arkasına gülüşünü saklarken, ben de neyden bahsettiğini bilmiyormuş gibi davranıyorum.

Dr. Bennett sonunda başını kaldırır. "Anlamıyorum. Ne demek istiyorsun?"

Max, "Onlar ereksiyonumu sürdürmemi imkansız hale getiriyorlar, Doktor. Artık yapamıyorum," dediğinde yüzümü elimle kapattım.

Max beni kendine çekip kızarmış yanağımı öper. "Tüm egzersizleri yapacağıma söz veriyorum, ağrı çok şiddetli olursa bırakacağım ve gün boyu hafif bir ağrı kesici alacağım, ama o boku artık almayacağım."

Dr. Bennett bir saniye düşünür ve sonra başını sallar. "Tamam, bunu kabul edebilirim. Sana kemerin altındaki hiçbir şeyi etkilemeyecek çok daha hafif bir ilaç yazacağım, ama uyuyamazsan daha güçlü olanı alacağına söz vermeni istiyorum. İyi bir gece uykusu iyileşmenin çok önemli bir parçası, Max. Şu anda seksten daha önemli," diye ekler.

Max sırtır. "Bu konuda aynı fikirde değilim, ama söz veriyorum. İhtiyacım olursa diğer hapları alacağım."

Utanmama rağmen, doktora bakıp eklerim, "Ve sana söz veriyorum, bunu yapmasını sağlayacağım."

Doktor, Max'in atelinde son ayarlamayı yaparken gülüyor. İşini bitirdiğinde taburesini geri itip şöyle diyor: "Görüyorum ki emin ellerdesin ve bu muayenehaneden çıktıktan sonra senin için endişelenmeme gerek yok. Sana daha hafif bir ilaç yazacağım ve ağrın şiddetli olmadığı sürece her gün dört kez parmak egzersizlerini yapmanı istiyorum. Uyurken kol bandajını takmaya devam et. Bunun dışında, birkaç gün sonra görüşürüz."

"Tamam," der Max, muayene masasından inip yanıma gelir. Danil doktora teşekkür eder ve bekleme odasına vardığımızda, SUV girişe yanaşırken korumam da bize katılır.

Dönüş yolunda, Max'in babası arkaya dönüp, "Görünüşe göre ikiniz de randevuları hallediyorsunuz, o yüzden bundan sonra sizi onlara bırakacağım," der. Gülümser ve ekler, "Niki düzenli olarak doktorun notlarını okumak için sisteme giriyor, o yüzden beni her halükarda bilgilendiriyor."

"Tabii ki öyle," diyor Max yumuşak bir kahkaha atarak.

Eczaneye uğrayıp yeni ağrı kesici ilacını aldıktan sonra penthouse'a geri dönüyoruz. Oraya varır varmaz, öğle yemeği yerken herkese nasıl gittiğini anlatıyoruz. El egzersizleri için bir program hazırladım ve telefonuma hatırlatıcılar koydum.

Alarm çaldığında Max'e bakıp "Bunu nerede yapmak istersin?" diye soruyorum.

O gülümser ve "Aklıma birkaç yer geliyor" der.

Gülmeden duramıyorum ve sonra onun sağlam elini tutup ayağa kaldırıyorum, böylece onu yatak odasına götürebilirim.

"İyi seçim, bebeğim," diyor, odaya girerken yatağa bakarak.

"Bu oyun zamanı değil," diyorum ona. "Yatmadan önce bir seans daha sıkıştırmamız lazım, yarın da dört seansı tamamlayacağız."

Yüzündeki çok eğlenmiş ifadeyi görünce, parmağımı ona doğrultuyorum. "Sakin söyleme."

"Ne deme?"

"Ne düşündüğünü biliyorum," diyorum ona. "Ben baskıcı davranmıyorum. Yardımcı oluyorum. Arada fark var."

"Tabii ki var," diyor, benim kesinlikle otoriter tarafımı gösterdiğimi düşündüğünü açıkça belli eden bir şekilde, ve sonra ekliyor, "Ve bu kadar yardımcı olduğun için, bu egzersizleri üstsüz yaparsak iyileşme sürecine gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, öyle düşünüyorum." Yaklaşır ve elini gömleğimin içine sokar, böylece göğsümü avuçlayabilir.

Dikkatimin dağılmaması için çaba gösterip kaşlarımı kaldırarak, "Dur tahmin edeyim. Bilim için, değil mi?" diyorum.

Gülümser ve meme ucumu çimdikler. "Aynen öyle."

İlk deneyi yapmaya hazır olduğunu anlayabiliyorum, ama gömleğimi kaldırıp sütyenimi çıkarmadan önce, kardeşi kapıyı çalar ve bağırır, "Nat doğum sancıları başladı! İşin bittiğinde hastanede buluşuruz, tamam mı?"

Max bu habere sırtıttı, ama ben "İstersen sen de gelebilirsin, Niki" diye bağırduğımda suratını astı.

Yaklaşarak fısıldadı, "Bu çok acımasızcaydı, tatlım. Daha sonra uygun bir ceza düşünmem gerekecek."

Ben akıllıca bir cevap bulamadan, kardeşi kapıyı açar ve iki kardeşim de hemen arkasında içeri girer.

"Nat nasıl?" diye sorar Max kardeşi.

"O harika. Endişelenmen gereken Dominic," der gülümseyerek. "Korkmuş ve endişeli. Lev amca ve Jolene teyze Isabella'nın yanında hastanede. Son mesajda herkesin yolda olduğu ve Nat'in her şeyi bir profesyonel gibi hallettiği yazıyordu."

"Bu beni hiç şaşırtmadı," diyor Max. "Isabella'yı doğurduğunda da harika bir iş çıkarmıştı. Her zaman erkekler çıldırır." Bana hızlıca göz kırparak, sadece benim duyabileceğim kadar yüksek sesle, "Zamanı geldiğinde ben nasıl başa çıkacağım acaba?" diyor.

Onun harika bir iş çıkaracağından hiç şüphem yok ve gülümsememi görünce o da gülümsüyor ve bana bir kez daha göz kırıyor.

İzlemek istiyoruz, Bran işaret ediyor. Bunu nasıl yapabiliyorsun, Tally? Genelde oldukça mide bulandırıcı birisin.

Miguel'in boğazına bıçağı sapladığımda hissettiğim duygu anısı intikamla geri geliyor. Yükselmeye başlayan mide bulantısını yutuyorum ve omuzlarımı silkiyorum, *Sanırım alıştım.*

Gözlerinde pişmanlık ve benim için endişe görüyorum, bu yüzden hemen ekliyorum, *İyiim. Söz veriyorum.*

O da başını sallar ve yanımdan geçerken omzumu sıkar. Max'i köşedeki sandalyelere götürür ve birbirlerine bakacak şekilde döndürürüm. Kucağıma bir yastık koyar, elini üzerine koymasını işaret eder ve işe koyulurum. Dr. Bennett'ın bana gösterdiği gibi, el atelini dikkatlice çıkarırım. Küçük parmağından başlayarak, bandajı çıkarır ve her parmağı tek tek işlerim.

"Çok acıyor mu?" İşaret parmağına geldiğimde soruyorum. "Durmamı ister misin?"

"Hayır, sorun yok," diyor. Bu konuda bana yalan söylemeyeceğini biliyorum, ama yine de çok fazla acı çekip çekmediğine dair herhangi bir işaret olup olmadığını izlemeye devam ediyorum. Onun kabul edilebilir bulunduğu şey muhtemelen benimkinden farklıdır ve onun bu konuda kendini çok zorlamasına izin vermem mümkün değil.

"Şişlik çok azaldı," diyor Niki, kardeşinin elini incelemek için eğilerek. "Doktorun notlarında, şu ana kadar durumdan çok memnun olduğunu belirtmiş." Ağabeyine bakıp gülüyor. "Ayrıca, daha hafif bir ağrı kesici vermesini ısrar ettiğinizi, bunun performansınızı etkilediğini söylediğinizi de belirtmiş."

"Tanrım," diye fısıldıyorum.

"Az önce ne dedin?" diye sorar Dima ve ben hızla başımı eğip, tüm dikkatimi Max'in işaret parmağına ateli takmaya veririm.

"Oops," diye mırıldanır Niki ve sonra, "Doktorunun elinin durumundan çok memnun olduğunu söyledim," diye ekler.

"O kısmı değil," diyor Dima. "Son kısmı, ağrı kesiciler ve performansını etkilemesi kısmı."

"Tamam, o zaman bu söylentiye yaymayı bırakabiliriz," diyor Max. "Çünkü ben öyle demedim." İki kardeşim şu anda pek de memnun görünmese de, Max gülerek şöyle diyor: "Yani, sonuçta öyle oluyor, ama *performans gösterememek* kulağa gerçekten kötü geliyor."

Dima iç çekerken, tüm konuşmayı dudak okuma ile takip eden Bran kollarını kavuşturur ve başını sallar.

Max yılmadan onların gözlerine bakar ve "Kız kardeşini seviyorum ve onunla evleneceğim" der.

"Bunu biliyoruz," diyor Dima, "ama bu, bu yatak odasında olan biten her şeyi duymak istediğim anlamına gelmez." Gülüyor ve Bran'ın

omzuna vurur. "Ya da olmayanları."

Bran gülümserken Max, "Evet, evet, gülün bakalım. Gururum bunu kaldırabilir" der.

Bran bir şey işaret ettiğinde, Max "Bu ne anlama geliyor?" diye sorar.

Dima güler. "Kız kardeşimize zarar verirsen, kurşunun geldiğini görmeyeceksin ve hızlı bir ölüm olmayacak" dedi.

Max, ölüm tehdidine hiç alınmadan Bran'a başını sallar. "Ona asla zarar vermeyeceğim ve ikiniz istediğiniz zaman ziyaret edebilirsiniz."

Kardeşlerimi her gün görmeyecek olma fikrine henüz hazır değilim, bu yüzden son cırt cırtlı kayışı sabitleyip, "Tamam, bitti. Yeğenin geldi mi diye bakmaya hazır mısın?" diyorum.

"Yeğenimiz," diye düzeltir Max ve sonra eğilip yanağıma öpücük kondurur. Ağzını kulağıma yaklaştırıp fısıldar, "Elimi yaptığın için teşekkürler, bebeğim. Az önce yüzündeki o ifadeyi sonra konuşacağız, tamam mı?"

Elbette kardeşlerimi göremeyeceğim düşüncesiyle yüzüme kısa süreliğine yansıyan üzüntüyü fark etmişti.

"Çok dikkatlisin," diye mırıldanırım.

O yumuşak bir kahkaha atar ve yanağıma tekrar öper. "Hayır, sadece seni seviyorum, *svetik moy*, ve senin üzgün olduğunu görmekten hoşlanmıyorum."

Ayağa kalkarak elimi tuttu ve "Yeğenimizle tanışmaya hazır mısın?" diye sordu.

yeğenimizle tanışmaya hazır mısın?"

Bölüm 16

Maxim

Hastaneye vardığımızda, diğer herkes çoktan oradaydı. Talia'nın ailesi, gelmelerini memnuniyetle karşılayacağımızı söylememize rağmen geride kalmayı tercih etti. Amcaları ve kuzenleri, Oregon'a dönme planlarını tartışmak için penthouse'da onlara katılacaklardı. Talia onlarla kalması gerekip gerekmediğini sorduğunda, ona attığım bakışla o da hemen güzel ağzını kapattı. O artık benim ailemin bir parçası ve ben nereye gidersem o da oraya gelir.

Girdiğimiz bekleme odası tanıdık, gülümseyen yüzlerle doluydu ve Isabella bizi görür görmez, heyecandan yerinde duramadan koşarak geldi.

"Max amca!" diye bağırdı ve kolumdaki askı olmadığı için eğilip elimi çekebildim, böylece bana sarılabilirdi.

"Merhaba Bella," diyorum ve yanağına öpücük konduruyorum. "Ablan olacağın için heyecanlı mısın?"

"Evet," diye bağıyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

Beni bırakıp, şaşkın Talia'ya hızla sarılır ve "Talia teyze!" diye bağıır.

"Merhaba tatlım," diyor ve teyze diye çağrılınca gözyaşlarını tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Natalya'yı görür görmez, bu kadar düşünceli olduğu ve kızına Talia'nın benim için ne kadar önemli olduğunu öğrettiği için ona kocaman sarılıyorum. Nat her zaman çok yürekli biridir, bu yüzden bunu yaptığına şaşırmadım, ama yine de çok duygulandım.

Isabella büyükannesine ve büyükbabasına koşarak döndükten sonra, herkese merhaba diyerek dolaşmaya başlarız. Sveta'nın yanına geldiğimizde, ona gülümserim ve "Sıra sende, hazır mısın?" diye sorarım.

O inerken, Vitya gülümser ve ona bir öpücük verir. "Tabii ki hazır," der. "Değil mi, *pcholka*?"

"Pek sayılmaz," diye gülerek itiraf eder ve karnını okşar. "Ama bana seçenek sunacaklarmış gibi de görünmüyor. Samantha çok kolaydı."

Vitya gülüyor. "Çünkü onu gerçekten buldum ve eve getirdim."

"Aynen öyle," diyor Sveta. "O, bu dünyaya getirmek zorunda kalmadığım değerli bir hediye. Bu iki oğlanın bana hayatımı zehir edeceğini hissediyorum." Kocasına gülümsüyor. "Yani, onlar senin çocukların, tabii ki öyle olacaklar."

Kocası gülerek elini karısının karnına koyar. "Korkma tatlım. Harika bir iş çıkaracaksın ve ben de yanında olacağım."

"Atıştırmalıklarla mı?" diye sorar kadın. "Yasak olsa bile gizlice getirir misin?"

Gülümsemeyi zor tutarak başını sallar. "Söz veriyorum. İhtiyacın olan tüm atıştırmalıkları gizlice sokacağım."

Belli ki doğumla ilgili en büyük endişesi atıştırmalıkların sağlanmayacağıdır, ama bu sorun çözüldüğüne göre, daha rahatlamış görünüyor ve başını sallar. "Tamam, ama burada servis edilen yemekleri beğenmezsem, dışarıdan da yemek getireceğine söz vermelisin."

"İstediğin her şeyi getireceğime söz veriyorum," diye onu temin eder.

"Tamam, anlaştık, o zaman senin çocuklarını doğuracağım," diyor ve Vitya gülüyor.

Vitya bize bakar ve sırtarak, "Bunun nasıl işlediğini anladığından pek emin değilim," der.

Talia ve ben gülerken, Sveta kocasına dirsek atar. Ancak babası büyük bir kutu ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri girdiğinde dikkati dağıtır. Lev'in yanına gider ve kutunun kapağını açar. Kardeşi gülerken Vitaly, "Güzel, değil mi?" der.

"Ne var baba?" diye sorar Sveta.

Kızına bakar ve sırtarak "Kardeşime dondurmali pasta aldım" der. Taşıdığı büyük kutuyu eğerek, hepimizin üzerine yazılan yazıyı okuyabilmemizi sağlar: *Tebrikler, büyükbaba!*

"*Bunun yerine 'Tebrikler Natalya'* yazması gerekmez mi?" diye sorar teyzem Jolene. "Bütün işi yapan o."

"Ama burada endişelenen Lev," diye karşı çıkar Vitaly. "O da pastayı hak ediyor, Jolene."

"Hepimiz birer dilim alabilir miyiz?" diye sorar Sveta.

"Tabii ki alırsınız, tatlım," der babası. "Beklerken aç kalmamız için hiçbir neden yok. Bu saatler sürebilir."

"Doğum günüm için bana da böyle büyük bir pasta alacak mısınız?" diye sorar Mia, şimdiden bir tabak ve çatal kaparak.

Vitaly ona göz kırpar. "Çiçekler ve balerinlerle kaplı devasa bir pasta."
Mia güler. "Cesaret edemezsin."

"Sadece şaka yapıyorum," diye söz verir amcamız. "Üzerinde bıçaklar, kafatasları ve her türlü korkutucu şeyler olacak."

Mia sırtarak tabağını bir dilim için uzatır. "Teşekkürler, Vitaly amca."

"Bıçaklar, kafatasları ve korkutucu şeyler mi?" diye sorar Dario. Mia'ya bakar.

"Evet, doğru gibi görünüyor. O her zaman benim bıçaklarımı çalmaya çalışıyor." "Onları geri vermeyi planlıyorsam, bu hırsızlık sayılmaz," diye tartışıyor Mia.

"O zaman buna ödünç almak denir."

Dario ona bakar. "Ödünç almak için izin istemesen bile mi?"

Mia omuz silkiyor. "Bu ahlaki açıdan gri bir alan."

Dario kaşlarını kaldırır. "Bunun böyle işlediğinden emin değilim."

Mia, amcamızın onun için kestiği büyük dilimi alır ve çatalını içine batırır, sonra şöyle der: "Nasıl baktığına bağlı, Dario. Ben seni öğretmenim olarak görüyorum ve bıçaklarını takip edemiyorsan, onları *ödünç almamı* hak ediyorsun."

Dario İtalyanca bir şeyler mırıldanır ve kardeşinden yardım ister, ama Alessandro sadece güler ve ellerini kaldırır. "Beni bu işe karıştıрма. Onu eğitmeyi kabul eden sensin."

"Zamanla yumuşayacağını düşünmüştüm, ama daha da vahşileşti," diyor Dario.

Lev gülümser ve kızına göz kırpar, öğretmenini çılgına çevirme yeteneğinden açıkça gurur duymaktadır. İki kızı birbirinden çok farklıdır, ama amcam hiçbir zaman birini diğerine tercih etmemiştir ve ikisini de deli gibi sever.

Yer bulmadan önce, amcam Vitaly Talia ve bana bir tabak uzattı. Aslında pek aç değildim, ama bunu amcama açıklamak anlamsızdı, bu yüzden sadece gülümsedim, teşekkür ettim ve yiyemeyeceğim kısmı Sveta'ya verdim. Babası gibi o da şekere asla hayır demez.

"Üzgünüm, Vitya," diyorum, şeker tüketimini azaltmak için elinden geleni yaptığınızı bildiğimden.

"Alıştım," diyor. "O bilmiyor, ama bu akşam yemeğinde ekstra büyük bir salata yiyecek ve ben de kuşkonmaz kızartacağım."

Sveta, babasının arkasından tiksiniş bir yüz ifadesi takınıyor ve sonra bir parça daha kek yiyor.

"Bunu hissettim," diyor Vitya ve onu güldürüyor. "Nasıl?" diye soruyor.

O da ona bakar. "nk seni seviyorum ve seninle ilgili her Şeyi biliyorum, *pcholka*."

"Yine de sebze yemem için ısrar ediyorsun," diyor kız. O gülümsüyor. "Dediğim gibi, seni seviyorum."

"Sana kızgın kalmak imkansız," diyor kız, onu güldürüyor. "Bu çok sinir bozucu."

O ona öpücük vermek için dönerken, Talia ve ben Val ve Yelena'nın yanına otururuz. Luka ve Lara zaten oradadır. Roma, etrafındaki heyecandan habersiz, babasının kollarında uykuya dalmıştır. Büyüdüğünde oynayacağı başka bir kuzeni olmasını çok sevecektir, ama şimdilik, bu heyecanın nedenini anlamamaktadır.

Talia eğilip onun ne kadar sevimli olduğuna gülümsüyor. "Bence o gördüğüm en güzel bebek," diyor Talia.

Luka gülümser ve karısına göz kırpar. "Tıpkı annesine benziyor."

Lara yumuşak bir kahkaha atar. "Lütfen, o senin küçük ikizin gibi." Talia'ya bakar ve "Luka'nın eski bebek fotoğraflarına bakıp Roma ile karşılaştırdığında, hangisinin hangisi olduğunu ayırt edemezsin. Bu çok çılgınca. Roma'nın gözleri daha mavimsi yeşil, ama bunun dışında hiçbir fark yok. Kayınvalidem bile buna hayret ediyor."

"Peki, eğer bu kız olursa, umarım sana benzer," diyor Luka. "Sonra Roma'ya kardeşler yapmaya çalışırız."

Lara gülerek bize şöyle diyor: "Bence on ocuk olsa bile mutlu olur, ama bunun olması imkansız."

Luka bunu inkar etmez. Bunun yerine, sanki üçüncü bebeği düşünüyormuş gibi gülümser ve ona bakar.

Talia ve ben gülüyoruz ve sonraki birkaç dakikayı kuzenlerimle konuşarak geçiriyoruz. Onun yanımda olması çok doğal geliyor. Aileme çok uyumlu ve onun yanımda olması, hayatımı onunla geçirebilecek şanslı herif olmaktan gurur duyuyorum. Val'in söylediği bir Şeye güldüğünü izliyorum ve bana dönüp baktığında ona göz kırptığında, bana çok tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve yanakları sevimli bir pembeye dönerken koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyuyor.

Bu kadına kendimi kaptırmak benim için çok kolay ve şimdiden onun için bestelediğim şarkının notalarını zihnimde duyabiliyorum. Sonundan memnun değilim ama piyanoda üzerinde çalışana kadar bir Şey yapamıyorum

ve bu beni çok rahatsız ediyor. Bunu belli etmemeye çalışıyorum, ama çalamamak beni çok zorluyor. Talia burada olmasaydı, çıldırırdım. Nefes almak kadar bana tanıdık olan tuşlara dokunma ihtiyacı yüzünden parmaklarım fiziksel olarak ağrıyor. Onu müzikle hayata geçirme ihtiyacım, basit bir istekten çok daha öte. Bu kesin bir ihtiyaç ve bunu yapana kadar, beni yavaş yavaş yiyip bitirecek ve delirtmeye çalışacak.

O bana tekrar baktığında, gülümserim ve ona öpücük vermek için eğilirim, çünkü bu beni delirtiyor olsa da, onun bunu bilip üzülmesi için hiçbir neden yok. Sadece endişelenir ve kendini kötü hisseder, ve bu onun için istediğim en son şey. Benim görevim onu tüm bunlardan korumak, durumu daha da kötüleştirmek değil.

Başını kaldırıp, beni öpmeden önce beni sevdiğini fısıldıyor ve her şeye rağmen, hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Ondan önce, ailem ve müzik benim hayatımdı. Tek umursadığım şey buydu ve piyano çalamamanın içimde bir acı yaratmasına rağmen, o bu acıyı hafifletiyor ve onu, hayal edebileceğimden çok daha fazlasıyla değiştiriyor. Parmaklarım asla iyileşmese bile, Talia ile mutlu olacağımı biliyorum. Müziğimi kaybetmenin acısına rağmen, kurduğumuz hayat ve ailede gerçek mutluluğu bulacağım. Bu, hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. Bunu duyduğunda yüzünde beliren gülümseme, bana verilen en tatlı hediye.

Dominic'in gururlu sesi dikkatimizi açık kapıya çeker. "O burada ve Natalya çok iyi."

Kuzenleri ona sarılır, üçü de hızlıca İtalyanca konuşur. Isabella ona koşar ve Dominic onu kucağına alır, ona kocaman bir öpücük verir ve artık resmen abla olduğunu söyler. Lev güler ve Jolene'i yakalar, Jolene gülüp ağlarken onu döndürür ve Lev de ona sarılır. Dominic telefonunu uzatıp Nat'in kollarındaki minik bebeği bize gösterdiğinde hepimiz etrafına toplanırız.

"Ailemizin en yeni üyesiyle tanışmanızı istiyoruz: Vincenzo Antonio Alessi, kısaca Enzo," diyor Dominic ve telefonu Lev'e uzatıyor. Lev hemen onu kucaklıyor.

Lev, Jolene ile fotoğrafları incelerken, şimdiye kadar gördüğüm en geniş gülümsemesini takınıyor. Mia ve Sasha da görmek için etraflarına toplanıyor. Jolene, Dominic'e bakarken hâlâ ağlıyor ve "O çok güzel. Nat nasıl? Her şey yolunda mı?" diyor.

Dominic gururla gülümser. "Harika gitti." Telefonunu geri alıp Isabella'ya fotoğrafı gösterirken sesi duygu dolu.

"Bu senin küçük kardeşin ve annen."

"Aww," diyor Isabella, ekrana işaret ederek. "Annemi istiyorum."

"Tamam, bebeğim," der Dominic. "Annemi ziyaret edebiliriz, ama sonra dinlenmesi gerekiyor, tamam mı?"

Isabella başını sallar ve Dominic hepimize bakar ve "Şimdi onu bebek odasının penceresinden görebilirsiniz, sonra onu Nat'in odasına getirecekler," der.

Alessandro gülerek telefonunu Dominic'e gösterir. "Babam kutlama için şarap şişesini açmış bile." Kardeşine bakar. "Ve bize kışımızı kaldırıp evlenmemiz ve çocuk yapmaya başlamamız gerektiğini söylüyor."

Dario homurdanır. "Evet, hemen hallederim."

Sandro babasına bir mesaj yazıyor. "Dom ve Nat'in aileyi devam ettirecek kadar çocuk yapacaklarını söyledim."

"Evet, bu Salvatore amca'yı yatıştırır," diyor Dominic, kuzenlerinin ona kaşlarını çatmasına neden oluyor.

Sandro kardeşine bakar. "Sen en büyüğün. Görevini yapma zamanı geldi, kardeşim."

Dario sadece güler, cevap verme zahmetine bile girmez.

"En yeni yeğenimle tanışacak mıyız, yoksa ne?" diye sorar Mia, odaya bakınarak. O bebeklere pek meraklı biri değildir, bu yüzden birkaç kişi kaşlarını kaldırınca annesini işaret eder. "Büyükannem sabırsızlanıyor."

Jolene, hala sevinç gözyaşları dökerek başını sallar. "Onu gerçekten görmek istiyorum." "Hadi torunumuzu görmeye gidelim, *malinkaya*," der Lev, ona bir öpücük vererek

ve Dominic'in ardından bekleme odasından çıkarlar.

Hepimiz onların peşinden gideriz ve Damien hepimizin düşündüğünü söyler.

"Ziyaret saati bittiğinde hastane personeli çok sevinecek."

Evgeny gülerek, "En azından alkol yasak. Kutlama için margarita ikram etselerdi, onları buradan çıkaramazdık," der.

"Zavallı küçük Enzo. Çılgın bir ailenin içine doğmuş," diyor Niki. "Yıllar boyunca topladığım fotoğrafların olduğu bir klasörüm var. Belki de en gurur duyduğumuz anları gösteren bir kolaj hazırlarım."

"Ne tür fotoğrafların var?" diye sorar Luka.

Niki sadece gülüyor. "Bilmek istemezsin."

"Unutma, kardeşim fotoğrafçı değil. Fotoğrafları var dediğinde, güvenlik kameralarından çektiği anlık fotoğrafları kastediyor," diyorum gülerek.

Luka inler. "Ben de bundan endişeleniyorum."

Val parmağıyla küçük kardeşimi gösterir. "Bazı şeyleri gözetlememen gerektiğini biliyorsun."

Niki gülerek başını sallar. "Rahat ol, ben sapık falan değilim. Ama olsaydım," diye ekler, "çok büyük bir klasörüm olurdu, çünkü ailemizde asansörde düzgün davranamayan birkaç çift var."

"Anlat bakalım," der Sveta, daha da yaklaşarak.

"Gerçekten cevabını bilmek istiyor musun, bebeğim?" diye sorar Vitya. "Asansörde hızlıca sevişen biri varsa, ben senin babana bahse girerim."

Sveta burnunu kırıstırır. "İğrenç, haklısın. Boş ver Niki. Bilmek istemiyorum."

"Baban da onlardan biri," diye itiraf eder Niki ve Sveta'nın ona attığı bakışa gülerek. "Ama tek kişi o değil."

Kimse sormaz, çünkü hiçbirimiz bilmek istemiyoruz, ama o Sasha ve Mia'ya bakıp hafifçe güldüğünde, Mia kusuyormuş gibi yaparken Sasha, "Sakin bana o fotoğrafları gönderme. Hayat boyu travma yaşarım." der.

"Bunun için biraz geç kaldın," der Mia, kardeşine sırtarak. "Sen doğuştan travmatik birisin. Bunun için annenle babanın asansörde sevişirkenki iğrenç fotoğraflarını görmene gerek yok."

"Peki, durumu daha da kötüleştirmemize gerek yok, değil mi?" diye sorar. Mia omuz silker. "Doğru."

Köşeyi dönüyoruz ve ileride büyük bir bebek odası penceresi görüyoruz. Talia heyecanla kolumu tutuyor ve ben ona gülümsüyorum. Bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, nefesi kesilmiş. "Neden bu kadar heyecanlandığımı bilmiyorum," diyor gülerek. "Kuzenini neredeyse hiç tanımıyorum."

Pencerenin yanında durduğumda, mavi battaniyeye sarılmış, örgü şapka takmış ve emzik emen Enzo'yu görünce gülümserim. "Bu senin ilk yeğenin," derim ona. "Bu yüzden heyecanlısın."

Onu önüme çekip arkadan kolumu omzuna doladım ve başının üstüne öptüm.

"O çok güzel," diye fısıldayarak, parmaklarını cama bastırarak eğildi.

"Öyle," diye onaylıyorum, Lev milyonlarca fotoğraf çekerken Jolene teyzemin daha da fazla ağlamaya başladığını duyuyorum.

Kulağına dudaklarımı değdirmek için eğilip fısıldıyorum, "Sıra bize gelene kadar sabırsızlanıyorum."

Başını çevirip yanağıma öpücük kondurur. "Aşamaları atlıyorsun. Hâlâ dünyanın en küçük elmasını ve düzgün bir evlilik teklifini bekliyorum."

Gülümsedim ve burnunun ucunu öptüm. "Üzerinde çalışıyorum. Minik elmaslar bulmak şaşırtıcı derecede zor."

Gerçekte, ona mükemmel bir yüzük tasarlaması için birini tuttum. O benim ışığım, tüm karanlığı uzaklaştıran kadın ve minicik bir elmasla yetinmeyeceğim. Parmağında minik bir güneş olması gerekiyor ve ben daha azıyla yetinmeyeceğim.

Hemşirelerden biri Dominic'e gülümser ve kapıyı gösterir. Dominic başını sallayınca, oğluyla birlikte Natalya'nın odasına gitmek üzere tekerlekli sandalyeyi itmeye başlar. Talia ve ben diğerleriyle birlikte geride kalırız, Dominic ise Isabella ve Nat'in ebeveynlerini getirir, böylece ilk torunlarıyla baş başa kalabilmeleri için birkaç dakika zaman kazanırlar.

Lev, gözleri yaşlı bir şekilde dışarı çıkıp bize gelip Enzo ile tanışmamız için el salladığında Vitaly, "O tam bir bebek," diye fısıldadı. "Herkes piercingleri ve yeraltı dövüşleri yüzünden onun sert bir adam olduğunu düşünüyor, ama o adam dev bir bebek."

"Geçen gece Samantha seninle birlikte ilk adımlarını attığında bir iki damla gözyaşı dökmedin mi?" diye soruyor Katya teyzem.

Amcamın ona attığı bakış onu güldürdü. "O sadece adım atmadı. Bunu yaparken aynı zamanda 'büyükbaba' da dedi."

"Sen öyle diyorsan, tatlım," diyor ona.

"Söyledi," diye ısrar eder amcam. Hepimize bakar. "Şimdiye kadar duyduğum en net konuşma değildi, ama "Gahn-pah" dedi, gayet net bir şekilde, ve bu benim için yeterli. Çok sevimliydi."

"Gerçekten çok tatlıydı," diyor Katya teyzem.

Vitaly amcam onun poposunu sıkıp gülümseyen yüzünü öper. "Uslu durursan, ona Gahm-ma demeyi öğretirim belki."

Hepimiz Natalya'nın odasına sıkışırken teyzem gülüyor. Özel bir oda ama yine de çok dar. Talia ve ben nihayet ona ulaştığımızda, ona sarılırım ve "Üzgünüm Nat. Ne kadar yorgun olduğunu biliyorum" derim.

Bizi ikimizi de kucaklayıp gülümsüyor, ama eminim ki birkaç saat uyumaktan başka bir şey istemiyor. "Dalga mı geçiyorsun? Onu dışarı attığım anda hepsinin buraya

buraya akın edeceklerini biliyordum." Sol elimi sıkmak için uzanır. "Onunla tanışmak için burada olduğun için çok mutluyuz, Max."

"Ben de," diyorum ve Dominic, oğlunu kucığında ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yanımıza gelirken elini sıkıyorum.

"Yeğenini görmek ister misin?" diye sorar.

"Çok güzel," diyor Talia, yaklaşıp parmağını minik elinde gezdirerek. Emziği emiyor, şimdilik sakın, büyük kahverengi gözleriyle etrafına bakınıyor ve her şeyi içine çekiyor.

"Merhaba Enzo," diyorum, parmaklarımı kafasındaki ipeksi koyu saçların üzerinde gezdirerek. Dominic ve Nat'e bakıyorum. "Çok yakışıklı. İyi iş çıkarmışsın Nat."

Dominic ona gülümser. "Benim *prensesim* harika bir iş çıkardı."

O da ona gülümsüyor ve Dominic, Talia'ya bakmadan önce ona göz kırptır. "Onu kucağına almak ister misin?"

Koyu renkli gözlerini bana çevirir ve ben ona cesaret verici bir gülümseme atarım. Onu bir bebek tutarken görmek istemem şaşırtıcı derecede güçlüdür ve Enzo güvenli bir şekilde ona sarıldığında, göğsümde bir şeylerin gevşediğini hissedirim, orada olduğunu bile fark etmediğim bir sıkışma. Her ne ise, Talia'nın yeğenimizi tuttuğunu gördüğümde yumuşar ve tek düşünebildiğim, onun yerine bebeğimizi tuttuğunu ne kadar çok görmek istediğimdir.

Talia bana bakar ve gülümser. "Onu kucağına almak ister misin?"

Evet dediğimde, Dominic oturmam için bir sandalye getirir. Sağ kolum hala kullanılamaz durumda olduğundan, tek kolumla başka birinin yeni doğmuş bebeğini tutmak bana hiç de rahat gelmez. Oturur oturmaz, Talia eğilir ve onu çok dikkatli bir şekilde sol koluma koyar, başının desteklendiğinden ve tamamen güvende olduğundan emin olduktan sonra ayağa kalkar.

Enzo'nun kahverengi gözleri benimkilere bakıyor ve ben ona kocaman gülümsüyorum. "Merhaba, küçük adam. Ben amcan Max. Aslında birinci dereceden kuzenimim, ama kim bunu söylemek ister ki? Amca daha çok hoşuma gidiyor."

Bir iç çekiş duyarım ve başımı kaldırıp annemle Talia'nın bir sürü fotoğraf çektiğini görürüm, diğer herkes ise bana bakmaktadır. Herkes duygusal ve ne düşündüklerini biliyorum. Bugün çok kolay bir şekilde farklı olabilirdi. O bodrumda ölmem çok da zor olmazdı ve o zaman bugün burada bensiz kutlama yapıyor olurlardı. En yeni yeğenimle tanışamayacaktım ve sevdiğim kadınla hayatımı paylaşamayacaktım. Hayatım sona erecekti, hepsi bu kadar.

Annemin hıçkırıkları dikkatimi geri getiriyor. "Ağlama anne. Ben buradayım ve her şey yoluna girecek."

Babam onu kendine sıkıca sararken annem başını sallar. "Biliyorum. Sadece çok mutluyum."

"Hepimiz mutluyuz," diyor teyzem Jolene, torununu kucağında tutarken bir fotoğraf daha çekiyor. Odaya bakınıyor ve hepimize duygularıyla titrek bir gülümseme atıyor. "Artık kaçırma olayları olmasa nasıl olur?" Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Bunu yaşadık, geride bıraktık ve devam edelim mi? Bence ailelerimiz bir mola hak ediyor."

"Aynen öyle!" diyor Emily teyzem, birinin gizlice içeri soktuğu şampanya kadehini kaldırarak. "Bebek Enzo'ya ve hepimiz için barış dolu günlere."

Sanırım onlar şampanyayı dolaştırmakla meşgulken ben yeğenime bakmakla meşguldüm, çünkü herkes kadehini kaldırıyor, ailemizin en yeni üyesine kadeh kaldırıyor ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen çok uzun sürmeyecek bir barış umuduyla. En azından bu aile için.

Enzo aç bir şekilde inleyip etrafı karıştırmaya başladığında, Nat'ten yardım isterim. Dominic oğlunu alıp annesinin kucağına koyarken, Nat yüzümdeki ifadeye gülüyor. Emzireceğini bildiğimiz için hepimiz vedalaşmaya başlıyoruz. İkisini de kucaklayıp tekrar tebrik ediyorum ve odadan çıkar çıkmaz kardeşime başımı sallayıp Talia'nın elini tutuyorum, onu koridordan geçip asansöre çekiyorum.

"Ne yapıyoruz?" diye gülerek sorar.

"Eve gidiyoruz," diyorum ve güvenlik görevlilerimizden birinin bizi evime götürmek için beklediği otoparkın düğmesine basıyorum. Daha önce Niki'ye mesaj atıp planımı anlatmıştım ve o da bizim için bir gece ayarlamama yardım etmişti. Dima ve Bran ona bir çanta hazırlayıp göndermişlerdi. Her şey hazır. Tek eksik olan şey, yatağında çıplak duran Talia, ama bunu da en kısa zamanda düzeltmeyi planlıyorum.

SUV'ye binip yola çıktığımızda, "Diğerleri ne olacak?" diye soruyor.

"Hallettim. Kardeşlerin sana bir çanta hazırladı ve herkes yirmi dört saat boyunca bizi yalnız bırakacağını biliyor. Yarın tüm aileni öğle yemeğine davet ettim, böylece evimi ve ne kadar güvenli olduğunu görebilirler ve sen de onlar ayrılmadan önce onlarla biraz zaman geçirebilirsin."

Yüzünü avuçlarım, başparmağımınla yumuşak tenini okşarım. "Ama bu zamana ihtiyacımız var Talia, sadece ikimiz."

Bana gülümsedi. "Öyle," diye kabul etti. "Ama parmak egzersizlerini atlamayacağız. Bugün üç kez daha yapmam gerekiyor."

"Bunu atlamayı hayal bile edemem, benim otoriter küçük dadım." Ona yaklaşıp fısıldarım, "Ödülümün ne olacağını merak ediyorum."

"Ne yapabileceğime bir bakayım."

Geri çekilip ona göz kırptım. "Sabırsızlanıyorum."

O da gülümser ve yolculuğun geri kalanında pencereden dışarı bakarak, yüzünde heyecan dolu bir ifadeyle oturur.

"Ne istersen yapabiliriz," diyorum ona. "Nereye istersen git, ne istersen gör. Bana söyle, ben hallederim."

"Oregon'dan çok farklı."

"Gerçekten özölüyor sun, değil mi?"

Hızla bana döner ve elini uyluğuma koyar. "Burayı da seviyorum

."

Elini tutup öperim. "Bunun bir fedakarlık olduğunu biliyorum," diye başlarım, ama

o başını sallayarak beni keser.

"Seninle olmak benim için hiçbir şekilde fedakarlık değil. Asla böyle düşünme. Seninle burada olmak istiyorum. Lütfen bundan asla şüphe etme, Max."

Onu üzmem istemediğim için konuyu zorlamıyorum, ama bunun mümkün olabilmesi için bir çözüm bulmam gerektiğini de biliyorum. Onun benim için her şeyden vazgeçmesini istemiyorum. Bu ona haksızlık olur ve ondan bunu asla istemezdim. Bu tür tek taraflı fedakarlıklar genellikle kinle sonuçlanır ve bu bizim için istediğim en son şey. Onun mutsuzluğunun sebebi, onunla ailesi arasına giren kişi olmak istemem. Kendimi asla affetmem.

Şoförümüz Niki'nin kurduğu güvenlik sistemine geldiğinde bu endişemi bir kenara bıraktım. Camımı indirip, parmak izimi tarayıcıya bastırdım ve gizli kameraya doğru baktığımdan emin oldum. Yüzüm ve parmak izim sistemde tarandı ve kayıtlarla eşleştğinde ışık yeşile döndü ve ferforje kapı içe doğru açıldı, içeri girmemize izin verdi.

Talia, önümüzde duran büyük tuğla iki katlı evi görünce "Vay canına" diye fısıldadı. Onun da burayı benim kadar sevmesini ne kadar istediğimi fark edince aniden bir heyecan dalgası beni sardı. Bu evi çok uzun süredir almamıştım, ama onu görür görmez benim için yaratılmış olduğunu anlamıştım. Mülk,

özel ve güvenli bir yer. Arkada bir havuz ve bir sürü ağaç var, bu da burayı şehirdeki küçük bir vaha gibi gösteriyor.

Evdeki güvenlik en üst düzeyde, bu yüzden SUV'deki adamları göndermekten çekinmiyorum. En az iki uyarı sistemi devreye girmeden mülke hiçbir şey giremez, bunlardan biri doğrudan Niki'ye gider ve o da tüm Bratva'yı buraya çağırır. Mümkün olduğunca güvendesiniz, bu yüzden Talia'nın elini tutup onu içeriye götürüyorum.

Eve doğru ilerledikçe sinirlerim beni kemirmeye devam ediyor. Etrafına bakınıyor, her şeyi açık bir merakla inceliyor. Her hareketini izliyorum, bir şeyden hoşlanmadığının veya bir şeyin farklı olmasını istediğinin işaretini arıyorum, ama o sadece gülümsüyor, mutfığı ve sonra oturma odasını dolaşıyor, gözüne çarpan her şeye dokunuyor.

"Bu çok güzel," diyor sonunda, Sveta'nın benim için yaptığı bir tabloya bakmak için durarak. "Bu sensin, değil mi?"

Şaşkın bir kahkaha attım. "Nasıl anladın?" İkimiz de büyük tabloya baktık. Empresyonist tarzda bir tablo olduğu için piyanonun başındaki adam ayrıntılı olarak çizilmemişti, bu yüzden onu belirli bir kişi olarak tanımak imkansızdı.

Talia resme bakar ve bazı kısımları göstererek şöyle der: "Çenenin ve omuzlarının çizgisini tanıyorum, parmaklar çok belirgin olmasa da yine de senin olduğunu anlayabiliyorum. Bunu kim yaptı? Gerçekten harika."

"Sveta birkaç yıl önce çizdi. Kendi deyimiyle 'Kasvetli Empresyonist Dönemi'ni yaşıyordu. Ayrıca sıkılmıştı, bu yüzden bir gün devasa eskiz defterlerinden biriyle geldi ve ben çalışırken bütün gün çizim yaptı. Sonra ortadan kayboldu ve birkaç ay sonra bana bunu getirdi." Bu anıyı hatırlayarak gülüyorum. "Daha çok ortaya çıkıp, tuvalimi bana uzatıp, 'Al bakalım. Ben şimdi sulu boyalarla uğraşacağım' dedi. Sanırım sulu boya portreyi Mia aldı. Sveta ve annesi çok yetenekli sanatçılar ve o çok çabuk sıkılıyor, bu yüzden hep yeni şeyler deniyor."

"Öyle bir yeteneğe sahip olmayı hayal bile edemiyorum," diyor Talia, büyük tabloya bakarak. Koyu renkli gözlerini bana çeviriyor. "Biraz sıkıcı hissetmeye başlıyorum, Max. Sana güzel bir resim çizemem ya da bir şarkı çalamam. Dürüst olmak gerekirse, melodiyi bile tutturamam. Benimle çok sıkılacaksın."

"Asla," diyorum, kolumu ona dolayarak onu kendime çekiyorum. "Bunu aklından bile geçirme. Sen tanıdığım en harika insansın ve gerçek şu ki sana hayranlık duyuyorum. Bana resim yapmanı istemiyorum. Sana piyano çalmayı öğretmemi istersen öğretirim, ama dürüst olmak gerekirse, enstrüman çalabilmen ya da çalamaman umurumda bile değil."

Çenesini kaldırıp burnunun ucunu öpüyorum. "Ama senin falsolu şarkı söylemeni gerçekten çok isterim."

O gülerek, "Tamam, ama bunu sen istedin, unutma" diyor.

Ağzımı onun ağzına yaklaşıtıyorum, parmaklarımı saçlarına geçirip onu daha da yaklaşıtıyorum. "Evin hangi bölümünü görmek istersin?"

Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğimde nefesi kesilir. Bu kadını tüketmek, her santimini tatmak ve vücudunu benim olarak damgalamak istiyorum, ama bu geceyi onunla geçirmek istesem de, onun istediği kadar yavaş ilerleyeceğim.

Bu, o ellerini kapüşonumun altına sokup "Yatak odan" dediğinde rahat bir nefes almadığım anlamına gelmez.

Gülümserim ve "Yatak *odamız*" derim.

Sağ elimle kalçasını tutup onu kaldırdığımda, protesto etmek için çığlık attı. Ön kolumu altına dayayarak, kollarını ve bacaklarını bana sıkıca sarıldı.

"Kolun," diyor, yaralı elime bakarak.

"İyi," diyorum ona. Ona göstermek için kolumu kaldırıyorum. "Gördün mü? Kullanmıyorum. Sadece vücudunu bana yasla ve sıkı tutun."

"Sanırım bunu yapabilirim," diyor, beni daha sıkı sıkıştırıp yüzünü boynuma bastırırken, ben onu koridordan aşağı taşıyorum. Sıcak dudakları cildimde bir çizgi çiziyor ve dilinin sıcaklığını hissettiğimde, penisim acı verici bir şekilde sertleşirken ve kendimi tutma gücüm kaybolmaya başlarken inliyorum.

Ben alt kattaki büyük yatak odasına girdiğimde ve o odayı ilk kez gördüğünde, beni çıldırmaktan bir anlığına vazgeçer. Orada kral boyutu bir yatak, düz ekran bir televizyon ve arka verandaya ve havuza açılan bir çift Fransız kapı vardır, ama onun dikkatini çeken bu değildir. O, yatak odasının büyük bir bölümünü kaplayan Steinway Model M grand piyanoya bakmaktadır. Anneminkinden birkaç santim daha küçük, ama yine de neredeyse iki metre uzunluğunda. Kaçırılmadan önce buraya hiç girmedim, bu yüzden her yerde nota kağıtları ve yerde bazı giysiler var.

"Bakabilir miyim?"

Gülümsüyorum ve onu yere indiriyorum, yavaşça piyanonun yanına doğru yürüdüğünü izliyorum.

Piyanoya ulaştığında, ona dokunmak istediğini anlıyorum, ama kendini tutuyor.

Arkasına geçip, "Kırmayacaksın," diyorum.

"Olabilir," diye fısıldıyor. Tereddütle elini uzatıp parmaklarını tuşların üzerinde gezdiriyor ve sonra dikkatini üstüne karaladığım notlara çeviriyor. Dokunuşu neredeyse saygı dolu, parmaklarını çılgınca yazdığım notların üzerinde gezdiriyor. "Bunu gördüğünde," diye soruyor, "kafanda duyabiliyor musun?"

Dokunduğu parçaya bakıyorum ve gözlerimi nota çizgileri üzerinde gezdiriyorum, kafamda her bir notayı mükemmel ve keskin bir netlikle duyuyorum.

"Evet," diyorum ona.

"Sen harikasin," diye fısıldar ve ben onun ne kadar tatlı olduğuna gülümserim. Bankta oturur ve onu kucağıma çekerim.

Burnumu boynuna gömerek, vanilya ve tarçın kokusunu içime çekiyorum. "Ben harika değilim, tatlım. Ondan çok uzağım."

Burnumu onun cildinde gezdirdiğimde yumuşak bir iç çekiş duyulur. "Benim için harikasin."

Gülümserim ve boynunun kıvrımını öperim. Sol elimi önümüzdeki tuşların üzerine koyarak, "Elini benimkinin üzerine koy," derim.

Küçük eli benimkinin üzerine konana kadar bekledim, her parmağı olabildiğince hizaya getirince, az önce baktığı şarkının birkaç notasını çalmaya başladım. Kafamı çevirip çalarken onu izledim. Gözleri parmaklarımıza kilitlenmiş, yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve o kadar güzeldi ki, çok uzun zamandır ilk kez bir notayı kaçırdım.

"Hmm," diyorum, hatamı fark edince şaşkınlıkla. "Bu bir sorun olabilir." "Ne olabilir?"

"Az önce bir notayı kaçırdım."

Kaşlarını çatarak bana dönüyor. "Öyle mi?" Ben gülüyorum, o ise "Duymadım. Bir daha çal." diyor.

"Böyle olması gerekiyor," derim ve tekrar çalarım, bu sefer doğru çaldığımdan emin olarak. "Ve az önce çaldığım şey buydu."

Kulağıma tırnakların kara tahta üzerinde çizilme sesi gibi gelen bu nota, ona ise sadece sevimli, eğri bir gülümseme getiriyor ve "Aradaki farkı anlayamıyorum" diyor.

"Tanrım," diyorum gülerek. "Gerçekten de müzik kulağı olmayan bir kadına aşık mı oldum? Evren bu kadar acımasız olamaz." Ona şaka yaptığımı belirtmek için göz kırpyorum ve sonra "Tamam, bunu duyuyor musun?" diyorum ve C notasına basıyorum. O da başını sallıyor, ben de "Bu da aynı mı geliyor?" diyorum.

D notasına basarım ve o "Tabii ki aynı değil" dediğinde rahat bir nefes alırım.

"Peki ya bu?" diye soruyorum ve birkaç nota daha çalıyorum. Her testi geçiyor ve daha önce yaptığım hatayı yavaşça tekrar çaldığım da, sonunda notalar arasındaki küçük farkı duymayı öğreniyor ve bana başparmağını kaldırıyor. "Beni çok korkuttun tatlım," diyorum ona.

Gölümsüyor ve sonra ayağa kalkıp arkamı dönerek kucağıma oturuyor ve göğüslerimiz birbirine değiyor. Gölümsemesindeki bir şey beni şaşırtıyor. "Benimle dalga mı geiyordun?"

"Evet" dediğinde kahkahası çok sevimli. Yüzümdeki ifade onu daha da güldürüyor. "Ama ilk söylediğinde duymadım. Sen söylemeseydin hiç fark etmezdi."

"Senin müzik kulağın olmadığını düşünmeme izin verdiğine inanamıyorum," derim, sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallayarak. "Benim şaplak atan elim yaralı olduğu için gerçekten bundan faydalanıyorsun."

"Yapabildiğim sürece tadını ıkarmalıyım," diyor. Yaklaşarak parmaklarını boynumun arkasına geçiriyor ve kalçalarını sallarken alt dudağı mı yumuşakça emiyor, bu da vücudumdaki tüm kanın doğrudan sikime akmasına neden oluyor.

Benim daha da büyüdüğümü hissettiğinde, seksi bir inilti çıkarır ve bana sürtünür.

Güzel gözlerini benimkilere kilitleyerek, "Bence beni yeterince kızdırdın, Max," diyor.

Gölümserim ve mükemmel kalçalarından birini elimle kavrar, iyice sıkarım. "Öyle mi düşünüyorsun, tatlım?"

Bölüm 17

Talia

Max'in bana attığı karanlık bakış, görmezden gelmeyi tercih ettiğim bir uyarıdır, çünkü onu kızdırmak çok eğlencelidir. Kalçamı sıkıca kavrayan eli, onun ne kadar güçlü olduğunu hatırlatır ve kalçalarımı salladığımda, altımda onun kalın, sert uzantısını hissettiğimde, dışarı çıkmak isteyen zevk iniltisini tutmak imkansızdır.

"Bundan emin misin, *svetik moy*?"

"Evet, sen emin misin?" diye soruyorum ve ağzının köşesi seksi bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Yani, bu senin de ilk seferin," diye hatırlatıyorum ona.

"Öyle, ve seni beklediğim için çok mutluyum." Elini omurgamdan yukarı kaydırmadan önce kıcımlı bir kez daha sıkıyor ve sonra saçımı eline alıyor. Tutuşunu sıkılaştırarak başımı geriye doğru çekiyor ve boynuma burnunu sürüyor. Nefesinin sıcaklığı beni içten içe ısıtıyor ve hassas tenimde dişlerinin nazikçe kazındığını hissettiğimde kalp atışlarım hızlanıyor. Gerginim, bunu inkar edemem, ama aynı zamanda o kadar heyecanlıyım ki yerinde duramıyorum. Kucağında kıpırdanmaya başladığımda, derin, seksi bir kahkaha atıyor ve tekrar cildimi ısıtıyor.

"Yaramaz küçük kölem ortaya çıkmaya çalışıyor, ama tatlım, şu anda kontrol bende." Boğazımı öperken sözlerini cildime fısıldıyor.

"Öyle mi düşünüyorsun?" demeden duramıyorum.

Gülüşünün sıcaklığı içimi bir kez daha zevkle dolduruyor, sonra geri çekilip gözlerime bakıyor. Dolgun, muhteşem dudaklarında seksi bir sırıtış var ve tek düşünebildiğim, o dudakların bacaklarımın arasında ne kadar iyi hissettirdiği.

"Gömleğini çıkar." Beni süzer, emriyle alay eder ve inat etmekle boyun eğmek arasında kalırım. Tereddüt ettiğimde, yaralı kaşını kaldırır ve ne yapacağımı bekler. Onun ağır, sarhoş edici bakışları altında, eğilip gömleğimi tutarım ve yavaşça başımdan geçiririm.

Onun gözleri üzerimde dolaşırken, onu yere düşürdüm. Ne kadar tahrik olduğumu kolayca görebiliyordu ve sertleşmiş meme uçlarımdan pembe dantele baskı yaptığını görünce yumuşak bir inilti çıkardı.

Pembe dantele karşı gerilen sert meme uçlarımı görünce hafif bir inilti çıkarır. Başını eğip, elini sırtımın ortasına bastırır, beni sabit tutarken dilini ağrıyan meme ucumun üzerinde gezdirir, sertçe emdiğinde tükürüğüyle beni kaplar.

Parmaklarım başının arkasını kavrar, tüm vücudum daha fazlasını ister ve yalvarır, ama o acele etmeyi reddeder. Acele etmez, bir göğsümü yalar ve emer, sonra öperek diğerine geçer. Bu tatlı işkenceye daha fazla dayanamayınca, hayal kırıklığıyla onun adını inlerim. Bu bana sadece yumuşak bir ısırik ve bir başka sert emiş kazandırır.

Kalçalarımı ona doğru sallıyorum, o da kendi hayal kırıklığıyla homurdanana kadar elimden geldiğince sertçe sürtünüyorum ve o da sertçe sütyenimi aşağı çekerek göğüslerimi açgözlü ağzına sunuyor. Onun açgözlü dokunuşuyla sırtım kavisleniyor. Meme ucumun üzerinde yuvarlanan ısrarcı dilinin ısıısı, bana verdiği yumuşak ısıriklarla birleşince, kalçalarımı kendimi bırakarak sallıyorum, vücudumun her yerinde dolaşan zevki kovalıyorum.

"Çok yaklaştın," diye mırıldanıyor göğsüme, "ve ben daha soyunmadım bile."

"Bu kolay bir çözüm," diyorum, kapüşonlu sweatshirtine uzanıp onu çekiyorum.

Bana rahat bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve onu soyduğuma izin veriyor. Onu incitmeden sağ elini kurtarmak birkaç dakika sürüyor, ama üstü çıplak kalır kalmaz takdir dolu bir iç çekişle nefes veriyorum. Gözlerim onun görüntüsünü içime çekiyor. Döndüğümüzden beri birkaç kilo almış ve bu ona çok yakışmış. Geniş omuzlar, parmaklarımın dokunmak için can attığı karın kasları ve bu adamın genel çekiciliğini artıran güzel dövmeler. Başparmağımı kolunun iç kısmındaki Bratva işaretinin üzerinde gezdiriyorum. Bu, Azrail'in bir resmi. Kanlı bir tırpan tutuyor, başlığı indirilmiş, iskelet kafasını kısmen gizliyor. Omzunda bir kuzgun var, sanki beni inceliyormuş gibi başını eğmiş, Azrail'in altında ise Kiril alfabesiyle "*Kanda, hayatta ve ölümdede kardeşler*" yazıyor.

"Bunu Sveta mı tasarladı?"
diye soruyorum. "O tasarladı."

Başparmağımı tekrar dövmenin üzerinde gezdiriyorum, bu adamın ön kollarından büyülenmişim. Onun ve Sveta'nın kan bağı olmadığını biliyorum. Kuzen olarak büyümüşler, ama Val ve Yelena'nın evlenmeyi seçtiklerini ve aynı şekilde büyüdüklerini de biliyorum. Gerçek şu ki, Sveta'nın kocasına bakışını görmeseydim kıskançlıktan çatlardım. O güzel ve yetenekli ve Max'i

düşüncelerim beni ele geçirmeden önce, parmağını çenemin altına koyup gözlerimi kendininkilere çeviriyor.

"Bana az önce ne düşündüğünü söyle. Üzgün görünüyordun ve şu anda hissetmeni istediğim son şey bu."

"Aptalca bir şey," diyorum, zorla gülümsemeye çalışarak. "Ben iyiyim."

"Söyle bana," diyor ve ben, ona söyleyene kadar bu konuyu bırakmayacağını biliyorum.

Kendimi aptal gibi hissederek, düşündüklerimi itiraf ediyorum. Rahat bir kahkaha atıyor, rahatlamış görünüyor, ama güvensiz hissettiğim için bana gülmediğini anlayabiliyorum.

"Sveta benim için her zaman bir kardeş gibi olmuştur, Talia. Onu hiçbir zaman ailemden başka bir şey olarak görmedim. Sen Bran'la kan bağına sahip değilsin," diye hatırlatıyor bana.

Bu düşünce yüzümü buruşturmamı sağladı, çünkü kardeşim hakkında böyle düşünmek her açıdan iğrenç ve yanlış geliyordu. Vücudumun ve zihnimin her parçası buna isyan ediyordu.

"Aynen öyle," diyor, her düşüncemi okuyarak. "Sveta ve ailemdeki diğer tüm kadınlar için, kan bağı olsun ya da olmasın, böyle hissediyorum." Parmaklarını tembelce kalçamdan karnıma doğru kaydırıyor. "Kıskanacak hiçbir şeyin yok ve gelecekte de kıskanacak hiçbir nedenin olmayacak. Ben çok sadık bir adamım, Talia, ve kendimin her parçasını sana verdim. Nefes aldığım sürece senin olacak ve ben öldükten sonra da uzun süre senin olacak."

Onun sözlerine gülümserim ve ona yaklaşıp dudaklarımı dudaklarına bastırırım. Sütyenimi çıkarıp yere düşürdüğümde inler, sonra ellerimi aşağı kaydırarak kot pantolonunun düğmelerini açarım.

"Bana her yerini vermedin," diyorum gülümseyerek.

"Henüz vermedim, ama vermek üzereyim." Kot pantolonunun fermuarını açarken beni izliyor ve sonra gözlerimi karşılayana kadar gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Seni yatakta sikeceğim tatlım, ama ikimiz de bekaretimizi burada kaybediyoruz. Bu piyanoyu her çaldığımda, ilk seferimizi hatırlayacağım." Yaklaşıp boynum boyunca bir öpücük dizisi bırakıyor. "Kafamda bu görüntülerle yaratabileceğim tüm müzikleri bir düşün."

Max'in ilk seferimizden bir şarkı yaratacağı düşüncesi beni neredeyse ağlatıyor. Yüzünü avuçlarım ve ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum. "Bu çılgınca gelebilir, ama o gün beni oraya götürdükleri için çok mutluyum. Götürmeselerdi seninle asla tanışamazdım ve her ne kadar çok daha kötü sonuçlanabilirdi

bunu yaşadığım için asla pişman olmayacağım çünkü bu beni sana getirdi ve sen her şeye değersin, Max."

"Bunu yaşamak zorunda kalmana çok üzülüyorum ve seni korumak için daha fazlasını yapabilmeyi hep dileyeceğim, ama seninle tanıştığıma asla pişman olmayacağım, *svetik moy*."

"Daha fazlasını mı?" diye soruyorum. Yüzümde şaşkınlık ve inanamama ifadesi var. Parmaklarımı hafifçe yaralı eline koyuyorum. "Benim için her şeyi feda ettin ve birçok yönden hayatımı kurtardın. Suçluluk duygusunu bırak Max, çünkü bunu sürdürmek için hiçbir nedenin yok."

O hafifçe omuz silkiyor. "Ben baygınken benim için bir adamı öldürdün. Bunu asla yapmak zorunda kalmamalıydın."

Kafamı sallayıp omuzlarını tutuyorum, parmaklarımı derisine batırıyorum. "Yanıliyorsun," diyorum, bana attığı bakışı görmezden gelerek. "Hayatımı kurtardın, elini feda ettin, sonra ben kazara sana ilaç verdim ve sen bayıldın. Bunların hiçbirisi senin suçun değil, kendini suçlamayı bırak."

Ağzının köşesi hafifçe yukarı kalkar, ses tonumdan gülümsemeye çalıştığını anlarım.

"Anlaşamadığımızı kabul edelim, bebeğim, şimdi ayağa kalk ve pantolonunu çıkar."

Bu suçluluk duygusunu yakın zamanda atamayacağı ve şu anda bunun hakkında tartışmanın anlamsız olduğu açık, ama ben de öylece ayağa kalkıp itaat etmeyeceğim. O da bunu biliyor olmalı, çünkü kucağında kalıp "Bir gün haklı olduğuma seni ikna edeceğim" dediğimde pek şaşırmış görünmüyor.

"Ama o gün bugün değil, Talia. Şimdi o tatlı kıcını kaldır ve soyun. Bana gireceğim o güzel amcığı göster."

Gözlerindeki karanlık bakış ve gömleksiz, kot pantolonu açık nefes kesici görüntüsü, kucağından kaymam için yeterli. Bu konuyu başka bir zaman tartışabiliriz. Şu anda daha önemli işlerimiz var.

Pantolonumu çıkarmaya başladığımda, takdir dolu bir inilti çıkarır ve "Aferin kızım" der.

Onun seksi, derin sesinden bu iki kelimeyi duymaktan asla bıkmayacağım ve bana attığı hafif sırıtiştan anladığım kadarıyla, o da bunun farkında. Külotumu çıkarıp bir kenara atıyorum ve tamamen çıplak kaldığımda ona dönüp bakıyorum. Bana sol elini uzatıyor, ben de onu tutuyorum ve beni kendine çekip bacaklarının arasına kadar yaklaştırmasına izin veriyorum.

"*Svetik moy*," diye fısıldarken kolunu bana doluyor ve ağzını göğsüme bastırıyor. "Umarım bu gece çok fazla uyumayı planlamıyorsundur

çok uyumayı planlamıyorsundur, çünkü bir kez içine girdiğimde, bir daha çıkmayabilirim." "Uykuya ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Cevabıma gülümser ve göğsüme bir kez daha öpücük kondurur, sonra geri çekilip "Çıkar beni, tatlım" der.

Titrek ellerimle ve çarpan kalbimle, kot pantolonunun fermuarını tutup sonuna kadar aşağı çekiyorum. Elimi içeri sokup onu dışarı çıkarmak yerine, "Ayağa kalk. Seni çıplak istiyorum" diyorum.

Gülümser ve dediğimi yapar, önümde durur. Çıplaklığımız aramızdaki boy farkını vurgular ve onun kot pantolonunu tutup güçlü bacaklarından aşağı çekmeye başladığımda kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Onu çıkarmayı başarırım ve boxer şortunu tuttuğumda, bu gösterinin tek bir saniyesini bile kaçırmak istemediğim için yavaşça hareket ederim.

Kalın penisi serbest kaldığında, onu görünce gözlerim fal taşı gibi açılır. Ne kadar büyük olduğunu zaten biliyorum, ama şimdi içime girmek üzere olduğu için, imkansız derecede büyük görünüyor. Boxer şortunu tamamen çıkarıp, şu anda bana doğru yönelen canavara odaklanıyorum. Elimi uzatıp parmaklarımı onun uzunluğu boyunca gezdiriyorum, dokunuşumla penisi titriyor, o da inliyor ve kalın başının ucunda bir damla ön sıvı oluşuyor.

"Seni ağzıma tam olarak alamadım," diye hatırlatıyorum ona. "Ya başka bir yere sığmazsan?"

Elini benim elime doladı ve yavaşça onun uzunluğunu okşamamı sağladı. "Sığarım, bebeğim. Söz veriyorum."

Sormadan edemiyorum, "Yavaş olacaksın, değil mi? Şaka yapıp seni kızdırmayı sevdiğimi biliyorum, ama gerçek şu ki şu anda çok korkuyorum."

"Hey," diyor, eliyle hızla yüzümü kavrayıp bana bir öpücük veriyor. "Senin istediğin kadar yavaş yapacağız ve fikrini değiştirirsen bana söyle. Dururum ve yemin ederim kızmayacağım ya da hayal kırıklığına uğramayacağım."

Onun doğruyu söylediğini bilerek başımı sallıyorum. "Bunu istiyorum." Gülümsüyorum ve ekliyorum, "Sadece yavaş olmasını istiyorum, en azından başlangıçta."

Gülümser ve bana bir öpücük daha verir. "Yavaşlığı severim. En sevdiğim müzik türü budur ve besteleyebildiğim tek tür de budur, yani şanslısın." Alt dudağımı hafifçe ısırır, şeytani bir gülümsemeyle bana, "Yavaşlık benim uzmanlık alanımdır," der.

Çok daha büyük olan vücudunu bana bastırarak bir adım atar ve beni geriye doğru iter. Çıplak popom piyano tuşlarına çarptığında, odada yankılanan yüksek ve tiz seslere gülerek tepki verir.

"Sadece sen bu sesi benim için tatlı bir müzik gibi hale getirebilirsin."

Beni daha da geriye doğru iterek eğildi ve ben, popomun şu anda bastırıldığı pahalı enstrümana ağırlığımla zarar vereceğimden korkarak kollarımı boynuna doladım.

"Max," diye bağıryorum, o daha da eğildiğinde.

Ağzı boğazımda, başımın arkasını avuçlayarak piyanonun üzerine çarpmasını önlerken yalıyor ve emiyor.

"Onu kırmayacaksın," diye fısıldadı cildime. "Bu piyanonun her yerinde vücudunu istiyorum. Buraya her oturduğumda, çaldığım her notada seni görmek, duymak, tatmak ve hissetmek istiyorum. Hayatımın her parçasına iz bırakmanı istiyorum." Dudakları köprücük kemiğimi takip ederken fısıldadı, "Senden asla ayrılmak istemiyorum."

O göğsüme öpücükler yağdırırken, ben parmaklarımı saçlarına geçiriyorum. Sanki asla doyamayacakmış gibi beni emiyor. Onun altında kıvraniyorum, sertliği karnıma batarken, onun heyecanı tenimi kaplıyor.

"Sağ elimi kullanamamaktan nefret ediyorum," diye göğsüme doğru homurdanıyor. "Senin her yerine aynı anda dokunmak istiyorum."

"İyileşecek," diye hatırlatıyorum ona, "ve bunu çok sık yapacağız."

"Evet, yapacağız," diyor, sol kolunu bana dolayarak beni yukarı çekiyor. Piyano taburesine oturuyor, beni de yanında götürüyor, böylece bacaklarım onun bacaklarının üzerinde ve göğüslerimiz birbirine değiyor. Kalın penisi aramızda sıkışmış durumda ve onu içimde hissetme ihtiyacıyla acıyla doluyum.

Parmakları göğsümün yanından aşağıya doğru kayıyor, karnımı okşarken daha aşağıya iniyor ve parmağının ucunu klitorisime sürtünce inleyip daha fazlası için kalçalarımı sallıyorum. Beni kızdırıyor, parmağını daha aşağıya indirip dudaklarımın arasına kaydırıyor ve sonra içeri itiyor.

"Çok ıslaksın," diye inliyor, beni dayanılmaz derecede yavaş bir ritimle parmaklıyor, her vuruş beni mahvetmekle tehdit ediyor. "Benim için hazır mısın, tatlım?"

"Evet." Bu tek kelime, kendimi daha yükseğe kaldırırken, onu içimde daha önce hiç istemediğim kadar çok istediğim için nefes nefese bir inilti.

Parmağını içimden çıkarır, vahşi bir iniltiyle parmağını yalar ve sonra kalçamı tutar, beni sabit tutarken ağzını göğsüme getirir, yüzünü yüzüme yaklaştırmadan önce bir kez daha yavaşça emer.

"Beni istediğin yere koy, bebeğim."

Eğilip, kalın penisini avuçlarım ve başı tam girişime gelecek şekilde yönlendiririm. Yumuşak teninin

ıslak yarıkma nazikçe bastırıldığını hissettiğimde, nefesim kesildi. Orada olduğunu anlamam için yeterli bir baskıydı, ama içime girmesi için yeterli değildi. Parmakları kalçama gömüldü, beni sıkıca tuttu, onun üzerine inmeme izin vermedi.

Mavi-gri gözleri şehvetle ve saf, ham bir arzuyla kaplıydı ve bu tek bakışla vücudumun her yeri ağrımaya başladı.

"Emin misin?" diye soruyor, son kalan iradesini kullanarak benim iyi olduğumdan emin olmak için.

"Evet." Yüzünü avuçlarım ve alnımı alnına bastırırım. "Seni seviyorum ve bunu istiyorum."

"Ben de seni seviyorum," diyor ve sonra beni yavaşça üzerine indiriyor.

Kollarımı boynuna doladım ve alınlarımız birbirine değdi, o da kalın kafasını bana doğru yavaşça itti, böylece her bir hissi tam olarak hissedebildim. Birbirimizin uyarılması, dudaklarımı ayırıp içime girmesini kolaylaştırdı. İlk düşüncem, cennetin böyle bir şey olduğu olmalıydı, ama sonra o harika dolgunluk, beni daha da aşağı indirip hiç olmadığım kadar geniş açtığında acıya dönüştü. Nefesimi tıslayarak veriyorum ve o hemen donup kalıyor, sol eliyle beni yerinde tutuyor.

Nefesi benimki kadar titriyor, ikimizin de kalbi hızla atıyor ve o beni öpmeye başladığında, bacaklarımın arasındaki yakıcı acıdan dikkatimi dağıtmasını isteyerek, memnuniyetle karşılık veriyorum.

"Çok iyi gidiyorsun, *svetik moy*," diye fısıldıyor dudaklarıma öpüşürken. "Çok iyi."

"Çok büyüksün," diyorum, ağrının geçmesini beklerken, ama içimden bir his bunun daha da kötüye gideceğini söylüyor.

Dudaklarımın üzerinde gülümsediğini hissediyorum. "Bunu kaldırabilirsin, tatlım." "O kadar emin değilim. Henüz içime girmedin, değil mi?"

Bir parçam, umarım yanıliyordumdur ve o sihirli bir şekilde neredeyse yarısı içime girmiştir, ama o sırtarak "Sadece ucu, bebeğim" dediğinde bu umudumu yerle bir ediyor.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, bu da onun gülümsemesini daha da büyütüyor.

"Beni kullan." Boynumdan aşağıya doğru öperek, hafifçe ısıyor. "Kafamı sik, tatlım. O muhteşem kalçalarını kullan ve acı umrunda olmayana kadar sik beni."

Omzumu öpüp emerek, ben yavaşça kendimi kaldırırken göğsüme doğru ilerliyor, o yavaşça içimden çıkarken acıdan yüzümü buruşturuyorum. Dikkatli bir şekilde tekrar aşağıya eğiliyorum, o meme ucumu emmeye başlayınca içinden derin bir inilti kopuyor. Sert emişi beni

bu sefer bu his beni küçük bir zevk dalgasına sürükledi.

İnlememi duyunca, o da inliyor ve dişlerini meme ucumda gezdirip dilini hafifçe vuruyor. Yavaşça onun üzerinde sallanıyorum, neyin iyi geldiğini, neyi sevdiğimi ve onun neyin inlemesine ve daha sert emmesine neden olduğunu anlamaya çalışıyorum. Göğsümü bırakıp, aç bir şekilde öpücükler yağdırarak diğerine geçiyor ve ben biraz daha aşağıya inerken onu ağzına alıyor.

"Siktir," diye inledim, yine keskin bir acı hissettim, ama bu sefer durmadım, onu daha fazla içime almaya çalıştım ve beni durmaya zorlayan, kalçamdaki eli oldu.

"Neden beni durduruyorsun?" Aşağıya bakıyorum, o zamanını alıyor, bırakmadan önce uzun, yavaş bir emiş yapıyor.

"Yavaş gitmek istemiştin, hatırladın mı?"

"Fikrimi değiştirdim," diye tartıştım, ama o sadece güldü. "Hala acıyor mu?"

"Evet, ama artık umursamıyorum."

Bana göz kırpmıyor. "İyi, ama yine de yavaş olacaksın."

Hayal kırıklığıyla inledim, ama o beni biraz daha aşağı indirip daha derine girerek beni tekrar acı verecek kadar doldurduğunda, inlemem hızla nefes nefese kalmaya dönüştü. Ağzımın köşesini öptü. "Her santimini hissetmeni istiyorum tatlım, ve vücudun titreyip kollarımda parçalanırken, kalın sikimi yavaşça içine alıp, etrafında gerilmesini hissetmek istiyorum. Bu bizim ilk seferimiz, *svetik moy*. Bu anı bir daha asla yaşayamayacağız ve ben bu anın bir saniyesini bile aceleye getirmek istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum çabucak, o beni yavaşça kaldırıp tekrar indirirken ona sarılıyorum, vücutlarımızı tamamen ayırmıyorum. Beni tutmanın sürekli gerginliğinden kolu çok ağrıyor olmalı, ona yardım etmek için elimden geldiğince kendimi desteklemeye çalışıyorum, ama o parmaklarını daha sıkı geçirip alt dudağımı ısırıyor.

"Sen benim için fazla değilsin, bu yüzden kontrolü ele almaya çalışmayı bırak. Güven bana, bebeğim. Ben seninleyim. Sadece bırak ve tadını çıkar. Seni mutlu etmeme izin ver."

"Zaten öylesin," diyorum ve o yumuşak bir kahkaha attığında yanağımda nefesinin sıcaklığını hissediyorum. Ona güvenerek kendimi bırakıyorum ve beni tekrar kaldırırken kontrolü ona bırakıyorum. Bu sefer beni indirirken, o kadar aşağı indiriyor ki, dibe vuracağına inanıyorum, ama öyle yapmayıp beni tekrar kaldırmaya başladığında, inanamayan bir kahkaha atıp fısıldıyorum, "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Dudaklarımda gülümsemesini hissediyorum. "Bütün beni istiyor musun, tatlım?" "Evet," titrek bir sesle fısıldıyorum.

"Neredeyse geldik, sadece birkaç santim kaldı."

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyorum, şaka yaptığına eminim. Ama yapmıyor.

Her içime girdiğinde, beni biraz daha alıyorum, ama acele etmeyi reddediyor ve bu enfes bir işkence. Bir yanım onu sertçe çekip beni tümünü almaya zorlaması için yalvarırken, diğer yanım bunun hiç bitmemesi için dua ediyor. Her vuruşunda onu sıkıca sarıyorum. Hiç bilmediğim sinir uçları içimde parlıyor ve nefesim hızlanıp kalçalarım yukarı aşağı sallanmaya başladıkça acı uzak bir anı haline geliyor.

"Siktir," diye inliyor. "Tanrım, bebeğim, çok iyi hissettiriyorsun."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kollarımı onun etrafına sıkıca sarıyorum, orgazmın başladığını hissediyorum ve bunun daha önce hiç hissetmediğim bir şey olacağını biliyorum.

Ağzımı ağzına yaklaştırıp, asla doyamayacak bir kadın gibi onu öpüyorum. Sonunda beni tutan ellerini gevşetip tamamen aşağı inebilmem için, onun içimde derinlerde olması, vücutlarımızın mümkün olduğunca sıkı bir şekilde birbirine kenetlenmiş olması hissi, beni kontrolümü kaybetmeme yetecek kadar güçlü. Kalçalarımı sallıyorum ve nefesimi kesecek kadar şiddetli bir orgazm yaşıyorum.

Benim vajinam onun etrafında sıkılaştığında o inliyor ve beni daha sert öpüyor, ben de bu anın saf coşkusunda kaybolmuş bir şekilde dudaklarına inliyorum. Her iki kolunu da bana doluyor, böylece tamamen onunla çevrili oluyorum ve bu, şimdiye kadar hissettiğim en güvenli duygu. Ben sakinleşmeye başladığımda, öpücüğü yumuşuyor, ama yoğunluğu azalmıyor. Max artık benim her parçama sahip ve eğer hayatımızın geri kalanında böyle kalmamızın bir yolunu bulabilirsem, bunu yapardım.

Öpüşmemizi, bana da aynı şeyi düşündüğünü belli edecek kadar kısa bir süre keser ve "Keşke seni böyle, benim sikime kilitli, çaresiz ve merhametime teslim, bu kadar mükemmel halde tutabilsem, bebeğim" der.

"Bana uyar," diyorum ona.

Gülümseyerek bana bir öpücük daha verir ve kıcıma hafifçe vurur. "Çok acımıyor mu?"

Kalçalarını, ne kadar büyük olduğunu hatırlatacak kadar hareket ettiriyor. Acı ve zevk karışımı bir inilti çıkarıyorum, ama başımı hayır anlamında sallıyorum. "Sabah

Sabahları tuhaf yürüyebilirim, ama şimdi durmamızın imkanı yok."

Derin kahkahası göğsümde titreşiyor. "Çok otoriter," diye fısıldıyor dudaklarıma. Cevap veremedim ayağa kalkıyor, beni de yanında götürüyor ve yatağa doğru yürüyor.

"Elin," diye başlıyorum, ama o sözlerimi bir öpücükle kesiyor ve sonra, "Sorun yok. Onu kullanmıyorum ve sıkı amının benim sikimi saran hissi, bana verebilecekleri herhangi bir ağrı kesiciden daha iyi."

"Birlikte kalmak için daha da fazla neden var," diyorum ona.

Gülümser ve beni yatağa yatırır. "Kesinlikle katılıyorum," der, ama bu sözleri söylerken yavaşça içimden çıkmaya başlar. Vücudum içgüdüsel olarak onu daha sıkı sarar, onu içimde tutmak ister.

"Lanet olsun," diye homurdanır, vücutlarımızın yavaşça ayrışmasını izlerken. "Merak etme, tatlım. Uzun süre gitmeyeceğim, ama seni görmek istiyorum. Sana ne yaptığımı görmek istiyorum."

Sol eli iç uyluklarımı kavrar, beni sabit tutarken penisi bedenimden çıkar ve ben onu kaybettiğim için inlerim. Tüm dikkati bacaklarımin arasındadır ve uyluklarımı daha sıkı kavrayıp bacağıma daha da dışarı çekince, gördüğü manzaraya hayranlıkla inler. Aşağı eğilerek ağzını ağrıyan merkezime yaklaştırır, o kadar yakındır ki, ağrıyan amıma nefesinin sıcaklığını hissedebilirim. Yavaşça yarıklarımı yalarken, sanki cenneti tadıyormuş gibi inleyerek, ben de bir çığlık atarım.

"Zavallı bebeğim," diye mırıldanıyor, her santimimi öpüp yalarken. "Bu sıkı küçük amcığı parçaladım, değil mi? Kanının tadını alıyorum, tatlım." Bana bir kez daha uzun bir yalama yapıyor. "Ve senin meninin." Onun şeytani kahkahası, o yetenekli dilinin bir kez daha kaymasını beklemek için beni yukarı doğru eğilmeye zorladı. "Bu kadar acıyor ve yine de daha fazlasını istiyorsun. Seni istediğinden daha fazla açmamın hissini özlüyor musun?" Dudaklarımı ısırıp ve sonra dilini klitorisime değdirdi. "Acıyı mı özlüyorsun, yoksa sadece zevki mi?"

Cevap vermek bir saniye sürer, çünkü klitorisimi emerek kelimeleri telaffuz etmemi imkansız hale getirir. Bıraktığında, yumuşak bir "Hmm?" der.

"İkisini de," diyorum, ona gerçeği söylüyorum, çünkü zevki ne kadar sevmiş olsam da, acının keskinliğini de sevdiğimi inkar edemem.

"Bunu duyduğuma çok sevindim," diyor ve beni bir kez daha emiyor. "Çünkü benim sikimde kıvranıp inlemene bakmak, hayatımda gördüğüm en seksi şey. Bu vücuda o kadar çok şey yapmak istiyorum ki

" O bana yapmak istediği her şeyi fısıldayarak karnımı öpüyor, sanki affedilmek istercesine en karanlık arzularını cildime itiraf ediyor, ya da belki de bana geleceğimizin ne getireceği konusunda adil bir uyarıda bulunuyor. Her halükarda, ağzı göğüslerimi sardığında, ben her şeye fazlasıyla hazırım. Max'in zekası parlak ve onun hayal gücü zengin, sapkın bir tarafı olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmadı.

"Beni korkutmaya çalışıyorsan, işe yaramayacak," diyorum ona, o da bir kez daha emiyor. Mavi-gri gözlerini benimkilere çeviriyor ve dilini meme ucumda gezdiriyor. "Beni piyanonun üzerine bağlayıp, sikmeden önce kıcımı kırbaçlamakla tehdit etmen beni korkutmayacak."

Kaşlarını kaldırıp meme ucumu hafifçe ısıyor.

"Tamam, belki biraz korkutuyor, ama bana zarar vermeyeceğini biliyorum, en azından ikimizin de zevk alacağı kadar."

Başını kaldırıp bacaklarımın arasına yerleşir ve ağzını ağzıma yaklaştırır. "Sana zevk almadığın bir acı çektirmem, *svetik moy*."

"Biliyorum. Ama bu gece hepsini yapmayacağız, değil mi?"

Bana gülümser. "Bunları yapmak için önümüzde koca bir ömür var, bebeğim." Penisinin başını benim yarıma doğru iterek, "Listendeki bir şeyi söyle bana," der.

Kalın başını içime bastırırken hissettiğim hafif yanma hissi, hala ne kadar acı çektiğimi hatırlatıyor. Bu beni dikkatimi dağıtır ve ne sorduğunu anlamam bir saniye sürer.

Penisiyle benimle alay edercesine, yavaşça iterek, dayanılmaz derecede yavaş bir hızla içime girer. "Söyle bana, tatlım."

Odaklanmakta zorlanarak, aklıma gelen ilk şeyi söylüyorum. "Sahilde seks," ve sonra utanarak gülüyorum. "Üzgünüm, bu pek heyecan verici bir şey değil. Sadece sahili çok seviyorum, bu yüzden yeni favori aktivitemle en sevdiğim yeri birleştirmek eğlenceli olabilir diye düşündüm."

O gülüyor ve burnumu öpüyor. "Yeni favori aktivite, ha?"

Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. "Evet. Hiç egzersiz yapmayı sevmezdim, ama bu beni değiştirdi."

"Bunu duyduğuma sevindim." Burnunu boynuma sürter ve kulağımın altındaki hassas cildi ısıtır. "Bu gece bunu yapılacaklar listenden silemeyebiliriz, ama bir gün bunu gerçekleştireceğime söz veriyorum."

"Duşta seksle yetineceğim," diyorum gülerek.

"Şimdi sana yardım edebileceğimi düşünüyorum." Bana girerken kulak mememi hafifçe ısıtıyor ve tek bir yumuşak hareketle kendini bana veriyor, ben de ona sarılıp adını inliyorum.

Birbirimizde kendimizi kaybediyoruz. Kendi ritmimizi buluyor, denemeler yapıyor ve neyi sevdiğimizi keşfediyoruz. Max, yaptığı her şeyde olduğu kadar dikkatli ve özenli. Nefesimin kesildiğini, benden çıkan her iniltiyi fark ediyor ve sonra bunu yapmaya devam ediyor, ben düşünemeyecek kadar şiddetli bir şekilde boşalana kadar burada orada küçük değişiklikler ekliyor.

Bunun daha iyi olamayacağına ikna olduğumda, ağzını kulağıma yaklaştırıyor, beni sevdiğini fısıldıyor ve olabildiğince derine girip kendini bırakıyor. Boşalırken adımı homurdanıyor ve sonra ağzını ağzıma yaklaştırıyor, penisi boşalırken içime giriyor ve beni de kendisiyle birlikte doruğa ulaştırıyor. Ellerim onun güzel vücudunda dolaşüyor, kaslarının çıkıntılarını ve girintilerini hissediyor, her santimini ezberleyene kadar onun her detayını hafızama kazıyorum.

Vücudu titrer ve ben tırnaklarımı hafifçe sırtında gezdirdiğimde, takdir dolu bir inilti çıkarır. İkimizin vücudu da gevşeyip, az önce yaşadığımız muazzam coşkudan sakinleşirken öpücük yumuşar. Öpücüğü kesip bana baktığında ikimiz de nefes nefeseyiz.

Başparmağını yanağımda gezdirir, gözlerinde saygı dolu bir bakışla bana bakar.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum birkaç saniye sonra.

"Hâlâ senin benim olduğuna inanamıyorum. Bunun içime işleyeceğini, buna alışacağımı düşünmeye devam ediyorum, ama sanırım beş yıl sonra bile, sana her baktığımda beni yine başımdan vuracaksın."

Yüzünü avuçlarım ve onu öperim. Az önce olan her şey beni zaten duygulandırmışken, onun tatlı sözleri yanaklarımdan gözyaşları akıtıyor. "Ben de senin için aynı şeyi hissediyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sana her baktığımda minnettar hissedeceğim. Sana sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum ve bunu bir saniye bile unutmayacağım."

"Şanslı olan benim," diyor ve başımı omzuna yaslayabilmem için bizi döndürüyor. Hâlâ içimde ve tamamen yumuşamadığını fark etmedim değil. Onu tekrar sertleştirmek için çok fazla bir şey gerekmeyeceğini tahmin ediyorum, ama şimdilik beni kucaklamakla yetiniyor. Sağ elini kullanmamaya dikkat ediyor, ama kolunu bana dolamış durumda ve sol eli omurgam boyunca hafifçe dans ederken, sırtımın alt kısmında ateli hissediyorum.

Her zaman sevgi ve güvenlikle çevrili olduğum için çok anslıyım, ama Max ile bu kadar yakın olmak hiç beklemediğim bir şeydi. Sevgi dolu çiftlerle çevrili bir ortamda büyümüş olsam da, kendim için böyle bir şeyin olmayacağından hep korkmuştum ve geleceği düşündüğümde, bunun kadar mükemmel bir şey hayal etmemiştim.

Göğsünü öpüyorum ve yüzüm boynuna değecek şekilde daha da yakınlalıyorum. Kokusu burnumu dolduruyor, beni derin bir şekilde rahatlatıyor ve gözlerimi ağırlaştırıyor. Yorgun ve ağrılıyım, ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Vücudum tamamen yıpranmış ve kalbim hiç olmadığı kadar dolu, gözlerimi kapatıyorum ve vücudumun etrafındaki vücudunun hissini tadını çıkarıyorum. Sadece bir dakika dinlenmeyi planlıyorum, ama son hatırladığım şey, Max'in parmakları sırtımda dans etmeye devam ederken beni sevdiğini fısıldaması.

Bölüm 18

Maxim

Talia uyurken onu kucaklarım, onu asla bırakmak istemem. Küçük vücudu benimkine tam oturuyor, sanki aynı mermer bloktan oyulmuşuz gibi, her zaman birlikte olmak için yaratılmışız, başka kimseye tam olarak uymuyoruz. Bu, ait olmayan bir yapboz parçasını zorla yerleştirmeye çalışmak gibi olurdu. Ne kadar uğraşırsan uğraş, o lanet şeyi asla tam olarak oturtamazsın. Başka kimseyle de durum böyle olurdu. İstedğin kadar rol yapabilirsin, ama her zaman bir şeylerin tam olarak doğru olmadığını, bir şeylerin eksik olduğunu ve olması gerektiği gibi olmadığını bilirsin. Bu düşünceyi bir kenara itiyorum, çünkü başka biriyle birlikte olma fikri bile sikimin yumuşamasına neden oluyor.

Talia, isteyeceğim tek kadın ve sahip olacağım tek kadın. Gerçekten bu kadar basit.

O uyurken, ben onun içinde tamamen sertleşiyorum. Elimde değil. Vücudumun ona verdiği tepki kontrolümün ötesinde. Onun ağrıyan amını germeye başladığımda çıkardığı yumuşak inlemeler kulağıma güzel bir müzik gibi geliyor. Çıkardığı sesler beni çıldırtıyor ve onun bekaretini aldığımda yarattığı senfoni zihnime kalıcı olarak kazındı. Kendisinde müzik yeteneği olmadığını düşünüyor ama yanılıyor. Bir enstrüman çalamayabilir ama orgazmının sesleri mükemmellikten başka bir şey değildi. Benim adımı inleyerek ve sıkı küçük amını benim sikimin etrafında sıkıştırarak mükemmel bir A notasına ulaştığının farkında mı acaba?

O benim ilham perim, şu anda çalamadığım müziğe sürekli ilham veriyor. Ama kafamda duyuyorum ve şimdilik bu yeterli. Parmaklarımı omurgasından aşağı doğru sürükleyerek vücudunun hissine hayran kalıyorum. Cildi ipek gibi ve ona dokunmayı hiç bırakmak istemiyorum.

Omurgasını tuşlar gibi kullanarak, birkaç nota çalıyorum, notaları parmaklarımla çalarken ve hafızama kazırken o uyumaya devam ediyor. Saatlerce böyle kalabilirim, ama çok geçmeden uyanmaya başladığını hissediyorum. Boynuma yumuşak bir iç çekiş ve sonra sessiz bir inilti duyuyorum, sonra vücudunun gerildiğini hissediyorum. O dikleşmeden önce kollarımı ona doluyorum.

"Sakin ol, bebeğim. Her şey yolunda," derim, sırtını okşayarak ve alnını öperken.

"Elin," diyor ve yine tanıdığım en tatlı insan olduğunu kanıtlıyor. Vücudu yorgun, amı ağrıyor ve hala benim sikimle dolu, ama uyanır uyanmaz ilk düşündüğü şey benim yaralı elim.

"Ne kadar süre uyudum? Egzersizlerini yapmamız gerekiyor."

"Şşş, her şey yolunda," diyerek onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Hiç de uzun süre uyumadın ve elim de gayet iyi."

Hayal kırıklığıyla içini çekip, oturmak için ellerini göğsüme dayadı. Hareketin verdiği his o kadar muhteşemdi ki, ona izin verdim. Kalçalarım sallandı, bu his ikimizden de inilti kopardı, ama o vazgeçmedi.

"Beni uyandırmalıydın."

Somurtkan, kızgın yüzüne gülümsüyorum. "Tanrım, çok tatlısın," diyorum ve kalçalarımı tekrar sallıyorum.

"Ciddiyim," diye ısrar ediyor.

Gülüyorum. "Biliyorum, bu yüzden bu kadar sevimli."

Bana kızgın kalmak istediğini anlayabiliyorum, ama aynı zamanda ikinci raunt için fazlasıyla hazırmış gibi gözleriyle beni sikiyor. Parmaklarımı karnında gezdirerek, uzanıp göğsünü avuçlarım, başparmağımı meme ucunda gezdirip, onu nefesini kesip kalçalarını sallamasına yetecek kadar sertçe çimdiklerim.

"Bana sonra bağırsın tatlım. Önce beni sürmeni izleyeyim."

O benimle tartışmayı düşünmeden önce göğsünü bir kez daha çimdikliyorum ve o kalçalarını tekrar sallayıp nefes nefese inleyince, kazandığımı anlıyorum.

"Kibirlenmeyi kes," diye homurdanıyor, ama güzel ağzında bir gülümseme beliriyor ve kısa süre sonra kalın sikimin üzerinde yükselip alçalıyor, sanki bunu hayatımız boyunca yapmışız gibi mükemmel ritmi buluyor.

Onun zevk almasını izliyorum, onun görüntüsüne tamamen büyülenmiş bir halde, ve o orgazm olmaya başladığında, kendimi ona katılmaktan alıkoymak için dişlerimi sıkıyorum. Bunun bitmesine hazır değilim. Kendi boşalmama teslim olmak yerine, onun zevkini tatmasını izliyorum. Gözlerini kapatıp başını geriye doğru eğerek beni sürerken, göğsünde bir kızarıklık yayılıyor, benim sikimden alabileceği her saniyeyi açgözlülükle tüketiyor. Onu böyle görmekten çok hoşlanıyorum, tamamen sınır tanımayan ve vahşi. Kimse onu böyle görmeyecek ve

sadece bu düşünce bile neredeyse tohumumu onun güzel küçük amcığına boşaltmama neden oluyor.

Nefes nefese inleyerek beni sıkıca kavrayıp, gözlerimi geriye devirecek ritimde kalçalarını döndürdüğünde, kalan azıcık kısıtlamamı da kaybettim. Homurdanarak belini kavradım ve kalçalarımı sallayarak, asla yeterince derine giremeyeceğimi bilerek, elimden geldiğince derine girdim. Adımı haykırdı, beni uçurumun kenarına iten mükemmel tonda bir mezzo-soprano çılgılığı. Sert bir şekilde boşalıyorum, derin inlemelerim onun tiz sesleriyle karışıyor ve bu, şimdiye kadar duyduğum en tatlı müzik.

Boynunun arkasını kavrayarak onu kendime doğru çekerim, sikim zonklarken ve onu tekrar doldururken ağzını ağzımda hissetmeye ihtiyacım vardır. O da benim ona aç olduğum kadar bana aç bir şekilde beni sertçe öper. Dillerimiz hakimiyet için savaşır, ama kızım ne zaman boyun eğeceğini bilir ve onun yumuşadığını, bana liderliği bıraktığını hissettiğimde, bir kez daha inlerim ve son damla spermimi onun içine boşaltırım.

"Tanrım, kadın, sen benim sonum olacaksın," diyorum yumuşak bir kahkaha ile.

"Bunu sen başlattın," diyor, sesi yavaş ve tembel, vücudu yorgun ve bana yaslanmış. "Senin sertliğine uyanan benim. Bu tamamen senin hatan."

"Geçici olarak yorgun olabilirim," diyorum ona, "ama buna değdi. Beni istediğin zaman yorabilirsin."

"Bunu aklımda tutacağım." Göğsümü öper ve sonra yorgun bir iç çekişle kendini oturmaya zorlar. Kalkmaya başlayıp vücutlarımızı ayırırken, hızlıca "Ah" diye fısıldar ve sonunda ondan kayıp çıktığımda nefesini tıslar. Onu anında özlerim. Eğer onun içinde kalıcı olarak kalabilseydim, kalırdım. Penisimdeki serin hava, onun vajinasının yumuşak, sıcak ısısı kadar hoş değil.

Ben küvette yıkanmayı önermeden, "El egzersizlerini yapmamız gerekiyor" diyor.

Onun emir veren ses tonuna gülüyorum ve başımı yastığa yaslayabilmek için geri çekiliyorum, o da kolumun altına bir yastık koyuyor. Neyse ki, el atelini hızla çıkarırken çıplak kalıyor. Onu izliyorum, birçok yönden etkileniyorum. Hareketleri emin ve nazık, doktorun verdiği her talimatı yerine getirmeye özen gösteriyor ve bana acı çektirmemeye çalışıyor. Acıyı önlemek imkansız, ama her hareketinin bana verdiği keskin acıyı hissetmesini istemediğim için yüzümü olabildiğince sakın tutuyorum. Bu, normal olarak tanımlananın ötesinde bir şey değil

Bu normal olarak tanımlanabilecek bir şey, bu yüzden elimden geldiğince görmezden gelip, hareketleriyle göğüslerinin yumuşak bir şekilde sallanmasına odaklanıyorum.

"Bu çok acıtıyor mu?" diye soruyor, en çok hasar gören parmağıyla çalışırken.

"Acıyı katlanılır hale getiriyorsun, *svetik moy*," diyorum ona, yanakları güzel bir pembeye dönüyor. Bu, meme uçları ve amcığıyla uyumlu ve bunu söylediğimde, daha da kızarıyor. "Çok güzelsin," diye mırıldanıyorum, onu izleyerek ve elimde yayılan acıyı görmezden gelerek.

İşini bitirdiğinde, parmağımı dikkatlice atele geri koyar. Diğer parmakları zaten bantlamıştır ve geriye sadece kurtulmak için sabırsızlandığım el ateli kalmıştır. İşinden memnun olarak eğilip elimi öper ve onu öyle görünce kalbimin eridiğine yemin ederim.

Kalkarken, parmağımı çenesinin altına takıp dudaklarını dudaklarımla birleştiriyorum. Yavaş bir öpücük, sadece onu tatmak ve hissetmek istiyorum, ama yine de beni anında sertleştiriyor ve geri çekildiğimde, bana yaptıklarının etkisini gördüğünde gülüyor ve omzuma hafifçe vuruyor.

"Gerçekten etkilendim, ama biraz nefes almam lazım," diyor, aramızdaki kalın penisten gözlerini ayıramadan. İçinde bir tartışma yaşıyormuş gibi tereddüt ediyor, sonra başını sertçe sallayıp, "Hayır, bir mola ve muhtemelen kocaman bir küvette banyo yapmam ve belki biraz yemek yemem lazım," diyor.

Gülümserim ve ona tekrar öpmek için eğilirim. "Merak etme, kaloriye ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin." Ona göz kırparak eklerim, "Beni yorduğun için teşekkürler, tatlım."

Gülüyor ve uzattığım eli tutuyor, onu kaldırıp bana doğru çekerek bitişik banyoya götürüyorum. Kocaman küveti görünce iç çekiyor ve ellerini çırpıyor.

"Yeterince büyük mü?" diye soruyorum.

"Evet, denemek için sabırsızlanıyorum. Önce banyo yapalım, sonra yemek yiyelim."

Gülerek, sıcak suyu açmak için eğilirken, "Evet, hanımefendi" diyorum.

Gecenin geri kalanını ona bakarak geçiriyorum ve her saniyesinden keyif alıyorum. Yalnız kalmak tam da ihtiyacımız olan şeydi. Ona evin geri kalanını ve dışarıdaki mülkü gösteriyorum ve o da benim kadar her şeyi sevmiş görünüyor. Gülüyor, yemek yiyor ve gelecek hakkında konuşuyoruz, sonra yatıyoruz ve ikimiz de hareket edemeyecek hale gelene kadar birbirimize kaptırıyoruz kendimizi. O kollarımda uykuya dalıyor

kollarımda uykuya dalıyor ve ben onun ağzının benim sikimde olduğunu hissederek uyanıyorum ve bunun bir rüya olmadığını, bunun aslında şu anda benim hayatım olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

Ailesi gelene kadar, onun her santimini tattım ve onu o kadar çok spermle doldurdum ki, yakında bebeğimize hamile kalacağından hiç şüphem yok ve daha mutlu olamazdım. Bana attığı kocaman gülümseme, onun da aynı şekilde hissettiğini açıkça gösteriyor.

Telefonuma beklediğim güvenlik uyarısı geldiğinde, Talia'nın yüzünü avuçlarım ve ona bir öpücük veriyorum. "Geldiler," diyorum ona.

"Onları içeri almalı mıyız?" diye sordu, başını çevirip pencereden dışarı bakmaya çalışıyordu.

"Hayır, Niki sistemde herkesin yüzünü kaydetmiş, ailen de dahil, bu yüzden kapı kendiliğinden açılacak."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Bunu ne zaman yaptı?"

"Birkaç gün önce ondan bunu yapmasını istedim," diyorum, elini tutup onu kapıya götürüyorum.

"Teşekkürler, Max. Çok nazıksın."

Eğilip kafasına bir öpücük konduruyorum. "Senin için her şeyi yaparım. Ailen, istedikleri zaman seni görmeye gelebileceğini bilmeli. Seni tutsak tutuyormuşum gibi hissetmelerini istemiyorum." Gülüyorum ve ekliyorum, "İçimden bir ses bunun pek iyi gitmeyeceğini söylüyor. Bran bir binanın çatısında olur ve beni çoktan nişan alırdı."

"Onlar oldukça koruyucudur," diye itiraf etti. "Ama seni ne kadar sevdiğimi biliyorlar, bu yüzden sana asla zarar vermezler."

Onu, ne kadar sevdiğine bakılmaksızın, ona herhangi bir şekilde zarar verdiğimi düşünürlerse, bana kesinlikle yavaş ve acı verici bir ölüm yaşatacaklarını söyleme isteğine direniyorum. Onların yerinde olsam ben de aynı şeyi hissederdim, bu yüzden buna alınmıyorum.

Kapıyı açtığımızda, hepsinin SUV'lerden indiğini görüyoruz. Ailemdeki erkekler yaklaşık bir saat içinde gelecek. Ailelerimizin birleşmesinin nasıl işleyeceği konusunda bir tartışma yapmanın zamanı geldi. Bu konunun kafamda dolanmasından bıktım ve Talia'nın da bu konuda endişelendiğini biliyorum, ama onun hiçbir şey için endişelenmesini istemiyorum.

"Merhaba tatlım," der babası ve Talia hemen yanına gidip ona sıkıca sarılır, ardından annesine ve kardeşlerine de sarılır. Amcaları ve kuzenleri diğer SUV'den inerler ve Talia hepsine sarılır, yarın eve döneceklerini düşünerek şimdiden duygulanır. Ailesi ve kardeşleri daha uzun kalacaklardı, ancak

yarın diğerleriyle birlikte dönmeye karar vermişlerdi. Bölgelerini savunmasız bırakmanın ne kadar tedirgin edici olduğunu biliyorum. Geri kalan adamları orada olsa bile, bu kadar uzun süre uzak kalmak yine de riskli.

Babası yanımdan geçerken omzumu sıkıyor ve annesi bana sıkıca sarılıyor ve elimden soruyor. Nina bana teyzelerimi hatırlatıyor ve beni cehennemden bir kayıinvalideden kurtardığı için dinleyen her tanrıya şükrediyorum.

Dima alçak bir ıslık çalar ve arkamdaki evi gösterir. "Güzel ev, Max."

"Teşekkürler, istediğin zaman ziyaret edebilirsin," derim ona, kolumu Talia'nın omzuna dolayarak onu bana doğru çekip sırtını bana dayarım. Amcaları yanımdan geçerken başparmağım onun köprücük kemiğini okşar ve kuzenleri bana dostça selam verip diğerlerinin peşinden eve girerler. Bran geride kalır ve Talia'ya onu güldüren bir şey işaret eder.

"Bilmek ister miyim?" diye soruyorum, o eve girerken.

Başını geriye eğip bana bakar. "Hiçbir ayrıntıyı bilmek istemediğini ama ikimizin de çok mutlu görüldüğümüz için mutlu olduğunu söyledi."

Gülüyorum ve başının üstüne öpücük konduruyorum. "Evet, kesinlikle ayrıntıları bilmek istemiyor."

"Tanrım, hayır," diye onaylar.

Parmaklarını benimkine dolayarak eve giriyoruz. Talia ve ben köşedeki şarküteriden büyük bir sipariş verdik, bu yüzden mutfak tezgahı küçük bir orduyu beslemeye yetecek kadar yiyeceklerle dolu. Umarım bu, Vitaly amcamı memnun etmeye yeter, ama yetmezse, bana mutlaka haber verecektir.

Herkese kendilerine hizmet etmelerini söyleyerek, bir yığın tabak çıkardım, Talia ise buzdolabından bir sürü içecek aldı ve tezgaha koymaya başladı. Dudaklarımı ısırarak, yüzümde beliren aptalca gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum, çünkü sanki evli bir çift gibi, ailesini öğle yemeğine davet etmişiz gibi hissediyorum. Talia'nın mutfağında olması dünyanın en doğal şeyi, ama bunun onun buraya ilk gelişi olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

Sanki benim hiç de erkeksi olmayan heyecanımı hissedebiliyormuş gibi, bana bakıp kocaman bir gülümseme atıyor ve ben de ona aynı şekilde gülümsüyorum. Tanrım, bu kadın benim sert erkek imajımı tamamen yıkıyor. İş hayatımdaki ben ile Talia'nın gördüğü ben arasında bir denge bulmam gerekecek, çünkü yüzümde aşk dolu bir gülümsemeyle bir cinayete gidemem. Ailemdeki herkes bu dengeyi buldu, ben de bulacağımdan eminim, ama elim yaralandığından beri ilk kez, bunun için biraz minnettarım. Bu bana

Talia ile zaman geçirmeme ve birlikte hayatımızda kendi dengemi bulmama fırsat veriyor. O her zaman dünyanın merkezi ve en önemli kişisi olacak, ama Bratva'ya sırtımı dönmeyeceğim. Aileme bunu asla yapamam.

Talia tekrar önüme gelip duruyor, ben kolumu tekrar göğsüne doladığımda gülümsüyor ve onu kendime çekiyorum. Herkesin tabağını hazırlayıp oturmasını bekliyoruz, sonra kendi tabaklarımızı hazırlayıp onlara katılıyoruz.

"Baban ve amcaların bugün bize etrafı gezdirdi," diyor Vasily, Bran'ın neler olduğunu anlayabilmesi için konuşurken kelimeleri işaret diliyle ifade ediyor. "Kulüpleri ve birkaç depoyu gördük. Buradaki düzeniniz oldukça güzel."

"Öyle," diye onaylıyor Volodya, ellerini işaret diline serbest bırakmak için hızlıca bir ısırık alıyor. "Oregon'da birkaç kulübümüz var. Gece kulüpleri her zaman çok para getirir."

"Öyle," diye onaylıyorum. Henüz işaret dili bilmiyorum, ama Bran karşımda oturuyor ve dudaklarımı kolayca okuyabiliyor. Talia da onun anlamadıklarını işaret diliyle anlatacaktır. "Üniversitenin yakınında sahip olduğumuz kulüp en çok para kazandıran kulüplerimizden biri ve tabii ki Pink, ben doğmadan önce de kârlı bir kulüptü."

"Pink mi?" diye sordu Talia, başını çevirip bana bakarak.

"Babam ve amcalarımın ben doğmadan çok önce satın aldıkları bir striptiz kulübü. Alina teyzemi bulmaya çalışıyorlardı ve bu kulübü satın almak, onu kaçıran seks kaçakçılarına yaklaşmak için yaptıkları planın bir parçasıydı." Yaklaşıp kulağına öpücük kondurarak fısıldadım, "Merak etme tatlım, oraya hiç gitmiyorum."

Ben doğrulduğumda rahatlamış görünüyor ve eğer benim bir striptiz kulübünde takılmak isteyebileceğimi düşünüyorsa, o zaman onun erkek arkadaşı, yakında nişanlısı, yakında kocası olarak şimdiden başarısız olmuşum demektir.

Volodya'nın en büyük oğlu Misha, "Sasha bize, bir saat uzaklıkta, çok geniş bir arazisi ve motosiklet parkurları olan bir eviniz olduğunu söyledi" diyor.

"Evet, hepimiz oraya çiftlik evi diyoruz, ama aslında bir çiftlik değil. Kaçmak istediğimizde orayı kullanıyoruz. Hepimiz küçükken oraya sürekli giderdik," diyorum onlara. "Orada birkaç düğün de yaptık. Orası çok güzel. Gelip görmelisiniz."

"Onlar motosiklet ve dört tekerlekli motosiklet sürmeyi çok seviyorlar," diyor Talia. "Ormanımızda parkurlar var ve onlar sahil boyunca sürüyorlar."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum, onunla bunu denemeyi şimdiden iple çekiyorum. Ona hızlıca göz kırpyorum ve ekliyorum, "Bunu yapılacaklar listemize eklemeliyiz"

yapılacaklar listemize eklemeliyiz."

"Eğer liste yapıyorsan," diyor babası, Talia'nın az önce aldığı lokmayı neredeyse boğazına kaçırmasına neden olacak şekilde, "o zaman tekneyle gezintiye çıkmayı veya jet ski ile gezintiye çıkmayı da eklemelisin."

Gülümserim ve hafifçe şakağımı okşarım. "Zaten ekledim." Kızaran kızıma bakmadan duramıyorum. "Sence bunları listeye eklemeli miyiz?"

Zoraki bir gülümseme takınıyor, ama gözlerindeki uyarıyı görebiliyorum ve bu çok sevimli. "Kesinlikle," diyor, yanaklarına yayılan kızarıklığı gizleyemedi.

"Mükemmel," diyorum ona ve sanki babası az önce bilmeden seks yapılacaklar listemize bir şey eklememiş gibi diğerlerine dönüyorum.

Öğle yemeğini bitirirken sohbeti hafif tutuyoruz. Nina bana şehir ve müziğim hakkında sorular soruyor ve yemeğimizi bitirdiğimizde, telefonuma başka bir güvenlik uyarısı geliyor.

"Ailem geldi," diyorum, hepimiz Matvey amcamın 67 model Camaro'sunun eşsiz sesini duymadan hemen önce. Hava çok güzel, bu yüzden pencereleri önceden açmışım ve motorunun mırıldanması odaya sızıyor, Volodya takdirle iç çekiyor.

Bana bakıp, "Evde 69 model bir Camaro'm var. Amcan geçen gece bana arabasını gösterdi. Çok güzel bir araba" diyor.

"Öyle," diye onaylıyorum. "Arabayı mükemmel durumda tutmuş."

Valeri gülerek kardeşine bakar. "Karına, onu ondan daha çok özlediğini söyleyeceğim."

Volodya ona kaşlarını çatarak bakar. "Bununla ilgili şaka bile yapma. Maddie sana asla inanmaz zaten. Onsuz delirdiğimi biliyor." Kardeşini işaret ederken bana döner. "O her zaman ortalığı karıştırmaya çalışır. Elinde değil. Biraz ilgi manyağıdır."

Valeri gülerken, ben başımı sallayıp "Bizim ailede de öyle biri var" derim. Kapı açıldığında dönüp amcam Vitaly'nin içeri girdiğini görürüm. "Şeytandan bahsetmişken" diye mırıldanırım ve Talia güler. Get the Scoop'tan aldığı başka bir büyük kutu taşıyor ve belli ki bundan sonra her yere dondurmali pasta ile gelecek.

Onlar mutfağa girerken, ben Talia'ya bir öpücük verip yanlarına gidiyorum. "Yine mi pasta?" diye soruyorum, gülmemi saklayamadan.

Vitaly amcam sırtarak pastayı tezgahın üzerine koyar. "Hediye getirmek nezakettir. Rica ederim, nankör pislikler."

Lev amcam kutuyu açar ve güler. "Bunu bir çocuktan mı çaldın lan?"

Hepimiz eğilip bakıyoruz. Kenarları süs balonlarıyla çevrili pembe bir pasta ve pembe krema ile üzerine "*Mutlu 10. Yaş Günün Kutlu Olsun, Stephanie!*" yazılmış.

"Tanrım," diye inler babam. "Bu senin için bile yeni bir düşüş."

Vitaly amcam onların yorumlarını umursamadan omuz silkiyor ve "Ona yenisini yapacaklar. Stephanie'yi öylece ortada bırakmadım. Harika bir 10. yaş günü geçirecek, hatta birkaç litre ekstra dondurma ve waffle külahı da ekledim. Tam bir pislik değilim." diyor.

"Sadece kısmen," der babam gülerek, ben de ona katıldığımda, amcam pastayı kesmek için elindeki bıçağı bana doğrultur ve kaşlarını kaldırır.

"İstediğim şeyi yapmadığım için mutlu ol" diye

uyarıyor. "Bilmek istiyor muyum ki?" diye soruyorum.

"Hayır, bilmek istemezsin," diyor babam ve sonra kardeşine uyarıyor, "Talia ailesiyle birlikte yemek odasında."

Amcam sesini alçaltarak beni çok şaşırtır, ama ağzından çıkanlar beni hiç şaşırtmaz. "Adele'den, benim pasta süsleyicimden, '*Max, bir erkek oldun, tebrikler!*' yazmasını istedim," diyor, sanki bu hepimizin bilmesi gereken hayati bir bilgiymiş gibi. "Süsleme için kenarlarına küçük kirazlar eklemesini isteyecektim. Çok güzel olacaktı, ama baban izin vermedi," diyor, somurtkan ses tonunu gizlemeye çalışmadan.

Babama dönüp içtenlikle "Bunu engellediğin için teşekkür ederim" diyorum.

"Adele yeni pastayı zamanında yapamazsa ve Stephanie'nin doğum günü berbat geçerse, hepsi senin suçun olacak," diye mırıldanıyor amcam Vitaly.

"Bu riski almaya hazırım," diyorum, Stephanie'nin bunu atlatacağından eminim. Lev amcama dönerek, "Nat ve Enzo nasıl?" diye soruyorum.

Amcam kızı ve torunundan bahsedilince yüzü ıslı ıslı olur ve hemen telefonunu çıkararak kızının ona gönderdiği tüm fotoğrafları gösterir. Nat her fotoğrafta kocaman gülümsüyor ve Enzo da onu son gördüğüm zamanki kadar sevimli. Dominic ailesiyle çok gurur duyuyor gibi görünüyor ve ben de sıra bana gelene kadar sabırsızlanıyorum.

"O gerçekten çok güzel," derim amcama ve o hemen onaylayarak başını sallar. "Öyle. Şuna bak." Bana Isabella'nın Dominic'in yardımıyla erkek kardeşini kucağında tuttuğu bir fotoğrafı gösterir. Isabella'nın gülümsemesi anne babasınınki kadar geniş ve üzerinde "*Ben ablayım!*" yazan pembe bir tişört giyiyor.

"Kıskançlık duymadığına sevindim," diyorum, fotoğrafa gülümseyerek.

"Hayır, çok şımartılıyor ve her saniyesinden keyif alıyor," diyor gülerek telefonunu cebine koyarken.

Kuzenlerim mutfaka giriyor ve hepsinin bana sırtıttığına yemin edebilirim. Tabii, Sasha hariç. O, amcamızın ona uzattığı kek tabağını almakla meşgul.

"İyi bir gece geçirdin mi?" diye soruyor Luka.

"Evet," diyorum, neyden bahsettiklerini bilmiyormuş gibi davranmaya çalışarak, kirazlı kutlama pastası konusunu kaçırdıkları için minnettarım.

Beni daha fazla kızdırmadan önce, Talia köşeden başını uzatır. İçeri girmekte tereddütlü görünür, ama beni görür görmez gülümser ve yanıma gelir. Yanıma geldiğinde, onu kendime çekip öperim.

"Pasta ister misin?" diye soruyor amcam Vitaly.

"Belki sonra. Sandviçimden dolayı çok doydum," diyor gülerek.

Amcam bana bakar ve başını sallar. "Sandviç mi? Bensiz mi yedin?"

"Evet, öyle yaptık," diye itiraf ettim, onun incinmiş bakışını görmezden gelerek, "ama fazladan sipariş verdik ve bolca artan yemek var. Buzdolabında duruyorlar. Sana söyleyecektim, ama sen hemen pastayı kesmeye başladın ve ben de dikkatim dağıldı."

"Harika," diyor amcam. "Sadece küçük bir parça pasta yiyeceğim, sonra öğle yemeği yiyeceğim."

"Biraz mı?" der Matvey amcam, kardeşinin tabağındaki dilime bakarak.

"Yargılamak kabalıktır," der Vitaly amcam, ağzına kocaman bir parça atarak.

Damien buzdolabını boşaltmaya ve artıkları te

Damien buzdolabını boşaltmaya ve artıkları tezgaha koymaya başlar ve hepsi tabaklarını doldurduğunda, Talia'nın ailesini alır ve herkesin oturabilmesi için dışarıdaki verandada buluşuruz. Onlar yemek yerken küçük sohbetler ederiz, ama yemeklerini bitirdiklerinde, hepsinin buraya konuşmak için geldikleri konuyu tartışmaya fazlasıyla hazırım.

Talia'yı kendime yaklaştırıp yanağına öpücük konduruyorum ve "Annene evi gezdirsene nasıl olur, bebeğim?" diyorum.

Önerim bana yumuşak bir kahkaha ve kaldırılmış bir kaş kazandırır. "Bu, *iş konuşabilmemiz için kadınların kışlarını buradan çıkarın* demek değilse, ne demek olduğunu bilmiyorum."

"Üzgünüm, *svetik moy*, ama ailenle birkaç şey konuşmam gerek." Ona yaklaşıp kulağına fısıldarım. "Uslu bir kız ol, belki sonra başımı bacaklarının arasına gömerim ve dilimle sana teşekkür ederim."

Sözlerime verdiği yumuşak tepki beni hafifçe güldürdü. Kulağının altındaki hassas noktayı öptüm ve onu sevdiğimi söyledim, sonra o ayağa kalkıp "Hadi anne, onlar erkek işlerini konuşurken sana evi gezdireyim" dedi.

Annesi güler ve Vasily, kızına katılmak için ayağa kalkarken kışına hafifçe vurur. Fransız kapıları kapattıklarında, babasına dönüp "Bu gece Talia'ya evlenme teklif edeceğim. Daha önce yapardım ama yüzüğünün bitmesini bekliyordum" derim.

Beni izlerken sessizdir, şüphesiz benim onun iznini almadığımı fark etmiştir.

Volodya ve Valeri kardeşlerine bakıyor, ikisinin de yüzünde eğlenceli bir ifade var. Kimse silaha uzanmıyor, bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Bunun olacağını zaten biliyordu, ama bilmekle gerçek olması iki farklı şey.

"Ailesine çok bağlıdır," diyor sonunda, sessizliği bozarak.

Verandamda oturan iki Bratva ailesine bakıyorum. "Biliyorum ve ona bizim aramızda seçim yapmasını asla istemezdim, bu yüzden bir uzlaşma öneriyorum."

"Ne tür bir uzlaşma?" diye soruyor babam.

Omuz silkiyorum ve koltuğuma yaslanıyorum. "Bunu çözmek için buradayız." Dikkatimi tekrar Vasily'ye veriyorum. "Ben bir Melnikov'um ve yakında kızınız da öyle olacak."

Bu sözlerim üzerine gözle görülür şekilde gerginleşir, ama inkar etmez. Sanırım kızını, yasal soyadı ne olursa olsun, her zaman bir Medvedev olarak görecektir.

"Çocuklarımız Melnikov olacak," diye devam ediyorum, "ama bu evlilikle ailelerimizin birleşeceği de yadsınamaz. Siz batı kıyısını yönetiyorsunuz, biz de doğu kıyısını. Bence bu, ikimiz için de büyüme fırsatı."

"Birlikte çalışmak mı istiyorsun?" diye soruyor Vasily, Bran için her şeyi imzalamaya devam ederken.

"Neden olmasın?" diye soruyorum.

İlk konuşan Roman amcam olur. "Fena fikir değil. Bizim ailemiz Alessi ailesiyle evlilik yoluyla birleşti ve bunun tüm taraflar için faydalı olduğu yadsınamaz. Bunun da aynı şekilde olmamasının bir nedeni yok."

"Zorunlu bir evlilik olsaydı şüpheli davranırdım," diyor babam, "ama ikinizin aşk evliliği yaptığı açık ve bu durumu değiştiriyor."

"Öyle," diye onaylar Vasily. "Ama tam olarak ne öneriyorsun ya da teklif ediyorsun, Max?"

"Şey, öncelikle ben," diyorum, ailemin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek. Yine de bir saniye durup babama dönüyorum. "Onu seviyorum baba ve onun mutlu olması için ne gerekiyorsa yapmam lazım."

Bunun onu pek heyecanlandırmadığını anlayabiliyorum, ama ikimiz de onun annem için de aynısını yapacağını biliyoruz, bu yüzden onaylayarak başını salladığında hiç şaşırmıyorum.

Medvedevlere dönerek, "Yılı ikiye bölmek en adil çözüm bence. Altı ay Oregon'da, altı ay burada. Oradayken, işlerinizi nasıl yaptığınızı öğrenip sizinle çalışacağım, sonra da yılın geri kalanında ailemle çalışacağım," diyorum.

"Bize sadakatini taahhüt eder misin?" diye sorar Volodya.

"Aileme aykırı olmadığı sürece. Sadakatim her zaman öncelikle onlara olacaktır," diyorum ve Melnikov ailesinin bir üyesi olduğumu ve her zaman öyle kalacağımı açıkça belirtiyorum.

Vasily teklifimi düşünür. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayadığında, "Ayı dövmesi eklemek için vücudunda yeterince boş yer var mı?" diye sorar.

Gülümserim ve bana uzattığı dövmeli elini sıkarım. "Evet, var," derim gülümseyerek.

"O zaman ailemize hoş geldin, Max."

Ayağa kalkıyoruz ve beni hızlıca kucaklıyor. "Benim onayımı istemedin, ama yine de sana veriyorum. Kızımın hayatını kurtardın Max ve ona iyi bakacağını biliyorum."

"Öyle yapacağım," diye söz veriyorum.

"Ama yapmazsan," diye ekler Volodya, bitirmediği cümlesini havada bırakarak bana şeytani bir gülümseme atar.

"Yapacağım," diyorum tekrar, ölüm tehdidinden hiç rahatsız olmadan.

Gülüyor ve sırtıma hafifçe vuruyor, ardından Valeri de aynısını yapıyor.

"Onunla zaten konuştuk," diyor Dima. Kardeşinin koluna hafifçe vuruyor. "Bran ona yapmazsa ne olacağını anlattı."

"Peki ya geri kalanımız?" diye sorar Niki. "Ziyaretler nasıl olacak? Kardeşimi görmeye gelmek istersem ne olacak?"

Hepimiz tekrar otururken Vasily, "Hepiniz istediğiniz zaman ziyarete gelebilirsiniz" diyor.

"Teşekkürler," diyor babam. "Aynı şey burada da geçerli tabii ki. Binalarımızdan birinde birkaç daire hazırlayacağız, istediğiniz zaman kullanabilirsiniz."

"Teşekkürler," diyor Vasily. "Karım buna çok sevinecek."

"İsterseniz burada, evde de kalabilirsiniz," diye hatırlatırım. "Talía'yı sizlerden uzak tutmak gibi bir niyetim yok. Onun sizlere ne kadar yakın olduğunu biliyorum." Saatime bakarak sorarım, "Wallace için her şey hazır mı?"

Dima gülümser. "Evet, bir saat içinde inmeleri gerekiyor."

"Adamlarımızdan biri onu alacak ve buraya getirecek," diyor babam.

"Bir sürü köpek malzemesi getirdim," diyor Sasha. "Yapmak zorundaydım."

Chort için bir başka yolculuk. En son yatağını paramparça etti." O, bundan hiç rahatsız olmamış gibi gülüyor ve ben de onun seçtiği isme gülümsemeden edemiyorum. Duyduğum hikayelerden anladığım kadarıyla, ona Slav folklorundaki şeytani bir yaratığın adını vermek uygun olmuş.

"O köpek oğluma asla yaklaşmayacak," diyor Luka.

"Katılıyorum," diyor Sasha gülerek. "Ona güvenilmez."

"Malzemeler için teşekkürler," diyorum ona. "Duyduğuma göre Wallace, Chort'a hiç benzemiyormuş, o yüzden malzemeler uzun süre dayanır."

"Wallace harika bir köpek," diyor Dima, Bran da onaylayarak başını sallıyor. "O köpeği seveceksin."

Bran top atma hareketi yapar ve Dima güler. "Evet, bir sürü tenis topu al, çünkü topu yakalamayı çok seviyor."

"Alıyorum," diyorum onlara.

"Artık geri gelebilir miyiz?" diye Talia oturma odasından seslenir.

"Erkek muhabbeti bitti mi?"

"Evet, bebeğim, gel dışarı. Erkekler arası konuşmamız bitti," diye ona duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum.

"Kek isteyen var mı?" diye sorar amcam Vitaly. "Kek mi var?" diye sorar Valeri.

"Dondurmalı pasta," diye açıklıyor amcam, Valeri gülümsüyor ve ayağa kalkıp onu mutfağa kadar takip ediyor.

"Aman Tanrım, ikisi de burada," diyor Volodya inleyerek.

"Dün gece birlikte waffle külahı almaya gittiler," diyor Valeri'nin oğlu Aleks.

"Oh, ne kadar tatlı," der Lev amcam gülerek. "Sanki randevuya çıkmışlar gibi."

"Neden hepiniz gülüyorsunuz?" diye bağırır amcam Vitaly mutfaktan.

"Sadece erkekler arası dostluğunuzdan bahsediyoruz," diye bağırır amcam Matvey.

"Siktiğimin herifleri," diye bağırır Vitaly amcam, ama sesinde öfke yoktur. Kek kesmekle ve erkekler arası dostluğunun tadını çıkarmakla meşguldür.

Herkes kalkıp gitmeye hazır olduğunda, Wallace'ın uçağının iniş zamanı yaklaşmıştır. Hepsi ne olacağını biliyorlar, bu yüzden bize mahremiyet sağlamak için veda ederler. Babam beni kucaklamak için yanıma geldiğinde, daha önce benim için aldığı küçük kadife kutuyu bana uzatır ve "Annen ve ben senin için çok mutluyuz, oğlum" der.

Ben de ona sarılırım, sonra kardeşim de sarılmak için yanıma gelir. O homurdanır, sonra gülerek sarılır. Gerçek şu ki, Oregon'da olduğumda ailemi deli gibi özleyeceğim.

"Merak etme kardeşim," derim ve saçlarını okşayarak, "Talia ve ben nereye gidersek gidelim, sana özel bir misafir odası ayarlayacağım."

"Öyle olsa iyi olur," der, gülerek saçlarını düzeltir ve uzaklaşır.

Diğerlerine veda ettikten sonra, Talia'yı kendime çekip, garaj yolunda durarak hepsinin gitmesini izliyoruz.

Kafasını bana doğru kaldırıyor. "Bu gece yine burada mı kalacağız?"

"Sorun olur mu?" diye soruyorum. "Aileniz ayrılmadan önce onları tekrar görmeyi sağlayacağım."

"Tabii. Senin evini çok seviyorum."

Eğilip ona bir öpücük veriyorum. "*Bizim* evimiz."

Gülümser ve alarm çaldığında arka cebinden telefonunu çıkarır. "Yine elini yapma zamanı."

Gülüyorum ve onun beni eve götürmesine izin veriyorum, ona nasıl evlenme teklif edeceğimi şimdiden planlıyorum.

Bölüm 19

Talia

Max beni içeri girip kanepeye götürmeme izin veriyor, ama kolunu kaldırıp ateli çıkarmaya başladığımda, bana kaşlarını kaldırıp bekleyen bir gülümseme atıyor.

"Ciddi olamazsın," diyorum ona. "Oh, çok ciddiym," diyor.

Büyük pencerelerle dolu oturma odasına bakıyorum. "Ya biri görürse, ya da ailem bir şey unutursa ve geri gelip onu almaya gelirse ve ben burada üstsüz oturuyorsam?"

Telefonunu kaldırır. "İmkansız. Kameralardan biri tetiklendiğinde veya biri kapıya yaklaştığında güvenlik uyarısı alıyorum. Kimse bize gizlice yaklaşamaz, tatlım."

Muhteşem yüzü benimkine kilitlenmiş, dudaklarında seksi bir gülümseme var ve sanki beni tekrar yatağa götürüp istediğini yapmak için saniyeler kalmış gibi görünüyor. Bu fikir hoşuma gitse de, elini tedavi etmekten dikkatimi dağıtmasına izin veremem, bu yüzden abartılı bir iç çekişle gömleğimi çıkarıp bir kenara atıyorum ve bu onun gülümsemesini daha da büyütüyor. Sütyenimi çıkarmadığımda, hoşnutsuzluğunu hafif bir sesle ifade ediyor ve parmağını göğsümü kapatan dantelin üzerinde gezdiriyor. Bunun ne kadar hoş olduğunu görmezden geliyorum.

"Bu aldatmak gibi geliyor," diye mırıldanıyor.

"Öyle mi?" Onun bana baktığını bildiğim halde, bakışlarını görmezden gelerek elindeki ateli tekrar düzeltmeye başlıyorum.

O, yılmadan parmağını omzumdaki askının altına geçirip yavaşça aşağı doğru çekmeye başladı. Askı aşağı kayarken, "Acının şimdiden kaybolduğunu hissedebiliyorum. Ne kadar iyi bir hemşire olduğunu görüyor musun?" dedi.

Onun sözlerine gülümsememeye çalışıyorum. Bunun yerine, tüm dikkatimi parmaklarından bandı çıkarmaya veriyorum, ama o parmağını sütyenimin içine sokup meme ucumu okşayarak anında sertleşmesini sağladığında, gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Gözlerindeki açlık ellerimi durduruyor, işimi bir an için unutuyorum.

"Sen her şeyi daha iyi hale getiriyorsun," diye mırıldanıyor, parmağıyla beni kızdırıyor.

"Beni çok fazla kızdırma, Max," diye uyarıyorum onu. "Konsantre olmam lazım."

O rahatça güldü, ama ben ciddiydim. "Gül sen," dedim, "ama meme ucumu okşamakla o kadar meşgul olduğum için hayatının geri kalanında parmağın çarpık kalırsa, kendimi asla affetmem."

"Seni affederim," diyor bana, "ve o eğri parmağı her gördüğümde, nasıl olduğunu hatırlayıp gülümserim."

"Piyano çalma yeteneğini etkileyebilir."

Omuzlarını silkiyor. "Bir yolunu bulurum. Yine de buna değer."

Sözünü kanıtlamak için sütyenimi aşağı çekerek danteli göğsümün altına topladı. Bir tarafım tamamen açıkta kalınca, ben dikkatimi tekrar parmaklarına verirken o bir iç çekişte bulundu. Ben egzersizleri tek tek parmaklarımla yaparken o sessiz kaldı ve ben ona hızlıca bir bakış attığımda, bana attığı yoğun bakış beni tekrar eline bakmaya zorladı. Eğer bakışlarımı kaçırmazsam, bir daha asla kaçıramayacağım. Max sadece *bana* bakmıyor, içime bakıyor. Kendini kaybetmesi çok kolay olan, asla bakışlarımı kaçırmak istemediğim türden bir bakış, ama en azından şimdilik, onun eli öncelikli.

İşimi bitirip eline ateli takınca, beni kucağına oturtuyor, böylece bacaklarım onun bacaklarının üzerinde kalıyor. Yaklaşarak, açıkta kalan göğsümü ağzıyla kaplıyor ve sertçe emiyor, ben de nefes nefese geriye doğru eğiliyorum, parmaklarım onun kalın saçlarına dolanıyor ve onu sıkıca kendime çekiyorum. Dili acımasız, küçük hareketler ve dönüşlerle beni nefes nefese bırakıyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor.

Geri çekilip alnını göğsüme dayadığında şaşıyorum, kendini kontrol altına almak için derin nefes alıyor.

"Seni gerçekten bu kanepede almak istiyorum, *svetik moy*, ama sana bekleyemeyecek bir sürprizim var."

Başını kaldırıp bana baktığında aşağıya bakıyorum. "Öyle mi?" diyorum. Bana gülümsüyor. "Öyle." Eğilip göğsüme yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Ama buna sonra devam edeceğiz."

"Öyle olsa iyi olur," derim, onu güldürerek.

"Tamam, bebeğim," diyor, sütyenimi düzelterek ve gömleğimi tutarak. "Böyle dışarı çıkamazsın. Hediye getiren adamı öldürürüm ve bu hiç hoş olmaz."

Şaka yapıyormuş gibi gelmiyor, ama yine de gülüyorum ve "Hayır, hoş olmaz," diyorum.

Giyindikten sonra, elimi tutup beni dışarıya çıkarır ve tam o sırada kapının açıldığını ve siyah bir SUV'nin içeri girdiğini görürüz. Merakla Max'e bakarım, ama o sadece gülümser ve elimi sıkıp öpmek için kaldırır.

Onun heyecanını hissedebiliyorum ve bu heyecan bana da bulaşıyor. Bir adam arabadan inip yolcu kapısını açtığında, yanaklarım ağrıyacak kadar gülümsüyorum. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum, ama Wallace'ın koşarak bana doğru geldiğini görünce şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Heyecanla havlıyor ve yeterince yaklaştığında bekleyen kollarıma atlıyor. Onun sıcak vücudunu göğsüme sarıyorum, o benim yüzümü yalarken ve beni gördüğü için saf mutlulukla inerken, yumuşak kürküne ağlıyorum.

"Seni çok özledim," diye fısıldayarak, onun güzel yüzünü ve farklı renkli gözlerini görebilmek için geri çekiliyorum. Kuyruğunu sallayarak yanaklarımı yalıyor, heyecandan yerinde duramıyor.

Adam arka koltuktan birkaç kutu indirdikten sonra arabayı garaj yolundan çıkarırken Max yanımıza diz çöküyor.

"Bunun sizi mutlu edeceğini düşündüm," diyor, ikimize gülümseyerek.

"Bunu nasıl yaptın?" diye soruyorum, Wallace'ı okşayıp kulaklarının arkasını kaşıyarak.

Max, bu benim için şimdiye kadar yapılmış en tatlı şey değilmiş gibi, önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkiyor ve "Onu buraya getirmek için ailenle konuştum. Ama aslında her şeyi Bran ayarladı. Babanın adamlarından bir grup dün eve döndü ve Bran, Wallace'ın dönüş uçağına binmesini sağladı. Her şeyi kuzeninle ayarladı. Kuzenin onun eşyalarını bile topladı ve Sasha da bize köpek eşyaları getirdi, yani Wallace hazır."

Gülümsemekten kendimi alamıyorum ve Wallace hala heyecanlı bir enerji topu. Onun coşkusu beni güldürüyor, eğilip sevimli, tüylü kafasını öpüyorum, sonra Max'in elini tutup Wallace'ın koklaması için uzatıyorum.

"Wallace, bu Max," diyorum ona.

Wallace, uzattığım eli kokladıktan sonra Max'e baktı ve ona doğrudan göz teması kurarak zeki bir bakış attı.

"Merhaba, evlat," diyor Max, yumuşak tüylerini okşayarak. "Umarım burayı seversin. Sana her zaman kovalayabileceğin tenis topları ve istediğin kadar köpek kemiği olacağına söz veriyorum

istediğin kadar köpek kemiği olacağına söz veriyorum. Her zaman yatakta yatabileceğine söz veremem," der ve bana göz kırpar, "ama uygun olduğuunda, yatak tamamen senin olacak."

Wallace hayatımdaki yeni adamı incelerken ben gülüyorum. Birkaç saniye sonra Max'in  n kolunu yalıyor ve sonra dikkatini tekrar bana çeviriyor.

"Bu, sınavı geçtiğim anlamına mı geliyor?" diye sorar Max ve ona bir kez daha ok ar.

"Wallace karakterleri çok iyi değerlendirir," diyorum ona. "Tabii ki geçtin."

"Bu çok rahatlatıcı. Eğer benden nefret etseydi, beni sokağa atardın," diye alay eder.

"Atmazdım," diyorum, "ama ikinizin anlaşması için bir yol bulmak zorunda kalırdım. Hayatımda ikinize de ihtiya ım var." K peğimle, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adam arasında bakışlarını gezdiriyorum. İkisini de o kadar çok seviyorum ki, bedenimin bunu kaldıramayacağını hissediyorum ve ikisinden birini kaybetmeye dayanamayacağımı biliyorum.

Max yüzümü avuçlayıp beni öper, sonra ayağa kalkar ve bana yardım etmek için elini uzatır. "Hadi bebeğim, sana son sürprizi yapmadan önce Wallace'ı yerle tirelim."

"Bir tane daha mı?" diye soruyorum, ne olabileceğini merak ederek.

Gülümser ve kutulardan birini almak için yürür. Sadece sol elini kullanmaya dikkat eder, ama ben yine de acele edip diğerlerini o denemeden önce alırım. Bunu fark eder ve hafifçe güler. Sasha diğer eşyaları çoktan içeri bırakmış olmalı, çünkü garaja girdiğimizde bizi bir yığın köpek malzemesi bekliyor.

"Vay canına, Wallace her odada bir köpek yatağına sahip olacak galiba," diyorum, hepsine bakarak.

Wallace etrafta ko u turup her şeyi kokluyor ve Max bir paket tenis topu aldığında, heyecanlı havlaması garajda yankılanıyor. Her şeyi oturma odasına bıraktıktan sonra dışarı çıkıp Wallace'a topu atıyoruz. Birkaç kez atıyorum ama çoğunlukla Max'in atmasına izin veriyorum, çünkü bu, aralarındaki bağın güçlenmesini garanti ediyor. Wallace, onunla top oynayan herkese bayılıyor.

Rahat koltuklardan birinde oturarak, Max'in Wallace'a topu atmasını izliyorum. O, uzun u u tan sonra her zamankinden daha da enerjik ve arka bahçede koşarken, topun peşinden kaç kez ko arsa ko sun, hiç yorulmamış gibi görünen siyah-beyaz bir tüy yumağı gibi.

Max bana kocaman bir gülümseme atıyor. "K peğinizi gerçekten çok seviyorum."

Gülümsüyorum ve "*Bizim köpeğimiz*" diyorum.

Bana attığı kocaman gülümseme, kalbimin göğsüme sığmayacak kadar büyük olduğunu hissettiriyor. Tanrım, o adamın gülümsemesi beni mahvediyor. Bana ne yaptığını çok iyi bilen Max, bana göz kırpmıyor ve sabırla bekleyen Wallace'a tekrar topu atıyor.

Biraz zaman alıyor, ama sonunda Wallace çimlere uzanıyor, sırt üstü dönüp kıvrılıyor, sonra hareketsiz kalıyor ve kısa bir dinlenme molası veriyor. Bunun uzun sürmeyeceğini biliyorum. Border collie cinsi köpekler inanılmaz bir enerjiye sahiptir.

Max yanımdaki sandalyeye oturur ve elimi tutmak için uzanır. Bana dönük oturuyor ve elimi öpmek için kaldırdığında gülümserim.

"Sence burada mutlu olacak mı?" diye sorar.

Wallace'a bakıp gülümserim. "Evet, burada çok mutlu olacak."

Elimi tekrar öper. "Peki sen burada mutlu olacak mısın?" "Olacağımı biliyorum," derim, düşünmeme bile gerek kalmadan.

Gözlerim onun muhteşem yüzünü tarıyor, güneşin gözlerindeki maviyi nasıl ortaya çıkardığını ve kaşındaki yara izini nasıl daha belirgin hale getirdiğini fark ediyorum. Yüzünü koyu renkli sakallar kaplıyor, ama bu onun muhteşem çene hattını gizlemeye yetmiyor ve gözlerimi onun dolgun, seksi dudaklarından ayıramadığımda, yüzünde beliren sırıtsı, benim üzerimde yarattığı etkinin tamamen farkında olduğunu gösteriyor.

"Kibirlenmene gerek yok," diyorum ve onu güldürüyorum.

"Kibirlenmiyorum, bebeğim. Benim sana duyduğum açlık kadar senin de bana duyduğun açlığı seviyorum. Bu beni iyi hissettiriyor, ama asla kibirlenmem. Bununla şaşkınlıktan başım dönüyor."

Önümdeki muhteşem adama gözlerimi gezdiriyorum. "Ben de bununla şaşkınlıktan başım dönüyor."

Gözleri yumuşayarak tekrar elimi öper. Yüzünü tekrar bana doğru kaldırdığında, biraz gergin görüldüğüne yemin edebilirim, ama bunu merak etmeden önce, sandalyesinden kalkıp tek dizinin üzerine çöker. Dikleşirim, gözlerim büyür ve onun bu pozisyonda olmasının bariz nedeni dışında başka bir neden bulmaya çalışırım. Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor ve cebinden siyah kadife bir kutu çıkardığında, umduğum şeyin gerçekten gerçekleşmek üzere olduğu anlaşılıyor.

"Beni affetmelisin tatlım, ama istediğini yapamadım," diyor, kutuyu açarak şimdiye kadar gördüğüm en büyük elması ortaya çıkarıyor.

"Max," diye fısıldıyorum, bana uzattığı yüzükten gözlerimi alamadan. "Sana daha önce teklif ederdim, ama yüzüğünü kendim tasarlamak istedim

ve bu biraz zaman aldı."

"Bunu sen mi tasarladın?" diye soruyorum, o kadar şaşırmışım ki gözlerine bakmak için başımı kaldırıyorum.

"Evet. Sana benzeyen, bize özgü bir şey istedim." Bana küçük bir gülümseme atıyor. "Görünüşe göre sunburst kesim elmas diye bir şey varmış." İkimiz de elindeki yüzüğe bakarken, "Ve küçük elmaslar istediğini söylediğin için, birkaç sarı elmas eklemelerini istedim." diyor.

Gülüyorum çünkü *küçük* sarı elmaslar hiç de küçük değil ve ortadaki dev beyaz elması çevreliyorlar. Eli her hareket ettiğinde, elmasların yüzleri güneşi yansıtıyor ve sanki içinden aydınlatılmış gibi parlıyor.

"Bu gördüğüm en güzel yüzük," diye fısıldıyorum, hala ona bakarak.

Bana yüzüğü göstermek için kutudan çıkarıyor. Yaklaşıyorum ve "Bu ne?" diye soruyorum, dokunmak için elimi uzatıyorum.

"Senin için bestelediğim şarkının bir parçası," diyor ve gözlerim yaşlarla dolmaya başlıyor. Bana gülümsüyor ve gözlerindeki sevgi, gözyaşlarımın yanaklarım

"Senin için bestelediğim şarkının bir parçası," diyor ve gözlerim dolmaya başlıyor. Bana gülümsüyor ve gözlerindeki sevgi, gözyaşlarımın yanaklarımdan akmasına neden oluyor.

"*Svetik moy*," diye fısıldar, elimi elinde tutarak. "O bodrumda beni defalarca kurtardın. Devam etmemi sağladın. Yaşamak istememi sağladın." Elim tekrar öper ama gözlerini benden ayırmaz. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istediğim için hayatta kalmak istedim. Günler, yıllar, on yıllar istedim; seninle bir ömür istedim."

Söylemek üzere olduğum evet kelimesi dilimin ucunda, ama ben söylemeden önce o şöyle diyor: "Ailenle konuştum. Seninle evlenmek istiyorum, ama seni sevdiklerinden ayırmak istemiyorum, bu yüzden umarım hoşuna gidecek bir anlaşmaya vardık. Ailemi ve onlar için yaptıklarımı bırakamam, ama yılın yarısı boyunca senin ailen için de çalışacağım."

"Max," diye başlıyorum, ama o başını sallayıp elimi sıkıyor. "Karar verildi bile. İstediginde burayı ziyaret edebilirler ve biz istediğin zaman onları ziyaret edebilirsin, ama biz yılın altı ayı orada yaşayacağız. Seni onlardan uzaklaştırmayacağım, tatlım. Bu adil olmaz,

ve ikimiz de biliyoruz ki, anne babanız torunlarını yılda sadece birkaç kez görebilmek onları çok üzecektir."

O haklı ve ailemi görebileceğim, çocuklarımızın anne babamın ve kardeşlerimin yanında büyüyeceği ve benim çok sevdiğim kumsalda koşup oynayacağı düşüncesi beni daha da ağlatmaya yetiyor.

"Evet," diye fısıldıyorum, neredeyse boğulacak gibi.

Gülüyor, bana parlak gülümsemesini gösteriyor ve sonra diyor ki, "Henüz sana sormadım, bebeğim, ama bu baskıyı ortadan kaldırıyor."

Yarı gülme, yarı hıçkırık bir ses çıkarırım ve bana sormasını beklerim.

"Talia, seni hayatımdan daha çok seviyorum ve tek istediğim seninle birlikte bir aile kurmak. Seninle her şeyi istiyorum, bebeğim. Benimle evlenir misin?"

"Evet," diyorum tekrar, o güzel yüzüğü parmağıma takarken elim titriyor. Mükemmel uyuyor, her hareketimde elmas parlıyor ve Max ayağa kalktığında, kollarıma sarılıp nişanlımı öpüyorum. O da başımın arkasını avuçlayıp, dilimi onun diline dokundurduğumda ağzıma inleyerek, ben de inleyerek öpücüğü derinleştiriyorum.

"Sana ihtiyacım var," diyorum öpüşmelerin arasında, ellerimi onun kapüşonunun altına kaydırıp tırnaklarımı sırtında gezdiriyorum. Öpüşmemizi kesip bana bakmadan önce gülümsediğini hissediyorum.

"Küçük elmas almadığım için gerçekten çok mutluyum," diye alay ediyor.

"Yine de onu severdim ve yine de evet derdim," diyorum, parmaklarımı kalçalarına kaydırarak çok sevdiğim kaslarını hissediyorum. "Ve yine de seni çıplak bırakmaya çalışırdım."

Gülüyor ve beni kaldırıyor, sağ elini kullanmamaya dikkat ediyor. Beni içeri taşımadan önce Wallace'a dönüp, "Kapıyı açık bırakacağım, isterse içeri girebilir, yatak ve su kabını hazırladım bile. Çiğnemesi için bir kemik de var. İyi olacak, değil mi?" diyerek dünyanın en harika erkeği olduğunu kanıtlıyor.

Yüzünü avuçlarım ve onu öperim. "O iyi olacak."

"İyi, çünkü şu anda nişanlımın içinde olmaya gerçekten ihtiyacım var."

Beni odamıza taşıırken, bu adamın her santimini yutmak istercesine boynunu öpüp emiyorum. Beni yatağın kenarına oturduğunda, artık düşünemiyorum bile. Tek yapabildiğim, vahşi bir kadın gibi giysilerini yırtmak, kendimi zar zor kontrol altında tutarak elini yavaşça okşamak ve sonra çılgınca bir istekle kapüşonlu sweatshirt'ünü çekip çıkarmak.

Pantolonunun fermuarını açıp, asla doyamayacağım sert penisini kavramak için elimi içeri soktuğumda, seksi, derin bir kahkaha atıyor ve "Sana daha sık mücevher almalıyım. Seni vahşi yapıyor, tatlım" diyor.

"Mücevherler değil," diyorum, kot pantolonunu kalçalarından aşağı çekip kaslı kışından çıkarıyorum. "Sen sensin. Hayatımın geri kalanını seninle geçireceğimi bilmek."

Sözlerim üzerine yüzü yumuşar, ama eğilip onu tekrar elimle tuttuğumda, gözleri açgözlülükle kararır. İnler ve kalçalarını sallayarak elime doğru itekler, bana içimdeyken bunu yaptığı tüm anları ve her seferinde ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlatır. Karın kasları hareketleriyle gerilir ve elime doğru iteklemeye devam ederken çizdiği çarpıcı, erotik tablodan gözlerimi alamam.

Dayanamayıp eğildim ve o kalçalarını tekrar salladığında penisinin başını emmeye başladım. Derin, erkeksi inlemesi beni daha da teşvik etti ve elim kalın penisini okşamaya devam ederken onu daha sert emdim. Ön sıvısının tadı ağzımı doldurdu, iştahımı kabarttı ve daha fazlasını istememe neden oldu. Onun etrafında inleyerek, dilimi onun yarıklarına sokuyorum, o parmaklarını saçlarıma geçirip adımı inlerken, dilimi ona taparcasına yalıyorum.

"Küçük nişanım benim sikime çok aç," diye homurdanır. Bariz gerçeği inkar etme zahmetine girmeden, onu bir kez daha emerim.

"Çıplak kal, tatlım, sonra da ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmeni istiyorum."

Rekor sürede kıyafetlerimi çıkarıp yatağa çıkıyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerinde kenara sürünüyorum. Max yavaşça kendini okşarken beni izliyor ve tekrar önüne geldiğimde kalın başını dudaklarıma yönlendiriyor.

"Em, tatlım," diye emrediyor ve ben de seve seve ağzımı onun için açıyorum. "Siktir, ellerin ve dizlerin üzerinde bana karşı harika görünüyorsun." Sesi, zar zor kontrol ettiği arzuyla doludur ve ben bunu duymayı seviyorum. Onun üzerinde yarattığım etkiyi görmeyi seviyorum ve dokunuşumla onun kendini kaybetmesini izlemeyi seviyorum.

İnliyor ve saçımı daha sıkı kavlıyor. "Sikimden spermi emmeni izlemeyi seviyorum tatlım, ama bu gece hepsi senin amın için."

Son bir kez daha itti, takdirle inledi ve sonra dudaklarımin arasından çıktı. Başparmağını yanağımda gezdirip, "Olduğun yerde kal ama benim için arkamı dön" dedi.

Bunun beni ne kadar açıkta bırakacağını bildiğim için bir saniye tereddüt ettim, ama heyecan utangaçlığımı bastırdı ve hızla yarım daire çizerek

döndüm, böylece kığım tam onun önünde olacak şekilde diğer tarafa döndüm. Parmakları yanağımı hafifçe okşadı, bu da tüm vücudumda tüylerimi diken diken etti.

"Çok güzel," diye mırıldanır, o kadar yakındır ki nefesinin sıcaklığını tenimde hissedebiliyorum. "Göğsünü yatağa koy, bebeğim. Kığın havaya kaldır."

"Ama," diye başlıyorum, ama o yanağımı beni inletecek kadar sert bir ısırik attığında sözlerim kesiliyor.

"Göğsünü yatağa koy," diyor tekrar. "Kığın havaya kaldır." Dudakları ısırik izine bastırıyor, öperek acıyı dindirirken mırıldanıyor, "Her santimsen benim, *svetik moy*, ve mükemmel, güzel ve sikilebilir bulmadığım tek bir santim bile yok."

Yüzümü yatağa dayadığımda boynumdan yukarı doğru yayılan kızarıklığın sıcaklığını hissedebiliyorum. Max'in benim her yerimi gördüğünü biliyorum, ama bu farklı. Bu, *kığımın yüzüne dayandığı* türden bir teşhir ve bunu saklayamıyorum. Hiçbir şeyi ayarlayıp kısmen kapatamıyorum. Sadece eğilmiş ve bacaklarımı açmış durumdayım.

Ancak bu açıkça yeterli değil, çünkü "Dizlerini daha fazla aç, bebeğim" diyor. "Ciddi misin?" diye mırıldanıyorum, ama bacaklarımı biraz daha açıyorum, şüphesiz

ona az önce gördüğünden daha iyi bir manzara sunuyorum, ki bu da bir şey ifade ediyor.

"Tanrım," diye inliyor, "Bununla ilgili besteleyeceğim şarkıyı şimdiden duyabiliyorum. Benim tatlı küçük ilham perim, bana her zaman böyle güzel müzikler sunuyor."

Onun sözlerine ve parmaklarını iç uyluklarımdan yukarı doğru kaydırmasına inleyerek tepki veriyorum.

"Çok ıslak," diye mırıldanır. "Nişanlım çok aç bir şey."

Sesi hayranlık ve arzusun karışımıydı ve sözleri beni mahvetmekle tehdit ediyordu. Parmağını yarık boyunca sürüklediğinde, uyluklarım titriyor ve nefesim düzensizleşiyordu. Parmağıyla beni tahrik ederken, belimin alt kısmını öperken ağzının ıslak sıcaklığını hissediyorum. Tamamen içine girmeden dudaklarımı ayırmak için yeterince daldırıyor ve ağzı aşağıya doğru kayarken, utanacak kadar kendimden geçmiş durumdayım. Nefesinin sıcaklığı tenime çarpıyor, her öpücük onu dudaklarının asla dokunmayacağını düşündüğüm bir yere yaklaştırıyor.

Vücudum gerginleştğinde, bana bir öpücük daha veriyor ve ıslak parmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor, erotik dokunuşuyla vücudum anında yumuşuyor.

"Benden saklanma," diye fısıldadı cildime. "Senin her parçan benim, *svetik moy*." Yumuşak bir kahkaha attı ve ekledi, "Her zaman saklayacağını düşündüğün parçaların bile. Senin her şeyini istiyorum, içini ve dışını."

O başını eğip dilini yarıklarımın üzerinde gezdirerek, kendi yarattığı tahrik duygusunu tadarken, ben de hafif bir inilti çıkarırım. Kalçalarım sallanır, bu da beni daha da kıvrılmaya ve kendimi daha fazla açığa çıkarmaya iter. Ağzını bana sıkıca yapıştırmışken, derin inlemesi içimi titretir ve ben utanç verici derecede yüksek bir inilti çıkarınca, o gülerek beni öpücüklerle yağmurlar ve yavaşça yukarı doğru ilerler. Nereye gittiğini bildiğim ve bunun hakkında ne hissettiğimden emin olmadığım için battaniyeyi yumrukladım. Bir parçam hala utanç içindeydi, ama daha büyük bir parçam azgın ve meraklıydı.

"Çok iyi gidiyorsun," diye mırıldanıyor, amımla kığım arasındaki boşluğu öperken, o kadar hassas olduğunu bilmediğim o deri şeridini. O bana yavaşça yalarken, daha önce dokunulmamış o kısmı kendine ait olarak işaretleyip sahiplenirken, ben onun adını fısıldıyorum. Bir iniltiyle, sırtımdaki deliğe yaklaşıyor.

"Bu kısmını benim yapacağım, tatlım. Artık utanmayana kadar bu sıkı deliği öpecek, yalayacak ve emeceğim. Sen bunu arzulayana kadar yapmaya devam edeceğim." Dili biraz daha yukarı kayıyor. "Bir dahaki sefere bu mükemmel kıcı görmek istediğimde, eğilip bacaklarını açmanı ve ağzımı arzulamanı istiyorum."

Nefesinin sıcaklığı, her zaman yasak olduğunu düşündüğüm tek noktaya çarptı.

"Ve sonra bir gün, bana yalvaracağın şey benim sikim olacak."

Bu düşünceyle gerilmeden önce, dilini kık deliğimin üzerinde gezdirir ve bu yabancı his beni şaşkınlıkla onun adını haykırmaya iter.

"Ne oldu tatlım?" diye sordu ve beni tekrar yavaşça yaladı. "Hoşuna gitmedi mi?"

Dili sıkı kas halkasını daireler çizerek yalıyor ve utancımı bir kenara ittiğimde, geriye sadece zevk kalıyor. Vücudumun bu kısmında bu kadar çok sinir ucu olduğunu bilmiyordum, ama onun kararlı dili her birini ateşliyor ve ben inleyince, o yumuşak bir kahkaha atıyor ve az önce yaladığı yere bir öpücük konduruyor.

"Hoşuna gittiğine sevindim, bebeğim," diye fısıldadı, sonra bir kez daha yaladı. "Çünkü kıcını yalamayı asla bırakmak istemiyorum."

Sözleri beni utandırıyor, ama ağzı beni daha fazlası için geriye doğru sallıyor. Yorganı sıkıca tutmaktan yumruklarım ağrıyor, ama çok gerginim ve sıkı tutuşumu bırakamıyorum. İçimde bir zevk dalgası çınlıyor ve vücudum onu barındıramayacak kadar küçük geliyor. Ona sürtünmeye çalıştığımda inliyor, yalıyor ve emiyor, eli yanağımı kavrarken beni daha da genişletiyor.

Vücudumdan çıkan sesleri zar zor tanıyorum. Kelimelerle ifade edemiyorum, sadece onun altında kıvranan, tutarsız bir karmaşa. Amım ağrıyor, havayı sıkıştırıyor, doldurulmak için çaresizce bekliyor ve o beni daha sert emdiğinde, onun adını inliyorum, umarım bunu çaresiz bir yalvarış olarak duyabilir.

Bana merhamet göstererek, beni ters çevirir ve başımın yanına ön kolunu dayayarak, gözlerimi geriye devirecek kadar sert bir hamle ile içime girer.

"Siktir," diye homurdanıyor, yatağı sallayacak kadar güçlü bir şekilde içime giriyor. İtmeleri ne kadar acımasız olsa da, yüzümü avuçlayıp boynumu öpüyor, beni ne kadar sevdiğini fısıldıyor. Parmağını dudaklarımın arasına kaydırıp emmemi söylediğinde, tereddüt etmeden yapıyorum, onu aynı anda ağzımda ve amımda hissetmenin zevkini çıkarıyorum. Parmağını çıkardığında ve kalçalarını yavaşlattığında protesto etmek için inlerim. Beni acı verecek kadar doldurur, her vuruş neredeyse dayanamayacağım kadar fazladır ve bu his, hafif bir tehlike unsuru, vücudumun onu kaldıramaması, beni çılgına çevirir.

O duyguya o kadar kapılmışım ki, elini kıçıma kaydırıp, az önce ağzıyla iyice sahiplendiği deliğe ıslak parmağını bastırıncaya kadar fark etmiyorum.

"Böyle boşalmanı istiyorum," diyor ve parmağının ucunu içeri sokacak kadar gevşediğini hissedene kadar sıkı kas halkasına sıkıca bastırıyor. "Lanet olsun, bebeğim, sadece bundan, sadece sıkı küçük kıçının benim için açıldığını hissetmekten bile çok kolay boşalabilirim."

O parmağını daha da içeri sokarken, kalçalarını sallayarak sikini daha da derine batırırken, ben inleyerek onu dolduruyorum.

"Çok mükemmel," diye mırıldanıyor, dudaklarımdan öperek. "Kızım parçalanmak üzere mi?"

"Evet," diye inlerim, orgazmın yaklaştığını hissederek, serbest bırakılmak için yalvarırım.

"Aman Tanrım, bu kadar çok istiyorum," diye inlerim. "Bu kadar çok istiyorum ki, sıkıca kavrayışını hissetmeme izin ver."

Parmağı ve penisi içimdeyken, kendimi bıraktım ve orgazm patlayıcı bir hızla içime girdi, destek için ona sarıldım. Adımı homurdandı, içime daha derine girdi ve nefesimi kesip aldı. Kollarımı ve bacaklarımı ona doladım, yüzümü boynuna gömdüm ve tamamen dağıldım. Gözlerimden yaşlar dökülür, ecstasy beni aşar. İçimde nabız gibi atar, vahşi bir iniltiyle tohumunu döker, sonra vücudu hareketsiz kalır ve tek ses kulaklarımda çınlayan kan ve çılgın nefeslerimizdir.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldıyor, boynum ve çenem boyunca öpücükler bırakarak. "Senin karım olacağına inanamıyorum. Yarın evlenip bunu resmileştirmek ister misin?"

Yorgunluktan gelen yumuşak bir kahkaha atıyorum, ama o parmağını kıcımdan çıkardığında ve beni daha iyi görebilmek için dirseklerinin üzerine kalkınca bu kahkaha iniltiye dönüşüyor. Gözyaşlarımı görüyor ve dilini ve dudaklarını kullanarak onları siliyor, benim her parçamı istiyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona, "ama yarın biraz aceleci olabilir. İkimizin ailelerinin de orada olmasını istiyorum ve Allie, nedimem olmazsa bir daha benimle konuşmayacak. Küçükken küçük parmak sözü vermiştik."

"Peki, küçük parmak sözünden kesinlikle dönemezsin," diyor Max gülümseyerek. "Kiminle evlenmeyi hayal ediyordun?"

"Özellikle kimseyi, ama yıllar geçtikçe bunun asla gerçekleşmeyeceğine kendini ikna etti. Ama gerçekleşecek," diyorum. "O harika ve güzel bir kız, onun dikkatini çeken erkek buna layık olsa iyi olur, yoksa onun canına okurum."

Max gülerek başını sallar. "Hayatta olmaz, bebeğim. Onu senin için pataklarım, ama senin sevimli popon şiddete yaklaşmayacak bile. Tehlikede olduğun günler sona erdi." Çok yavaşça içimden çıkar ve bu his bana kısa süreli bir zevk verse de, ben yüzümü buruştururum. "Ayrıca, *svetik moy*, bizim bebeğimizi taşıyor olabileceğini unutma." Bu düşünceyle daha da geniş bir gülümsemeyle eğilip karnımı öper. "Hayır, bence şu andan itibaren senin küçük popon beladan uzak duracak. Tekrar incinmeni düşünmeye dayanamıyorum."

O karnımı öperken ben parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve bebeğimizin nasıl görüneceğini hayal ediyorum. Ama hamile olduğumdan emin değilim. O bodrumda kalmak adet döngümü altüst etti. Orada kaldığım süre boyunca adet görmedim, muhtemelen stres ve kilo kaybından dolayı

ve hala geri gelmedi. Tony bunun normal olduğunu ve endişelenmememi söyledi, ama şimdi dokuz ay daha gelmeyecek mi diye merak etmeden duramıyorum. Ne zaman yumurtlayacağımı bilmiyorum, ama Max'in beni hamile bırakmış olması ihtimal dışı değil. Adam doyumsuz ve güçlü ağrı kesicileri bıraktığından beri ikimiz de kendimizi tutmuyoruz.

"Hamile miyim bilmiyorum," diyorum ona, "ama ne zaman çocuk sahibi olursak, umarım senin gibi olurlar."

Bana göz kırpar ve göbeğimi öper. "Ben de senin gibi olmalarını umarım."

"Belki bir uzlaşma olabilir," diyorum. "Piyano çalmayı seven küçük bir kız."

Yemin ederim, kafasına koyduğum bu görüntü karşısında yüzü yumuşadı.

"Piyano çalmayı seven

Piyano çalmayı seven, *koyu gözlü* bir kız çocuğu," diye düzeltir.

"Ve köpekleri ve plajı seven gri gözlü bir erkek çocuk," diyorum, bunun Wallace'ı ne kadar mutlu edeceğini şimdiden hayal ederek.

Max gülümser ve tekrar karnımı öper, sonra kalkar. "Elimden geleni yapacağım, bebeğim. Ama tam olarak bu kombinasyonu elde etmek için ikiden fazla çocuğumuz olması gerekebilir."

Büyük bir aile fikrini çok seviyorum, bu yüzden sadece gülümserim, onu kendime yaklaştırmam ve "Bana uyar" derim.

Wallace bizi aramaya gelene kadar yatakta kalıyoruz, sonra akşam yemeği için pizza sipariş ediyoruz ve her şey mükemmel. Dünyanın en mutlu border collie'siyle top oynuyoruz ve sonunda yeni yatağına kıvrıldığında, Max beni bizim yatağıma götürüyor ve gece boyunca her santimimi taparcasına seviyor, ta ki ben yorgunluktan bayılana kadar. Hayatımın geri kalanı böyle olacaksa, onunla evlenip bu hayata başlamak için sabırsızlanıyorum.

Ertesi sabah, parmak egzersizlerini bitirdikten sonra kahve içip ailemi bekliyoruz. Bugün ayrılıyorlar ve Max ile ne kadar mutlu olsam da, ayrılacaklarını bilmek göğsümde hala bir acı olduğunu inkar edemem.

"İyi misin?" diye soruyor ve elimi sıkıyor.

Ona gülümserim ve başımı sallarım. "İyiyim. Onları sürekli arayacağım, görüntülü görüşme yapacağım, mesaj atacağım, fotoğraf göndereceğim, hepsini yapacağım. Her şey yoluna girecek."

Bana pek inanmamış gibi bakıyor. Yüzümü avuçlayıp bana bir öpücük veriyor ve "Seni mutlu etmek için her şeyi yaparım, *svetik moy*" diyor. Gözleri bugün griden çok mavi görünüyor ve başımı çevirip

ve avucunu öptüğümde, gülümsüyor ve başparmağıyla yanağımı okşuyor. "Burada benimle mutlu olacak mısın, yoksa bir parçan hep üzgün mü kalacak?"

Ona bakarak, güzel nişanlığımın görüntüsünü içime çekiyorum ve ona gerçeği söylüyorum. "Ailemi her zaman özleyeceğim. Onları çok seviyorum, ama seninle birlikte olduğum için asla üzülmeyeceğim, Max. Seni seviyorum ve seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum." Yüzündeki rahatlamayı görünce gülümsüyorum. "Yılın yarısını Oregon'da yaşamayı kabul ettiğin için teşekkür ederim, ama şunu bilmeni isterim ki, bu olmasa bile seninle evlenirdim ve seni benim olarak görebildiğim için yine de dünyadaki en mutlu kadın olurum."

Beni öper ve beni sevdiğini fısıldar, ve onun telefonundaki güvenlik alarmı çalarak ailemin geldiğini haber vermeden önce, daha önce hiç bu kadar mutlu olmadığımı düşünmek için yeterli zamanım olur.

"Tamam, bebeğim, hazır mısın?"

"Hazırım," diyorum ona, o da elimi tutup beni dışarı çıkarıyor.

Max'e yalan söylemedim. Onu seçtiğim için pişman değilim ve asla pişman olmayacağım, ama bu, ailemin SUV'lerden indiğini gördüğümde kalbimin biraz kırılmadığı anlamına gelmez. Babamın gözlerine baktığımda, gözlerim yaşlarla dolar. O bunu görür ve hızla yanıma gelir, beni kucaklar ve başımın üstüne öper.

"Bu kalıcı bir şey değil," diye hatırlatır bana. "Yılın yarısında seninle birlikteyiz, diğer altı ayda da seni ziyaret edeceğiz. Bu geçici bir ayrılık ve telefon, mesaj ve fotoğraf bekliyorum," der.

"Yapacağım. Söz veriyorum," diyorum ona.

Max anneme sarılmak ve veda etmek için giderken, babam bana bakar. Biraz mahremiyetimiz olsun diye yeterince uzaktayız, bu yüzden kimse onun "Bundan emin misin tatlım? Seni koruduğunu biliyorum ve bunun için ona her zaman minnettar olacağım, ama ona borçlu olduğunu düşündüğün için ya da yanlış bir suçluluk duygusuyla onunla evlenmeni istemiyorum" dediğini duyamaz.

Yumuşak bir kahkaha atıp başımı sallıyorum, sorup emin olmak için bu kadar önem verdiği için onu seviyorum, ama aynı zamanda bu korkuyu bırakabileceğini de biliyorum. "Onu seviyorum baba ve onunla evlenmek istiyorum, mecbur olduğum için değil, istediğim için."

O başını sallar ve hafifçe omuz silker. "Sormak zorundaydım." "Biliyorum ve bunun için seni seviyorum," derim.

O iç geçirir ve elimi sıkar, taktığım büyük elmasa kaşlarını kaldırır. "En azından yüzük konusunda cimri davranmamış."

Gülüyorum ve her baktığımda beni gülümseten elmasa bakıyorum. "Hayır, değildi," diye katılıyorum.

"Wallace onu seviyor mu?"

"Çok iyi anlaşıyorlar," diyorum. "Max ona top atmaktan hiç bıkmıyor, bu yüzden Wallace çok mutlu."

"Bu iyi," diyor babam. Bir saniye sessiz kalıyor, sonra sanki bunun gerçekten olduğuna inanamıyormuş gibi başını sallıyor. "Sen yokken çok korktum, seni kaybedeceğimden çok korktum, ve şimdi seni başka bir şekilde kaybediyorum. Sen yokken ev çok farklı olacak."

Büyük, güçlü, dövmeli babam hiç bu kadar duygusal görünmemişti ve ona sıkıca sarılırken benim de gözlerim doldu. "Beni kaybetmiyorsun baba. Beni asla kaybetmeyeceksin. İstedğin zaman konuşabiliriz ve seni o kadar sık ziyaret edeceğim ki, hiç gitmemişim gibi olacak."

"Öyle olsa iyi olur," diyor ve beni sıkıca sarıyor. "Seni seviyorum, tatlım." "Ben de seni seviyorum, baba."

Onu bırakmadan, annemin kollarının bizi sardığını hissediyorum. "Seni çok özleyeceğim," diyor titrek bir sesle, gözyaşlarını tutmaya çalışarak.

"Ben de seni özleyeceğim anne," diyorum, kendi gözyaşlarımın akmaya başladığını hissederek. Anne babamı sıkıca sarıp, iki kardeşim de gelip bize katılana kadar bebek gibi ağlıyorum. Sırtımda bir el hissediyorum ve hemen Bran olduğunu anlıyorum. Yüzümü göremediği için hala ağlayıp ağlamadığımı hissetmeye çalışıyor ve vücudumun titrediğini hissedince, beni teselli etmek için sırtımı nazikçe okşuyor.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, "*Ağlama. Yakında görüşeceğiz. Bana hala sürekli mesaj atacaksın, değil mi?*" diye işaret diliyle söylüyor.

Elbette, diye işaret diliyle cevap veriyorum. Seni çok özleyeceğim.

Ben de seni özleyeceğim, diye işaret diliyle cevap veriyor ve bana sarılıyor.

Dima kollarını bana doladığında, ben hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. "Ağlama, küçük kardeşim. Herkesin nasıl olduğunu görebilmen için sana sürekli fotoğraflar göndereceğim ve eminim Allie de her gün telefonunu mesajlarla bombardımana tutacaktır."

"Ona iyi bakacağına söz ver," diyorum, ağabeyime bakarken yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum.

O yumuşak bir kakhaha atar. "Deneyeceğim, ama Allie'nin ne kadar vahşi olabileceğini biliyorsun."

Gölümser ve koluna hafifçe vururum. "Eğer onu evcilleştirebilecek biri varsa, o da sensin."

O gülerek burnunu çeker ve sanki beş yaşında bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırır. "Elimden geleni yapacağım," der ve onun muhtemelen yapacağı otoriter tavırlarından nefret etse bile, benim için ona göz kulak olacağını bilirim.

"Biz de sarılmak istiyoruz," diye bağırıyor Valeri amcam, ailenin geri kalanının beklediği yerden. Max kuzenlerimle konuşuyor ve Wallace çok mutlu çünkü Volodya amcam ona top atıyor.

Gölümserim ve yanlarına giderim, amcalarımı ve kuzenlerimi tekrar ağlayana kadar kucaklarım. Misha, Yuri ve Aleks hepimiz iletişimde kalacağımıza söz veririz.

Ağlamayı durduramayınca Misha bana bir kez daha sarılır ve "Merak etme Talia. Yakında tekrar görüşeceğiz. Yuri ve ben Sasha'ya gelip bizi ziyaret etmesi gerektiğini söyledik" der.

Yüzümü silerken kuzenime bakıp gülüyorum. "Tabii ki Max'in ailesindeki psikopat, ikinizin bağ kurduğu kişi."

Misha, milyonlarca kez gördüğüm o şeytani gülümsemeyle sırtıyor ve omuz silkiyor. "Çok ortak noktamız var. Ayrıca, yakında aile olacağız."

"Dünyanın üçünüzü bir arada kaldırabileceğinden pek emin değilim," diyorum.

Aleks gülerek dirseğiyle bana hafifçe vurur. "Dört. Onu da seviyorum."

Kuzenimin yanağındaki gamze onu aldatıcı bir şekilde tatlı gösteriyor, ama ben her zaman bunun altında bir karanlık olduğunu biliyordum. Babam da amcam Valeri hakkında hep aynı şeyi söylerdi. O da aynı gamzeye sahip ve bu yüzden insanlar onu tatlı kardeş olarak görürlerdi. Bence Yulia, gerçekte olduğu gibi görünen tek kişi. Gamzesi sizi inandırdığı kadar nazık ve tatlı biridir.

"Hepinizin iyi anlaşmasına sevindim," diyorum onlara, "çünkü ailelerimiz birbirlerini sık sık görecekler."

"Öyle olsa iyi olur," diyor Volodya amcam ve bana bir kez daha sarılıyor. "Seni özleyeceğiz, evlat."

Boğazıma yine o sinir bozucu yumru geliyor, ben de sadece başımı sallayıp ona daha sıkı sarılırım. Beni bıraktığında, arkamdan tanıdık bir çift güçlü kol beni sarar. Siyah el atelini görmeden bile kim olduğunu biliyorum. Onun dokunuşunu her yerde tanırım ve başımı kaldırdığımda, gülümser ve eğilip bana bir öpücük verir.

"İyi misin?" diye soruyor, sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltarak.

"İyiyim," diyorum, bunun doğru olduğunu bilerek. Aileme veda etmek acı verici, ama bunun geçici olduğunu biliyorum. "Sen yanımda olduğun sürece her şeyle başa çıkabilirim."

"Ben her zaman yanında olacağım, *svetik moy*." Tekrar beni öper ve sonra ayağa kalkar, ama kollarını bana dolayarak, ailemin gitmeye hazırlanmasını izlerken beni kucaklamaya devam eder.

Onlar gittikten sonra, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmeyi seçtiğim adama bakıyorum. Onun ve geleceğimiz hakkında içimde en ufak bir şüphe bile yok.

Onu seçiyorum ve hayatımın geri kalanında her gün onu seçmeye devam edeceğim.

Bölüm 20

Maxim

Bir Ay Sonra

"Aman Tanrım, çok yakışıklısın!"

Annemin sesini duyunca döndüm, onun gözyaşlarını tutmaya çalıştığını görünce hiç şaşırmadım. Bana sıkıca sarıldı ve heyecandan yerinde duramadığı için, yakama takılı gülü düzelttikten sonra smokin ceketimi düzeltti.

"Teşekkürler anne," diyorum, ona gülümseyerek. "Talia hazır mı?"

Gülümsemesi daha da genişledi. "Neredeyse. Ama herkes yerini alıyor, çok uzun sürmez."

Annem gibi göstermiyor olabilirim, ama ben de en az onun kadar gerginim. Talia benimle evlenmeyi kabul ettiğinden beri bu anı bekliyordum. İzin verseydi, onu o gün karım yapardım. O karanlık bodrumda, onunla hayatımın geri kalanını geçirmek istediğim kadın olduğunu anlamıştım ve oradan ayrıldıktan sonra bu his daha da güçlendi.

"İkiniz için çok mutluyum," diyor annem, gözlerini üzerimde gezdirip gördüklerinden memnun kaldığında ellerini çırpıyor.

Babam ve kardeşim içeri girdiğinde ikimiz de dönüp baktık, üçümüz de siyah smokin giymiştik. Annem hemen telefonuyla fotoğraf çekmeye başladı. Babamı ve kardeşimi kucakladım ve onlarla birkaç fotoğraf daha çektim, sonra da Niki ve benimle birkaç tane daha.

"Hazır mısın evlat?" diye sorar babam, bana kocaman bir gülümsemeyle. "Hazırdan da öteyim" derim ona.

Gülüyor ve anneme bakıyor. "Seninle evlendiğimde ben de aynen böyle hissetmişim, *sladkaya*."

Annem ağlamamaya çalışırken ona kocaman, titrek bir gülümseme atar. Babam annemin poposuna şaplak atar ve ona bir öpücük verir. "Hadi bebeğim. Gidip en büyük oğlumuzun düğününü izleyelim."

Gözleri yaşlı bir şekilde bana bir kez daha sarılır ve sonra babamın onu dışarı çıkarmasına izin verir. Niki, sağdıçım olduğu için benimle kalır. Talia ve benim çok fazla kuzenimiz olduğu için herkesi eşit olarak eşleştirmek imkansızdı, bu yüzden

sonunda ikimiz de yanımızda durması için üçer kişi seçtik. Niki benim sağdıçım, Luka ve Val ise damat sağdıçlarım. Allie baş nedimem, Yulia ve Sitka ise nedimelerim. Isabella çiçek kızımız ve Wallace onunla birlikte yürüyecek. Wallace'ın onun eşlikçisi olduğunu söylediğimizde çok heyecanlanmıştı. Gülerek onun tüylü kafasını öpmüş ve bunun dünyadaki en komik şey olduğunu düşünmüştü.

Bugünün fotoğraflarıyla evimizi doldurmak için sabırsızlanıyorum. Bu, en çok heyecanlandığım şeylerden biri ve bu iş için üç fotoğrafçı tuttum, çünkü her açıdan ve her anın fotoğraflanmasını istiyorum. Fazla mı? Belki, ama sonunda fotoğraflarımı alacağım ve benim için önemli olan tek şey bu.

Küçük kardeşime bakıyorum, evleneceğime ve onun birkaç ay sonra on sekiz yaşına gireceğine inanamıyorum. Sanki birkaç yıl önce küçük oyuncak dizüstü bilgisayarını sürükleyerek her yerde peşimden geliyordu.

"O bakış ne için?" diye soruyor.

Gülümserim ve "Sadece senin o oyuncak dizüstü bilgisayarını düşünüyordum" derim.

Hatırlıyor musun? Tanrım, onsuz hiçbir yere gitmezdin.

Niki gülüyor. "O şey harikaydı. Annem onu sakladı. Atmaya kıyamadığı diğer çocukluk eşyalarıyla birlikte duruyor. Muhtemelen oyuncak klavyenin yanında."

Takıntılı olduğum oyuncağın adını duyunca gülerim ve hala çalamadığım için kalbimde hissettiğim hafif acıyı görmezden gelirim. İşaret parmağım hala orta parmağıma bantlanmış durumda, ekstra destek sağlamak için. İyileşiyorum ama istediğimden çok daha uzun sürüyor ve sadece onaylanmış egzersizleri yapmam ve daha fazlasını yapmamam konusunda sıkı talimatlar aldım. Acıyı bastırıp istediğim her şeyi çalma isteği çok güçlü ve Talia olmasaydı, çoktan pes edip muhtemelen kendime kalıcı bir hasar vermiş olurum. Ama onun hemşirelik becerileri konusunda haklıyım. Çok otoriter ve hiçbir şeyden kaçmama izin vermiyor. Bunu görmekten çok hoşlanıyorum ve özellikle de benim küçük hemşirem, benim sikimle dikkatini dağıttığımda istekli bir köleye dönüştüğünde çok hoşuma gidiyor.

O mükemmel ve hala onun benim olduğuna inanamıyorum.

"Tamam," diyor Niki, telefonuna bakarak. "Sıra bizde." Beni kucaklayarak şaşırtıyor. "Senin adına mutluyum kardeşim. Talia harika birisi ve Oregon'a geldiğinde hepinizi ziyaret etmeyi dört gözle bekliyorum."

"Teşekkürler, Niki," diyorum, ona sarılmadan önce ceketimi düzeltiyorum.

Nerede evleneceğimize karar verememiştik, ama bir gün Talia'yı çiftlik evine götürdüğümde, o ve Wallace oraya aşık oldular. Tüm ailesi hafta sonu için buraya geldi ve ev her iki ailemizi de ağırlayacak kadar büyük, bu yüzden şu ana kadar her şey mükemmel gitti.

Niki ve ben evin arkasında Luka ve Val ile buluştuk ve kuzenlerim bana sarılırken yüzleri gülüyordu.

Val kolunu omuzlarıma doladı, ikimiz de bu günün geldiğine inanamıyorduk. Arka bahçenin çoğunu kaplayan beyaz çadıra bakarak, "Oradayken belli etmemeye çalıştım, ama gerçekten o bodrumda öleceğimizi düşündüm," dedi.

Gözlerine bakıyorum, birlikte yediğimiz dayakları, acının çok şiddetli olduğu için uyuyamadığımız geceleri ve zihnimizin derinliklerinde sürekli bizi kemiren korkuyu hatırlıyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. "Miguel tam bir pislikti."

Val sert bir kahkaha attı. "Öyleydi. Öldüğünü her hatırladığımda gülümsüyorum."

"Ben de."

"Seni orada bırakmak beni mahvetti, Max." Sözleri duygu dolu ve kendini kontrol etmek için bir an duruyor. Düğün çadırına ve ailemizle dolu sandalyelere bakıyor. "Her şeyin böyle sonuçlandığına gerçekten çok memnunum, çünkü başka bir sonucu kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Luka ikimizi kucaklarken ben de onun omzunu sıkıyorum. "İkinizi de seviyorum, ama durmanız lazım çünkü beni duygulandırılıyorsunuz ve başka bir Bratva'nın önünde ağlamayı reddediyorum."

Gülüyorum ve sırtını okşuyorum. "Tamam, ama seni uyarmalıyım, Talia koridorda yürürken onu gördüğümde muhtemelen bir bebek gibi ağlayacağım."

Val sırıtıyor. "Sorun değil. Düğün gününde ağlamak sayılmaz."

"Bunu unutma," diyor Luka Niki'ye, kardeşim gülüyor.

Saçlarını karıştırmak için elimi uzatmaya dayanamıyorum. "Bir gün sıra sana gelecek, küçük kardeşim." Gülerek ekliyorum, "Onu bulmak için kaçırılmayacağına söz ver."

"Hayır, kesinlikle bunu yapma," diyor Val.

Niki gülerek saçını düzeltir ve sonra dördümüz çadıra doğru yola çıkarız. Ben nikah memurunun yanına giderken, diğerleri giriş kapısında nedimelerle buluşurlar.

Geniş kalabalığı tararken ailelerimize gülümserim ve smokin gibi görünen küçük pijamalarıyla bebek Enzo'yu görünce gülerim. Nat bana kocaman bir gülümseme atarken Dominic sırtarak Isabella'yı kontrol etmek için arkasına bakar. Roma beni görünce çığlık atar, Lara onun yanağına öpücük kondurur ve bana el sallar. Sveta elbisesinden çıkacakmış gibi görünüyor, ama Vitya'nın ona gizlice bir kutu hayvan şekilli kraker uzattığını görünce gülümsüyor.

Talia'nın ailesine gülümsüyorum, annesi gülümsemeyle karşılık veriyor, kardeşleri ise bana başlarını sallıyor. Elim tüm işaretleri öğrenecek kadar iyi olmasa da, her gün Talia ile çalışmaya devam ediyorum ve Bran "*İyi misin?*" diye işaret ettiğinde, "*Gergin ama mutluyum*" diye cevap verecek kadar biliyorum. O sırtıyor ve bana hızlıca başparmağını kaldırıyor.

Ilya'nın eşi Lily öne gelir. Bana kocaman bir gülümsemeyle yanıma gelir ve Bran'ın törenin anlamını anlayabilmesi için yolunu kapatmayacak ama onu net bir şekilde görebileceği bir yere geçer. Talia'nın ailesi ve arkadaşları beni sıcak bir şekilde karşıladı ve ben de onları daha yakından tanımayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Aileme dönüp onlara bir kez daha gülümserim, ama müzik başladığında tüm dikkatim çadırın arkasına yönelir. Talia ortada yok, ama orada olduğunu biliyorum, sadece görünmüyor, ve bu beklenti beni öldürüyor. Sitka'nın Luka ile birlikte yürüdüğünü izlerim. Lara'nın yanından geçerken ona göz kırptığını görürüm, sonra Yulia ve Val gelir, ardından Allie ve Niki.

Herkes yerini aldığında, kendimi zar zor sakın tutabiliyorum, ama Isabella, tamamen aşık olduğum border collie köpeği yanında, güzel pembe elbisesiyle koridorda yürümeye başladığında, bir an için dikkatim dağılıyor. Beyaz halıya gül yaprakları serpiyor, ara sıra durup Wallace'ı okşuyor ve ona iyi bir çocuk olduğunu söylüyor.

Sonuna geldiğinde, bana sarılmak için koşar ve sonra babasının kucağına tırmanırken, Wallace benim ailemin yanına oturur.

Sonra müzik değişir ve sonunda güzel gelinim görünür. Beyaz gelinliği ona tam oturur ve o kadar güzel görünür ki nefes almayı hatırlamam gerekir. Birkaç hafta önce hamile olduğunu öğrendik ve henüz kimseye söylemedik, ama hamile, yakında karım olacak kadının bana doğru yürüdüğünü bilmek boğazımda bir yumru oluşturur.

Elini babasının koluna tutarken yüzünde bir gülümseme belirir. Tam karşımda durana kadar gözleri benimkilere kilitli kalır ve babası onun elini tutup benimkine koyar.

"Kızımı sana emanet ediyorum, Max," diye fısıldar ve sesindeki duyguyu duyabiliyorum. O da benim kadar duygulanmıştır.

"Ve sana asla pişman olman için bir neden vermeyeceğim," diye fısıldıyorum.

Bana hızlıca sarılır ve "Aileye hoş geldin, damadım" der.

Ben de ona sarılırım ve Talia'nın elini benimkine koyduğunda sıkıca tutarım. Bana bakar, tam bir kraliyet mensubu gibi görünür ve ben dizlerimin üzerine çöküp ona eğilmem gerektiğini hissedirim.

"Çok güzelsin, *svetik moy*," diyorum ona, herkesi ve her şeyi görmezden gelerek. Tören görevlisi konuşmaya başlıyor, ama ben sadece onu görüyorum ve tek duyduğum, elimi sıkarken ve "Evet" demek için sabırsızlanıyormuş gibi bana bakarken fısıldadığı "*Seni seviyorum*" sözleri.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum ve sonunda yeminimi okuduğumda, her kelimesini içtenlikle söylüyorum. Onu hayatımın sonuna kadar seveceğim, değer vereceğim ve ona tamamen sadık kalacağım. Onun için her şeyi yapacağım. Her zaman. Ne olursa olsun.

O yeminlerini okurken ben aptal gibi gülümsediğimi düşünüyorum ve sağ elim yaralandığı için çok minnettarım. Sol elim yaralanmış olsaydı, alyansımı takamazdım ve bu beni öldürürdü.

Karı koca ilan edilir edilmez, yüzünü avuçlarım ve eğilirim. "Seni seviyorum, *svetik moy*," derim ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirip karımı ilk kez öperim. Ailelerimiz alkışlar, o bana sarılır ve ben de yüzü güzel bir pembeye dönene kadar onu öperim.

Dudakları konuşmaya hazır hale gelir gelmez, "Seni seviyorum" diye fısıldadı. Ailelerimiz yine yüksek sesle alkışladığında, gülerek bana sessiz bir soru sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Gülümsedim ve herkese dönerek ona sarıldım.

"Haydi bebeğim," diyorum ona.

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatır ve sonra "Hamileyim!" der ve işaret dilinde de aynı şeyi söyler.

Ailelerimizin daha fazla bağırması mümkün değil sanıyordum, ama yanıldığımı kanıtladılar. Tezahüratlar çadırı dolduruyor, gece havasına yayılıyor ve muhtemelen kilometrelerce uzağa ulaşıyor. Hemen etrafımız sarılır, kucaklanır ve tebrik ediliriz. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Annelerimiz ağlıyor, babalarımız heyecanlı ve büyükbaba olmaktan gurur duyuyor, kuzenlerimiz ise bebeğimizin teyzesi ve amcası olacakları için çok heyecanlı.

Val bana sıkıca sarılıyor ve "Çocuklarımızın bizim gibi birlikte büyüyeceklerini biliyordum. Şimdi üç yeni bebek daha yolda" diyor.

"Beş demek istemedin mi?" diye sorar Sveta, kocaman karnını okşayarak.

Val gülüyor. "Onları saymıyorum, çünkü her an doğabilirler. Senin hamileliğin çok uzun sürmeyecek. Muhtemelen sadece yirmi dört saatin kaldı."

"Hala birkaç ayım var," der. "Öyle şeyler söyleme Val. Bu kadar şişman olmam benim suçum değil. İkisi var," diye hatırlatır.

Onun dehşete kapılmış bakışına gülüyor. Vitya onu öpüyor ve elini karnına koyuyor. "Harika bir iş çıkaracaksın," diyor ona. "Sen farkına bile varmadan doğmuş olacaklar."

Sveta, sanki aklını kaçırmış gibi ona bakar. "Sadece bir erkek böyle bir şey söyleyebilir. Eğer bir gün idrar deliğinden iki erik sıkmak zorunda kalırsan, sana da aynen bu sözleri söyleyeceğim."

Vitya bu düşünceye solgunlaşır ve bu düşünceye karşı hızlıca "*Tanrım*" diye fısıldarken, duyma mesafesindeki tüm erkeklerin testisleri bu acıyı düşünerek biraz geri çekilir.

"Onları *idrar deliğinden* sıkıştırmayacağını biliyorsun, değil mi?" diye sorar Luka gülerek.

Sveta gülmemeye çalışır ama başaramaz. "En yakın benzetme buydu. Bana gülmeyi kes. İki bebek doğurmak üzereyim. Alay edilmeyi değil, sempatiyi hak ediyorum."

"Bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin," der Val ikizine.

Yelena Sveta'ya gülümser ve "Kesinlikle. Harika bir iş çıkaracaksın ve sonra tüm bebeklerimiz bizim gibi birlikte büyüyecekler" der.

Karımı daha sıkı kucaklarım ve kuzenlerime, en iyi arkadaşlarıma, bu dünyada en çok sevdiğim insanlara bakarım ve bunu çocuklarımıza verebileceğim için çok heyecanlanırım. Hepsi birlikte koşup oynarken görmek için sabırsızlanıyorum.

Daha fazla insan bizi tebrik etmek için etrafımıza toplanırken, Wallace tüm bu ilgi ve ona tenis topu atacak bu kadar çok kolun heyecanı ile etrafta koşuşturuyor. Dario, Alessandro ve Tony Talia'ya sarılmak için geliyorlar ve Evgeny bana sarılırken, ceketini çıkardığını ve beyaz gömleğinin kollarını sıvadığını fark ediyorum. Ön koluna yeni yaptırdığı Grim Reaper dövmesi tam olarak görünüyor. Birkaç hafta önce on sekiz yaşına girerek resmi olarak Bratva'ya katıldı ve üniversitelere başvurduğu halde, Bratva ve ailesinin her zaman birinci sırada olacağını açıkça belirtti.

Karımı kendime yaklaştırarak, sonraki birkaç saati gülerek, dans ederek ve yemek yiyerek, ailelerimizle kutlama yaparak geçiriyoruz ve her şey mükemmel hissettiriyor, sanki hayatım beni hep bu ana, kollarımdaki bu muhteşem kadına götürmüş gibi. O kucağında otururken, sevdiğimiz herkes etrafımızda ve Wallace mutlu bir şekilde ayaklarımızın dibinde yatarken, ihtiyacım olan veya isteyebileceğim her şeye sahibim. Amaya Karteli bizi parçalamadı, Miguel ve onun lanet olası günlük dayakları bizi yok etmedi; tek yaptığı onu hayatıma sokmak ve beni daha güçlü hale getirmektir.

Onu kendime çekerek, yüzümü boynuna gömüyorum, karımın kokusunu içime çekiyorum ve elimle karnına dokunuyorum, karnının büyümesini sabırsızlıkla bekliyorum.

"Bu kadar mutlu olabileceğimi hiç bilmiyordum," diye kulağına fısıldadım.

"Uh-oh," diyor yumuşak bir kahkaha atarak. "Dikkatli olmazsan, çok neşeli, popüler müzikler bestelemeye başlayacaksın."

"Hiç şansın yok," diyorum, boynunu öperek. "Ama senin sayende, müziklerimde daha fazla güzellik ve daha az hüznün olacak." Yüzümü onun tenine yakın tutuyorum, her nefes alışımında ondan bir parça almak istiyorum. "Sana henüz şarkını çalamadığım için üzgünüm. Onu düğün hediyesi olarak vermek istedim."

Elini benimkinin üzerine koyar, hafifçe sıkar ve sonra parmağını bantlanmış parmak eklemlerimin üzerinde hafifçe gezdirir. "Dinlemek için sabırsızlanıyorum." Dönüp beni öper. "Seni seviyorum, Max. Bana bir şarkı yazdığına inanmıyorum ve her notasını seveceğimi biliyorum, ama tek ihtiyacım olan sensin."

Gülümserim ve ona karşılık öperim. "Benim tek ihtiyacım sensin."

* * *

Dört Ay Sonra

"Max," Talia, onu piyanoma bağıladığım yerden nefes nefese konuşuyor. Sırt üstü yatıyor, bacakları genişçe açılmış, amı tamamen açıkta ve tam önümde. Şişmiş ve Oregon'daki evimiz için bana sürpriz yaptığı güzel Fazioli piyanonun üzerine azgınlığını damlatıyor.

Onun inlemelerini görmezden gelip başka bir etüt çalışıyorum. Elim neredeyse tamamen iyileşti, ama hala biraz sertlik var, eskiden olmayan bir beceriksizlik var ve ben bundan kurtulmak için acımasızca uğraşıyorum. Önümde uzanan am, tüm bu çalışmanın ödülü.

Tanıdık notaları çalarken, gözlerimi şişmiş amına, sonra beni her zaman gülümseten küçük yuvarlak karnına ve son olarak hamilelikle şişmiş ve her zamankinden daha hassas hale gelen göğüslerine kaydırıyorum. Beklerken uylukları titriyor ve sabırsızca çıkardığı homurtu beni daha da gülümsetiyor.

Hiçbir notayı kaçırmadığımda, ona yaklaşıyorum ve o kalçalarını sallarken nefesimin sıcaklığı onun hassas cildine değiyor. Onun kokusu, sikimi kot pantolonuma bastırıyor, ön sıvı zaten başımı kaplıyor ve içimde yakında kontrol edemeyeceğim ham, vahşi bir ihtiyaç oluşuyor. Ama şimdilik, dilimi onun yarıklarına doğru kaydırıyorum, inleyerek tadını çıkarırken dudaklarımı klitorisine doluyorum ve emmeye başlıyorum.

"Tanrım," diye inliyor, ona verdiğim şeyi kabul etmekten başka bir şey yapamıyor. Bağlar cildine yumuşak bir şekilde baskı yapıyor. Acı çekmiyor, sadece hareket edemiyor ve tamamen benim merhametime kalmış durumda - tam da her zaman olması gerektiği gibi.

Kendime, otuz dakika daha boşalmasına izin vermeyeceğimi söyledim, ama tadı o kadar iyi ki durmam imkansız. Seksi inlemeleri odayı dolduruyor, dudakları benim adımı haykırıyor, durmamam için yalvarıyor ve iradem eriyor. Kalçalarını kavrayarak, onu daha da açıyorum, ondan daha fazlasını istiyorum ve ihtiyacım var. Dilimi derinlemesine batırmadan önce her santimini yalayıp emiyorum. Bana karşı direniyor, yüzümü binmek için deli gibi çaballıyor ve hayal kırıklığına uğramış inlemeleri, bağların işini yaptığını gösteriyor.

"Tanrım, tadı harika," diye homurdanıyorum, tüm vücudu titreyene ve tek söyleyebildiği kelime benim adım olana kadar tatlı amını yalıyorum. Tam istediğim yerde. Vazgeçmeden ama onu uçurumun kenarına itmek için dikkatli davranarak, kot pantolonumu çıkarıyorum, sikimi avuçlayıp inleyerek dışarı çıkarıyorum. Ayağa kalkmadan önce, şişmiş, ağrıyan klitorisini son bir kez yaladım ve sonra hamile karnını öptüm.

"Max," diye inliyor, koyu renkli gözleri yarı kapalı ve yüzünde güzel bir kızarıklık var.

"Hmm?" diye soruyorum, vücudunu öpüp emerek yukarı doğru ilerliyorum. Dilimi

"İyi misin, bebeğim?" "Hayır," diye sızlanıyor. "Ve bunu çok iyi biliyorsun."

"Hayır," diye sızlanıyor. "Ve bunu çok iyi biliyorsun."

Gülüyorum, onun hırçın tarafının ortaya çıkmasını seviyorum. "Öyle mi?" diye soruyorum, onu uzun ve sert bir şekilde emerek.

"Eğer hemen şimdi sikini içime sokmazsan, bir daha seninle asla konuşmayabilirim," diye bağırır bana.

Gölmek için göğsünü bırakırım. "Ah, tatlım, sanki beni hiç tanımiyormuşsun gibi." Kalçalarını tutarım ve sikimin başını onun ıslak amına bastırırım, ağrıyan amına baskı hissettiririm ama içeri girmeyi reddederim. Onu kızdırmaya devam ederim ve sorarım, "Bir daha benimle hiç konuşmayacak mısın?"

Onun hayal kırıklığına uğramış inlemeleri ve boğuk inlemeleri en tatlı müzik gibidir ve meme ucunu hafifçe ısırduğımda, dudaklarını ayırmak için kalçalarımı yeterince sallarken, sikimi daha da büyötmeme neden olan başka bir enfes çığlık atar.

"Belki de sadece mastürbasyon yapıp vücuduna boşalırım. Seni bir saat daha burada bağı bırakıp, pratik yaparken seni kızdırırım." Islak meme ucuna bu sözleri fısıldadım ve sonra onu bir kez daha ısırdım, bu da onun kayışlara karşı gerilmesine ve ham bir ihtiyaçla inlemesine neden oldu.

"Hayır, yine yapma," diye yalvarıyor, bana ona en son bunu yaptığım zamanı hatırlatıyor

Gölüyorum ve göğsünü öpüyorum. "Ama çok eğlenceliydi," diyorum ona. "Senin için," diye mırıldanıyor.

Ses tonunu görmezden gelip, "Ne kadar sert boşaldığını hatırlıyor musun?" diyorum.

"Piyanomu çok kirletmiştin." Ona biraz daha yaklaşıyorum. "Bunu tekrar yapmak istemediğinden emin misin?" "Hayır, lütfen," diye yalvarıyor. "Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var."

"Hayır, lütfen," diye yalvarır. "Buna ihtiyacım var. *Sana* ihtiyacım var."

Göğsünü öperek yukarı doğru ilerlerim, ağzım onun ağzının üzerinde durana kadar durmam, iki elim piyanonun üzerinde, hamile karnı karın kaslarına bastırıyor ve sıkı amcığı penisimin başını asla bırakmayacakmış gibi sıkıyor.

"Lütfen," diye yalvarır yine, ben yavaşça ağzının köşesini öperken, önce bir tarafını, sonra diğerini. Bana açılır, dilimi, dudaklarımı, tükürüğümü, benden alabileceğı her şeyi ister.

"Tanrım, seni böyle seviyorum - hamile karım, şehvetle yarı çıldırmış, benim onu daha iyi yapmam için çaresiz." Yumuşak inlemeleri, dudaklarıma değen sıcak nefesiyle karışarak son kalan irademi de yok ediyor ve içine girip, penisimi yavaşça santim santim ona verirken, daha yarıya bile gelmeden boşalıyor. Amcığı beni sıkıca kavırıyor, parçalanırken ve adımı haykırırken beni daha derine çekmek için deli gibi çabalıyor.

Derin bir iniltiyle, geri kalan kısmı da içeri soktum ve benim orgazmım hızla yükselirken onun orgazmını da yoğunlaştırdım. Göğüsleri ve karnı bana bastırıyor, ona her vuruşumda beni çıldırtıyordu.

"Max," diye sızlanıyor ve o daha sözlerini söylemeden ne istediğini biliyorum. Uzanıp, kollarını bağlayan kayışı çözüyorum ve serbest kaldığı anda kolları beni sarıyor, beni kendine çekiyor ve kalçalarımı hızlandıran şiddetle beni öpüyor. Her itışı o kadar derin ve sert ki, ikinci orgazmı başlarken tırnaklarını sırtıma geçiriyor.

Bu sefer, her yerde tanıyabileceğim ve birden fazla şarkıya ilham veren iniltiyi çıkardığında, ben de pes edip ona katılıyorum. Amcığı, zonklayan sikimi sıkıyor, ikimiz de birbirimizde kayboluyoruz. Onunla tanışana kadar, böyle bir zevkin varlığından haberdar değildim. Karım benim her şeyim, tüm dünyam, karanlıkta ışığım ve gelecekteki hayalim. O benim tek istediğim. O benim tek isteyeceğim.

İçinde kalıyorum, onu sarıp öpüyorum, ikimizin vücutları da sakinleşmeye başlıyor ve tekrar hareket edebileceğimi hissettiğimde, son kayışları dikkatlice çözüyorum ve onu kucağıma çekiyorum, böylece ikimiz de tekrar piyanoya dönük oluyoruz. Boynunu öpüyorum ve parmaklarımı tuşların üzerine koyuyorum.

"Sana bir sürprizim var," diyorum ve sonra bodrumda onun için bestelemeye başladığım şarkıyı çalmaya başlıyorum. Sağ elim istediğim gibi çalabilmemi engelliyor, ama bu benim içimdeki mükemmeliyetçilikten kaynaklanıyor ve bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıp, çaldığım her nota için tüm gücümü vermeye odaklanıyorum. Her nota, karıma duyduğum sevgiyi, onu koruyamadığımda hissettiğim dehşeti, ona aşık olduğum ve uyurken elini tuttuğum tatlı, yürek parçalayıcı anları yansıtıyor. Ona verebileceğim en değerli hediye olan bu şarkıya tüm gücümü koyuyorum.

Son notayı çaldığımda, ellerimi tuşların üzerinde dinlendiriyorum. Talia ellerini kaldırıp benim ellerimin üzerine koyuyor ve onun ağladığını fark etmem bir saniye sürüyor.

"Beğenmedin mi?" diye fısıldarım, kalbimde onu milyon parçaya ayırmak üzere olan bir acı hissederek.

"Ne?" diye fısıldıyor, bana dönerek. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmış, sesi titriyor ve piyanoya bağlanmış olmaktan dolayı hala dağınık durumda, ama bana göre hiç bu kadar güzel görünmemiştir.

"Bu, şimdiye kadar duyduğum en güzel şarkıydı," diyor, yanaklarından daha fazla gözyaşı akarken. "Hala senin yazdığına inanamıyorum."

"Senin için," diyorum. "Senin için yazdım. Bu senin. Sadece senin."

"Çok beğendim," diye fısıldıyor.

"Sevmeseydin kalbim kırılırdı," diye itiraf ediyorum yumuşak bir kahkaha atarak.

Yüzümü avuçlayıp beni öpebilecek kadar yakına çekmek için yeterince dönüyor. "Çok beğendim," diye tekrarlıyor. "Ve içimde büyüyen bebek dışında, bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

Onu öperim ve elimi karnına koyarım. "*Svetik moy*," diye fısıldarım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldayarak cevap veriyor.

Wallace'ın havlaması üzerine ikimiz de dönüp bakarız. Pencereleden muhteşem bir okyanus manzarası görünüyor ve Talia haklıydı, burası gördüğüm en güzel yer. Babası, arazilerine bu evi inşa ederek bize sürpriz yaptı. Plaja yeterince uzak, mahremiyetimizi koruyacak kadar uzak, ama dört tekerlekli motosiklete atlayıp herkesi ziyaret edebilecek kadar da yakın. Vasily'ye, ben altı aylık bir uzlaşma önermeden önce inşaat ekibinin işe alındığını hiç sorgulamadım. Kızının onun için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve bir erkeği bunun için suçlayamam. Küçük kızımız doğduğunda ben de aynı şekilde davranacağımdan eminim.

"Sveta bu sabah bana daha fazla fotoğraf gönderdi," diyor Talia, parmakları tembelce benimkilerin üzerinde geziyor. "Jake ve Seryozha çok tatlılar." Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Vitaly'nin onları kucağında tuttuğu bir fotoğraf var ve onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Tabii ki mutlu," diyorum gülerek. "Şekerle bozacağı iki torunu daha oldu. Onlar bir şeyleri tutabilir hale gelir gelmez ellerine dondurma külahı tutuşturacak."

Gülüyor ve onaylayarak başını sallıyor. "Onlarla birlikte olmayı özleyormusun?"

"Seni daha çok özlerdim," diyorum ona. Okyanusa ve güzel evimizin çevresine bakıyorum, sonra gözlerimi karıma çeviriyorum. "Seninle burada olmayı seviyorum, burada yaşadığımız hayatı seviyorum ve senin büyüdüğün yeri görmeyi seviyorum. Senin olmadığın hiçbir yerde olmak istemiyorum. Ailemi özleyorum, ama iletişimimizi koparamayız. Niki gelecek hafta Damien'le birlikte uçacak, sonra Lara doğum yapınca biz de oraya uçacağız ve yeni yeğenimizle tanışacağız. Ben iyiyim, bebeğim. Söz veriyorum."

Wallace'ın tekrar havlamasını duyunca başını sallayıp gülümsüyor. Bran onu daha önce yürüyüşe çıkarmıştı, şimdi sahilde ona top atıyor olmalı.

Onu kalkmasına izin vermeden önce, kollarımı ona doluyorum ve yanağına öpücük konduruyorum. Gerçek şu ki, buradaki hayatımı seviyorum ve memleketimi de seviyorum. Medvedev ailesi beni aralarına kabul etti ve Nikolai'nin göğsüme yaptığı yeni ayı dövmesi bunun kanıtı. Elimde eskisi kadar el becerisi olmayabilir, ama silah kullanacak kadar iyi çalışıyor ve son birkaç ayda onların adamlarının saygısını kazandım. Ailelerimiz iyi anlaşıyor ve bence bu ittifak zamanla daha da güçlenecek.

"Hadi bebeğim," diyorum ona, ayağa kalktığında sevimli poposunu okşayıp karnını öpüyorum. "Gidip Bran ve Wallace ile tanışalım. Öğrendiğim yeni işaretleri pratik yapmam lazım. Kardeşim ve Damien benden çok ilerideler. Onları yakalamam lazım."

Talia gülümser ve yüzümü avuçlar. "Seni seviyorum, Max Melnikov."

Ona gülümserim, ellerimi hamile karnına koyarım. "Seni seviyorum, Talia Melnikov."

Bana verdiği gülümseme tüm yüzünü aydınlatıyor ve ben sadece ona bakıp, nasıl bu kadar şanslı olabildiğimi anlayamıyorum. Onu asla hak etmiyorum, bunu en başından beri biliyorum ve yine de beni seçtiği için her gün minnettar olacağım.

Karnını öpüyorum ve sonra giyinmesine yardım ediyorum, sonra kendi kıyafetlerimi giyiyorum. Birlikte odadan çıkıp yavaşça merdivenlerden aşağı iniyoruz. Her odadan okyanus manzarası görünüyor ve kaç kez görsem de hiç bıkmıyorum. Taşındıktan sonra yaptığımız ilk şeylerden biri, seks yapılacaklar listemizden plajda seks yapmayı silmekti ve bu, hayal ettiğim kadar eğlenceliydi. Ve listeye sürekli yeni şeyler eklessek de, bunu sık sık tekrarlıyoruz.

"Bu hafta sonu herkesle birlikte tekneye çıkacağımızı unutma. Allie bana hatırlatma mesajı attı bile," diyor gülerek.

"Unutmam, bebeğim," diyorum ona.

"Ve *babushka'mın* yarın akşam onunla akşam yemeği yememizi istediğini de unutma."

Gülümser ve kafasına bir öpücük kondururum. "Orada olacağız. Bana *medovik* yapacağına söz verdi. O tatlıyı hayatta kaçırmam," derim, katmanlı ballı kek düşüncesiyle içimden bir inilti çıkar. "Tadı neredeyse senin amcığının kadar güzel."

"Lütfen bunu büyükanneme söyleme."

Gülerek başımı sallıyorum. "Asla, bebeğim. Söz veriyorum."

Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip, onu geniş güverteye ve ardından plaja giden küçük patıkaya doğru götürdüm. Dalgalar önümüzde kırılıyordu ve Talia, Wallace'ın Bran'ın attığı tenis topunu almak için suya atladığını görünce rüzgârla birlikte kahkahasını duyurdu.

Çıktığında, kürkünü silkeler ve bizi görünce deli gibi kuyruğunu sallar. Bran bunu fark eder ve başını çevirip bakar. Bizi görünce elini kaldırır, hızlıca merhaba işareti yapar ve ikimizin isim işaretlerini kullanır. Kız kardeşiyle evlendikten kısa bir süre sonra bana benimkini vermişti. Elini dışarı doğru hareket ettirip parmaklarını hızlıca sallamadan önce göğsüne yakın tuttuğu M harfi. Piyano çalma kısmı açıktı, ama Talia bana göğsüne koyduğu yumruğun gücü simgelediğini açıklamak zorunda kaldı. O ismi almak benim için bir onur gibiydi ve ona verdiğim hiç de erkeksi olmayan kucaklaşma ikimizi de şaşırttı. Hala iş hayatım ve aile babası kimliğim arasındaki dengeyi kurmaya çalışıyorum. Kızımız doğduktan sonra bu durumun daha da kötüleşeceğini hissediyorum.

Wallace tekrar koşmaya başlarken biz suya doğru yürüyoruz ve bundan daha mükemmel bir hayat hayal edemiyorum. Buraya gelmek için çok zorlu bir süreçten geçtik, ama o karanlık günlerin her saniyesi buna değdi, çünkü beni buraya, hayatımın aşkına ve sabırsızlıkla beklediğim bir geleceğe getirdi. Onu kendime çekip başını öpüyorum ve tuzlu deniz havasını içime çekiyorum. Kollarımda karım ve bebeğim, kafamda onun için bestelediğim şarkı çalarken, hayatın bize ne getireceği konusunda kesinlikle hazır olduğumuzu biliyorum.

Oturarak onu kucağıma alıyorum, kollarımı ona doluyorum ve ellerimi yuvarlak karnına koyuyorum.

"Onun tekmelerini hissedebilmek için sabırsızlanıyorum," diyorum, avuç içlerim hala hayranlık uyandıran sert şişkinliğe bastırılmış haldeyken, başparmağımla onu hafifçe okşuyorum.

"Doktor birkaç hafta içinde onu hissetmeye başlayabileceğini söyledi," diyor Talia, ellerini ellerimin üzerine koyup hafifçe okşayarak. Ellerimi çok seviyor. Sürekli onlara dokunuyor ve artık sağ elimi kullanabildiğim için bundan sonuna kadar yararlanıyor. Hamilelik hormonları da işin içine girince, bu benim çok meşgul olduğum anlamına geliyor ve bundan daha mutlu olamazdım.

Kafasını göğsüme yaslayıp Bran'ın Wallace'a top attığını izlerken, ben uyumadan önce ona yapacağım şeyleri düşünüyorum. Planladığım her şeyi kulağına fısıldamaya başladığımda, gülümsüyor ve seksi bir inilti çıkarıyor.

"Sen mükemmelsin, *svetik moy*," diyorum ona, çünkü o öyle ve birlikte kurduğumuz hayat da öyle, ve ben bu konuda hiçbir şeyi değiştirmezdin.

Epilog

Bran

Yolculuk huzurlu geçiyor. Kıvrımlı yolu takip ederken, yükselen güneş solumdaki ağaçların arasından süzülüyor. Siyah Jeep'i sürmek eğlenceli, ama asla motosikletimle kıyaslanamaz. Ancak bugün dört çeker bir araca ihtiyacım vardı, o yüzden Jeep'i tercih ettim. Vites değiştirdiğimde koltuktan ve elimden titreşimleri hissediyorum ve dört yönlü kavşakta sağa dönüp, aşağıda uzanan şehirden uzaklaşarak ormanın içine doğru ilerliyorum.

Bir saat süren yolculuk boyunca başka hiçbir araca rastlamadım ve dik tepenin zirvesine vardığımda güneş ağaçların tepesinden yükseliyordu ve gökyüzü açıktı. Bir sıra ağacın yanına park ettikten sonra arabadan indim ve yavaşça etrafta dolaşarak her şeyi inceledim, yalnız olmadığımı gösteren herhangi bir işaret aradım. Dün gece de buradaydım ve her şey aynı görünüyordu. Yeni lastik izleri, ayak izleri, ağaçların arasında kırık dallar yok, her şey aynı ve bundan emin olduğumda, cipin arkasını açıp en değerli eşyayı sakladığım büyük, özel yapım çantayı çıkarıyorum.

AXMC tüfeği kullanıma hazır, temizlenmiş, iyice kontrol edilmiş ve atmam gereken atış için kalibre edilmiş durumda. Tüfeği ve tripodunu alıp tepenin kenarına yürüdüm ve karnımın üstüne uzandım. Bu noktada pozisyon almak benim için nefes almak kadar doğal bir şey ve heyecanım artmaya başladıkça kalbim hızlanıyor. Her şeyi yerine yerleştirirken hareketlerim emin ve kararlı.

Önümdeki çimler rüzgârla eğiliyor ve yönünün değişmediğinden emin olmak için birkaç saniyede bir kontrol ediyorum. Dürbünün yanındaki tüfeğime senkronize edilmiş HUD, bilmem gereken her şeyi gösteriyor, ancak Heads-Up Display'den ziyade görsel ipuçlarını kontrol etmek benim için kökleşmiş bir alışkanlık. Sağ başparmağımın yanında, rüzgar hızı ve nem seviyesinden hedefimin yüksekliği ve açısına kadar her şeyi gösteren ekranlar arasında geçiş yapmamı sağlayan kablolu bir uzaktan kumanda düğmesi var. Bu çok zekice, ama yine de çimlerin eğilme şeklini görsel olarak görmekten hoşlanıyorum.

Doldurulmuş şarjörü yerleştirip, içimdeki her şey dururken ilk mermiyi yuvaya yerleştirmek için sürgüyü çeviriyorum. Sağır olmayı bir engel olarak hiç düşünmedim, çünkü siktir et. Bende bir *sorun* yok. Farklı

daha az anlamına gelmez ve tüfeğimi tutarken sağır olmak her zaman bir avantaj gibi gelir. Parmağım tetiğin yakınında iken dürbünden bakarken hiçbir şey dikkatimi dağıtmıyor. Yüksek bir ses beni korkuttuğu için asla bir atışı mahvetmem ve diğerlerinin genellikle görmedikleri görsel ipuçlarını okuyabilirim, çünkü onlar bunları aramaya alışkın değiller.

Yanağımı yastıklı yükselticiye dayayarak, botlarımın kenarlarını toprağa saplayıp, dürbünle bakarken ön kollarımı sabitliyorum. Saat erken, ama beklemek için buraya geldim. Sabır benim için hiç sorun olmamıştır. Dima'yı da yanımda getirseydim, şimdiye kadar yanımda kıpır kıpır oturuyor olurdu, ama iş gerektirdiği sürece hareketsiz kalabilirim.

Gözümü binadan ayırmadan, ilk arabanın otoparka girip arka girişe yakın bir yere park etmesini izliyorum. Arabadan inen iri yarı adam binaya girene kadar görüş alanımda kalıyor, ama tetiği çekmiyorum. O, buraya öldürmeye geldiğim kişi değil.

Kırmızı bir Corvette otoparka girdiğinde dirseklerim toprağa bastırıyor. Plakayı kontrol edip ezberlediğimle aynı olup olmadığını kontrol ediyorum. Aynı ve kadın arabadan iner inmez parmağım hafifçe tetiğe dokunuyor. Yarım mil uzaktan ona doğrultulmuş silahın tamamen farkında olmayan kadın, çantasını almak için başını çevirir ve güneş ışığı altında burnundaki küçük elmasın parlamadığını görürüm. Saçları hâlâ kısa bob kesimdir ve Niki sayesinde yüzünü her yerde tanıyabilirim.

Ona Talia'ya ilaç veren garsonu anlatmış ve onun tarifini vermiştim. O da onu benim için bulmuş ve her hafta bana onun haftalık çalışma programını gönderiyordu. Onu öldürmek için bekledim, istediğimden daha uzun süre bekledim, ama bunun ailemize geri dönmesini istemiyorum. Kaçırma ile işlemeyi planladığım cinayet arasında mümkün olduğunca fazla zaman geçmesi gerekiyordu. Ayrıca, onun nasıl bir insan olduğunu görmek istedim. Kız kardeşime uyuşturucu verip parasını aldıktan sonra, sosyal medyaya birkaç fotoğraf yükledi; hepsinde yeni çantalarını ve ayakkabılarını tutarken gülümseyen yüzü görünüyordu ve son olarak da yepyeni kırmızı Corvette'yle çekilmiş bir fotoğrafı vardı.

Umarım onun yanında ölmesine izin verdiğim gerçeğini takdir edecek kadar zamanı vardır.

Sağ uyluğunu hedef alarak, yavaşça nefesimi verdim ve nefes almadan önce tetiği hafifçe ve sabit bir şekilde sıktım, nefeslerim arasındaki doğal duraklamada ateş ettim. Geri tepme omzuma bir darbe gibi geldi, ama yanağım

hiç yerinden oynamadı ve gözüm dürbünde sabit kaldı. Bugün koşullar mükemmeldi, bu sayede merminin uyluk kısmına isabet etmeden önce, tam da nişan aldığım yerde, serap gibi bir buhar izi gördüm.

Ağzının önce şoktan, sonra acıdan açıldığını izledim, sonra yere düşüp bacağına tuttu, kan kot pantolonunu ıslatmış ve altında birikmişti. Kullandığım .338 Lapua Magnum mermileri, bu tek atışla kolayca ölebileceği anlamına geliyor. Uyluk kemiği parçalanmış, uyluğu kanlı bir karmaşadan ibaret ve büyük olasılıkla femoral arteri vurmuşum, bu da bir dakika içinde bilincini kaybedeceği ve üç dakikadan az bir sürede öleceği anlamına geliyor.

Kız kardeşime çektiirdiği cehennemi düşünüyorum ve saniyelerin geçmesini bekliyorum. Beklerken, elimi sürgüye doluyorum, kaldırıp geri çekiyorum, ta ki boş kovan dışarı fırlayana kadar. Sürgüyü tekrar ileri itip bir sonraki mermiyi yuvaya yerleştirirken, kovan yanıma düşüyor.

Dürbünden tekrar baktığımda, tam da o anda, zayıf ama hala bilinci yerinde bir şekilde arabaya yaslanıyor. Elleri hala uyluklarını sıkıca tutuyor, bacağına açtığım büyük deliğe dokunmaya korkuyor ama yine de kan kaybını yavaşlatmaya çalışıyor. Ellerin gevşemeye başladığını görünce, bu sefer kalbini hedef alarak tetiği tekrar çekiyorum. Kimse ne olduğunu anlamadan o çoktan ölmüş oluyor.

Otoparkı taradım, her şeyin hala yolunda olduğundan emin oldum ve başka bir garson vardiyası için geldiğinde, kollarımı kaldırıp gerindim, omuzlarımı ve başımı çevirerek boynumdaki sertliği giderdim. Boş kovanları cebime attım, tüfeğimi aldım, botumla yerde bıraktığım izleri sildim ve sonra cipe geri döndüm.

Acele etmeden, tüfeğimi dikkatlice paketledikten sonra direksiyon başına geçiyorum. Cebimdeki kovanlar yakında giderek büyüyen koleksiyonuma eklenecek. Hatırlayamayacağım kadar çok var, ama bunu hatırlayacağım. Bu sadece iş için değildi; bu lanet olası kişisel bir meseleydi. Talia benim kız kardeşim, en yakın olduğum kişi ve ben üç yaşında korkmuş bir çocukken, elimi tutup bana korkmamam için oyuncak ayısını veren oydu. Benim onun biyolojik kardeşi olmamam onun için hiç önemli değildi. Beni eve getirdikleri gün, her açıdan onun kardeşi oldum ve bu, *kimse* kız kardeşime bulaşıp hayatta kalamayacağı anlamına geliyor.

Jeep'i garaj yoluna çektiğimde, aylardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Bu sabah bir yanlış düzelttim ve yapılacaklar listemden bu işi silmek çok iyi geldi.

Eve girip kahve yapmaya başladım ve ışıklar titrediğinde, kim girdi diye bakmak için döndüm. Kardeşim esnedi ve bir eliyle yüzünü ovuştururken, diğer eliyle "Ee?" işareti yaptı.

Hallettim, diye işaret diliyle cevap veriyorum ve o bana kocaman bir gülümsemeyle sırtımı okşadıktan sonra, az önce kendime doldurduğum kahve fincanını elinden aldı.

Çok yavaş, diye işaret eder ve omuzlarının hareketinden sadece gülümsemediğini, aynı zamanda güldüğünü de anlayabiliyorum.

"Siktiğimin herifi" diye işaret diliyle cevap veriyorum ve omuzları daha da titriyor. Ona gülümsememeye çalışıyorum ama bu imkansız.

Bunu fark eder ve buzdolabını açmadan önce daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verir. *Yumurta mı?*

Bu sabahki geziden sonra açlıktan ölmek üzereyim, başımı sallayıp tavayı alıyorum.

SON

Okuduğunuz için çok teşekkürler!

Merak ediyorsanız, Bran'ın da bir kitabı olacak! Bu serinin on kitabını bitirdikten sonra Medvedev ailesinin ikinci nesil serisini yazacağım.

Orijinal Melnikov serisini kaçırdıysanız, kitaplarını [buradan](#) okuyabilirsiniz!

Bu seri sırayla okunmalıdır, bu yüzden lütfen Roman'ın kitabı Paved in Blood ile başlayın.

Ücretsiz bonus sahneyi nasıl elde edebileceğinizi öğrenmek için okumaya devam edin — bu kitap için birkaç tane planladım!

Amazon'da beni takip edin, yeni çıkan kitapları kaçırmayın!

Mia'nın kitabı yakında çıkıyor!!!

Teşekkürler!

, Max ve Talia'nın hikayesini beğenmişsinizdir umarım. Hepinizin bu hikaye hakkındaki düşüncelerini duymak için sabırsızlanıyorum!

Vaktiniz varsa, bir yorum bırakırsanız çok sevinirim. Her yorum, kitaplarımın daha fazla kişi tarafından görülmesine yardımcı oluyor, bu yüzden sadece bir yıldızlı yorum olsa bile, benim için çok büyük anlam ifade ediyor!

Mia'nın hikayesi yakında geliyor!!!

Haber bültenime [kaydolmak](#) için lütfen [buraya](#) tıklayın.

Yeni sürümler, ücretsiz bir roman ve bonus epiloglar hakkında güncellemeler alacaksınız! Zaten kayıt olduysanız, [tüm](#) bonus içeriği almak için [buraya](#) gidebilirsiniz!

Sizi spam ile rahatsız etmeyeceğime, bilgilerinizi paylaşmayacağıma veya sizi çok sayıda e-posta ile bombardımana tutmayacağıma söz veriyorum.

Zamanınıza değer veriyorum ve istediğiniz zaman

istediğiniz zaman abonelikten çıkabilirsiniz. 😊

Artık Facebook'tayım! Benimle sohbet etmek ve gelecek kitaplar hakkında bilgi ve tanıtımlar almak istiyorsanız, lütfen katılın!

[Facebook Okuyucu Grubu](#)

Diğer kitaplarımı okumadıysanız ve göz atmak istiyorsanız, aşağıya tıklayın.

Hepsi KU'da mevcuttur!

[Buradan edinebilirsiniz!](#)

Daha fazla hikaye yolda! Yeni çıkan kitapları kaçırmamak için beni Amazon'da takip etmeyi unutmayın!

Yazar Hakkında

Soyadınd 'da olduğu gibi, Sonja da ahlaki açıdan gri, gizli bir altın kalbi olan alfa erkekleri sever. Sevdikleri kadınlara karşı büyük bir zaafı olan ve onları korumak için hiçbir engel tanımayan güçlü erkekleri sever.

Ağırlıklı olarak, iyi ile kötü arasındaki sınırların güzel ve seksi bir gri tonuna dönüştüğü karanlık mafya romanları yazıyor.

Aldatma yok ve mutlu sonlar her zaman garantidir!

sonja@sonjagreyauthor.com adresinden ulaşabilirsiniz.

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[r](#)

[Haber Bülteni](#)

[Kaydol Sonja](#) -

[Grey'in Diğer](#) .

[Eserleri Yazarın](#)

[Notu Uyarı Uyarı](#)

[Tanıtım](#)

[Melnikov Aile Ağacı](#)

[Medvedev Aile Ağacı](#)

[Önsöz](#)

[1. Maxim](#)

[2. Talia](#)

[3. Maxim](#)

[4. Talia](#)

[5. Danil](#)

[6. Vasily](#)

[7. Simona](#)

[8. Talia](#)

[9. Danil](#)

[10. Maxim](#)

[11. Talia](#)

[12. Maxim](#)

[13. Talia](#)

[14. Maxim](#)

[15. Talia](#)

[16. Maxim](#)

[17. Talia](#)

[18. Maxim](#)

[19. Talia](#)

[20. Maxim](#)

[Epilog](#)

[Teşekkürler!](#)

[Yazar Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

